İLAHİ BİR KEŞİF
ÖLÜMCÜL BİR SIR
KAÇINILMAZ BİR ARZU

ISABEL IBAÑEZ

NEHRİN BİLDİKLERİ

MISIR'DA GEÇEN, MACERAYLA, DÜŞMANDAN AŞKA DÖNÜŞEN BİR ROMANTİZMLE VE TEHLİKELİ MÜCADELELERLE DOLU, TARİHİ VE FANTASTİK MUHTEŞEM HİKÂYE, MUMYA İLE NİL'DE ÖLÜM'ÜN BULUŞMASI ÂDETA...

En İyi Genç Yetişkin Fantastik & Bilim Kurgu Dalında
2023 Goodreads Okur Ödülleri Adayı

Bolivyalı-Arjantinli Inez Olivera, on dokuzuncu yüzyıl Buenos Aires'inin üst sosyal sınıfına mensuptur. Dünyanın geri kalanı gibi bu şehir de kadim dünya sihriyle doludur. Inez, bir kızın isteyebileceği her şeye sahiptir ama arzuladığı tek bir şey vardır: sıklıkla onu bırakarak dünyayı dolaşan ebeveynleriyle bir arada olmak.

Trajik ölüm haberlerini aldığında, Inez'e anne ve babasından muazzam bir servet miras kalır. Mısırlı kayınbiraderiyle ortak çalışan bir arkeolog olan gizemli bir vasi de bu mirasa dâhildir. Cevapları bulmaya can atan Inez, Kahire'ye doğru bir gemi yolculuğuna çıkar. Babasının ölmeden önce ona saklaması için gönderdiği eski bir altın yüzüğü ve eskiz defterlerini de yanında götürür. Fakat oraya vardığında, yüzükte bulunan kadim dünya sihrinin onu ittiği yolda, ebeveynlerinin kaybolması konusunda vasisinin onun inanmasını istediğinden daha fazlasında parmağının olduğunu keşfeder.

Vasisinin sinir bozucu derecede yakışıklı asistanı her fırsatta Inez'i engellediğinden, Inez ebeveynlerinin kaybıyla ilgili olarak kadim sihre başvurmak zorundadır... Yoksa onu öldürecek daha büyük bir oyunda piyon olma riskini göze alması gerekecektir.

@artemismilenyum
ISBN: 978-625-5882-09-7
9 786255 882097

Daha önce var olmayan bir şeyin yavaş yavaş yaratılması süreci beni daima büyülerdi. Tapınağa, antik duvarlara sıvanmış sanata bu kadar yakınlık duymamın nedenlerinden biri de buydu. Sanat, yaratıcısından daha uzun yaşamalıydı.

YAYIN NO 2630
MİLENYUM 150

Nehrin Bildikleri
Isabel Ibañez

Dizi Yönetmeni: T.Y Mazer
Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker
Çevirmen: Damla Atamer
Editör: Hasan Ozan Elma
Son Okuma: Senanur Er
Kapak Tasarım: Micaela Alcaino
Kapak Uygulama: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

Düzenleme
Ny.ozlem

1 Basım: Mayıs 2025
ISBN. 978-625-5882-09-7
Sertifika No: 43949

Nehrin Bildikleri
©2024, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

What The River Knows
©2023, Isabel Ibañez

Kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Taryn Fagerness Agency ile yapılan anlaşma ile Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ISABEL IBAÑEZ

NEHRİN BİLDİKLERİ

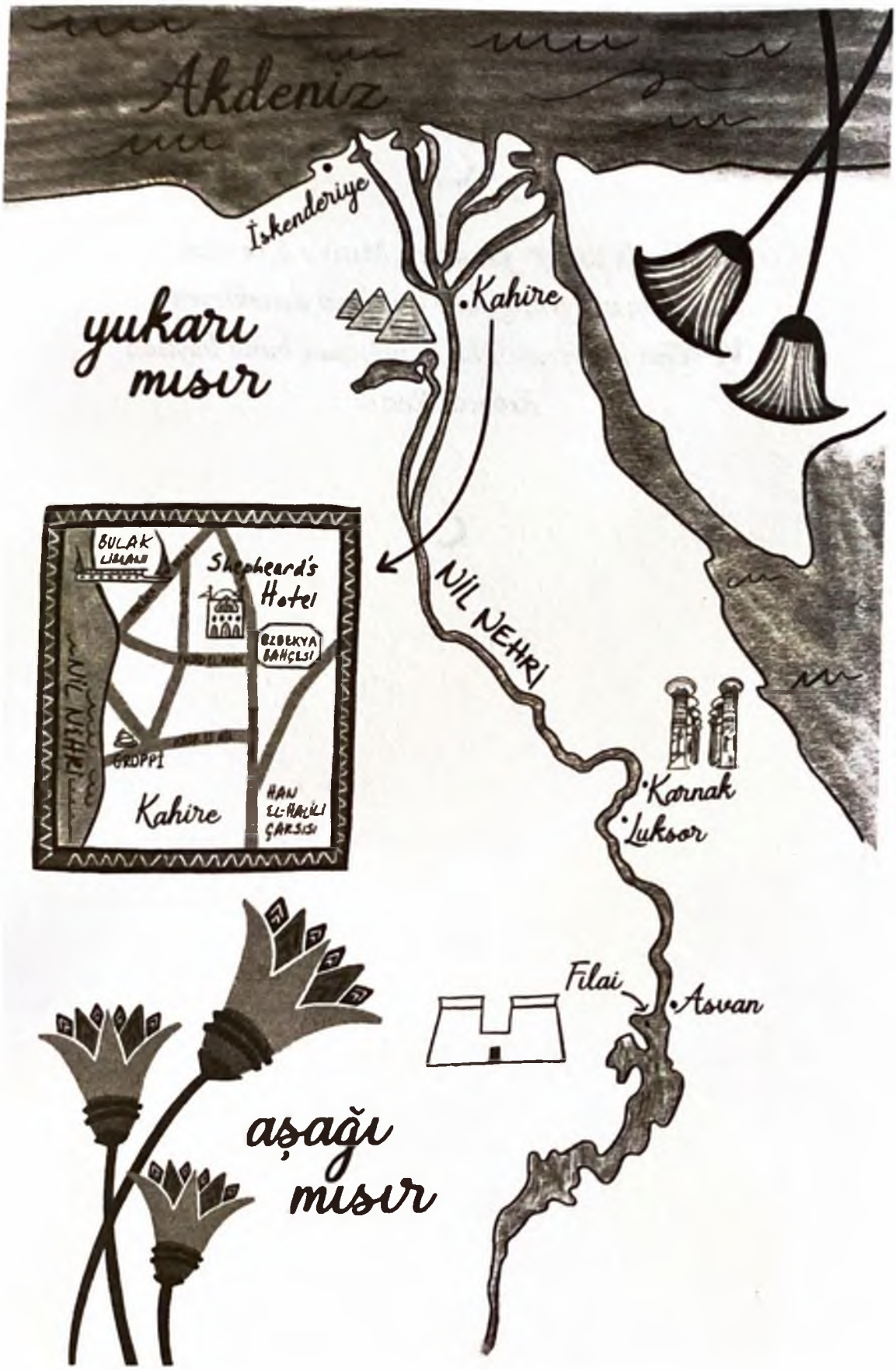
Çevirmen: Damla Atamer

Ninova

Ben ilk taslağı yazarken Mısır'a âşık olan,
Çıkmaza girdiğimde bile beni destekleyen
Ve Whit hikâyeye dâhil olduğunda buna bayılan
Rebecca Ross'a...

Akdeniz
İskenderiye
Kahire
yukarı mısır
NİL NEHRİ
BULAK LİMANI
Shepheard's Hotel
EZBEKYA BAHÇESİ
NİL NEHRİ
GROPPI
Kahire
HAN EL-HALİLİ ÇARŞISI
Karnak
Luksor
Filai
Asvan
aşağı mısır

MISIR'IN (GENİŞ) BİR TARİHİ

MÖ 2675 - 2130	Eski Krallık
MÖ 1980 - 1630	Orta Krallık
MÖ 1539 - 1075	Yeni Krallık
MÖ 356	Büyük İskender'in doğumu
MÖ 332 - 305	Makedon Dönemi
MÖ 69	VII. Kleopatra'nın doğumu
MÖ 31	Aktium Muharebesi (Kleopatra ve Marcus Antonius'un ölümleri)
MÖ 31	Roma egemenliğinin başlangıcı
639	Arapların Mısır'ı işgali
969	Kahire'nin başkent olması
1517	Mısır'ın Osmanlı İmparatorluğu'na dâhil olması
1798	Napolyon'un Mısır seferi (Rosetta Taşı'nın keşfi)
1822	Champollion'ın hiyeroglifleri çözümlemesi
1869	Süveyş Kanalı'nın açılışı
1870	Thomas Cook'un ilk Nil turu
1882	İngiliz filosunun İskenderiye'yi bombalaması ve kaleleri yıkması
1922	İngiliz himayesinin kaldırılması, Tutankhamun'un mezarının keşfi
1953	Mısır'ın bağımsızlığı

GİRİŞ

AĞUSTOS, 1884

Bir mektup hayatımı değiştirdi.

Tüm gün eski çömlekçi kulübesinde saklanıp Tía[1] Lorena ve onun iki kızından -biri sevdiğim, diğeri ise beni sevmeyen- uzakta bekledim. Sığındığım yer, eski ve harabe bir yer olduğu için güçlükle ayakta duruyordu; öyle ki güçlü bir rüzgâr her şeyi devirebilirdi. Öğleden sonranın altın rengi ışığı, lekeli pencerelerden içeri zar zor giriyordu. Kaşlarımı çattım ve kalemimi alt dudağıma vurarak annemle babamı düşünmemeye çalıştım.

Gönderdikleri mektup daha bir saat sonra gelecekti.

Tabii eğer gelirse.

Dizlerime dayadığım eskiz defterine baktım ve eski porselen küvette daha rahat bir pozisyon aldım. Kadim sihrin kalıntıları bedenimi sarıyordu, güç bela. Sihir uzun zaman önce yapılmıştı ve küveti o kadar çok el tutmuştu ki, tamamen saklanamıyordum. Sihrin dokunduğu çoğu şeydeki sorun buydu. İlk sihrin izleri belli belirsiz olur ve el değdikçe yavaşça kaybolurdu. Yine de bu, babamın mümkün olduğunca çok sayıda sihirli nesne toplamasını engellememişti. Köşk, tabanlarından çiçekler çıkan yıpranmış ayakkabılarla, yanlarından geçerken şarkı söyleyen aynalarla ve kapağı açıldığında içinden baloncuklar saçılan sandıklarla doluydu.

Dışarıda, küçük kuzenim Elvira adımı haykırdı. Bir hanımefendinin sesine benzemeyen tiz ses, Tía Lorena'yı kesinlikle rahatsız ederdi. O, ılımlı tonların kullanılmasını teşvik ederdi, tabii

1 *İsp.* Tía: Hala, teyze.

konuşan kendisi değilse. Kendisi konuştuğunda ise, sesi şaşırtıcı desibellere ulaşabilirdi.

Genellikle de o ses bana yöneltilmiş olurdu.

"*Inez!*" diye bağırdı Elvira.

Sohbet edemeyecek kadar kötü bir ruh hâli içindeydim.

Küvette biraz daha kaykıldım. Yemyeşil bahçeyi, çalılık oluşturmuş bir eğrelti otunun altını ve bir limon ağacının gövdesinin arkasını ararken tekrar tekrar adımı haykıran kuzenimin sesi, ahşap binanın dışında hışırdıyordu. Ama Elvira'nın yanında ablası Amaranta'nın olması ihtimaline karşı sessiz kaldım. Elbisesinde hiçbir zaman leke olmayan, saçındaki tek bir bukle bile dağınık olmayan en sevmediğim kuzenim. Asla bağırmayan veya tiz bir ses tonuyla konuşmayan kuzenim.

Ahşap panellerin açıklıklarından, Elvira'nın masum çiçek tarhlarını çiğnediğini gördüm. Zambak saksısının üzerine basıp annesinin de hiç hoşuna gitmeyeceğini bildiği bir küfür savurduğunda, kahkahamı bastırdım.

Ilımlı tonlar var *ve* küfür yok.

Gerçekten de o narin deri ayakkabılarından birini daha kirletmeden ortaya çıkmalıydım. Ama postacı gelene dek, herhangi birine arkadaşlık edecek durumda olmayacaktım.

Postacı her an elinde mektupla gelebilirdi.

Bugün *nihayet* Mamá ve Papá'dan[2] bir cevap alacağım gün olabilirdi. Tía Lorena beni şehre götürmek istemişti ama bunu reddetmiş ve beni zorla evden çıkarması ihtimaline karşın tüm öğleden sonra boyunca saklanmıştır. Annem ve babam aylarca süren yolculukları boyunca bana eşlik edecek kişiler olarak halamı ve iki kuzenimi seçmişlerdi. Halam iyi niyetliydi ama bazen sertliği tutabiliyordu.

"Inez! ¿Dónde estás?"[3] Elvira bahçenin derinliklerine doğru kaybolurken, sesi de avuçlarının arasında azalarak kayboldu.

Onu ve göğüs kafesimi sıkan korsemi umursamadan kalemimi daha sıkı kavradım. Gözlerimi kısıp bitirdiğim illüstrasyona

2 *İsp.* Mamá: Anne. Papá: Baba.

3 *İsp.* Inez! ¿Dónde estás? (Inez! Neredesin?)

baktım. Mamá ve Papá'nın çizilmiş yüzleri bana bakıyordu. Ben ise ikisinin mükemmel bir karışımıydım. Annemden ela gözlerini ve çillerini, dolgun dudaklarını ve sivri çenesini almıştım. Babamdan ise dağınık ve -şimdi tamamen ağarmış olan- kıvırcık saçlarını, bronz tenini, düz burnunu ve kaşlarını. Yaşça annemden büyüktü ama beni en çok anlayan oydu.

Mamá'yı etkilemek çok daha zordu.

Onları çizmeyi düşünmemiştim, onları düşünmeyi hiç istememiştim. Çünkü onları düşününce, aramızdaki kilometreleri sayıyordum. Onları düşününce, köşkün bulunduğu arazinin küçük bir köşesinde saklandığım bu yerden çok uzakta olduklarını hatırlıyordum.

Mısır'da olduklarını hatırlıyordum.

Hayran oldukları bir ülke, yılın yarısında yuvaları olan bir yer. Kendimi bildim bileli çantaları hep dolu, vedaları ise güneşin doğuşu ve batışı misali bir süreklilikte olurdu. On yedi yıl boyunca onları hep cesur bir gülümsemeyle uğurlamıştım ama keşifleri aylarca sürer hâle gelince, gülümsemelerim kırılganlaştı.

Yolculuğun benim için tehlikeli olduğunu söylüyorlardı. Uzun ve meşakkatli bir yolculuktu. Hayatının büyük kısmını tek bir yerde geçirmiş birine göre her yılki maceraları ilahi bir şeydi. Karşılarına çıkan sıkıntılar, Buenos Aires limanından İskenderiye'ye giden bir gemiye bilet almalarını hiç engellemedi. Mamá ve Papá beni hiç davet etmediler.

Aslına bakılırsa, gitmemi *yasakladılar.*

Kaşlarımı çatıp sayfayı çevirdim ve boş kâğıda baktım. Kalemi elime alıp Mısır hiyerogliflerinin tanıdık çizgilerini ve şekillerini çizdim. Mümkün olduğunca çok sayıda sembolü ve bunların Roma alfabesine en yakın fonetik değerlerini hatırlamaya çalışarak sembolleri yeniden çizdim. Papá yüzlerce sembol biliyordu, ben de ona yetişmeye çalışıyordum. Bana hep yeni bir sembol öğrenip öğrenmediğimi sorardı, ben de onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdim. *Description de L'Egypte*[4] ve Florence Nightingale'ın Mısır seyahati günlüklerinden, Samuel Brich'in

4 *Fr.* Description de L'Egypte: Mısır'ın Tanımı.

History of Egypt[5] kitabına kadar pek çok eser biriktirmiştim. Yeni Krallık firavunlarının isimlerini ezbere biliyor ve çok sayıda Mısır tanrı ve tanrıçasını tanıyabiliyordum.

5 İng. History of Egypt: Mısır Tarihi.

Bitirdiğimde kalemi kucağıma bıraktım ve küçük parmağımdaki altın yüzüğü boş boş çevirdim. Bu yüzüğü babam temmuz ayında, içinden hiçbir not çıkmayan son paketinde göndermişti. Kutunun üzerinde sadece adı ve Kahire'deki iade adresi yazılıydı. Unutmak tam onluk bir hareketti. Yüzük yumuşak ışıkta parlarken, onu taktığım ilk anı hatırladım. Dokunduğum anda parmaklarım karıncalanmış, kolumdan yukarı doğru yakıcı bir akım yükselmiş ve ağzımın içi gül tadı dolmuştu. Görüş alanıma bir kadının görüntüsü girmiş ama gözümü kırpınca kaybolmuştu. O nefessiz anda, keskin bir özlem duygusunu sanki duyguyu deneyimleyen *benmişim* gibi yoğun bir şekilde hissetmiştim.

Papá bana sihirli bir dokunuşu olan bir nesne göndermişti.

Şaşırtıcıydı.

Yüzüğün ne olduğunu ve ne yaptığını hiç kimseye söylemedim. Kadim dünya sihri bana *aktarılmıştı*. Bu nadiren olan bir şeydi ama söz konusu nesne farklı kişilerce çok fazla ellenmediği sürece mümkündü.

Papá bir keresinde bunu bana şöyle açıklamıştı: Uzun zaman önce, insanlar bir bölgeye kök salıp şehirlerini inşa etmeden önce, dünyanın dört bir yanından gelen eski nesil büyücüler, nadir bitkilerle ve bulunması zor olan malzemelerle sihri yaratmışlardı. Yapılan her sihirle birlikte, bir kıvılcım, başka bir dünyadan gelen ve kelimenin tam anlamıyla *ağır* olan bir enerji yayılıyordu. Ve bu enerji, sonucunda çevresindeki nesnelere tutunup sihrin bir izini nesnelerin üzerine bırakıyordu.

Sihrin doğal bir yan ürünü.

Fakat artık bunu yapan kimse yoktu. Sihir yaratma bilgisine sahip olan insanlar çoktan gitmişlerdi. Herkes sihri yazmanın tehlikeli olduğunu bildiğinden, sihir yöntemleri ancak sözlü olarak öğretilirdi. Ancak bu gelenek bile ölmüş bir sanat hâline geldiğinden, medeniyetler sonunda insan yapımı şeyleri benimsemek zorunda kaldılar.

Kadim uygulamalar unutuldu.

Yaratılan tüm o büyü, o elle tutulamayan *şey*, çoktan bir yerlere gitmişti. Bu sihirli enerji yerin derinliklerine batıyor veya derin

göllerde ve okyanuslarda boğuluyordu. Sıradan ve belirsiz nesnelere yapışıyor ve bazen, ilk kez bir şeye veya birine temas ettiğinde ona aktarılıyordu. Sihrin kendine ait bir aklı vardı ve neden bir nesneye veya bir kişiye sıçrayıp yapışırken, bir diğerine yapışmadığını kimse bilmiyordu. Buna karşın sihir, her bir aktarımda çok az miktarda zayıflıyor ve zayıflaya zayıflaya sonunda yok oluyordu. İnsanlar, anlaşılabilir bir şekilde, kadim sihri barındırabilecek herhangi bir nesneyi ellerine almaktan veya satın almaktan nefret ediyorlardı. Kıskançlık yaratan veya dikenli bir hayaleti çağıran bir çaydanlığınızın olduğunu hayal edin.

Sihir takibi konusunda uzmanlaşmış kuruluşlarda yok edilen sayısız eser oldu ve büyük miktarlarda nesneler gömüldü, kaybedildi veya unutuldu.

Çok uzun zaman önce yaşamış nesillerin veya sihrin ilk yaratıcılarının isimleri gibi. Kimdiler, nasıl yaşamışlardı ve neler yapmışlardı? Onlar, tüm bu -çoğu pek sık dokunulmamış gizli hazinelere benzeyen- sihri bırakmışlardı geriye.

Mamá, Bolivyalı bir çiftçinin kızıydı ve bir keresinde bana küçük kasabasında sihrin yüzeye daha yakın olduğunu, dolayısıyla bulunmasının daha kolay olduğunu söylemişti. Bir alçının, yıpranmış deri sandaletlerin ve eski bir sombreronun[6] içine sıkışmış olabilirdi. Güçlü bir sihrin kalıntılarının artık sıradanlığın içine karışmış olması annemi heyecanlandırırdı. Kasabasının kökenlerinin nesiller boyu yetenekli büyücülere dayanıyor olması fikri hoşuna gidiyordu.

Eskiz defterimin son sayfasını çevirip yeniden başlarken, onlara gönderdiğim Son Mektup'u düşünmemeye çalıştım. Selamlamayı titrek bir hiyeratik yazıyla -hiyeroglif bitişik el yazısıyla- yazmış, sonrasında da onlardan bir kez daha Mısır'a gitmeme izin vermelerini rica etmiştim. Aynı soruyu sayısız farklı şekilde sormuştum ama cevap hep aynıydı:

Hayır, hayır, hayır.

Ama belki bu sefer cevap farklı olurdu. Mektupları kısa süre içinde, *o gün* içinde gelebilirdi ve belki, ama sadece belki, beklediğim o tek kelime yazardı.

---

6 *İsp.* Sombrero: Meksika şapkası.

Evet, Inez, sonunda senden uzakta hayatımızın yarısını geçirdiğimiz ülkeye gelebilirsin. Evet, Inez, sonunda çölde neler yaptığımızı ve onu neden bu kadar çok -seninle vakit geçirmekten daha çok- sevdiğimizi görebilirsin. Evet, Inez, sonunda seni neden tekrar tekrar bıraktığımızı ve cevabın neden hep hayır olduğunu anlayacaksın.

Evet, evet, evet.

Kuzenim Elvira yine, "Inez," diye bağırınca irkildim. Saklandığım yere yaklaştığını fark etmemiştim. Eski küvete yapışık sihir, uzaktan vücudumu belirsizleştirebilirdi ama yeterince yaklaşırsa şayet, o zaman beni kolaylıkla görebilirdi. Bu sefer sesi yükselmişti ve sesindeki paniği fark ettim. "Bir mektubun var!"

Yüzümü eskiz defterimden kaldırıp bir sarsıntıyla doğruldum.

Finalmente.[7]

Kalemi kulağımın arkasına sıkıştırıp küvetten çıktım. Ağır ahşap kapıyı aralayıp dışarı bakarken, yüzümde utangaç bir gülümseme vardı. Elvira benden bir adım ötede duruyordu. Neyse ki Amaranta ortalıkta yoktu. Kırışık eteğimin hâline bakıp iğrenç suçumu annesine yetiştirirdi.

"Hola, prima!"[8] diye bağırdım.

Elvira çığlık atıp tek ayağının üzerinde sıçradı. Gözlerini devirdi. "Sen iflah olmazsın."

"Sadece senin karşındayken." Mektubu arayarak boş ellerine baktım. "Nerede?"

"Annem gelip seni almamı söyledi. Bildiğim tek şey bu."

Kollarımızı kavuşturmuş bir hâlde köşkün ana binasına giden Arnavut kaldırımlı yola çıktık. Her zamanki gibi hızlı adımlarla yürüyordum. Halamın neden yavaş yürüdüğünü hiç anlamazdım. Gitmek istediğin yere hemen varamamanın anlamı neydi ki? Elvira da peşimden adımlarını hızlandırdı. Bu, ilişkimize dair doğru bir resimdi. O, sürekli yanıma gelmeye çalışırdı. Sarı renk seviyorsam, dünyadaki en güzel rengin sarı olduğunu söylerdi. Akşam

7 *İsp.* Finalmente: Sonunda.

8 *İsp.* Hola, prima! (Selam, kuzen!)

yemeğinde carne asada[9] istiyorsam, bıçakları çoktan bilemeye başlamış olurdu.

Elvira, koyu kahverengi saçlarını savurup gülerek, "Mektup bir anda kaybolmayacak," dedi. Gözleri sıcaktı ve dolgun ağzında geniş bir sırıtış vardı. Dış görünüş olarak birbirimize benziyorduk, gözlerimiz hariç. Onunkiler, benim sürekli değişen ela gözlerimden daha yeşildi. "Annem mektubun Kahire'den postalandığını söyledi."

Kalbim tekledi.

Kuzenime son mektuptan bahsetmemiştim. Mamá ve Papá'nın yanına gitmek istemem hoşuna gitmezdi. Kuzenlerim de halam da annemle babamın yılın yarısını Mısır'da geçirme kararını anlamıyordu. Halam ve kuzenlerim, Avrupa tarzı mimarisi, geniş caddeleri ve kafeleriyle göz alıcı bir şehir olan Buenos Aires'i çok seviyorlardı. Babamın ailesi aslen İspanyol'du ve hemen hemen yüz yıl önce Arjantin'e gelmişlerdi; zorlu bir yolculuktan sonra hayatta kalmalarının ardından sonunda demir yolu endüstrisinde başarılı olmuşlardı.

Onların evliliği, annemin iyi şöhreti ile babamın büyük servetini bir araya getirerek kurdukları bir birliktelikti ama yıllar içinde karşılıklı hayranlığa ve saygıya dönüşen bu birliktelik, benim doğumumla birlikte derin bir aşka dönüşmüştü. Papá istediği kadar büyük bir aileye sahip olamamıştı ama ebeveynlerimin ikisi de ellerini benim yeterince doldurduğumu söylerlerdi.

Yine de çok uzakta oldukları için, ellerini *nasıl* doldurmuş olduğumdan tam olarak emin değildim.

Ev göründü. Beyaz taşlarıyla ve büyük pencereleriyle güzel ve geniş görünen, süslü ve zarif tarzı olan ev, bir Paris malikânesini anımsatıyordu. Yaldızlı demir bir çit, mahalle manzarasını gizleyerek bizi bir kafese kapatmış gibiydi. Küçükken, okyanusu görmeyi umarak kapının en üst demirine tırmanırdım. Okyanus hiçbir zaman görüş alanıma girmezdi, ben de bahçeleri keşfetmekle yetinmek zorunda kalırdım.

Ama mektup her şeyi değiştirebilirdi.

9 *İsp.* Carne asada: Dilimlenmiş ızgara et.

Evet ya da hayır. Kalıyor muydum yoksa gidiyor muydum? Eve doğru attığım her adım farklı bir ülkeye bir adım daha yaklaşmak anlamına gelebilirdi. Başka bir dünyaya.

Annemle babamın oturduğu sofrada bir sandalyeye.

"İşte buradasın," dedi Tía Lorena veranda kapısından. Amaranta elinde kalın, deri ciltli bir kitapla yanında duruyordu. *Odysseia*. İlgi çekici bir seçim. Yanlış hatırlamıyorsam, okumaya çalıştığı son klasik kitap, parmağını ısırmıştı. Sayfaları kanla lekelenmişti ve sihirli kitap pencereden kaçmış, sonra da onu bir daha gören olmamıştı. Yine de bazen ayçiçeği tarhlarından gelen hırıltıları ve homurtuları duyuyordum.

Kuzenimin nane yeşili elbisesi ılık esintide dalgalanıyordu ama buna rağmen, geriye doğru toplanmış saçlarının tek bir teli bile kaçmaya cesaret edemiyordu. Annemin benim sahip olmamı istediği her şey kuzenimde vardı. Koyu gözleri benimkilere kaydı ve lekeli parmaklarıma baktığında, onaylamadığını belli edercesine dudakları seğirdi. Kara kalem daima is benzeri bir iz bırakırdı.

"Yine mi okuyorsun?" diye sordu Elvira, kız kardeşine.

Amaranta'nın dikkati Elvira'ya kaydı ve ifadesi yumuşadı. Öne doğru uzanıp onun koluna girdi. "Büyüleyici bir hikâye, keşke benimle kalsaydın da sana en sevdiğim kısımları okusaydım."

Bu tatlı tonu bana hiç kullanmamıştı.

"Neredeydin? Neyse, boş ver," dedi Tía Lorena, ben tam cevap verecekken. "Elbisen kirlenmiş, farkında mısın?"

Sarı ketende kırışıklıklar ve korkunç lekeler vardı ama bu en sevdiğim elbisemdi. Tasarımı sayesinde bir hizmetçinin yardımı olmadan giyebiliyordum. Düğmeleri kolay erişilebilir olan ama Tía Lorena'nın nefret ettiği modelde birkaç giysi sipariş etmiştim gizlice. Bu tasarımların elbiseleri felaket hâle getirdiğini düşünüyordu. Zavallı halam ben düzgün görüneyim diye elinden geleni yapıyordu ama ne yazık ki elbiselerin etek uçlarını mahvetme ve fırfırlarını bozma konusunda eşsiz bir yeteneğim vardı. Elbiselerimi çok seviyordum ama onlar da bu kadar narin olmak zorunda mıydılar?

Boş ellerini fark ettim ama sabırsızlığımı bastırdım. "Bahçedeydim."

Elvira boştaki koluyla kolumu kavrayarak beni savunmak için atıldı. "Sanatını icra ediyordu, Mamá, hepsi bu."

Halam ve Elvira çizimlerimi çok seviyorlardı -ama Amaranta çocukça olduklarını söylüyordu- ve her zaman resim ve çizim yapmak için yeterli malzemem olduğundan emin oluyorlardı. Tía Lorena şehirde açılan birçok galeride çalışmalarımı satabilecek kadar yetenekli olduğumu düşünüyordu. Annem ve halam, benim için oldukça güzel bir hayat planlamışlardı. Sanat dünyasından sayısız öğretmenle birlikte Fransızca ve İngilizce, genel bilimler ve tarih dersleri almıştım, tabii ki özellikle Mısır'a odaklanmıştım.

Papá bu konuda kendisiyle aynı kitapların yanı sıra sevdiği tiyatro oyunlarını da okuduğumdan emin olmak istiyordu. Shakespeare onun özellikle sevdiği bir yazardı ve birbirimize onun oyunlarındaki replikleri söylüyorduk tekrar tekrar; bu, nasıl kazanacağımızı sadece ikimizin bildiği bir oyundu. Bazen çalışanlar için gösteriler düzenleyip balo salonunu kendi ev tiyatromuz olarak kullanıyorduk. Babam opera binasının *patronu* olduğu için sürekli kostüm, peruk ve tiyatro makyajı tedarik ederdi ve en sevdiğim anılarımın bir kısmını yeni kostümleri deneyip bir sonraki gösterimizi planlarken yaşadıklarımız oluşturuyordu.

Halamın yüzü düzeldi. "Hadi gel, Inez. Bir ziyaretçin var."

Elvira'ya sorgulayan bir bakış attım. "Bir mektubumun olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Ziyaretçin annenle babandan bir mektup getirmiş," diye açıkladı Tía Lorena. "Onlarla seyahatleri sırasında karşılaşmış olmalı. Sana yazanın başka biri olacağını sanmıyorum. Tabii bilmediğim gizli bir caballero[10] varsa..." Beklentiyle kaşlarını kaldırdı.

"Son iki tanesini kaçırdın."

"İkisi de işe yaramazdı. İkisi de salata çatalını tanıyamadı."

"Neden onları bir araya getirmekle uğraştığını anlamıyorum," dedim. "Annem çoktan kararını vermiş. Ernesto'nun bana uygun bir koca olacağını düşünüyor."

10 *Isp.* Caballero: Beyefendi.

Tía Lorena'nın dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Farklı seçeneklerinin olmasından zarar gelmez."

Ona keyifle baktım. Annem bir prens önerse, halam ona da karşı çıkardı. Hiçbir zaman anlaşamamışlardı. İkisi de çok inatçıydı, hem de çok. Bazen annemin beni bırakıp gitmeyi seçmesinin nedeninin halam olduğumu düşünürdüm. Babamın kız kardeşiyle aynı ortamda bulunmaya katlanamıyordu.

"Eminim ki ailesinin zenginliği tek artı noktasıdır," dedi Amaranta, kuru sesiyle. Bu tonu tanıyordum. Evlendirilmekten, benim rahatsız olmamdan daha çok rahatsız oluyordu. "En önemli olan bu, değil mi?"

Annesi büyük kızına dik dik baktı. "Öyle değil, sadece..."

Nefesim boğazımda düğümlenirken, konuşmanın geri kalanını duymazlıktan gelerek gözlerimi kapattım. Annemle babamın mektubu gelmişti ve nihayet bir cevap alacaktım. Bu gece gardırobumu planlayabilir, bavullarımı toplayabilir, hatta belki Elvira'yı uzun yolculuğumda bana eşlik etmeye ikna edebilirdim. Gözlerimi açtım ve kuzenimin kaşları arasında beliren küçük çizgiyi yakaladım.

"Onlardan haber bekliyordum," diye açıkladım.

Kaşlarını çattı. "Sen zaten hep onlardan haber beklemiyor musun?"

Harika bir nokta. Halama gergin bir bakış atarak, "Mısır'a, yanlarına gidip gidemeyeceğimi sordum onlara," diye itiraf ettim.

"Ama... Ama *neden?*" diye geveledi Tía Lorena.

Halamın koluna girdim ve onunla birlikte kuzenlerimi de evin içine doğru çektim. Halam bir rehber gibi bizi yönlendirirken, üçümüz kol kola fayans döşemeli uzun holün geçerken büyüleyici bir grup olmuştuk.

Evin dokuz yatak odası, bir kahvaltı salonu, iki oturma odası ve şehrin en zarif oteline taş çıkaracak bir mutfağı vardı. Hatta bir sigara odamız bile vardı ama babam uçan bir çift koltuk aldığından beri o odaya hiç kimse girmemişti. Koltuklar duvarlara çarparak, aynaları parçalayarak, resimlerde delikler açarak korkunç bir hasara yol açmıştı. Babam bugün bile içki dolabındaki iki yüz yıllık viskisini kaybettiğine hayıflanıyordu.

"Çünkü *Inez* bu işte," dedi Amaranta. "Dikiş veya örgü gibi ev içi etkinlikler ve saygın hanımlara göre olan herhangi bir iş için fazla iyi." Bana doğru sert bir bakış attı. "Merakın bir gün başını derde sokacak."

Çenemi sarkıttım. Dikişten veya örgüden hoşlanmıyordum. İkisinde de berbat olduğum için ikisini de sevmiyordum.

"Mesele senin *cumpleaños*unla[11] ilgili," dedi Elvira. "Öyle olmalı. Burada olmayacakları için kırgınsın ve seni anlıyorum. Anlıyorum, Inez. Ama geri gelecekler ve biz, Ernesto da dâhil olmak üzere mahalledeki tüm yakışıklı çocukları davet edip doğum gününü kutlamak için muhteşem bir akşam yemeği yiyeceğiz."

Kısmen haklıydı. Ebeveynlerim on dokuzuncu yaş günümü kaçıracaklardı. Mumları üflerken, onlarsız bir yıl daha.

"Dayının, Cayo üzerinde korkunç bir etkisi var," dedi Tía Lorena burnunu çekerek. "Kardeşimin, Ricardo'nun böylesine uçuk planını neden finanse ettiğini anlayamıyorum. Kleopatra'nın mezarıymış, ah, Tanrı aşkına."

"¿Qué?"[12] diye sordum.

Amaranta bile irkilmiş görünüyordu. Dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. İkimiz de tutkulu kitap okurlarıydık ama onun Antik Mısır hakkındaki kitaplarımı okuduğundan haberim yoktu.

Tía Lorena'nın hafifçe yüzü kızardı ve aralarda gümüş renkler olan bir tutam kahverengi saçını sinirli sinirli kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ricardo'nun son uğraşı. Cayo'nun avukatıyla tartıştığını duyduğum aptalca bir şey, hepsi o kadar."

"Kleopatra'nın mezarı demek?" diye üsteledim. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Kleopatra kim?" dedi Elvira. "Ve bana neden böyle bir isim vermedin, Mamá? Çok daha romantik. Benim aldığım isme bak bir de: Elvira."

"Eklemem gerekirse, Elvira görkemli, zarif ve uygun bir isim. Tıpkı Amaranta gibi."

---

11 *İsp.* Cumpleaños: Doğum günü.

12 *İsp.* ¿Qué?" (Ne?)

"Kleopatra, Mısır'ın son firavunuydu," diye açıkladım. "Papá, buraya son gelişlerinde bundan başka bir şey konuşmuyordu."

Elvira kaşlarını çattı. "Firavunlar... kadın da olabiliyor muydu?"

Başımla onayladım. "Mısırlılar çok ilericiydi. Buna karşın, teknik olarak Kleopatra aslında Mısırlı değil, Yunandı. Yine de bana soracak olursan, çağımızın çok ötesindeydiler."

Amaranta bana onaylamayan bir bakış attı. "Sana soran olmadı."

Ama onu duymazlıktan gelip tek kaşımı kaldırarak halama anlamlı bir bakış attım. Merak boğazımı yakıyordu. "Başka ne biliyorsun?"

"Başka ayrıntı bilmiyorum," dedi Tía Lorena.

"Ama biliyormuşsun gibi," dedim.

Elvira, yanımda duran annesine bakabilmek için öne eğilip başını çevirdi. "Bunu ben de bilmek istiyorum, aslında..."

"Elbette istiyorsun. Inez ne derse, sen de aynısını söylüyorsun," diye mırıldandı halam, bezmiş bir şekilde. "Kendi işine bakmayan meraklı kadınlar hakkında ne demiştim? Amaranta bana hiç bu kadar sorun çıkarmıyor."

"Kulak misafiri olan sendin," dedi Elvira. Sonra dudaklarında hevesli bir gülümsemeyle bana doğru döndü. "Sence annen ve baban mektupla birlikte bir paket de göndermişler midir?"

Sandaletlerim fayans zemine çarparken, kalbim hızlandı. Son mektuplarıyla birlikte güzel şeylerle dolu bir kutu da gelmişti ve her şeyi açmak için gereken dakikalarda, ganimetlere bakarken kızgınlığımın bir kısmı kaybolup gitmişti. Altın püsküllü muhteşem sarı terlikler, narin işlemeli gül rengi ipek bir elbise, dut, zeytin, şeftali ve soluk deniz yeşili renklerinden bir renk cümbüşü olan tuhaf bir başka elbise. Üstelik hepsi bu da değildi, kutunun dibinde bakır bardaklar ve inci kakmalı abanozdan yapılmış bir biblo tabağı da bulmuştum.

Bana gönderdikleri her hediyeyi, her mektubu çok seviyordum; onlara gönderdiğimin yarısı kadar mektup gönderiyor oldukları hâlde. Bir önemi yoktu. Bir tarafım onlardan alabileceğimin en fazla bu kadar olduğunu biliyordu. Mısır'ı seçerek kendilerine bir

kalp, beden ve ruh vermişlerdi. Midemde ağır kayalar varmış gibi hissetsem de geriye kalan şeylerle yaşamayı öğrenmiştim. Elvira'nın sorusuna cevap vermek üzereydim ki köşeyi döndük ve aniden cevabımı unutarak durdum.

Gri saçlı, esmer yüzlü, alnında derin çizgiler olan yaşlı bir beyefendi ön kapının yanında bizi bekliyordu. Bana yabancıydı. Tüm dikkatim ziyaretçinin buruşuk ellerindeki mektuba kaydı.

Halamdan ve kuzenlerimden kurtulup hızla ona doğru yürürken, kalbim kaburgalarımın altında özgürlüğü arzulayan bir kuş gibi çırpınıyordu. İşte bu. Beklediğim cevap.

"Señorita Olivera," dedi adam, derin, bariton bir sesle. "Ben Rudolpho Sanchez, ebeveynlerinin avukatıyım."

Kelimeler aklıma takılmadı. Ellerim çoktan zarfı kapmıştı. Titreyen parmaklarımla, cevaba kendimi hazırlayarak, zarfı elimde çevirdim. Sonra tekrar çevirerek zarfı kapatan çilek rengi bal mumu mührü inceledim. Ortasında küçücük bir böcek -hayır, bir bok böceği- ve okunamayacak kadar çarpıtılmış kelimeler vardı.

"Ne bekliyorsun? Senin için ben mi okuyayım istiyorsun?" diye sordu Elvira, omzumun üzerinden bakarak.

Onu duymazlıktan gelip aceleyle zarfı açtım, gözlerim lekeli harflere kaydı. Biri kâğıdı ıslatmış olmalıydı ama güçlükle olsa da sonunda ne okuduğumu anladım. Görüşüm bulanıklaşırken kelimeler kâğıdın üzerinde yüzüyordu sanki. Aniden nefes almak zorlaştı ve oda buz kesildi.

Elvira kulağımın yakınında keskin bir nefes verdi. Omurgamdan aşağıya doğru soğuk bir ürperti, korkunun buz gibi dokunuşu süzüldü.

"Ee?" dedi Tía Lorena, avukata tedirgin bir bakış atarak.

Dilim ağzımın içinde şişmişti. Konuşabileceğimden emin değildim ama konuştuğumda, sanki saatlerdir bağırmışım gibi kısık çıktı sesim.

"Annem ve babam ölmüş."

BİRİNCİ KISIM

UZAK BİR DÜNYA

BÖLÜM BİR

KASIM, 1884

Aman Tanrım, bu cehennem gemiden inmeye can atıyordum. Kamaramın yuvarlak penceresinden dışarı bakarken, bir fırın camının dışından, fırındaki alfajores[13] ve bir kap dulce de lecheyi[14] isteyen bir çocuk gibi parmaklarımı cama bastırdım. İskenderiye Limanı'nın üzerindeki masmavi gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Gemiye doğru uzanan uzun, ahşap bir iskele, onu selamlayan bir el gibi uzanıyordu. İniş tahtası indirilmişti ve mürettebattan birkaç kişi, buharlı geminin güvertesindeki deri sandıkları, yuvarlak şapka kutuları ve tahta sandıkları taşıyorlardı.

Afrika'ya ulaşmıştım.

Bir ay boyunca süren gemi seyahatinin ardından, kasvetli okyanus akıntılarının millerce ötesine vardıktan sonra, nihayet varmıştım. Birkaç kilo vermiş bir hâlde -deniz benden *nefret* ediyordu- ve sayısız gecelerde dönüp durduktan, yastığıma gömülüp ağladıktan, diğer yolcularla aynı iskambil oyunlarını oynayıp durduktan sonra, gerçekten buradaydım.

Mısır.

Annemle babamın on yedi yıl yaşadıkları ülke.

Öldükleri ülke.

Altın yüzüğü gergin bir şekilde parmağımda çevirdim. Aylardır parmağımdan çıkarmamıştım. Onu yanımda getirmek, ebeveynlerimi de bu yolculuğa davet etmişim gibi hissettiriyordu.

13 Alfejores: Ortası süt karameli ya da çikolata dolgulu, yumuşak hamurlu, Güney Amerika ülkelerinde yaygın olan bir kurabiye türü.

14 *İsp.* Dulce de leche: Süt karameli.

Kıyıyı gördüğüm anda varlıklarını hissedeceğimi düşünüyordum. Derin bir bağlantı hissi.

Ama bu bir türlü olmadı. *Hâlâ* da olmuş değil.

Sabırsızlık, pencereden uzaklaşmama, kollarımı çılgınca çırpınmasına neden oldu ve beni volta atmaya zorladı. Bir yukarı bir aşağıya yürürken, görkemli kamaramın neredeyse her bir santimini dolduruyordum. Sinirsel enerji bir kasırga gibi dönüyordu etrafımda. Kendime daha geniş bir yol açmak için, paketli sandıklarımı ayağımdaki botla yolumdan ittim. İpek çantam dar yatağın üzerinde duruyordu, dayımın mektubunu bir kez daha elime almak için onu kendime doğru çektim.

İkinci cümle beni hâlâ öldürüyor, gözlerimi hâlâ yakıyordu. Buna rağmen kendimi tüm mektubu okumaya zorladım. Geminin hafifçe sallanması okumamı zorlaştırsa da, midemdeki ani sarsıntıya rağmen kâğıdı yanlışlıkla ikiye ayırmamaya dikkat ederek, mektubu belki de yüzüncü kez tekrar okudum.

Temmuz, 1884

Sevgili Inez'im,

Nereden başlayacağımı veya yazmam gerekeni nasıl yazacağımı bilmiyorum. Annen ve baban çölde kayboldular ve öldükleri varsayılıyor. Haftalarca arama yaptık ama onlardan hiçbir iz bulamadık.

Üzgünüm. Kelimelere dökebileceğimden çok daha üzgünüm. Lütfen senin hizmetinde olduğumu ve bir şeye ihtiyacın olursa sadece bir mektup uzağımda olduğunu bil. Cenaze törenlerini gecikmeden Buenos Aires'te yapman en iyisi çünkü böylece dilediğin zaman onları ziyaret edebilirsin. Kız kardeşimi iyi tanıdığım için, ruhunun doğduğu topraklarda seninle birlikte olduğundan hiç şüphem yok.

Bildiğinden hiç şüphem yok ki, artık senin vasinim, sana kalan mirasın yöneticisiyim. On sekiz yaşında olduğun ve her bakımdan zeki bir genç kız olduğun için, Arjantin Ulusal Bankasına ihtiyaç

duyduğun miktarda parayı makul ölçüde çekmene izin verdiğimi bildiren bir mektup gönderdim.

Paraya yalnızca sen ve ben erişebileceğiz, Inez.

Kime güvendiğine çok dikkat et. Aile avukatına mevcut durumu bildirme özgürlüğümü kullandım ve acil bir şeye ihtiyacın olursa ona gitmeni rica ediyorum. İzninle, bu korkunç kaybın yasını tutmak için sana vakit ve alan sağlamak için, ev halkının ihtiyaçları için bir kâhya tutmanı öneririm. Bu haber için beni affet, ayrıca acını paylaşmak için yanında olamayacağım için gerçekten üzgünüm.

Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bana haber ver.

Dayın,
Ricardo Marqués

Kendimi yatağa attım ve hanımefendiliğe yakışmayan bir vazgeçişle geriye doğru düşerken, Tía Lorena'nın uyarıcı sesi kulağımda çınladı. *Bir hanımefendi her zaman, kimse onu izlemiyorken bile hanımefendi olmalıdır. Yani bu, kambur durmamak veya küfür etmemek anlamına geliyor, Inez.* Konaktan ayrıldığımdan beri hissettiğim suçluluk duygusunu bir kenara itip gözlerimi kapattım. Pişmanlık dayanıklı bir yoldaştı ve ne kadar uzağa gidersem gideyim, söndürülemez ve bastırılamazdı. Arjantin'i terk etme planlarımı ne Tía Lorena biliyordu ne de kuzenlerim. Yatak odamda bıraktığım notu okurken yüzlerinin aldığı hâli hayal edebiliyordum.

Annemle babamın mektubu benim kalbimi paramparça etmişti. Eminim ki benimki de onların kalbini kırmıştı.

Refakatçim yoktu. Yeni on dokuz olmuştum -Amaranta duvara sertçe vurana dek, yatak odamda teselli edilemez bir şekilde ağlayarak kutlamıştım doğum günümü - ve bir rehberim veya herhangi bir deneyimim, hatta gardırobumun sorunlu yönleriyle ilgilenecek kişisel bir hizmetçim bile olmadan tek başıma seyahat ediyordum. Bunu gerçekten başarmıştım. Ama bunun bir önemi yoktu. Annem ve babamın kaybolmasıyla ilgili ayrıntıları öğrenmek için buradaydım. Dayımın onları neden korumadığını ve neden çölde bir başlarına olduklarını öğrenmek için buradaydım. Babam dalgındı,

doğru, ama gerekli malzemeler olmadan annemi bir maceraya çıkarmaması gerektiğini bilirdi.

Dişlerimle alt dudağımı çekiştirdim. Aslında bu tam olarak doğru değildi. Babam düşüncesiz olabiliyordu, özellikle de bir yerden bir yere aceleyle gidiyorsa. Ne olursa olsun, bildiklerim arasında boşluklar vardı ve ben cevapsız sorulardan nefret ederdim. Onlar, arkamdan kapatmak istediğim açık birer kapıydılar.

Planımın işe yaramasını umuyordum.

Tek başına seyahat etmek bir nevi eğitim oldu. Yalnız yemek yemeyi sevmediğimi, gemide kitap okuyunca midemin bulandığını ve kart oyunlarında berbat olduğumu keşfettim. Ama arkadaş edinme konusunda yetenekli olduğumu da öğrendim. Çoğu, ılıman iklimi nedeniyle Mısır'a seyahat eden yaşça büyük çiftlerdi. Yalnız olmamı başta garipsediler ama zaten buna hazırlıklıydım.

Dul gibi davrandım ve buna uygun bir şekilde giyindim.

Her geçen gün, geçmişim daha ayrıntılı bir hâl aldı. *Çok genç yaşta, büyükbabam olabilecek yaştaki bir cabarello ile evlenmiştim.* İlk haftadan kadınların çoğunun sempatisini kazandım, erkekler ise yurt dışında tatil yaparak ufkumu genişletme isteğimi onayladılar.

Pencereden bakıp kaşlarımı çattım. Başımı sabırsızca sallayarak kamaramın kapısını açtım ve koridorun bir o tarafına bir bu tarafına baktım. Hâlâ daha gemiden inme konusunda bir ilerleme yoktu. Kapıyı kapatıp volta atmaya devam ettim.

Düşüncelerim dayıma döndü.

Biletimi satın aldıktan sonra ona aceleyle yazılmış bir mektup göndermiştim. Şüphesiz beni görmek için sabırsızlanarak iskelede bekliyordu. Birkaç saat içinde, on yıl aranın ardından yeniden bir araya gelecektik. Konuşmadan geçen on yıl. Anneme ve babama yazdığım mektuplara arada sırada onun için yaptığım çizimleri de eklerdim ama sırf kibarlık olsun diye. O ise bana hiçbir şey göndermemişti. Tek bir mektup, doğum günü kartı veya anne babamın bavuluna sıkıştırdığı küçük bir biblo bile. Sadece soyadı ve kan bağıyla bağlı olan iki yabancıydık. Buenos Aires'e yaptığı ziyareti hayal meyal hatırlıyordum ama bunun bir önemi yoktu çünkü annem

en sevdiği erkek kardeşini asla unutmamamı sağlamıştı. Hoş, zaten tek erkek kardeşi oydu ya neyse.

Mamá ve Papá harika hikâye anlatıcılarıydı; kelimeleri hikâyelere dönüştürerek sürükleyici ve unutulmaz şekilde dokunmuş şaheserler yaratıyorlardı. Tío[15] Ricardo efsanevi özellikleri olan biri gibi geliyordu bana. Her zaman kitap taşıyan, ince, tel çerçeveli gözlüğünü düzeltirken gözleri ufukta olan ve bu sırada bir çift çizme daha eskitmiş dağ gibi bir adamdı. Akademik tutkuları ve bilimsel uğraşlarıyla çelişircesine uzun boylu ve kaslıydı. Akademide başarılıydı, bir kütüphanede kendini evinde hissediyordu ama bir bar kavgasından sağ çıkabilecek kadar da hırçındı.

Gerçi benim bar kavgaları veya onlardan nasıl sağ çıkılacağı konusunda bir şey bildiğim yoktu ya, neyse.

Dayım arkeoloji alanında çalışıyordu ve bu tutkusu, benim yaşımdayken Arjantin'in kuzeyinde bulunan Quilmes'te ekipçe kazma kürekle kazı yaparken başlamıştı. Öğrenebileceği her şeyi öğrendikten sonra ise Mısır'a gitmişti. Mısır'da Zazi adında Mısırlı bir kadına âşık olup onunla evlenmişti ama üç yıllık birlikteliğin ardından kadın doğum yaparken ölmüştü. Dayım bir daha evlenmedi ve o tek ziyareti dışında Arjantin'e de bir daha hiç gelmedi. Anlamadığım, aslında tam olarak ne yaptığıydı. Bir define avcısı mıydı? Mısır tarihi öğrencisi mi? Yoksa kumları ve kavurucu derecede güneşli günleri mi seviyordu?

Belki de biraz biraz hepsinden.

Aslında elimde olan tek şey bu mektuptu. Bir şeye ihtiyacım olursa ona haber vermem gerektiğini iki kez yazmıştı.

Evet, bir şeye ihtiyacım var, Tío Ricardo.

Cevaplara.

Tío Ricardo geç kalmıştı.

İskelede durdum, burnum tuzlu deniz havasıyla doldu. Güneşin ateşli bir saldırıyla hareket ettiğine kulak misafiri olmuştum ve sıcak, nefesimi kesiyordu. Cep saatim bana iki saattir beklediğimi söylüyordu. Bavullarım güvende olmayan bir şekilde yanımda

15 *Isp.* Tío: Dayı, amca.

yığılı dururken, anneminkine benzeyen bir yüz aradım. Mamá bana kardeşinin sakallarının kontrolden çıkmış biçimde gür olduğunu ve aralarda gri çizgilerin bulunduğunu, kibar bir toplum için fazla uzun olduğunu söylemişti.

Yere yeni inen insanlar, görkemli piramitlerin ve Mısır'ı ikiye ayıran büyük Nil Nehri'nin ülkesinde olmaktan duydukları heyecanla yüksek sesle gevezelik ederek etrafımda toplandılar. Ama ben hiçbirinin varlığını hissetmiyordum çünkü ağrıyan ayaklarıma odaklanmış bir hâlde, durumum konusunda çok endişeliydim.

Bir panik çatlağı kıvrıldı üzerime.

Burada daha fazla kalamazdım. Güneş gökyüzünde ilerlerken, sıcaklık yerini serinliğe bırakmaya, denizden bir esinti gelmeye başlamıştı ve benim daha gidecek çok yolum vardı. Annem ve babam, hatırladığım kadarıyla, İskenderiye'den bir trene binerek yaklaşık dört saatlik bir yolculuğun ardından Kahire'ye varıyorlardı. Oradan da Shepheard's Hotel'e ulaşmak için araç kiralıyorlardı.

Bakışlarım eşyalarıma kaydı. Neyi burada bırakabileceğimi, neyi bırakamayacağımı düşündüm. Ne yazık ki hepsini yanımda taşıyacak kadar güçlü değildim. Belki yardım edecek birini bulabilirdim ama birkaç gündelik cümle kalıbı dışında dili bilmiyordum; bildiklerim arasında ise, *Merhaba, lütfen eşyalarım konusunda bana yardım edebilir misiniz?* anlamına gelen bir cümle yoktu.

Saç diplerimde ter damlaları birikmişti ve gergin enerjim gereksiz yere kıpırdanmama neden oluyordu. Lacivert seyahat elbisem birkaç kattan oluşuyordu, üzerimde de çift düğmeli bir ceket vardı ve kaburgalarımın üzerinde demirden bir yumruk varmış gibi hissediyordum. Annem olsaydı, endişesiyle sessizce başa çıkacağını bilerek ceketimin düğmelerini açma cüretinde bulundum. Etrafımdaki gürültü biraz daha yükseldi: gevezelik eden insanlar, ailelerini ve arkadaşlarını selamlayanlar, kıyıya çarpan dalga sesi, geminin kornası. Seslerin kakofonisinin arasından biri adımı söyledi.

Derin bariton ses kargaşayı deldi.

Uzun, rahat adımlarla genç bir adam yaklaştı yanıma. Önümde durdu, elleri hâkî rengi pantolonunun ceplerindeydi; rıhtımda

gezinirken deniz manzarasına hayran kalmış ve muhtemelen ıslık çalmış birinin havasını veriyordu. Soluk mavi gömleği deri kenarlı pantolon askılarının altına sıkıştırılmış ve hafifçe kırışmıştı. Çizmeleri baldırının ortasına kadar bağlıydı ve o çizmelerin millerce yol katettiğini anlayabiliyordum; toz içindeydiler ve bir zamanlar kahverengi olan deri, şimdi griye dönmüştü.

Yabancıyla gözlerimiz buluştu, ağzının iki yanındaki çizgiler gergindi. Duruşu gevşek, tavırları kaygısızdı ama daha dikkatli bir şekilde gözlemleyince, sıkılmış çenesindeki gerginliği fark ettim. Onu rahatsız eden bir şey vardı ve bunu kimsenin görmesini istemiyordu.

Hemen diğer özelliklerini listeledim. Düz kaşlarının altında bir aristokrat burnu, gömleğiyle aynı renkte mavi gözler. Çenesinin keskin çizgisine zıt olan çarpık bir gülümsemeyle kıvrılmış mükemmel dolgun dudaklar. Gür ve dağınık saçları kızıl ile kahverengi arasında bir çizgideydi. Sabırsızlıkla saçlarını yana doğru itti.

"Merhaba, siz Señorita Olivera mısınız? Ricardo Marqués'in yeğeni?"

"Aynen öyle," diye cevapladım, İngilizce olarak. Nefesinde hafif içki kokusu vardı. Burnumu kırıştırdım.

"Tanrı'ya şükür," dedi. "Siz bunu sorduğum dördüncü kadınsınız." Dikkatini bavullarıma çevirdi ve alçak sesli bir ıslık çaldı. "Umarım unuttuğunuz bir şey yoktur."

Hiç de samimi görünmüyordu.

Gözlerimi kıstım. "Peki siz tam olarak kimsiniz?"

"Dayınız için çalışıyorum."

Gizemli akrabamı görebilme umuduyla arkasına baktım. Yakınımızda dayıma benzeyen kimse yoktu. "Onun beni karşılamaya gelmesini bekliyordum."

Başını iki yana salladı. "Korkarım ki gelmedi."

Sözcüklerin sindirilmesi biraz zaman aldı. Söylediği gerçekti. Kanım yanaklarıma sıçradı. Tío Ricardo, kendisi gelme zahmetine bile girmemişti. Üstelik ben haftalarca süren seyahatin ardından deniz tutmasının tekrarlanan ataklarından sağ çıkmış olan tek yeğeniydim. O ise beni karşılaması için bir yabancıyı göndermişti.

Geç kalan bir yabancıyı.

Ve aksanının belli ettiği üzere bir İngiliz'di.

Yıkılmış binaları, engebeli taş yığınlarını, İngiltere'nin yaptığı şeylerden sonra limanı yeniden inşa etmeye çalışan işçileri işaret ettim. "Sizin vatandaşlarınızın işi. Zaferlerinden dolayı gurur duyuyorsunuzdur herhâlde," diye ekledim, acı bir şekilde.

Gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?"

"İngiliz'siniz," dedim, düz bir şekilde.

Kaşlarını çattı.

"Aksanınız," diye açıkladım.

Ağzının köşesindeki çizgiler derinleşti. "Doğru," dedi. "Hep böyle tamamen yabancı olduğunuz bir kişinin zihnini ve duygularını okuyabildiğinizi mi varsayarsınız?"

Karşılık olarak, "Dayım neden burada değil?" dedim.

Genç adam omuz silkti. "Antika eserlerden sorumlu bir memurla bir toplantısı vardı. Ertelenemez bir toplantıydı ama üzüntüsünü iletmemi istedi."

Alaycı bir karşılık vermemeye çalıştım ama başaramadım: "Ah, üzüntüsünü ilettiyse tamam. Yine de sizi zamanında gönderme nezaketi gösterebilirdi."

Gencin dudakları seğirdi. Eli gür saçlarının arasından kaydı, bir kez daha alnındaki saçları geriye itti. Bu hareket onu kısa bir anlığına çocuksu göstermişti. Omuzları çok genişti, kaba görünümüne uygun bir şekilde, elleri nasırlı ve sertti. Bir bar kavgasından sağ çıkabilecek biri gibi görünüyordu.

"Neyse ki kaybolan bir şey yok," dedi, eşyalarımı işaret ederek. "Artık ben hizmetinizde olacağım."

"Çok naziksiniz," dedim isteksizce çünkü dayımın gelmemesinin neden olduğu hayal kırıklığını tam olarak atlatamamıştım. Yoksa beni görmek istemiyor muydu?

"Pek değilimdir," dedi miskin miskin. "Gidelim mi? Dışarıda bir araba beni bekliyor."

"Doğrudan otele mi gideceğiz? Shepheard's, değil mi? Orası..." Sesim çatladı. "...hep kaldıkları yerdi."

Yabancının ifadesi daha ihtiyatlı bir şekilde tarafsız bir havaya büründü. Gözlerinin etrafının hafif kırmızı ve kirpiklerinin çok yoğun oluğunu fark ettim. "Aslında, Kahire'ye dönecek olan sadece benim. Az önce indiğiniz gemiyle eve dönmeniz için size bilet ayırttım."

Gözlerimi kırpıştırdım, yanlış duyduğumdan emindim. "¿Perdón?"[16]

"Bu yüzden geç kaldım. Bilet gişesinde korkunç bir kuyruk vardı." Boş bakışlarım üzerine aceleyle devam etti. "Sizi uğurlamak için buradayım," derken, neredeyse nazik görünüyordu. Ya da *bir de* sert görünmeye çalışmasa öyle olurdu. "Ve gitmeden önce, gemiye bindiğinizden emin olmak için."

Her bir kelimesi affedilemez gümlemelerle aramıza iniyordu. Anlamlarını kavrayamıyordum. Belki de kulaklarımda deniz suyu vardı. "No te entiendo."[17]

"Dayınız," dedi, sanki beş yaşındaymışım gibi yavaşça, "Arjantin'e dönmenizi istiyor. Üzerinde adınızın yazdığı bir bilet var elimde."

Ama daha yeni gelmiştim. Beni nasıl bu kadar erken gönderebilirdi?

Şaşkınlığım, sonunda öfkeye dönüşene kadar kaynadı içimde. "Miércoles."

Yabancı, başını eğip şaşkınlıkla gülümsedi bana. "Bu, *çarşamba* demek, değil mi?"

Başımla onayladım. Bu kelimenin, söylememe izin verilmeyen bir küfür olan *mierda*[18] kelimesine yakın bir tınısı vardı. Annem benim yanımda babama kullanırdı.

Ceplerini karıştırırken, "Pekâlâ, sizi yerleştirmemiz gerekiyor," dedi. Buruşuk bir bilet çıkarıp bana uzattı. "Parasını vermenize gerek yok."

"Gerek yok..." diye söze girdim aptala dönmüş bir hâlde. Düşüncelerimi temizlemek için başımı salladım. "Bana adınızı

16 *İsp.* ¿Perdón? (Pardon?)

17 *İsp.* No te entiendo. (Seni anlamıyorum.)

18 *İsp.* Mierda: Bok.

söylemediniz." Başka bir şeyi daha fark ettim. "İspanyolca anlıyorsunuz."

"Dayınıza çalıştığımı söylemiştim, değil mi?" Kaslı yapısıyla çelişen çocuksu gülümsemesi etkileyici bir şekilde geri döndü. Beni bir kaşık suda boğabilirmiş gibi görünüyordu.

Kesinlikle büyülendiğim falan yoktu.

"Öyleyse," dedim, İspanyolca. "Mısır'dan ayrılmayacağımı söylediğimde, beni anlayacaksınızdır. Birlikte seyahat edeceksek, adınızı bilmem gerek."

"Önümüzdeki on dakika içinde gemiye geri döneceksiniz. Bu yüzden bence resmî bir tanışmaya gerek yok."

"Ah," dedim soğuk bir şekilde. "Anlaşılan aslında İspanyolca anlamıyorsunuz. O gemiye binmeyeceğim."

Yabancı, sırıtmasını hiç bozmadan dişlerini gösterdi. "Lütfen sizi zorlamaya mecbur bırakmayın beni."

Kanım dondu. "Yapamazsınız bunu."

"Ah, öyle mi düşünüyorsunuz? Kendimi oldukça *muzaffer* hissederim," dedi, sesi küçümseme doluydu. Bir adım öne çıkıp bana doğru uzandı. Parmakları ceketime değince, erişemeyeceği şekilde büktüm kendimi.

"Bana tekrar dokunursanız çığlık atarım. Öyle ki sesim Avrupa'dan duyulur, yemin ederim."

"Size inanıyorum." Benden uzaklaşıp bir düzine kadar boş arabanın kullanılmayı beklediği alana doğru yürüdü. Aralarından birini geriye çekti, sonra da -ben söylemeden- bavullarımı istiflemeye başladı. Açıkça içkili olduğu hâlde, bana miskin bir kediyi anımsatan aylak bir zarafetle hareket ediyordu. Bavullarımı sanki içleri boşmuş, bir düzine eskiz defteri, birkaç boş günlük ve yepyeni boya kalemleriyle dolu değilmiş gibi tutuyordu. Birkaç hafta yetecek kadar kıyafetten ve ayakkabılardan bahsetmiyorum bile.

Tüylü şapkalar takmış ve pahalı deri ayakkabılar giymiş olan turistler bizi merakla süzerek etrafımızı sardılar. Benimle bu sinir bozucu yabancı arasındaki gerginliği fark etmiş olabilecekleri geldi aklıma.

Kızıl kaşlarını kaldırıp bana bir bakış attı.

Eşyalarımı o arabanın üzerinde taşımak daha kolay olacağı için onu durdurmadım ama tüm eşyalarımı iskeleye doğru, gemiye giden hatta doğru götürdüğünü gördüğümde, "Ladrón! Hırsız! Yardım edin! Eşyalarımı çalıyor!" diye bağırdım.

İyi giyimli turistler bana endişeyle baktılar, çocuklarını uzaklaştırdılar. Onlara ağzım açık bakarken, içlerinden birinin yabancıyı tutup indirerek bana yardım etmesini umuyordum.

Böyle bir yardım gelmedi.

BÖLÜM İKİ

Arkasından dik dik bakarken, kahkahası yaramaz bir hayalet gibi onu takip ediyordu. Tüm vücudum dikenli bir rahatsızlıkla alevlendi. Konağı taradıktan sonra bulduğum bir avuç Mısır banknotunun, madenî paralarının ve acil durumlar için ayırdığım Arjantin altın pesolarının bulunduğu cüzdanım dışında her şeyim yabancının elindeydi. Ama bence en önemli şey cüzdanımdı. Arabayı ondan uzaklaştırmaya çalışabilirdim ama onun kaba kuvveti karşısında bunu başaramayacağım belliydi. Bu sinir bozucuydu.

Seçeneklerimi düşündüm.

Pek seçenek yoktu.

Yolculuğun diğer ucunda Arjantin'in beni beklediği gemiye kadar onu uysalca takip edebilirdim. Ama ebeveynlerim olmadan ne olurdu ki? Doğru, yılın yarısını benden uzakta geçirirlerdi ama onların gelişini dört gözle beklerdim ben hep. Onlarla geçirdiğim aylar harika olurdu; çeşitli arkeolojik alanlara günübirlik geziler, müze turları ve gece geç saatlerde kitaplar ve sanat üzerine yapılan sohbetler. Mamá katıydı ama bana düşkündü, hobilerime rahatça vakit ayırmama izin verirdi ve yaratıcılığımı asla engellemezdi. Onun hayatı hep planlı programlıydı. Bir yandan iyi yetiştirildiğimden emin olurken, diğer yandan istediğimi okumam, aklımdan geçenleri söylemem ve istediğim gibi çizim yapmam konusunda özgürlük tanırdı bana.

Papá ise Antik Mısır'a yoğunlaşmış olarak geniş çapta çalışmalar yapmaya teşvik ederdi beni, sonrasında da öğrendiklerimi yemek masasında yüksek sesle tartışırdık. Halam, sessiz, uysal ve

itaatkâr olmamı tercih ederdi. Geriye dönersem, hayatımın nasıl olacağını saati saatine tahmin edebilirdim. Sabahları araziyi idare etme dersleri, ardından öğle yemeği, ondan sonra -günün sosyal etkinliği olarak- çay ve akşam yemeğinde çeşitli taliplerimle görüşmek için eve geri dönmek. Kötü bir hayat değildi ama istediğim hayat da değildi.

Ben annem ve babamla bir hayat istiyordum.

Annem ve babamla.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmak üzereydi ama gözlerimi sıkıp birkaç sakinleştirici nefes alıp verdim. Bu benim şansımdı. Her şeye rağmen kendi başıma Mısır'a ulaşmıştım. Başka hiçbir ülke annemle babamı böylesine büyülememişti, başka hiçbir şehir onlara ikinci yuvaları gibi hissettirmemişti ve bildiğim kadarıyla, belki de onların yurdu Kahire'ydi. Arjantin'den daha fazla.

Benden daha fazla.

Eğer geri dönersem, onları her yıl buraya getirenin ne olduğunu asla anlayamazdım. Onları unutmamak için kim olduklarını öğrenmeliydim. Eğer geri dönersem, onlara ne olduğunu asla öğrenemezdim. Merak göğsüme doğru bir yol açarak kalbimin çılgınca atmasına neden oldu.

Her şeyden çok, hayatlarının bedelinin ne olduğunu bilmek istiyordum. Beni düşünüp düşünmediklerini, beni özleyip özlemediklerini.

Cevaplara sahip olan tek kişi *burada* yaşıyordu. Ve her nedense gitmemi istiyordu. Gönderilmemi. Ellerimi yumruk yaptım. Bir daha unutulmayacaktım, ikinci bir düşünce gibi bir kenara atılmayacaktım. Buraya gelmemin bir sebebi vardı ve bunu sonuna kadar götürecektim. Canımı yaksa bile, keşfim kalbimi kırsa bile.

Hiç kimse ve hiçbir şey beni tekrar annemden ve babamdan uzak tutamayacaktı.

Yabancı, eşyalarımla birlikte iskelede biraz daha aşağıya doğru ilerledi. Boynunu uzatıp omzunun üzerinden geriye baktığında, mavi gözleri dönen kalabalığın içinde şaşmaz bir şekilde benimkileri buldu. Sanki itaatkâr bir kucak köpeği misali onu takip edeceğim kesinmiş gibi çenesini gemiye doğru çevirdi.

Hayır, efendim.

Ben bir adım geri çekilince, dudakları şaşkınlıkla aralandı. Omuzları neredeyse fark edilmeyecek bir düzeyde gerildi. Eşyalarımı birkaç santim öne doğru yuvarlarken, önündeki gemiye binmek için bekleyen kişiye çarpmamayı bir şekilde başardı. İsimsiz yabancı, parmağını kıvırarak beni çağırdı.

Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha çıkıverdi.

Hayır, dedim dudaklarımı oynatarak.

Evet, diye karşılık verdi, yine dudak hareketiyle.

Bir kez kararımı verince, o kararı artık değiştirmenin bir yolu olmadığını anlayabilecek kadar iyi tanımıyordu beni. Annem buna *inatçılık* derdi, öğretmenlerim ise *kusur*. Ama ben gerçek adını vermiştim buna: *ısrarcılık*. Kararımı yüzümden anlamış olacak ki, başını iki yana sallarken, gözlerinin köşelerindeki çizgiler endişeyle gerildi. Kendi etrafımda dönüp eşyalarımı zerre umursamadan kalabalığın içinde kayboldum. Her şey değiştirilebilirdi ama ya bu fırsat?

Bu, ömrüm boyunca bir kez karşıma çıkacak türden bir fırsattı.

Bu fırsatı kaçırmamaya karar verip, kararıma dört elle sarıldım.

Bana rehberlik eden insan kalabalığı, rıhtımlar boyunca sıra sıra duran römorkörlerden uzaklaşmamı sağladı. Yabancı, arkamdan bağırdı ama ben sözlerini duyamayacak kadar uzaklaşmıştım. *Eşyalarımla o ilgilensin.* Eğer bir beyefendiyse, eşyalarımı korumasız bırakmazdı. Eğer değilse... ama hayır, bu pek de uygun olmazdı. Hareketlerinde bir şey vardı. Saygısız sırıtışına rağmen öz güvenli bir şey. Nefesindeki alkole rağmen ayakta durmasını sağlayan bir şey.

Başkalarına ne yapmaları gerektiğini söylemek için doğmuş bir aristokrata benziyordu.

Farklı dillerdeki konuşmalar dört bir taraftan çevremi sardı. Mısır Arapçası, İngilizce, Fransızca, Felemenkçe ve hatta Portekizce. Terzi dikimi takım elbise giymiş ve fes takmış Mısırlılar iş yerlerine gitmek için turistlerin etrafından dolanıyorlardı aceleyle. Yol arkadaşlarım, bez çantaların yüklendiği eşeklerin ve at

arabalarının etrafından dolaşarak geniş caddeyi geçtiler. Sokağı süsleyen hayvan dışkılarına basmamaya özen gösterdim. Havada ter ve pahalı parfüm korkusu uçuşuyordu. İki yıl önceki İngiliz bombardımanını hatırlatan yıkılmış binaları ve moloz yığınlarını görünce midem bulandı. Hasarın, özellikle de bazı Mısırlıların İskenderiye'yi savunmaya çalıştıkları kalede ne kadar büyük olduğunu okuduğumu hatırladım.

Harabeye dönmüş limanı bizzat görmek, bir kitapta okumaktan çok daha farklıydı.

Rıhtımdan gelen kalabalık, kilometrelerce uzunluktaki bir tren yolunun önünde bulunan dört kemerle süslenmiş büyük bir taş binaya doğru ilerliyordu, yani tren istasyonuna. Cüzdanımı iyice kavrayıp sokağın karşısına geçerken, yabancının peşimden gelmeye karar verip vermediğine bakmak için omzumun üzerinden geriye baktım. Yabancıdan eser yoktu ama yine de yavaşlamadım. Beni bu kadar kolay bırakmayacağı hissine kapılmıştım.

Önümdeki küçük bir grup İngilizce konuşuyordu. Ben de İngilizceyi Fransızcadan çok daha iyi konuşuyordum. Kalabalığı takip ederek istasyona girdim. Saçlarım terden boynumun arkasına yapışmıştı. Kare şeklindeki pencereler karmaşayı görebilmeme yetecek kadar ışık sağlıyordu. Her yere dağılmış bavul yığınları vardı. Bazı yolcular şaşkınlıkla bağırıyor, sevdiklerine sesleniyor ve trene binmek için koşuşturuyorlardı, bazıları ise tekinsizce sallanan sandıklarla dolu arabaları itiyorlardı. Nabzım hâlâ hızlı atıyordu. Tüylü şapkalardan sade kravatlara kadar çeşitli zarafet derecelerinde giyinmiş bu kadar çok insanı daha önce bir arada hiç görmemiştim. Uzun tunikler giymiş onlarca Mısırlı, bahşiş karşılığında bavulları taşımaya yardım etmeyi teklif ediyordu.

Bir anda İngilizleri kaybettiğimi fark ettim.

"Miércoles," diye mırıldandım.

Parmak uçlarıma yükselerek çılgınca kalabalığın arasından geçmeye çalıştım. İçlerinden biri uzun bir şapka takmıştı... işte. Kalabalığın arasından dikkatli bir şekilde geçtim ve beni doğrudan bilet gişesine götürdüler. Tabelaların çoğu Fransızcaydı, elbette ki kolayca okuyamıyordum. Kahire'ye nasıl bilet alacaktım?

Ebeveynlerim yabancılarla konuşmamam konusunda beni uyarmışlardı ama yardıma ihtiyacım olduğu açıktı.

Onlara yaklaşarak annemin kurallarından birini çiğnedim.

Yumuşak mindere yaslanıp bayat havayı kokladım. Oturma yerlerinden, bagaj raflarına kadar her şeyi bir toz tabakası kaplamıştı. Tren, kırmızı ve altın rengi süslemelerle bezenmiş güçlü, siyah çizgileriyle dışarıdan şık görünüyordu ama içi onlarca yıldır yenilenmemişti. Ama umurumda değildi. Shepheard's'a ulaşmak anlamına gelecekse, çölde eşekle seyahat etmeye bile razıydım.

Trene onlarca yolcu bindiği hâlde, işleri için Kahire'ye giden efendilere ve çeşitli dillerde çılgınca sohbet eden turistlere rağmen, kompartıman şimdilik sadece bana aitti.

Kompartımanımın ahşap kapısı açıldı ve gerçekten muhteşem bir bıyığı ve yuvarlak yanakları olan bir beyefendi eşikte durdu. Sol elinde, üzerinde *BS* harfleri bulunan altın rengi monogramlı deri bir evrak çantası vardı. Beni görünce önce irkildi, sonra genişçe gülümseyerek koyu renk şapkasını kibar bir selamlamayla yukarı doğru kaldırdı. Geniş paçalı bir pantolonu, bembeyaz bir Oxford gömleği ve zarif, gri bir takım elbise ceketi vardı. Cilalı deri ayakkabılarına ve takımının şık kesimine bakılırsa, varlıklı bir adamdı.

Bakışlarındaki sıcaklığa rağmen, omurgamdan yukarı doğru bir endişe ürpertisi yayıldı. Kahire'ye yolculuk yaklaşık dört saat sürüyordu. Bu, bir erkekle küçük bir alanda kapalı kalmak için uzun bir zamandı. Hayatımda hiç böyle bir durumda kalmamıştım. Zavallı halam olsa, itibarımın zedelendiğinden yakınırdı. Yanında bir refakatçi olmadan tek başına seyahat etmek tam bir skandaldı. Kibar sosyeteden biri bunu öğrenecek olursa, lekesiz karakterim mahvolurdu.

"İyi günler," dedi, evrak çantasının üst bölmelerinden birini açarken. "Mısır'a ilk kez mi geldiniz?"

"Evet," dedim, İngilizce. "Siz... İngiliz misiniz?"

Tam karşıma oturup bacaklarını uzatınca, ayakkabılarının püsküllleri eteğime değdi. Dizlerimi pencereye doğru kaydırdım.

"Londra'dan."

Yine bir İngiliz. Etrafım sarılmıştı. Gemiden indiğimden beri sayamayacağım kadar çok İngiliz'le karşılaşmıştım. Askerler, iş adamları, politikacılar ve tüccarlar.

Tío Ricardo'nun beni ülkeden yollama niyetiyle gönderdiği adam.

Kompartıman arkadaşım kapalı kapıya baktı, şüphesiz ki bize katılacak başka birini bekliyordu ama kapı açılmayınca, dikkatini bana yöneltti. "Tek başınıza mı seyahat ediyorsunuz?"

Ne cevap vereceğimi bilemeden kıpırdandım. Yeterince zararsız görünüyordu, üstelik ona gerçeği söylemesem bile, tren Kahire'ye hareket ettiğinde gerçeği anlayacaktı.

"Aslında evet." Sesimdeki savunmacı tondan dolayı irkildim.

İngiliz adam beni inceledi. "Beni affedin, sizi gücendirmek istemem ama yardıma ihtiyacınız var mı? Hizmetçi veya refakatçinizin olmadığını görüyorum. Bunun oldukça sıra dışı olduğunu söyleyebilirim."

Yolculuğun büyük bölümünde giydiğim yas kıyafetim gemi karaya yanaştıktan sonra gerekli görünmediği için şık seyahat kıyafetimi giymiştim. Ama belli ki bu öngörüsüz bir davranıştı. "Sizi ilgilendirmez ama ben dul bir kadınım."

Yüz hatları yumuşadı. "Ah, çok üzgünüm. Sorumu mazur görün, müdahaleci oldu." Hafif, garip bir duraklama oldu. Sessizliği nasıl dolduracağımı bulmaya çalıştım. Kahire'de yolumu nasıl bulacağımı bilmiyordum ve herhangi bir bilgi veya içgörü inanılmaz derecede faydalı olurdu. Ama çaresiz olduğum izlenimi vermek beni rahatsız ediyordu.

"Ben de eşimi kaybettim," dedi, nazik bir sesle.

Omuzlarımı sertleştiren gerginliğim bir nebze olsun azaldı. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Sizin yaşlarınızda bir kızım var," dedi. "Gururum ve neşem."

Tren öne doğru hareket edince, hızla lekeli pencereye doğru döndüm. Geniş caddeleri ve görkemli binaların yanındaki moloz yığınlarıyla koca İskenderiye şehri yanımızdan geçti. Birkaç dakika sonra şehri tamamen geride bıraktık ve binaların yerini uzun, yeşil

tarım arazileri aldı. İngiliz adam küçük altın bir cep saati çıkardı. "İlk kez vaktinde," diye mırıldandı.

"Genellikle vaktinde kalkmaz mı?"

Çenesini kibirli bir şekilde kaldırarak alaycı bir şekilde sırıttı. "Aklı başında herhangi bir kişinin Mısır Demir Yolları'nın verimli çalıştığını söyleyebilmesi için, Demir Yolu İdaresi'nin daha kırk fırın ekmek yemesi lazım. Ama biz yönetimi daha yeni devraldık ve ilerleme acınacak derecede yavaş." Öne eğildi, sesi bir fısıltıya dönüştü. "Güvenilir bir kaynaktan, İngiltere ve İskoçya'dan yeni trenler alınacağına dair bilgi aldım."

"Biz derken, demir yollarının artık İngilizlere ait olduğunu mu kastediyorsunuz?"

Başını özür dilercesine salladı. "Beni mazur görün, hanımların güncel olaylardan haberdar olmadıklarını unutuyorum sıklıkla. Kontrolü 1882'de aldık..."

Dul olması nedeniyle hissettiğim şefkat, içimden yavaş yavaş, gıdım gıdım akıp gitti. Bunu onaylamadığımı gizleme gereği duymadan, "İngiltere'nin İskenderiye'yi nasıl bombaladığını biliyorum," dedim. "Teşekkür ederim."

Adam durakladı, dudakları gerildi. "Bu bir zorunluluktu."

Alaycı bir şekilde, "Gerçekten mi?" diye sordum.

Adam, canlı tonum karşısında bariz bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ülkeyi yavaş yavaş ama emin adımlarla medenileşene dek yeniden şekillendiriyoruz," derken, sesi ısrarcı bir şekilde yükseldi. "Fransızların sahtekârlıklarından kurtuldu. Bu arada, Mısır -sizin gibi- birçok gezgin için popüler bir yer." Dudaklarının köşeleri kıvrıldı. "Amerikalılar için de öyle. Bunun için Thomas Cook'un turlarına teşekkür etmeliyiz."

Babam, Mısır'ın yeniden şekillendirilmesi konusunda öfkeliydi. Yerli halka tepeden bakan, kendi kendilerini yönetmek istemeleri *küstahlığı* karşısında dehşete düşen yabancı bir ülke tarafından yönetilmesi konusunda da. O ziyaret etmeden önce yabancıların her bir arkeolojik alanı soyup yağmalayacağından endişe ediyordu sürekli.

Benim kanıma dokunan şey ise, bu adamın güncel olaylardan haberdar olmadığımı varsaymasıydı. Ve bunu Mısır'a baktığı korkunç mercekten açıklarken kullandığı küstah tondu. Ham maddelerini ve kaynaklarını alabilecekleri bir ülke olarak görmesiydi. Annem hâlâ Cerro Rico'daki İspanyol madenciliği, Potosi'deki gümüş dolu dağdan bahsederken öfkeyle konuşuyordu. Söz konusu yerler yüzyıllar boyunca soyulmuştu.

Kasaba asla toparlanamamıştı.

Tonumu tarafsız tutmaya çalıştım. "Thomas Cook kim?"

Belirgin bir şekilde kaşlarını çatarak, "Bozuk düzenin iş adamlarından," dedi. "Mısır turları konusunda uzmanlaşmış bir şirket kurdu, özellikle de Nil'in sarhoş Amerikalılarla dolu gösterişli ve gürültülü teknelerle tıkanmasına neden olan turlar."

Tek kaşımı kaldırdım. "İngilizler yüksek sesle konuşmaz veya içki içmezler mi?"

Kendini beğenmiş bir tonda, "Onurumuz bizim için kadehlerimizden daha mühimdir," dedi. Sonra muhtemelen bir tartışmayı önlemek için aniden konuyu değiştirdi. Ne yazık, ben de tam eğlenmeye başlıyordum. "Sizi Mısır'a getiren nedir?"

Bu soruyu bekliyordum ve bir cevabım vardı ama son anda cevabımı değiştirdim. "Biraz gezmek. Nil Nehri turu rezervasyonu yaptırdım. Siz söyleyene kadar şirketin adını unutmuştum," diye ekledim, sinsi bir sırıtışla.

Adamın yüzü mosmor olunca, gülmemek için yanağımı ısırdım. Cevap vermek için ağzını açtı ama gözleri, loş bölmeye sızan güneş ışınlarının parıldattığı altın yüzüğüme kayınca, sustu.

Daha iyi incelemek için öne doğru eğilerek, "Ne kadar sıra dışı bir yüzük," dedi yavaşça.

Papá bana yüzüğün nereden geldiğine dair hiçbir şey söylememişti. Paketin yanında bir not bile yoktu. Yüzük parmağımı gizlememin tek nedeni buydu. Talihsiz yol arkadaşımın bana yüzük hakkında bir şeyler söyleyip söyleyemeyeceğini merak ediyordum. "Neden sıra dışı?"

"Oldukça eski görünüyor. En az bir asır."

Bana daha iyi bir fikir vermesini umarak, "Öyle mi?" diye sordum. Yüzüğün antika olduğunu zaten düşünmüştüm ama gerçek bir tarihî eser olabileceği hiç gelmemişti aklıma. Papá bana tarihî bir eser gönderecek değildi ya... değil mi? Bir kazı alanından asla o kadar paha biçilemez bir şeyi çalmazdı.

Midemin derinliklerine bir huzursuzluk çöktü. Şüphenin zihnimde bir buhar gibi yükselmesinden korkuyordum.

Ya yapmışsa?

"Daha yakından bakabilir miyim?"

Tereddüt ettim ama elimi yüzüne biraz daha yaklaştırdım. O da daha yakından incelemek için başını biraz daha eğdi. Yüzünde aç bir ifade belirdi. Ben bir şey söyleyemeden yüzüğü parmağımdan çıkarıverdi.

Ağzım açık kaldı. "Pardon?"

İtirazımı duymazlıktan gelerek yüzükteki her oyuğu ve her ayrıntıyı yakalamak için gözlerini kıstı. "Olağanüstü," diye mırıldandı kendi kendine. Sonra sessizleşti, tüm vücudu hareketsizdi. Bir tabloydu sanki. Sonra bakışlarını yüzükten ayırdı ve gözlerime baktı. Bu hararetli ilgisinden rahatsız olmuştum.

Kulağımda bir alarm çalıyor ve eşyalarımı alıp gitmemi söylüyordu. "Geri verin, lütfen."

"Bunu nereden aldınız?" diye sordu. "Kimsiniz siz? Adınız ne?"

Yalan, ağzımdan içgüdüsel bir şekilde çıktı: "Elvira Montenegro."

Düşünceli düşünceli adımı tekrarladı. Şüphesiz ki hafızasını yokluyor ve herhangi bir bağlantı bulup bulamayacağını görmek için düşünüyordu. "Burada akrabalarınız var mı?"

Başımı iki yana salladım. Yalan söylemek kolaydı, neyse ki idmanlıydım. Çok sayıda insana, sıkıcı işlerle dolu öğleden sonralarından kurtulmak için bahaneler uydurmuştum. "Dediğim gibi, büyük nehri ve piramitleri görmek için burada olan bir dulum."

"Ama bu yüzüğü bir yerden almış olmalısınız," dedi ısrarla.

Korsemin altındaki kalbim, yüksek sesle güm güm atıyordu. "İskelenin yanındaki bir biblo tezgâhından. Lütfen geri alabilir miyim?"

"Bu yüzüğü *İskenderiye*'de mi buldunuz? Ne kadar da ilginç." Parmakları babamın hediyesinin etrafına dolandı. "Bunun için size on altın öderim."

"Yüzük satılık değil. Geri verin."

"Fark ettim de, size ne iş yaptığımı söylemedim," dedi. "Ben Tarihî Eserler Dairesi'nde memurum."

Ona en soğuk, en kibirli bakışlarımı yönelttim. "Geri istiyorum."

"Bu yüzük, Mısır mücevherlerini öne çıkaran bir vitrin için harika bir ek olur. Şimdi, ben şahsen böyle bir eşyayı uygun bakım ve ilgiyi görmesi için elden çıkarmanızın sizin sosyal sorumluluğunuz olduğunu düşünüyorum. Başkalarının da bir müzede bu yüzüğün işçiliğini görmeye hakkı var."

Bir kaşımı kaldırdım. "Mısır'daki bir müzede mi?"

"Elbette."

"Peki Mısırlılar ne sıklıkla kendi miraslarının sergilendiği bir müzeyi ziyaret etmeye teşvik ediliyorlar? Tahminimce pek sık değil."

"Pekâlâ, ben asla..." Sözünü yarıda kesti, yüzü tam olarak patlıcan moru olmuştu. "Bunun için size yirmi altın ödemeye hazırım."

"Bir dakika önce on altındı."

Tek kaşını kaldırdı. "Şikâyet mi ediyorsunuz?"

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde. "Çünkü satılık değil. Ve yaptığınız iş hakkında her şeyi biliyorum, bu yüzden bana açıklamadığınız için size teşekkür ederim. Siz bir mezar soyguncusundan fazlası değilsiniz."

Adamın yanakları kızardı. Havayı içine çekerken, bembeyaz gömleğinin düğmeleri zorlandı. "Biri bunu zaten bir mezardan çalmış."

Görünüşe göre bu gerçekten de doğru olduğu için irkildim. Babam açıklanamaz bir şekilde bir şey almış ve bana göndermişti. Oysa yaptıkları her keşfin dikkatlice gözlemlendiğini söylemişti. Fakat babamın yaptığı şey, gözlemin çok ötesindeydi. Kendi ahlaki değerlerine aykırı davranmıştı.

Benimkilere de öyle. Ama neden?

"Bakın şuna..." İncelemem için yüzüğün ön kısmını kaldırdı. "Bu yüzüğün üzerinde ne var, biliyor musunuz?"

"Bir kabartma," dedim, isyankâr bir şekilde. "Bir tanrının veya kraliyet mensubunun adı."

Adam ağzını açtı, sonra kapattı. Meraklı bir balığa benziyordu. Hemen kendini toparlayıp bir soru daha sordu: "Hiyerogliflerde ne yazdığını biliyor musunuz?"

Başımı iki yana salladım, sesimi çıkarmadan. Bazılarını tanımlayabilsem de bilgim hiçbir şekilde yeterli değildi. Antik Mısır alfabesi muazzam bir şeydi ve o dili akıcı bir şekilde konuşabilmek için onlarca yıl üzerine çalışmam gerekirdi.

"Buraya bakın." İncelemek için yüzüğü kaldırdı. "Bu *kraliyet mensubu* adı. *Kleopatra* yazıyor."

Mısır'ın son firavunu.

Tía Lorena ve Elvira ile yaptığım konuşmayı hatırlayınca kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Bu ismi en son o zaman duymuştum ve bu isim, dayımla ve onun Mısır'da yaptığı işle ilgiliydi. Bu yüzük, burada ne yaptıklarına dair bir ipucuydu. Neyi -ya da kimi- bulmuş olabileceklerine dair bir ipucu. Nezaketimin sonuna gelmiştim artık.

Ayağa fırladım. "Geri verin şunu!"

İngiliz, yumruklarını kalçalarına dayamış bir şekilde ayağa kalktı. "Bakın, genç hanım..."

Kompartımanın kapısı açıldı ve lacivert üniformalı genç bir görevli belirdi kapıda. "Biletler?"

Öfkeyle ipek cüzdanımı karıştırıp buruşmuş biletimi çıkardım. "Alın."

Görevli, kalın kaşlarını çatarak bir bana bir adama baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır," dedim öfkeyle. "Bu adam parmağımdan yüzüğümü çaldı."

Görevlinin ağzı açıldı. "Affedersiniz?"

Parmağımı İngiliz adama doğru salladım. "Bu kişi -ona beyefendi bile diyemem- benden bir şey çaldı ve *çaldığı şeyi geri istiyorum*."

İngiliz ayağa kalktı, omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. Karşı karşıyaydık, silahlar çekilmişti. "Benim adım Basil Sterling ve Mısır Müzesi'nde antika eserlerden sorumlu memurum. Genç hanıma son edindiğimiz eşyalardan birini gösteriyordum ve gördüğünüz üzere aşırı derecede heyecanlandı."

"Ne..." diye geveledim. "Babam o yüzüğü bana emanet etti! Geri verin."

Bay Sterling'in gözleri kısılınca hatamı fark ettim. Ben düzeltemeden deri evrak çantasını indirdi, biletiyle birlikte başka bir belge daha çıkardı ve ikisini de görevliye uzattı. "Pozisyonumun kanıtını belgede ayrıntılı olarak bulabilirsiniz."

Görevli ayaklarını oynattı. "Pekâlâ, efendim. Görünüşe göre her şey yolunda."

Yanaklarım öfkeden yanıyordu. "Bu çok çirkin."

"Gördüğünüz gibi, bu hanım histerikleşmek üzere," diyerek araya girdi Bay Sterling. "Kompartıman değiştirmek istiyorum."

"Yüzüğü bana geri verene kadar olmaz!"

Bay Sterling soğuk bir şekilde gülümsedi, açık renk gözlerinde kurnaz bir parıltı vardı. "Yüzüğümü neden size vereyim ki?" Kapıya doğru yürüdü.

"Bir dakika bekleyin..." dedim.

Görevli, biletimi geri verirken, "Üzgünüm," dedi.

Bir saniye sonra ikisi de gitmişti ve o iğrenç adam babamın bana verdiği son şeyi alıp cebine atmıştı.

WHIT

Lanet olsun.

Aptal arsız kızın ardından bakakaldım, sinirim artıyordu. Patronumun akrabası olsa bile, asi yeğenlere ayıracak vaktim yoktu. Zaten kendisi, genç bir kızla baş edemediğimi öğrendiğinde hiç de memnun olmayacaktı. Titreyen elimi saçlarımdan geçirdim, dikkatim arabanın üzerine yığılmış koca sandıklara kaydı. Eşyalarının hiçbirini almamıştı giderken.

Cesur bir hareket, Olivera. Cesur bir hareket.

Hepsini iskelede bırakmayı düşündüm ama vicdanım buna itiraz edince, pişmanlıkla iç çektim. Annem beni ne yazık ki bunları burada bırakamayacağım kadar iyi bir şekilde yetiştirmişti. Olivera'ya hakkını vermem gerekti. Kazanmıştı ama bir daha kazanmasına izin vermeyecektim. Bu, can sıkıcı olurdu. Kaybetmekten hoşlanmıyordum, tıpkı ne yapacağımın söylenmesinden hoşlanmadığım gibi.

O günler çoktan geride kalmıştı.

Ama yine de...

Dul kılığına girecek kadar cesaretliydi. Refakatsiz bir şekilde okyanusları aşmıştı.

Kalçasına sertçe vurarak beni azarlamıştı. Ceketinden çaldığım pirinç düğmeyi incelerken ağzımın köşesinde isteksiz bir gülümseme belirdi. Bakır, çinko ve bronzun bir çeşidi olan alaşım, güneş ışığında parlıyordu. Kızın öfkeli ifadesi aylardır ilk kez gülmemi sağlamıştı.

Bu kızda bir kişilik vardı, bunu kabul ediyorum.

O lanet düğmeyi Akdeniz'e atmanın daha iyi olacağını bildiğim hâlde, parmaklarım düğmenin etrafında kıvrıldı. Denize atmak yerine hatıra niyetine cebime attım. Kızın eşyalarının bulunduğu el arabasını çekerek, kiraladığım arabanın beklediği yola doğru yürürken, bir hata yaptığımı biliyordum.

Ama düğme, sağduyumdan uzakta güvendeydi.

Şakaklarımdan şiddetli bir baş ağrısı bastırdı ve boştaki elimle, abimden çaldığım matarayı çıkarıp içindeki viskiden uzun bir yudum aldım, boğazımdan aşağıya rahatlatıcı bir alev indi. Dün gece saat kaçta binmiştim arabaya?

Hatırlayamıyordum. Saatler boyunca Shepheard's Hotel'in barında oturmuş, sırıtarak, boş boş gülerek iyi vakit geçiriyormuş gibi yapmıştım. Tanrım, tarihî eser memurlarından nefret ediyordum.

Ama viskimden yaklaşık dört parmak içtikten sonra, bilmem gereken şeyi öğrenmiştim.

Abdullah ve Ricardo'nun kimi aradıklarını kimse bilmiyordu. Tek bir fısıltı bile yoktu.

Şimdi tek yapmam gereken, o aptal arsız kızla uğraşmaktı.

BÖLÜM ÜÇ

Yorgunluk gözlerimi tırmalarken, beni bataklık misali aşağıya çekiyordu. Araba Shepheard's'ın önüne yanaştığında, şık keten elbisem artık şık ya da temiz değildi. Ütülü gömleğimde toz ve kırışıklıklar vardı ve bir şekilde ceketimin bir düğmesi düşmüştü. Yolculuğun her ânında beni takip eden öfke, sanki kanım kaynıyormuş gibi kaynamıştı derimin altında. Sürücü, arabanın kapısını açtığında, basamaklarda tökezlemem üzerine, düşmemem için kolunu bana doğru salladı.

"Gracias,"[19] dedim, kısık bir sesle. "Pardon, *şükran* demek istemiştim." Boğazım, tartışmaktan yanıyordu. Çalınan yüzüğüm konusunda beni dinleyen kimse olmamıştı. Ne kondüktör ne diğer görevliler ne de diğer yolcular. Bana yardım edebilecek herkese gitmiştim ve tartışmamızı her iki yanımızdaki kompartımanların duyduğundan emindim.

Sürücüye ödeme yapıp etrafıma odaklandım. Mimari tarz Paris'in geniş caddelerine o kadar benziyordu ki gerçekten de Fransa'da olabilirdim. Yaldızlı at arabaları İbrahim Paşa Caddesi'nde bir yukarı bir aşağıya gidip geliyor ve yemyeşil palmiyeler ana caddeyi süslüyordu. Binaların yüksekliği aynıydı, hepsi dört katlıydı ve kemerli pencereleri rüzgârda dalgalanan perdelerle süslenmişti. Tanıdık geliyordu, oysa tanıdık gelmemesi gerekirdi. Sokaklar Avrupa'nın asfalt caddeleri gibi genişti, tıpkı Buenos Aires'te olduğu gibi. İsmail Paşa, Kahire'yi modernize etmeye çalışmıştı ve ona göre bunu yapmak, Fransız bir mimarla çalışmak

19 *İsp.* Gracias: Teşekkürler.

ve şehrin bazı kısımlarını Paris sokaklarına benzetmek anlamına geliyordu.

Shepheard's Hotel neredeyse tüm sokağı kaplıyordu. Basamakların çıktığı büyük girişin narin açıklıkları olan ince metal çatısından sızan alaca karanlık hüzmeleri, taş zemine âdeta öpücük gibi dokunuyordu. Çeşitli ağaçlar ve bitkilerle süslenmiş, düzinelerce masa ve hasır sandalyeyle dolu uzun bir teras, ahşap çift kapının yanında uzanıyordu. Otel hayal edebileceğimden daha zarif ve süslüydü, ayrıca ön girişten çevrenin ihtişamıyla uyumlu biçimde, pahalı kıyafetlerini giymiş insanlar çıkıyorlardı.

Dağınık hâlimi umursamamaya çalışarak ön basamaklardan çıktım. Kaval kemiklerine kadar uzanan kaftanlar giymiş kapıcılar beni geniş bir gülümsemeyle karşılayıp içeri davet ettiler. Omuzlarımı geriye çektim, çenemi kaldırdım ve sakin görünmek için yüz hatlarımı bir nezaket resmiyle yeniden düzenledim.

Yüksek sesle nefes alınca, etki hemen kayboldu. "Oh, *cielos*."[20]

Lobi, Avrupa'nın sadece adını duyduğum en lüks saraylarının ihtişamını sunuyordu. Tavana kadar uzanan granit sütunlar, sadece kitaplarda gördüğüm antik tapınakların girişlerini andırıyordu. Çeşitli malzemelerden -deri, hasır ve ahşap- yapılmış rahat sandalyeler, gösterişli İran halılarının üzerinde duruyordu. Koyu bronzdan yapılmış, kafes şeklinde, çiçekli ve taraklı etekli metal avizeler loş iç mekânı aydınlatırken, her şeyi sıcak bir pusla ısıtıyordu. Lobi, fayanslı zemini olan ve birkaç kişinin gazete okuduğu karanlık girintili ve aynı derecede süslü başka bir odaya açılıyordu.

Çölde geçirdikleri bir günün ardından aceleyle içeri girip çay ve akşam yemeği sipariş eden ailemi hayal edebiliyordum bu odada.

Burası onları son gördükleri yer olabilirdi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve gözlerimdeki ani yanma hissini gözlerimi kırpıştırarak yok ettim. Etrafıma baktım, dört bir yanım her milletten, yaştan ve statüden insanlarla çevriliydi. Onlar farklı dillerde konuşurlarken, fayans zeminin üzerine atılmış büyük halılar gürültüyü bastırıyordu. Yaşlı İngiliz kadınlar, koyu mor rengiyle hemen tanınan soğuk ebegümeci çayını yudumlarken, Nil

20 *İsp.* Oh, cielos: Aman Tanrım.

Nehri boyunca yolculuk için uygun bir tekne bulamanın dehşetinden yakınıyorlardı. Kırmızı üniformalarını giymiş İngiliz subaylar bellerine bağlı kılıçlarıyla koridorda bir aşağı bir yukarı yürürlerken, irkilerek bu otelin aynı zamanda askerî karargâh olarak da hizmet verdiğini hatırladım. Kaşlarımı çatıp bakışlarımı onlardan uzaklaştırdım.

Nişte, bir grup Mısırlı iş adamı bir masanın etrafında toplanmış, pipo içiyordu. Feslerinin püsküllleri yanaklarına değerken, yoğun bir tartışmanın içine girmişlerdi. Yanlarından geçerken, pamuk fiyatlarıyla ilgili sohbetlerinin birazına kulak misafiri oldum. Annem, kumaşı kalın, neredeyse ipeğe benzeyen yepyeni nevresim takımlarıyla dönerdi Buenos Aires'e. Pamuk, Nil boyunca yetişen bir bitkiydi ve üretimi Mısırlı toprak sahipleri için oldukça kazançlı bir girişimdi.

Danışma masasını arayarak dönüp durduğum sırada, gösterişe düşkün bir Amerikalı büyük evrak çantası ve gür sesiyle, dekora hayran hayran bakarak diğer adamlara yaklaştı. Biri, "Burton! Buraya!" diye seslendi ona. Amerikalı harika bir girişle onlara katıldı ve sırtına atılan şaplaklarla karşılandı. Buluşmayı hüzünle izledim.

Uzun bir yolculuktan sonra eve döndüğümde beni karşılayacak insanların sayısı azalmıştı.

Resepsiyon çalışanları bana baktı. Ben yaklaşırken görevlilerden biri hareketsiz kaldı. Koyu renk gözleri kocaman oldu ve yavaşça kolunu indirdi. Tam o sırada bir kitapçığa damga basıyordu.

"Selamünaleyküm," dedim belli belirsiz bir tonda. Bakışları sinir bozucuydu. "Bir oda ayırtmak istiyordum, lütfen. Aslında, sanırım önce Ricardo Marqués'in bu otelde kalıp kalmadığını teyit etmem gerek."

"Annenize çok benziyorsunuz."

İçimdeki her şey durdu.

Görevli yumuşak bir gülümsemeyle damgayı ve kitapçığı bir kenara itti. Koyu yeşil kaftanının düzeltip, "Ben Sallam," dedi. "Ebeveynlerinizin kaybını duyunca çok üzüldüm. İyi insanlardı ve onları burada görmek bizim için bir keyifti."

Aradan aylar geçmiş olduğu hâlde, onlardan *geçmiş zaman kipinde* bahsedilmesine alışamamıştım. "Gracias," dedikten sonra aceleyle, "Şükran," diye düzelttim.

"De nada,"[21] dediğinde, şaşkınlıkla gülümsedim.

"Ebeveynleriniz bana birkaç cümle öğretmişlerdi." Omzumun üzerinden baktı, ben de bakışlarını takip ettim. "Sizi Genç Whit ile birlikte görmeyi bekliyordum," dedi.

"Kimle?"

"Bay Whitford Hayes," diye açıkladı Sallam. "Dayınız için çalışıyor, o da geceleri bu otelde kalıyor. Ama şu anda burada değil. Sanırım müzede işi vardı."

Demek ki rıhtımda bıraktığım yabancının adı buydu. Her ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmam gerektiğini zihnime not ettim. "Dayımın ne zaman döneceğini biliyor musunuz?"

"Yemek salonumuzda akşam yemeği için rezervasyonu var. Yeni mi geldiniz?"

"İskenderiye'ye bu sabah vardım. Ne yazık ki tren Kahire'ye gelirken yarı yolda bozuldu, yoksa buraya daha erken varacaktım."

Sallam, ağarmış kalın kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Kahire'ye trenle mi geldiniz? Whit'in bundan daha düşünceli biri olduğunu sanırdım. Hep geride ve dağılmış. Arabayla gelseniz, daha iyi vakit geçirirdiniz."

Sallam'a tüm hikâyeyi anlatmamaya karar verdim. Bunun yerine çantamı alıp resepsiyon masasının üzerine bıraktım. "Pekâlâ, bir oda tutmak istiyorum, lütfen."

"Ödeme yapmanıza gerek yok," dedi. "Ebeveynlerinizin süitine geçeceksiniz. Ocak ayının onuncu gününe kadar ödemesi yapıldı. Oda, dayınızın istekleri doğrultusunda hiç ellenmedi." Sallam tereddüt etti. "Eşyalara yeni yılda bir çözüm bulacağını söyledi."

Başım dönüyordu. Onların kaldıkları odada, Ezbekiye Bahçesi'ne bakan odalarında uyuyacağımı hiç hayal etmemiştim. Babam hep kaldıkları süitten, gösterişli odalarından ve güzel manzarasından uzun uzun bahsetmişti. Annem bile onaylamıştı anlattıklarını. İkisi de benim o odayı kendi gözlerimle görmeyi ne kadar

21 *Isp.* Da nada: Bir şey değil.

çok istediğimi fark etmemişti. Şimdi ise görünüşe göre, görebilecektim o odayı. Bu gezi birçok ilki, onlarla birlikte deneyimleyeceğimi düşündüğüm şeyleri simgeleyecekti. Kalbim, bir kıymık batmış gibi sıkıştı.

Sesim fısıltıdan birazcık daha yüksek çıktı: "İyi olur."

Sallam bir anlığına beni inceledi, sonra öne eğilip otelin not kâğıtlarından birinin üzerine hızlıca bir not yazdı. Ardından başında bir fes olan, orman yeşili pantolon ve yumuşak sarı düğmeli gömlek giymiş genç bir çocuğa ıslık çaldı. "Lütfen bunu ulaştır."

Çocuk katlanmış nota baktı, ismi gördü ve sırıttı. Sonra otel misafirlerinin kalabalığının arasından çevik bir şekilde geçerek uzaklaştı.

"Gelin, size üç yüz iki numaralı süiti bizzat ben göstereceğim." Yeşil ve sarı renklerdeki aynı otel üniformasından giymiş olan bir başka görevli, resepsiyonu devraldı ve Sallam elini uzatıp onunla yürümemi işaret etti. "Ebeveynlerinizin Mısır'a ilk geldikleri zamanı hatırlıyorum," dedi. "Babanız, gelir gelmez Kahire'ye âşık olmuştu. Annenizin âşık olması biraz daha uzun sürmüştü ama o ilk sezondan sonra bir daha asla aynı olmadı. Geri dönmeceklerini biliyordum. Ve işte! Haklı çıktım. Sanırım o ilk ziyaretlerinden bu yana on yedi yıl geçti."

Buna bir cevap vermem imkânsızdı. Onların seyahatleri benim korkunç anılarımla çakışıyordu. Çok iyi hatırladığım bir kış vardı. Ebeveynlerim Mısır'da bir ay daha kalmışlardı ve ben hastalanmıştım. Buenos Aires'te grip salgını vardı ama annemle babam yine de tehlikede olup olmadığımı görmek için vaktinde dönmemişlerdi. Sekiz yaşındaydım. Halam elbette annemle birkaç kez konuşmuştu. Sonrasında Mamá ve Papá her gün benimle vakit geçirdiler. Her öğünü birlikte yedik, şehri keşfettik, sık sık konserlerin ve parkın tadını çıkardık.

Birlikteydik, ta ki yeniden uzak kalana dek.

Sallam beni ortasından mavi bir halı geçen büyük bir merdivenden yukarı çıkardı. Tasarıma aşinaydım, annemle babam Arjantin'e buradan her türlü dekoru getirmişti. Türk çinilerini, Fas aydınlatmalarını ve İran halılarını tercih etmişlerdi.

Üçüncü kata çıktık ve Sallam bana üzerinde Shepheard's Hotel, Kahire ve oda numarasının yazdığı madenî para büyüklüğünde, disk şeklinde bir anahtarlığı olan pirinç bir anahtar uzattı. Anahtarı kapı kilidine taktım ve kapı açıldı, her iki ucu iki ek odaya açılan bir oturma alanı çıktı ortaya. İçeri girince, balkon pencerelerinin önünde duran büyüleyici bir şekilde gruplanmış yeşil kadife kanepe ve deri sandalyelere hayran kaldım. Görkemli zarafeti, altın renginde ipek panelli duvarlar ve yüksek arkalıklı deri sandalyesi olan küçük bir ahşap masa vurguluyordu. Dekora gelince, birkaç güzel resim, yaldızlı bir ayna ile mavi ve nane yeşili tonlarında üç büyük halı odanın tamamına sofistike bir dokunuş katıyordu.

"Burası annenizle babanızın uyuduğu yer." Sallam sağdaki odayı işaret etti. "Sol taraf ise misafirler için ek alan."

Ama benim için hiçbir şey. Onların tek çocuğu olan ben için.

"Mısır kışları düşündüğünüz kadar sıcak değildir. Ceketinizin üstüne bir örtü almanızı öneririm," dedi Sallam, arkamdan. "Açsanız, restoranda yemek yemeye gelin. Lezzetli Fransız yemekleri. Eminim ki dayınız sizi görmek isteyecektir."

Sesimdeki kızgın tona engel olamadım. "Ondan oldukça şüpheliyim."

Sallam girişe doğru geri çekildi. "İstediğiniz herhangi bir şey var mı?"

Başımı iki yana salladım. "La, şükran."[22]

"Güzel aksan," dedi onaylayarak. Sonra çenesini eğip kapıyı arkasından kapattı. Artık yalnızdım.

Ebeveynlerimin yılın yaklaşık yarısını geçirdikleri odada yalnızdım. Uyudukları son yer, dokundukları son eşyalardan birkaçı... Her yüzey dikkatimi çekiyor, sanki bir soru istiyordu. Annem bu masayı kullanmış mıydı? Deri kollu sandalyede oturmuş muydu? En son bu tüy kalemle mi yazı yazmıştı? Çekmeceleri karıştırdım; boş kâğıtlardan oluşan bir desteyle karşılaştım, sadece tek bir kâğıt boş değildi. En üstteki sayfada narin bir el yazısıyla yazılmış iki sözcük vardı:

Sevgili Inez.

22 *Ar.* La, şükran: Hayır, teşekkürler.

Ninova

Mektubu bitirememişti. Annemin bana söyleyeceği son sözcüklerden mahrum kalmıştım. Derin, titrek bir nefes alarak ciğerlerimi olabildiğince havayla doldurdum, sonra da yıkılmamak için mücadele ederek nefesimi verdim. Bu, benim eşyalarım odayı doldurmadan önce odayı onların bıraktığı hâliyle incelemek için altın bir fırsattı.

Çöp kutusunda buruşturulmuş birkaç kâğıt vardı ve annemin bana söyleyeceklerini düşünürken birkaç deneme yapması gerekip gerekmediğini merak ettim. Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi ve aniden tahta masadan uzaklaştım. Güçlü bir gelgiti andıran duygu dalgasını sertçe bastırdım. Bir nefes daha verdikten sonra, artık daha sakindim ve görüşüm daha berraktı. Üretken bir şeyler yapmaya kararlı bir şekilde keşfime devam ettim. Bakışlarım annemle babamın yatak odasına kaydı.

Kendi kendime başımı sallayıp omuzlarımı dikleştirdim.

Canlandırıcı bir nefesle birlikte yatak odasının kapısını açtım ve nefesim kesildi.

Papá'nın sandıkları açık bir şekilde yatağın üzerindeydi, giysiler her yere saçılmıştı, ayakkabılar ve pantolonlar yığınlar hâlinde duruyordu. Meşe şifoniyerin çekmeceleri açıktı, içindeki eşyalar sanki aceleyle toplanmış gibi gibi etrafa savrulmuştu. Kaşlarımı çattım. Bu mantıklı değildi çünkü son mektupları Kahire'de daha uzun süre kalacaklarını söylüyordu. Çarşaflar yatağın ayak ucunda toplanmıştı ve Mamá'nın eşyaları büyük pencerenin yanındaki sandalyenin üzerinde duruyordu.

İçeriye doğru yürüdüm, sandalyenin arkasına asılmış elbiseleri inceledim. Annemin evdeyken giydiğini hiç görmediğim tarzda kıyafetlerdi bunlar. Kumaşı daha hafif, daha genç işiydi, ayrıca yoğun bir şekilde fırfırlar ve boncuklarla bezeliydi. Annemin Arjantin'deki kıyafetleri modaya uygun olduğu hâlde dikkat çekmezdi. Tevazusunu nazik bir gülümseme ve güzel tavırlarla taşırdı. Beni de aynı şekilde yetiştirmişti. Gardıroba baktığımda ise sıra sıra parlayan gecelikler ve iyi topuklu deri ayakkabılar karşıladı beni.

Kumaşları merakla karıştırırken bir hüzün çöktü üzerime. Annem nasıl davranacağını bilen biriydi; her zaman güzel konuşurdu,

ayrıca konakta büyük davetleri nasıl vereceğini, misafirleri nasıl ağırlayacağını da iyi bilirdi. Ama burada, kıyafetleri daha kaygısız, daha şık ve zarif olduğunu gösteriyordu.

Keşke onun bu yönünü de tanımış olsaydım.

Sert bir vuruşla hayallerim bölündü. Muhtemelen Sallam yerleştiğimden emin olmak istemişti. Ebeveynlerimin seveceği türden birine benziyordu. Kibar ve yetenekli, hem iyi bir dinleyici hem de bilgili.

Odanın diğer tarafına yürüyüp kapıyı açtım, dudaklarımda onu karşılayan bir gülümseme vardı. Ancak gelen Sallam değildi.

İskeledeki yabancı, bacaklarını çaprazlamış, yanında üst üste yığılmış sandıklarımla birlikte karşı duvara yaslanmıştı. Kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, dudağında bir kıvrımla bana bakıyordu. Hafifçe eğleniyor gibiydi.

"Bay *Hayes*, sanırım?"

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM DÖRT

Söz konusu adam duvardan uzaklaşıp odaya doğru yürüdü. "Düşündüğümden daha beceriklisiniz," dedi neşeyle. "Bunu bir kenara düzgünce not ettim, o yüzden bir daha benimleyken böyle bir şey denemeyin."

Ağzımı açtım ama Bay Hayes sırıtarak devam etti: "Benim konuştuğum dili yargılamadan önce, dul numarası yaparak okyanusu aşan genç bir kadının görgü kurallarını büyük ihtimalle cehennemin dibine gönderdiğini tahmin ediyorum." Dizlerini büktü, mavi bakışları gözlerime aynı hizaya geldi. "Onları ait oldukları yere ekleyebilirim."

"Niyetim yargılamak değildi," dedim sertçe, oysa yargılamıştım. Annem, ben neye inanırsam inanayım, görgü kurallarına uymamı beklerdi. Fakat bazen isyan, bir siren gibi çağırıyordu beni ve buna karşı koyamıyordum.

Zaten bu yüzden buradaydım.

Sinir bozucu bir gülümsemeyle, "Ah, öyle mi?" diye sordu. Sonra içeri doğru biraz daha ilerledi ve kapıyı arkasından açık bıraktı.

"Pekâlâ, Bay Hayes," dedim, dönerek onu görüş alanımda tuttum. Ayakta dururken, doğrudan karşı karşıya olmanız gereken türden bir insana benziyordu. Rıhtımdayken dikkatimi çekmemişti ama şimdi, duruşunda ve hareket edişinde farklı bir şey vardı. Bunun sebebi belki kas gücüydü, belki de ağzının kenarındaki belli belirsiz sırıtma çizgisi. Gayriresmî sohbetine rağmen tehlikeli görünüyor ve öyle hissettiriyordu. Odada tembel tembel dolaşırken, rastgele nesneler alıp dikkatsizce yerine koyuyordu. "Bana

eşyalarımı geri getirdiğiniz için teşekkür ederim," dedim. Sonra da kendimi tutamayarak, "Çok naziksiniz," diye ekledim.

Bana pis bir bakış attı. "İşimi yaptım."

"Demek dayım için çalışıyorsunuz," dedim. "Bu heyecan verici olmalı."

"Kesinlikle öyle," dedi. Zarif aksanı, sesindeki saygısız tonla kesinlikle çelişiyordu. Yüzeyin altında gizlenmiş o ince düşmanlığı açığa çıkaran ses tonu ve renkli dili dışında, konuşması sıkıcı bir aristokratınkini andırıyordu. İşe yeni alınmış olmalıydı. Ebeveynlerim ondan hiç bahsetmemişlerdi.

"Ne zamandan beri onun için çalışıyorsunuz?"

"Yeni," dedi belirsiz bir şekilde.

"Ne kadar yeni?"

"İki yıl falan." Bay Hayes, dikkatimi, sürekli etrafta dolaşıp durmasından başka yere çekmek için ara sıra bakışlarını bakışlarımla buluşturuyordu. Bunun onu yumuşatabileceğini düşünerek merakını gidermesine izin verdim. Yanlış bir başlangıç yapmıştım ama eğer dayımla bu kadar yakın çalışıyorsa -ve beni daha önce eşyalarımı taşıdığı gibi limana taşımasını istemiyorsam- dostça bir etkileşimde bulunmak akıllıca olurdu. Ama bunun ötesinde, benim sorularım vardı, Bay Hayes'in de kesinlikle cevapları.

Kanepeyi işaret ettim. "Neden oturmuyorsunuz? Yaptığınız işler ve dayımın son kazısı hakkında konuşmayı çok isterim."

"Ah, istersiniz demek, öyle mi?" Bay Hayes oturup uzun bacaklarını uzattı ve aylak bir şekilde cebinden bir matara çıkardı. Uzun bir yudum aldıktan sonra bana uzattı.

Ben de odadaki koltuklardan birine oturdum. "Nedir bu?"

"Viski."

"Gün ortasında mı?" Başımı iki yana salladım. "Hayır, teşekkür ederim."

"Bu, sadece geceleri içtiğiniz anlamına mı geliyor?"

"Hiç içmediğim anlamına geliyor." Sesimin ilgili çıkmasını engellemek için oldukça dikkatliydim. Annem benim ufacık bir yudum şarap bile içmeme izin vermezdi. Ama bu, denemediğim

anlamına da gelmiyordu. Çok sayıdaki akşam yemeği davetlerinden birinde, onun burnunun dibinde tadına bakmayı başarmıştım.

Sırıtıp mataranın kapağını taktı. "Dinleyin, ne kadar güzel olursanız olun, ben sizin arkadaşınız değilim, sizin korumanız da değilim, hele hele bakıcınız hiç değilim. Bana ne kadar sorun çıkaracaksınız?"

Bu soru beni neredeyse güldürecekti ama tam vaktinde kendimi tuttum. Önce yalan söylemeyi düşündüm ama içgüdülerin onun beni yine de anlayacağını söylüyordu. "Gerçekten bilemiyorum," dedim dürüstçe. "Harika bir anlaşma olabilir."

Şaşkınca kıkırdadı. "Bunaltıcı ve sıkıcı olmanız gerekiyordu. İyi yetişmiş, düğmeli elbisesinde tek bir kırışıklık bile olmayan bir hanım."

"Ben iyi yetişmiş bir hanımım zaten."

Beni yavaşça süzdü, bakışları tozlu çizmelerime ve seyahat boyunca lekelenmiş ceketime takıldı. Nedense gözlemleri onu rahatsız etmiş gibiydi. "Ama her zaman değil," diye mırıldandı. "Bu benim için inanılmaz rahatsız edici."

Başımı eğdim ve kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Nasıl tam olarak?"

Şimdi ağzının çizgisi ince ve neşesizdi, sessiz ve düşünceli bir hâle büründü, bakışlarını yüzümden hiç ayırmadı.

Böyle doğrudan bakışlara alışkın olmadığım için koltuğumda kıpırdandım. Sonunda bezgin bir homurtuyla, "Özür dilemem mi gerekiyor?" diye sordum. "Ben sizin meseleniz değilim ki. Benimle dayım gelsin ilgilensin."

"Aslında burada olmanız bile benim meselem. En azından dayınız bunu böyle düşünecek."

"Yaptığım şey için özür dilemeyeceğim."

Bay Hayes öne doğru eğilirken, kurt gibi bakan gözlerinde şeytani bir parıltı gizliydi. "Böyle bir şey yapacağınızı düşünmemiştim. Bu yüzden de benim için korkunç bir rahatsızlık kaynağısınız. Sizi bunaltıcı ve sıkıcı bulsaydım, daha iyi olurdu."

Hâlâ rıhtımdaki olaydan mı bahsediyorduk? İçimde tanımlayamadığım bir his yükseldi.

"Aslında, birlikte o kadar vakit geçireceğimizi sanmıyorum," dedim sertçe. "Ama beni uyardığınızı varsayıyorum, Bay Hayes. Bana karşı gelmediğiniz sürece iyi geçiniriz."

Bunun kulağa bir meydan okuma gibi gelmesini istememiştim ama sözlerimi nasıl algıladığını içgüdüsel olarak anlayabiliyordum. Görünürde kendisiyle savaş hâlindeydi. Vücudu yavaş yavaş gevşedi. Tekrar konuştuğunda, ifadesi kapalı ve mesafeliydi, ses tonu da neredeyse soğuktu. "Bu pek bir şey ifade etmiyor çünkü zaten kısa zaman içinde gönderileceksiniz."

Sanki dünyada hiçbir derdi yokmuş gibi ya da belki de vermek istediği izlenim bu olduğundan, kanepeye uzandı. Gözlerimi kıstım. Çevresi kızarmış gözleri odada gezinirken bile, bakışlarında doğrudan bir şey vardı.

"O tartışmaya geri mi dönüyoruz?"

"Bana göre zaten hiç bitirmemiştik ki," dedi, bana doğru bir bakış atarak. "Bu, tartışmaya açık değil. Dayınız sizin buradan çok uzağa, evinize dönmenizi istiyor."

"Tam olarak neden peki?"

Bay Hayes kaşlarını kaldırdı ve sinir bozucu bir şekilde sessiz kaldı.

"Dayım için tam olarak ne iş yapıyorsunuz?"

"Biraz biraz her şey."

Ona bir tekme atmayı düşündüm. "Sekreteri misiniz?"

Güldü.

Gülüşünün niteliği duraklamama neden oldu. "Tehlikeli bir iş mi?"

Olabilir."

"Yasal mı peki?"

Sırıtışından etkilendim. "Bazen."

"Bay Hayes, siz ve dayım ne yapıyor olursanız olun..."

"Bu ülkede yasal olan ve olmayan şeyler çok değişkendir, Señorita Olivera."

"Pekâlâ, ben annemle babama ne olduğunu bilmek istiyorum," dedim kısık bir sesle. "Çölde ne işleri vardı? Ne arıyorlardı? Ve Tío Ricardo neden yanlarında değildi?"

"Anneniz ve babanız ne istiyorlarsa onu yapmakta özgürlerdi," dedi sakin bir şekilde. "Tüm operasyonun arkasındaki para onlardı ve onlara ne yapmaları gerektiği genellikle söylenmezdi. Onlar üzerinde etkisi olan tek kişi Abdullah'tı." Bay Hayes durakladı. "Onun kim olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Bu ismi yüzlerce kez duymuştum. Abdullah bütün kazı alanlarının beyniydi. Ebeveynlerimin iş ortağıydı ve Antik Mısırlılar hakkında bilinebilecek her şeyi bilen zeki bir adamdı. Ebeveynlerim yıllar boyunca bazen Abdullah'ın ekibinin nerede kazı yaptığından falan bahsederlerdi ama son kazıları hakkında tek bir kelime bile etmemişlerdi.

Şu Kleopatra ile ilgili olan.

"Operasyonla ilgili biraz daha bilgi verin."

Bay Hayes ayağa fırlayınca, irkildim. Annemle babamın yatak odasına yaklaştı, kapı ardına kadar açıldı. Odalarına bakıp alçak bir sesli bir ıslık çaldı. Ayağa kalktım ve onunla birlikte kapının yanına geçtim, dağınıklıktan bir kez daha etkilendim.

"Dağınık insanlar değillerdi. Eh, Papá inanılmaz derecede dalgındı. Ama bu başka bir şey."

"Evet, öyle," diye kabul etti ve bu sefer ciddi görünüyordu. "Bay Ricardo da dağınık değil."

"Bilmiyorum," dedim soğuk bir şekilde. "Onu sadece bir kez gördüm, on yıl önce."

Bay Hayes bir yorum yapmadı. Sadece sessizce öne çıkıp, dağılmış giysileri dikkatlice topladı. Bir yabancının annemle babamın eşyalarına dokunması hiç hoşuma gitmedi ve tam bunu söyleyecekken, bir farkındalık susmama neden oldu.

Burada yabancı olan o değildi, bendim.

Bay Hayes, ebeveynlerimin benim hiç görmediğim bir yanını biliyordu. Onları benim asla bilemeyeceğim şekillerde tanıyordu. Onlarla ilgili, benim asla bir parçası olamayacağım anıları vardı. Onlarla birlikte çalışmış, yemek yemiş ve aynı kamp alanında uyumuştu.

"Daha önce bu odaya girmiş miydiniz?"

Başıyla onayladı. "Birçok kez."

Demek ki aralarında bir iş ilişkisinden fazlası vardı. Sonuçta özel otel odalarına bir arkadaşlarını davet etmeleri, sadece iş yaptıklarını birini davet etmelerinden çok daha olasıydı. "Onlar kayboldüktan sonra girdiniz mi hiç?"

Omuzları gerildi. Bana doğru bir bakış attı ve birkaç saniye sessizce düşünceli bir şekilde bana baktı. İnanılmazdır ki, ağzının sert çizgisi yumuşadı. "Onların vefat ettiklerini anlıyorsunuz, değil mi?"

"Bu ne biçim bir soru?"

"Sorularınızın size hiçbir şey kazandırmayacağını anlamanızı istiyorum."

Boğazımdaki acı dolu yumruyu yutkundum. "Onlara ne olduğunu öğreneceğim."

Papá'nın gömleklerinden birini düzgünce katlayıp nazikçe sandıklardan birinin içine yerleştirdi. "Bir şeyleri gün yüzüne çıkararak geçimini sağlayan kişi dayınız. Siz değilsiniz, Señorita Olivera."

"Yine de amacım bu."

O, dikkatini benim üzerimde tutarken, ben de kıpırdanma isteğime karşı koydum. Beni korkutmak istiyorsa, bundan daha fazlasını denemesi gerekecekti. İriliğine rağmen, belinde gevşekçe sallanan tabancasına rağmen. Kabzasına CGG harfleri kazınmıştı. Daha önce fark etmemiştim ama onu sert deri çizmelerinden başlayarak omuzlarının düz çizgisine kadar incelediğimde, tatsız bir gerçek çarptı yüzüme.

"Asker?"

Ciddiyetle alçaldı kaşları. "Pardon?"

"Siz İngiliz askeri misiniz?"

"Hayır," dedi.

"Sizin adınızın baş harfleri değil." Kılıfında duran silahı işaret ettim. "Adınızın Whitford Hayes olduğunu sanıyordum?"

"Öyle zaten." Sonra aniden konuyu değiştirdi. "Üzerinize fırfırlı ve düzgün bir şeyler giyip akşam yemeğine gelin."

Önce beni Mısır'dan göndermeye çalışmıştı, şimdi de bana yemek ısmarlıyordu. "Bana ne yapacağımı söylemeyi kesin."

Yatağın etrafından dolaşıp önümde durdu. Mavi bakışlarının derin kuyusunda saklı yaramaz bir parıltı vardı. Nefesindeki içkinin hafif kokusu aramızda dönüyordu. "Sizinle flört etmemi mi tercih edersiniz?"

Küstahlığa varan öz güveni, hayatı boyunca hiç *hayır* cevabı almamış olmasından kaynaklanıyor olmalıydı. Yüz ifademde hiç etkilenmişlik yoktu. "İşim olmaz."

"Doğru. Siz yasak bölgesiniz." Gülümseyince, gamzeleri ağzını bir parantez gibi çevreledi. Buna güvenmedim. "Aşağı inin ve bana eşlik edin. Lütfen."

Başımı iki yana salladım. "Bunca yolu dul numarası yaparak geldim ve muhtemelen artık bundan sıyrılmış olsam da şüphesiz ki bu oyunu burada da sürdüreceğim. Bu yüzden -dayım olmadan- sizinle yemek yemem uygun olmaz."

"Dayınız aşağıda."

"Neden söylemediniz?" diye bağırdım.

Aniden odadan çıkıp omzunun üzerinden, "Şimdi söyledim işte," dedi.

Öfkeli bir çığlıkla peşinden koştum ama boş oturma odasıyla karşılaştım. Hiç fark ettirmeden ortalığı dağıtmıştı. Eşyaları gizlice hareket ettirmişti. Kanepedeki kırlentler artık köşede değil, ortada duruyordu ve halının köşesi geriye kıvrılmıştı. Kasıtlı olarak bir kenara çekildim. Boğazımdan, rahatsızlık ifade eden bir ses çıktı.

Uzun koridoru yarılamıştı bile.

"Ah, Bay Hayes?" diye seslendim.

Zarif bir şekilde dönüp adımlarını kontrol etmeden geri yürüdü. "Ne oldu?"

Peşinden gittim. "Ne aradığınızı bilmek istiyorum, lütfen."

Bay Hayes hareketsizleşti. "Bir şey aradığımı düşünmenize sebep olan nedir?"

Tonu biraz fazla kayıtsızdı. Rahat samimiyeti biraz fazla tecrübeliymiş gibi geliyordu kulağa. Tavırları, ne kadar yakışıklı olduğuna dair farkındalığının bir işaretiydi. Beni kullanmıştı ve bunu belli etmemeye çalışıyordu. İyice şüphe düştü içime.

"Halı kıvrılmış, kirlentlerin yeri değişmiş."

"Yani?"

Aramızda asılı kalan yalanı, havada elle tutulur bir gerginlik yaratırken sessiz kaldım.

Bir kaşımı kaldırıp bekledim.

Hiçbir yorum yapmadı ama bana düşünceli bir şekilde bakıyordu. Cevap vermeyeceğini anlayınca, uzun ve sinirli bir iç çektim. "Bir dakika bekleyebilir misiniz?" diye sordum. "Üstümü değiştirmem gerek."

Eğlenerek elbiseme baktı. "Beklemenizi istediğimde, *sizin* beni beklediğinizi hatırlamıyorum," dedi, sırıtarak. Bana *göz kırptıktan* sonra uzun adımlarla yürümeye devam etti. İşte bu gülüş, güvenmediğim gülüştü... Tek bildiğim bunun sonuçlarının olacağıydı. Birini gözü kapalı soyarken etkileyebilecek türden bir insandı.

Arkamı dönüp eşyalarımı odaya sürükledim -nazik bir adam olsa, bana yardım ederdi- sonra ise hızla birkaç elbise seçeneğine göz attım. Shepheard's hakkında hatırladıklarıma göre, yemek salonları geceleri sosyetenin buluşma noktası hâline geliyordu. Zengin gezginler, Amerika'dan ve Avrupa'nın metropollerinden gelen turistler, büyük fuaye alanında birbirleriyle kaynaşıyorlardı. Dayımla ilk buluşmamda rolüme uygun görünmeliydim. Saygın ve yetenekli.

Belki o zaman beni gönderme fikrinden vazgeçerdi.

Uzun kollu, beli sıkılmış, lacivert ve krem rengi çizgili bir elbise ve ona uygun bir fular seçtim. Ayaklarımda, baldırımın yarısına kadar uzanan ve tek süsü bir sıra minik pirinç düğmeler olan dar deri çizmeler vardı. Saçlarımı düzeltmeye veya yüzüme su çarpmaya vaktim olmadığı için sinir bozucu Bay Hayes'e sessizce küfrettim. Kapıyı arkamdan kilitledikten sonra, hacimli eteğime takılmamaya dikkat ederek koridorda hızla ilerledim. Merdivenlerin dibine vardığımda, nefesim utanç verici derecede yüksek homurtular olarak çıkıyordu.

Orada öylece durdum. Daha sonra nereye gideceğim konusunda kesinlikle hiçbir fikrim yoktu. Otel neredeyse tüm mahalleyi kaplar büyüklükteydi ve lobide durduğum yerde, nereye

gittiğini bilmediğim bir sürü koridor vardı. Kendimi bahçelerde veya çamaşır odalarında bulabilirdim.

Sallam'ı arayarak etrafıma bakındım ama ondan hiçbir iz bulamadım. Bakışlarım, daha önce gördüğüm o züppe Amerikalı'ya takıldı. Bir girintide oturmuş, gazetesine dalmıştı. Yanına yürüdüm. Varlığımı fark edince, benden bir adım uzaklaştı.

Gözlerini kırpıştırarak yukarı baktı. Emin olamayarak önce sola sonra sağa baktı. "Selam?"

"Buenas tardes,"[23] diye karşılık verdim. "Yemek salonunu arıyorum. Nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Kaşları çatıldı. Gazeteyi katladı, ayağa kalktı ve bana cesurca kolunu uzattı. "Size yardım etmekten mutluluk duyarım!"

Koluna girdim. Beni koridorlardan birinden aşağıya doğru yönlendirdi. Uzun boyluydu ama omuzlarını kamburlaştırmıştı ve sıska bir vücudu vardı. Kırışıksız yüzüne ve gür sarı saçlarına bakılırsa otuzlu yaşlarının başında gibi görünüyordu.

Göz ucuyla bana bakarak, "Ben Thomas Burton," dedi. Yanaklarında derin bir kızarıklık belirdi. "Büyüleyici bir aksanınız var. İsminizi sorabilir miyim?"

Ağzımdan yine "Elvira Montenegro" adı çıkınca, şaşırdım. Rahatsızlıkla boğazımı temizledim. "Sanırım Amerikalı'sınız?"

Başıyla onayladı. "New York. Hiç orada bulundunuz mu?"

Başımı iki yana salladım. "Henüz hayır."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Belki bir gün orada görüşürüz."

Gülümsemesine karşılık verdim. Bir şekilde bizim konağa uğrasaydı, halamın onu açık kollarla karşılayacağını biliyordum. Düşününce, annem de öyle yapardı. Mütevazı ve arkadaş canlısıydı, nazik kahverengi gözleri vardı. Kıyafetleri bir zenginlik ve başarı hikâyesi anlatıyordu.

Yemek odasının girişine ulaştık. Kolunu indirip bana baktı. Midemde bir korku çırpınırken, ayaklarım üzerinde kıpırdandım. O bakışı tanıyordum.

---

23 *Isp.* Buenas tardes: İyi akşamlar.

"Akşam yemeğini benimle yemek ister misiniz, Bayan Montenegro?"

"Teşekkür ederim ama hayır. Ailemle buluşacağım." Reddimi yumuşatmak için gülümsedim. "Eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim."

Cevabı beklemeden yemek salonuna girdim. Baştan aşağı Rönesans tarzında dekore edilmişti. Kemerli pencereler, kar beyazı örtülerin serildiği ahşap masaların her birine ay ışığının cömertçe düşmesini sağlıyordu. Krem rengi tavan, dört köşesini kaplayan Yunan desenlerini sergilerken, duvarlar meşe paneller ve yontulmuş çelenklerle süslenmişti.

Hemen hemen her masada konuklar ve müşteriler vardı, hepsi kendi aralarında sohbet ediyor, şarap yudumluyor ve ana yemeklerinin tadını çıkarıyordu. Lobi gibi salon da her milletten insanla doluydu. Şarap ikramlarına hayran kalan Fransız turistler. Başlarına taktıkları silindir fesleri ve Batılı kıyafetleriyle, Mısır Arapçası konuşan paşalar ve beyler. Yumuşak mum ışığında parlayan pirinç düğmeli üniformalarıyla İngiliz askerleri.

İçeri doğru birkaç tereddütlü adım attım, o sırada genel sohbet sessizleşti. Birkaç kişi merakla bana bakarken, şüphesiz ki dağınık saçlarımı ve yorgun gözlerimi fark etmişlerdi. Birkaç tutam saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Omuzlarımı dikleştirip birkaç adım daha attım ve bakışlarımı bir masadan diğerine kaydırarak dayımı aradım.

Bakışlarım dayımı değil ama Bay Hayes'i buldu. Koca pencerelerden birinin yakınında oturuyordu. Profilden, kare çene kemiğinin keskin çizgisini ve sert çene ucunu görebiliyordum. Saçları yumuşak ışıkta kahverengiden ziyade kızıl görünüyordu. Masada dört kişi oturuyordu. Bana dönük olan iki beyefendiyi tanımasam da Bay Hayes'in solunda oturan adamın siması tanıdıktı.

Ayaklarım beni sanki kendiliğinden ona doğru sürüklüyordu. Yemek masalarının, pahalı gece elbiseleri ve takım elbiseleri giymiş otel misafirlerinin etrafından dolaştım. Masaya olan yolculuğum, sanki millerce yol katediyormuşum gibi geldi, sanki her adım bilinmeyen bir zirveye doğru dik bir tırmanıştı. Kaygı kök salarak

derinlemesine saplandı mideme. Tío Ricardo benimle konuşmayı reddedebilirdi. Beni tüm bu insanların önünde -ben buraya ait değilken, bariz bir şekilde buraya ait olan Bay Hayes'in önünde- kovabilirdi.

Yürümeye devam ettim.

Beni ilk gören Bay Hayes oldu.

Bakışlarımız buluştu ve ağzının köşeleri belirginleşti. Gülmek üzereymiş gibi görünüyordu. Diğer iki beyefendi içkilerini bırakıp benim yaklaşmamı izlediler. Düşmanca değil, daha çok şaşkınlıkla. İkisinden biri bana bakarken, saçlarımın hâlinin davet elbisemin süslü detaylarıyla tezat oluşturduğunu fark etmişti. Beyaz saçlı ve sakallı yaşlı bir beyefendiydi, kendisini çevreleyen asil havası neredeyse elle tutulacaktı. Saygınlığı, üzerine tam oturan bir pelerin gibi taşıyordu. Diğer beyefendinin dost canlısı bir yüzü ve ağır göz kapakları vardı. Ancak yüzünü görmediğim adamla ilgilendiğim kadar ilgilenmiyordum onlarla.

O, derin, davudi sesiyle konuşmayı sürdürüyordu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Bu bariton sesi, onca yıldan sonra bile tanımıştım.

"Sir Evelyn, sen tam bir aptalsın," dedi Tío Ricardo sert bir sesle.

Sir Evelyn'ın hangisi olduğunu tahmin edemedim. Beyefendiler ve Bay Hayes, içlerinden biri az önce hakarete uğradığı hâlde, dayıma en ufak bir ilgi bile göstermemişlerdi. Dayımın arkadaşları bana odaklanmışlardı; kalabalık bir yemek salonundaki, açıkça onlara hitap etmek için bekleyen refakatsiz bir kızın görüntüsüyle büyülenmiş hâldeydiler.

Ama ben beklemekten bıkmıştım. "Hola, Tío Ricardo," dedim.

BÖLÜM BEŞ

Dayımın omuzları dikleşti. Bir anlığına başını sallayıp, ardından sandalyesinde biraz döndü. Çenesini kaldırdı ve gözlerime baktı. Onu görmek, anneminkiyle aynı olan o tanıdık ela gözleri nefesimi kesti. Birbirlerine çok benzediklerini unutmuşum. Kıvrılmış koyu saçları, burnunun kemerine serpiştirilmiş çilleri... Kırışıkları annemden daha fazlaydı, daha fazla gri saç teli vardı ama kaşlarının şekli ve kulaklarının kıvrımı bile annemle aynıydı.

Bu, aynı zamanda benim de ona benzediğim anlamına geliyordu.

Nefessiz bir saniye boyunca yüzünde bir öfke patladı, nefesi sertleşirken, gözleri kısıldı. Gözlerimi kırpıştırmamın sonrasında ifadesi davetkâr bir hâl aldı, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Duygularının efendisi. Ne kadar da kullanışlı bir beceri.

Yavaşça ayağa kalkarken, "Sevgili yeğenim," dedi. "Sen gel buraya otur, ben kendime başka bir sandalye isteyeceğim... Ah, görüyorum ki, çoktan beni anlamışlar." Tío Ricardo, elinde bir yemek sandalyesiyle öne fırlayan bir çalışana yer açmak üzere biraz daha yaklaştı. Onca zamandan sonra, buraya gelmek için geçirdiğim uzun haftalardan sonra, dayımın bir karış ötemde duruyor olmasına inanamıyordum. Boyu benden uzundu ve yüzünün her çizgisi yaşını belli etse de, duruşu belli belirsiz bir gücü yansıtıyordu.

Hâlâ gülümsüyordu. Omzumu neredeyse sevgi dolu bir şekilde okşadı. "Artık kirli dizleriyle ve sıyrık dirsekleriyle hatırladığım o kız değilsin."

"Bir süredir değilim," diyerek kabul ettim. "Sen de iyi görünüyorsun, Tío."

"Ve sen," dedi yumuşak bir şekilde, "tamamen kız kardeşime benziyorsun."

Salon bir sessizliğe büründü. Salondaki herkesin bakışlarını görmekten ziyade, hissettim. Bay Hayes ve beni çekincesiz bir merakla izleyen diğer iki bey ayağa kalktı.

"Yeğeniniz," dedi adamlardan biri, yoğun bir Fransız aksanıyla. "İnanılmaz! Lourdes'in kızı olmalı kendisi." Fransız sustu, solgun yanakları derin bir kızarıklıkla lekelendi. Kel kafası yemek salonunu aydınlatan yumuşak mum ışığında parlıyordu. "Affedin beni, je suis désolé.[24] Ebeveynlerinizin başına gelenleri duyduğumda çok üzüldüm."

"Mösyö Maspero, Sir Evelyn, sizi yeğenim Bayan Inez Olivera ile tanıştırayım. Kısa bir ziyaret için geldi." Kasıldım ama itiraz etmedim. "Tüm güzel manzaraların tadını çıkarmak için. Tatlım, Bay Hayes ile zaten tanıştığına inanıyorum?"

Dayım onu rıhtıma göreve gönderdiğinden beri geldiğimi biliyordu. Ama ben de oyuna katıldım. "Tanıştım, gracias."

Sir Evelyn başını eğdi ve garsonlar bir kişilik daha yer ayarlarken ayakta bekledik. Beş misafir için her şey ayarlandıktan sonra oturduk. Dayım ve ben bir tarafa sıkışmıştık, öyle ki dirseklerimiz birbirine değiyordu. Bay Hayes ise karşı tarafımda, masanın başında oturuyordu. Beni buradan kovmak isteyen iki kişi tarafından etrafım sarılmıştı.

Bay Hayes sıkışık alana baktı. "Sizinle yer değiştirebilirim."

Tío Ricardo bana baktı. "Ben rahatım, ya sen?"

Sesinde ufak bir meydan okuma izi vardı: "Perfectamente."[25]

Garson, krem rengi sayfalara basılmış menüleri getirdi, kâğıtlar kalın ve gösterişliydi. Menüyü incelerken sohbet azaldı, sadece seçenekleri takdir dolu bir mırıldanmayla değerlendiren Mösyö Maspero'dan ses geliyordu. Seçenekler gösterişliydi: haşlanmış levrek, tereyağlı pilav eşliğinde beyaz şarapta marine edilmiş tavuk, mevsim salatası eşliğinde kızarmış yaban ördeği, tatlı olarak çikolatalı kek ve taze meyvelerle birlikte Türk kahvesi. Hepsinden biraz

24 *Fr.* Je suis désolé: Üzgünüm.

25 *Isp.* Perfectamente: Harika.

denemek istiyordum ama kendimi tutarak Portekiz usulü tavuk sipariş ettim. Diğer herkes balık istedi ve bu, onların benim bilmediğim bir şeyi bildikleri hissine kapılmama neden oldu. Garson birkaç şişe Fransız şarabı getireceğine söz vererek yanımızdan ayrıldı.

"Bir dahaki sefere balık sipariş edin," dedi Mösyö Maspero. "Nil'den tutuluyor balıklar, hem de günlük olarak ve taze."

"Çok lezzetli görünüyor. Bu arada sizi böldüysem, özür dilerim," dedim. "Tam geldiğim sırada, aşağılandığınızı duydum, Sir Evelyn."

Bay Hayes boğuk bir kahkaha attı. Mösyö Maspero'nun kocaman gözleri dayımdan Sir Eveyn'e kaydı. Tío Ricardo kollarını kavuşturdu, yüzünü bana doğru çevirdi, ela gözlerinde eğleniyor gibi bir ifade gizliydi. Beni anlamaya çalışırken aklından geçen düşünceleri ancak hayal edebilirdim. Ama gerçek, basitti. Boş sohbetlerden nefret ederdim ve dayımın sevmediği insanlarla yemek yemesinin açıkça bir nedeni vardı. Varlığımın onu istediği şeyden alıkoymasına izin vermeyecektim.

Bu, beni olumlu bir ışık altında göstermezdi.

Herhangi biri cevap veremeden şaraplar geldi ve hemen muhteşem görünümlü uzun saplı kadehler doldurduldu. Bay Hayes uzun bir yudum aldı. Demek ki düşkünlüğü sadece viskiye değildi. Sir Evelyn sandalyesinde soğuk bir sessizlik içinde dimdik oturuyordu.

"Haklısınız, matmazel," dedi Mösyö Maspero. "Dayınız beni gücendirmeye çalıştı ve başardı da. Bunun, davasına nasıl faydalı olacağını bilmiyorum. Ama belki de istediğini elde etmeye yönelik kurnazca bir hiledir."

"Ne davası?" diye sordum.

"Bu soruyu cevaplayacak mısınız, Bay Marqués?" diye sordu Sir Evelyn, buz gibi bir tonla. "Şimdiye dek konuşmanın çoğunu siz yaptınız."

İki adam, nefes almak dışında neredeyse hiç hareket etmeden birbirlerine baktılar. İpucumu, sessiz kalan, tabağının yanında duran bıçağının kenarıyla oynayan Bay Hayes'ten aldım. Sonunda dayım bana döndü. "Mısır, hayatlarının büyük kısmını büyük otellerde geçiren, birçok ülkeyi ziyaret eden ancak dil öğrenme

zahmetine dahi girmeyen, her şeye bakan ancak hiçbir şey görmeyen insanlarla dolup taştı. Bunlar ayak izleriyle gezegeni mahvediyorlar ve paha biçilemez tarihî eserleri alarak ve anıtları tahrip ederek Mısırlılara saygısızlık ediyorlar. Bu iki adamda buradaki durumu iyileştirecek araçlar var."

"Eh, doğru söylediniz," dedi Sir Evelyn. "Biz sadece iki kişiyiz. Turistlerin arkeolojik alanları tahrip etmelerini nasıl önleyeceğiz? Bavullarında eser kaçakçılığı yapmalarını nasıl önleyeceğiz? Bu imkânsız."

Tío Ricardo ince, tel çerçeveli gözlüğünü düzeltti. "Kopyalarının ülke dışına çıkmasına izin vererek buna örnek oldun. Burada neredeyse hiçbir şey kaydedilmiyor, incelenmiyor veya insanlara sunulmuyor. Mısır tarihine ait binlerce obje kayboluyor..."

"Hadi ama, adil ol," diye itiraz etti Mösyö Maspero. "Mısır Müzesi'nin küratörlüğünü yapan benim..."

"Ah, satış salonu hakkında her şeyi biliyorum," dedi dayım. "Yıllar içinde açtığın mumyaların hepsinin üzerinde fiyat etiketi olmamasına şaşırdım." Tío Ricardo'nun yumuşak ses tonuna, nazik gülümsemelerine rağmen, iki adama karşı derin bir hoşnutsuzluk duyduğunu hissettim. Çatal ve bıçağı kavrama tarzından, Mösyö Maspero veya Sir Evelyn konuştuğunda, gözlerinin köşelerinin kasılmasından.

Mösyö Maspero kızardı, bıyığı çılgınca titriyordu. "Fazla ileri gidiyorsun, Ricardo!"

Yavaşça Bay Hayes'e doğru eğildim. Kokusu bana arazimizi saran sabah sisini anımsattı: orman kokusu, hafif bir tuz ve misk izi. Yeterince yaklaşınca, boğazımı temizledim. Çenesini aşağıya eğip, tartışan adamlardan dikkatini uzaklaştırmadan başını salladı.

"Evet?" diye sordu fısıltıyla.

"Satış salonu mu?"

Çenesinin sıkılması dışında ifadesi ihtiyatlı bir şekilde tarafsız kaldı. "Maspero, müzesinde kazılarda çıkarılan eserleri satın almak isteyen turistlere izin veriyor. Heykelcikler, biblolar, mücevherler, çanak çömlekler falan."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Önemli tarihî eserler satılıyor yani?"

"Aynen."

"Turistlere mi?"

"Yine, aynen."

Sesim yükseldi: "Peki para tam olarak nereye gidiyor?"

Konuşmalar aniden durdu. Üç adam da yerlerinde kıpırdanarak bana baktılar. Dayımın ifadesinde istem dışı bir hayranlık vardı.

"Elbette yine hükûmete gidiyor," dedi Sir Evelyn, sert dudaklarını neredeyse hiç kıpırdatmadan. Ben otururken bana merakla bakmıştı ama şimdi bariz bir hoşnutsuzlukla bakıyordu. İtibarımı ne kadar da çabuk kaybetmiştim.

Bay Hayes'ten olabildiğince onurlu bir şekilde uzaklaştım.

"Ve para sonunda Britanya'ya gidecek. İşler böyle yürümüyor mu, Sir Evelyn?" diye sordu Tío Ricardo bilmiş bir ifadeyle. "Zengin bir adam olduğunuzu söylemek doğru olur, sanırım."

Sir Evelyn'ın ifadesi taş kesildi.

Dayım güldü ama bence tuhaf bir gülüştü. Aslında eğlenmiyormuş, durum tam tersiymiş gibi. Omuzlarında gerginlik birikmişti. "Sadece iki kişi olduğunuzu söylüyorsunuz, oysa ben o salonda yabancı alıcılara sayısız değerli eserin satıldığını biliyorum. Bay Sterling'den daha kötüsü yok," dedi Tío Ricardo. "O adam acınası bir düzenbaz."

Derin bir iç çektim ve yüksek sesle öksürerek bu sesi bastırdım. Kimse fark etmedi. Bay Hayes dışında kimse.

"İyi misiniz, Señorita Olivera?" Bay Hayes öne eğilip dikkatle yüzümü inceledi. "İsim tanıdık mı?"

Dayım bana bir bardak su uzattı. Uzun bir yudum alarak cevabımı düşünmek için bu vakti kullandım. Alçak Bay Sterling ile tanıştığımı itiraf etmeli miydim? Ama bunu yaparsam, babamın ne yaptığını da açıklamam gerekecekti. Bana tarihî bir Mısır yüzüğü göndermişti, yani o yüzüğü ülkeden kaçırmıştı ve nedenini asla açıklamamıştı. Tío Ricardo da, Abdullah da bunu pek onaylamazdı. Babamın yaptığı şey hakkında kendi düşüncemi söylemiyorum bile. Papá aklını kaçırmış olmalıydı.

Bardağı indirdim. "Tanımak isteyeceğim birine benzemiyor."

"Tanıma da zaten," dedi Tío Ricardo. "Hapiste olmalı."

"Şimdi, bakın buraya. O, benim dostum..." dedikten sonra durdu Sir Evelyn.

Dayım homurdandı. "Çünkü size kayda değer miktarda para kazandırıyor..."

"Yasayı harfiyen uyguluyor o..." dedi Sir Evelyn.

"Mısır Başkonsolosu olarak sizin koyduğunuz yasalar," dedi Tío Ricardo, bez mendili yumruğunun içinde sıkarak. "Ülkenin maliyesini siz denetliyorsunuz. Mısır'ı İsmail Paşa'nın başlattığı her türlü ilerlemeden mahrum eden sizsiniz. Okulları kapatan, Mısırlıları yüksek öğrenimden, kadınları ise kadınlara yönelik fırsatlardan mahrum eden sizsiniz."

Sir Evelyn, kuru bir tonla, "İsmail Paşa'nın Mısır'ı nasıl borca batırdığından bahsetmediğinizi fark ettim," dedi. "Avrupa'nın bu ülkenin işlerine karışmasının sebebi o. Mısır, borcunu ödemeli."

Dayım şakaklarını ovuşturdu, yorgunluğu alnındaki her çizgiye derin oluklar hâlinde kazınmıştı. "Başlamayın şimdi. Anlatmaya çalıştığım noktayı kasti olarak anlamıyorsunuz."

"Eh, bien.[26] Ne istiyorsunuz?" diye sordu Mösyö Maspero.

"Beyler," diye söze girdi Tío Ricardo derin bir nefes aldıktan sonra. "Kayınbiraderim Abdullah'ı Tarihî Eserler Dairesi'nin başına getirmenizi rica ediyorum. O da masada bir yeri hak ediyor."

"Ama bu benim işim değil," diye geveledi Mösyö Maspero.

"O pek nitelikli biri değil, Bay Marqués," dedi Sir Evelyn soğuk bir şekilde. "Ekibiniz en son ne zaman bir şey keşfetti? Her sezon Abdullah da siz de eli boş dönüyorsunuz. Zor etkilenen biriysem, beni mazur görün."

"Eğer eserlerin Mısır'dan yasal bir yol ile alınıp götürülmesini sağlamasaydık, yaygın bir şekilde yasa dışı müzayedelerle yüz yüze kalırdık," diyerek düşüncesini iletti Mösyö Maspero. "Görev sürem boyunca ülkeden çıkan nesnelerin sayısında belirgin bir azalma olduğunu kabul etmelisiniz. Sanırım hepimiz biraz esnek olmayı öğrenmeliyiz."

---

26 *Fr.* Bien: İyi, peki.

"Kayınbiraderime de ne hissettiğini bir sorun, belki o zaman sizi dinlemeye meyilli olurum," dedi Tío Ricardo. "Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, çalınan çok fazla nesne olduğu için, Mısır sınırlarından kaç nesnenin çıktığını tespit etmek imkânsız. Üstelik Mısır Keşif Fonu'na izin veren de yine sizsiniz."

"Ülkeden bir şey çıkarmadan önce sormaları gerekir," dedi Mösyö Maspero, öfkesi giderek artıyordu. "Hepsi Tarihî Eserler Dairesi'nin denetimi altında."

Bu, şöyle bir soruyu getiriyordu akla: Tarihî Eserler Dairesi, Mısırlıları işe alıyor muydu? Tío Ricardo'ya ve sıkılmış çenesine baktım. Kaynar suyla dolu ve düdüğü ötmeye hazır bir çaydanlığa benziyordu. Burada oturup bu konuyu tartışan kişi Abdullah olmalıydı. Ama dayımın daha önceki sözlerini ve Abdullah'a masada bir sandalye bile verilmemesine duyduğu hayal kırıklığını anladım.

"Ne iş yaptığınızı unuttunuz mu, Bay Marqués?" diye sordu Sir Evelyn. "Siz de diğerleri gibi bir define avcısısınız, hem de berbat bir avcı. Her ay kanlı para. Sizin ve Abdullah'ın kazı alanlarını nasıl yönettiğinizi, işçilere aşırı yüksek ödemeler yaptığınızı duydum..."

Tío Ricardo alaycı bir şekilde sırıttı. "Geçinmeyi sağlayacak ücret mi demek istiyorsun? Kimse benim için bedavaya çalışmıyor..."

"Siz arkeolog kılığındaki bir aptalsınız," dedi Sir Evelyn, dayımın sesini bastıran bir tonda.

Mösyö Maspero itiraz eder gibi bir ses çıkardı. Bay Hayes gözlerini tehditkâr bir şekilde kıstı. Parmak eklemleri yemek tabağının yanındaki bıçağın sapına değdi. Sandalyemde kıpırdandım, kalbim çılgınca atıyordu. Dayıma, inatçı çene çizgisine ve sıkılmış ellerine baktım. Daha önceki hayal kırıklığıma, beni Mısır'da hiç istememesine rağmen ona olan hayranlığım arttı. Sözlerine, hatta söylemediklerine bile katılıyordum.

Herkes geçinebileceği kadar maaşı hak ederdi. Hiçbir insan, yaptığı iş, seçimleri veya hayalleri önemli değilmiş gibi bir muamele görmemeliydi.

"Sen aptal değilsin," diye fısıldadım ona.

Tío Ricardo sanki dirsek dirseğe yanında oturduğumu unutmuş gibi kısmen bir şaşkınlıkla bana baktı.

"Aptal," dedi Sir Evelyn tekrar ve bu sefer sözleri bana yönelikti.

Ona dik dik baktım, parmaklarım bardağıma uzandı. Bardağı suratına fırlatmak istiyordum.

Tío Ricardo telaşlı bir sessizlik içinde, "Whitford," dedi uyarırcasına bir tonda.

Bay Hayes bıçağı bırakıp içkisini aldı ve tek yudumda bitirdi. Sandalyesinde yaslandı, ellerini düz karnının üzerinde sakin bir şekilde kavuşturdu, yüzünde, sanki bir saniye önce cinayet işlemeyi düşünmemiş gibi sakin bir ifade belirdi.

Masamıza biri yaklaştı; asil bir duruşu, kurnaz bir bakışı olan yaşlı bir Mısırlı. Dayım hemen nereye baktığımı fark ederek omzunun üzerinden baktı ve ânında adamı selamlamak üzere ayağa kalktı. Bay Hayes de aynısını yaptı ama Sir Evelyn ve Mösyö Maspero oturmayı sürdürdüler. Uygun görgü kurallarını bilmediğim için ben de yerimde kaldım.

"Yargıç Yusuf Paşa," dedi Tío Ricardo kocaman bir gülümsemeyle. Sonra sesini alçalttı ve yalnızca yargıcın duyabileceği bir şey söyledi. Birkaç kelime daha ettiler, sonra dayım ve Bay Hayes yerlerine döndüler. Masadaki hava daha da kötü bir hâl aldı. Sir Evelyn'ın yüzü domates gibi kızarmıştı.

"O adam bir milliyetçi," dedi Sir Evelyn sertçe.

"Farkındayım," dedi Tío Ricardo neşeyle. "O, Mustafa Paşa'nın yönettiği gazetenin tutkulu bir okuru."

"Öyle insanlarla mı vakit geçiriyorsunuz?" diye sordu Sir Evelyn. "Ben olsam, dikkatli davranırdım, Bay Marqués. Kendinizi yanlış tarafta bulmak istemezsiniz."

"Savaştan mı bahsediyorsunuz, Sir Evelyn?" dedi Bay Hayes, tükürürcesine.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. O âna dek, sohbete Tío Ricardo'nun liderlik etmesine izin verecek kadar memnun görünüyordu. Ancak şimdi Bay Hayes'in gergin omuzlarından öfke yayılıyordu.

Dayım bana doğru uzanıp elini Bay Hayes'in koluna koydu. "Eminim ki Sir Evelyn hepimizin Tevfik Paşa gibi davranmamızı tercih ederdi."

Tevfik Paşa, İsmail Paşa'nın oğluydu. Mevcut hidiv[27] konusunda pek bir şey bilmiyordum. Tek bildiğim, Sir Evelyn'ın, Tevfik Paşa'nın korkunç politikalarını desteklediği ve babasının Mısır'da kaydettiği ilerlemeyi ortadan kaldırdığıydı. Babamın, adamın İngiliz politikalarına uysalca boyun eğmesinden yakındığını anımsadım.

Sir Evelyn keten mendilini yere atıp ayağa kalktı. "Bu konuşmayı bitiriyorum. Ve sizin yerinizde olsam, Bay Marqués, fikirlerime dikkat ederdim. Mısır'da herhangi bir yerde kazı yapma izni alamayabilirsiniz, öyle değil mi, Mösyö Maspero?"

"Şey, ben..." Mösyö Maspero bocaladı.

Sir Evelyn'ın burun delikleri genişledi, ardından da sırtı kaskatı bir şekilde uzaklaştı. Yemek odasından ayrılırken arkasına bakmadı.

"Yapılması gereken çok iş var," dedi Mösyö Maspero sessizce. "Hepsi de kötü değil, yani sanırım." Fransız iç çekti ve ayağa kalkarak Sir Evelyn'ın peşinden gitti.

Konuşmanın gidişatına bakılırsa, bu akşamın kalıcı yankıları olacaktı. Daha önce aklıma gelmemişti ama sonradan Mısır'da kazı çalışmalarına izin verenin Mösyö Maspero olduğunu hatırladım. Lisansları uygun gördüğü şekilde veriyordu.

Dayım bir lisans daha alamayabilirdi.

"İyi geçti," dedi Bay Hayes kuru bir şekilde.

"Rica etsem..." diye söze başladı dayım.

---

27 Hidiv, Osmanlı İmparatorluğu döneminde, Mısır'a belirli özerklikler tanınmaya başlandığında, Kavalalı Mehmet Ali Paşa soyundan gelen Mısır valilerine verilen, babadan oğula geçen ünvan. (Sırasıyla: İsmail Paşa, Tevfik Paşa, Abbas Hilmi Paşa.) 1914'te İngilizler Mısır'ı işgal ettikten sonra, Abbas Hilmi Paşa'nın yerine, amcası Hüseyin Kâmil'i "sultan" olarak atamıştır. -ed.n.

Ninova

"Elbette," diye mırıldandı Bay Hayes. Sayısız masa ve sandalyenin, kısık sesli dedikoduların ve kaba kaba bakan otel misafirlerinin arasından hızla geçerek kemerli girişte gözden kayboldu.

"Bay Hayes nereye gidiyor?" diye sordum.

Tío Ricardo kollarını kaslı geniş göğsünde kavuşturup beni inceledi. Göz açıp kapayıncaya kadar, önceki nezaketinden eser kalmamıştı. Temkinle birbirimize baktık. Hakkımda ne gibi varsayımlarda bulunmuş olursa olsun, sırf o istedi diye gitmeyecektim.

"Kızgın mısın?" diye sordum İspanyolca.

"Eh, bana itaatsizlik etmemeni tercih ederdim," dedi. "Buraya, farklı bir kıtaya seyahat etme şeklini düşününce... Annen olsa ne derdi, Inez?"

"Onlar yüzünden buradayım."

İfadesinde bir şey değişti, ağzının köşeleri hafifçe çekildi. Hafiften rahatsız bir şekilde baktı. "Seni burada onlar da istemezlerdi." Sözleri midemin derinliklerinde derin bir çukur açtı. Etrafımızı saran sohbet sesleri uzak geliyordu. Söyleyecek bir şey bulmak için çaba gösterdim ama boğazım düğümlenmişti.

İfadesi acımasız bir hâl aldı. "Mısır'a geldikleri onca yıl boyunca hiç seni davet ettiler mi?"

Sadece bakmakla yetindim. Cevabı biliyordu.

"Hayır, etmediler," diye devam etti. "Vasiyetleri beni senin vasin olarak adlandırıyor, bu nedenle de benim bakımım altındasın ve ben de onların istediği şekilde devam etmeyi planlıyorum."

"Mektubun beni tatmin etmedi."

Koyu kaşları kalktı. "¿Perdón?"

"Oldukça açık söyledim. Onlara ne oldu? Neden çöle gitmişlerdi? Yanlarında muhafız veya yardımcıları yok muydu? Ya da bir rehber?"

"Tarifsiz bir trajediydi," dedi, sertleşmiş dudaklarıyla. "Ama elden hiçbir şey gelmez. Çöl, insanları canlı canlı yer. Birkaç gün boyunca su, gölge veya güvenilir bir ulaşım olmadığında, hayatta kalmak imkânsızdır."

Öne eğildim. "Bunların hiçbirine sahip olmadıklarını nereden biliyorsun?"

"Çok basit, Inez," dedi sessizce. "Eğer sahip olsalardı, hayatta olurlardı."

İki garson, dumanı tüken tabaklar ellerinde masaya geldi. Yemekleri, kim ne sipariş ettiyse doğru hatırlayarak masaya koydular. Sonra da yemeğin tadını çıkarmamız için bizi yalnız bıraktılar.

"Bay Hayes'i bekleyecek miyiz?"

Tío Ricardo başını iki yana salladı. "Soğumadan yemeğini ye."

Birkaç lokma aldım ve her şeyin tadı fevkalade olduğu hâlde, neredeyse hiç keyif almadım. Dayımın davranışları derinden içime işlemişti. Bir gemide, Arjantin'den Afrika'ya seyahat ederken, kollarını açıp beni karşılayacağı bir buluşma hayal etmiştim. Ne olursa olsun, o benim *ailemdi*. Olanları birlikte atlatacaktık, sonra beni tıpkı annemi ve babamı himayesine aldığı gibi himayesine alabilirdi. Reddetmesi kalbime yakın bir damarıma basmıştı. Benimle konuşmuyordu ve beni burada istemiyordu. Bir yudum şarap aldım ve öfkeyle düşüncelere daldım. Onu annem ve babamla ilgili sorularımı cevaplamaya nasıl ikna edebilirdim?

Papá'nın gönderdiği altın yüzüğü ve Bay Sterling'i o yüzüğe sanki elmasmış gibi bakışını düşündüm. Aklıma, gölgelerin içinde yanan bir kibrit gibi parlak bir fikir geldi.

"Annem bir teknenin olduğunu söylemişti."

Dayım başını eğdi. "Yeni aldım."

"Peki ona hangi firavunun adını verdin?"

"*Elephantine* ismini seçtim," dedi. "Asvan yakınlarındaki bir adadan esinle."

"Ne kadar da ilginç!" dedim, bir yudum daha içtim. Şarabın keskin bir tadı vardı. "Oysa Kleopatra... falan gibi bir isim seçeceğini düşünmüştüm."

Tío Ricardo hafifçe gülümsedikten sonra, "Hayal gücüm bundan biraz daha fazla," dedi.

"Mısır tarihindeki büyüleyici karakterlerden biri, öyle değil mi?"

Çatalını ağzına götürürken durakladı. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

Sonraki sözlerimi dikkatle tarttım. Bilgim zayıftı. Tek bir yanlışım, beni daha fazla reddetmesine neden olabilirdi. Ama onu şaşırtabilirsem, hayatının işine aşina olduğumu gösterebilirsem ve bir şekilde ebeveynlerimin bana onun bildiğinden daha fazlasını anlattığını ima edebilirsem, belki de kalmama izin verirdi.

Hodri meydan.

"İki güçlü adamı sevmişti ve onlardan çocuk doğurdu. Harika bir stratejistti, bir filoyu nasıl kuracağını biliyordu ve hiçbir atası öğrenme zahmetine girmemişken, o, eski Mısırca konuşabiliyordu." Öne eğilip, "Ama hepsi bu değil, değil mi, Tío Ricardo?" diye fısıldadım.

"Neden bahsediyorsun, querida?"[28]

Daha da öne eğildim, başımı eğdim. Eğlenerek gözlerini devirdi ve duruşuma uyum sağladı. Çok yavaşça, avucumu ağzımın yanına siper ederek, "Sen Kleopatra'nın mezarını arıyorsun," diye fısıldadım kulağına.

WHIT

Beni görmeyecekleri kadar uzakta ama görüş alanımdan çıkmayacakları kadar yakında durmaya dikkat ederek çifti lobiye kadar takip ettim. İkisi de takip edilmeyi beklemiyordu. Gecenin içine doğru yürüdüler ve Shepheard's'ın kalabalık bir caddeye bakan açık terasında durdular. Dört tekerlekli faytonlar turistleri geceye doğru götürürken, kınalı yeleli eşekler yolu tıkamıştı. Gölgelerin içine, saksıdaki bir palmiyenin yanına, ipuçlarını duyabileceğim bir yere saklandım. İkisi de çabalarımı boşa çıkarmadı.

Sir Evelyn parmak şıklatınca, otel görevlilerinden biri koşarak yanına gitti. Bir araba emretti ve genç görevli onun emrini yerine getirmek için koştu.

"Daha da çekilmez oldu," diye mırıldandı Sir Evelyn. "Onun bu küstahlığına nasıl dayanabildiğini bilmiyorum."

"Bay Marqués genel olarak ilgi çekici biri. Onun veya iş ortağının uzmanlığını inkâr etmem mümkün değil..."

28 *İsp.* Querida: Canım.

"Eğitimsiz bir Mısırlı."

Mösyö Maspero gırtlağından itiraz eder gibi bir ses çıkardı. "Yurt dışında kapsamlı bir eğitim aldı diye biliyorum..."

Sir Evelyn, "Bunun bir öneminin olmadığı bir yerde," dedi düz bir sesle.

Mösyö Maspero, "İngiltere'den bahsediyorsun," dedi, hafifçe onaylamaz bir sesle.

İngiliz bunu fark etmedi. "Tavsiyemi dinlemeli ve onların Mısır'da çalışma lisanslarını engellemelisin. Onlar öngörülemez ve kontrol edilemez kişiler. Yeni bir Arabi Paşa Ayaklanması çıkarsa, Ricardo ve Abdullah'ın destek vereceğinden emin olabilirsin. Onların ve ikiyüzlü Bay Hayes'in."

Yumruklarımı sıktım ve kanım damarlarımda hızlandığı hâlde kendimi yavaş nefesler almaya zorladım. Ayaklanmayı Mısırlı milliyetçiler yönetmişti ama iki yıl önce İngiltere'ye karşı savaşı kaybetmişlerdi. Ve şimdi ülke, İngiltere'nin yoğun baskısı altındaydı.

"Bir gerekçe olmadan yapamam," dedi Mösyö Maspero.

"Birçok gerekçe var!" dedi Sir Evelyn, tükürür gibi. "Yöntemlerimize uymayı reddetmesi, bulduklarının hiçbirini bildirmemesi, Abdullah'ın kazı planlarına dair tatmin edici olmayan ve belirsiz açıklamaları. Bizim kurallarımıza göre oynamayan başıboş bir top mermisi."

"Ben yöntemlerinin o kadar da uygun olduğunu düşünmüyorum."

Sir Evelyn inanmaz bir tavırla arkadaşına döndü. Bağırmamak için kendini zor tutuyor gibiydi, ağzı açılıp kapandı. "Kanıta ihtiyacın varsa, onu da ele geçirebilirim."

Mösyö Maspero ayaklarının üzerinde kıpırdandı ve bıyığını gergin bir şekilde kıvırdı. "İşte! Sanırım araba geliyor."

Ama yüzünde kırmızı benekler oluşan Sir Evelyn uzanıp onun kolunu kavradı. Aleve yaklaştırılmış aseton gibi patlamaya hazırlanıyordu. Sonraki sözleri birer haykırıştı: "Duymadın mı beni?"

"Duydum," dedi Mösyö Maspero sessizce. Sonra da içeriden çıkan bir başka grubun gürültüsü yüzünden duyamadığım bir şey söyledi.

"Mükemmel bir adamım var ve Asvan'da ona yardım edecek ajanlarım da var. İhtiyacın olan her şeyi toplayabilir," dedi Sir Evelyn.

Sözleri dişlerimin gıcırdamasına neden oldu. Asvan, Filai'ye yakındı. Yerimi değiştirdim, gölgelerden çıktım, Fransız'ın yüzünü daha iyi görebilmek için çabaladım. Ama her ne söylediyse kaçırmıştım. İkili öne doğru yürüyüp merdivenlerden aşağıya indi ve sonunda bir arabaya bindi. Sir Evelyn sonunda sanki duyulmuş olabileceklerini anlamış gibi hafifçe başını çevirdi. Ama bunun bir önemi yoktu, beni göremezdi. Ayrıca zaten yeterince şey duymuştum.

Sir Evelyn'ın hâlihazırda bir casusu vardı.

BÖLÜM ALTI

Tío Ricardo bakışlarını benden hiç ayırmadan yavaşça sandalyenin yumuşak arkalığına yaslandı. Tüm dikkatini bana vermiş olması, onu etkilemiş olmak bende bir elektriklenmeye neden oldu. Ebeveynlerim uyanık oldukları sürenin her ânını onunla geçirmişlerdi, ben de hikâyelerini dinlemiştim. Boyun eğmez mizacı, asla tükenmeyen çalışma ahlakı, Mısır sevgisi. Konuştuğu her kelimede yetkinlik vardı.

Benim zihnimde bir efsane -kızdığım bir efsane- hâline gelmişti.

Mamá ve Papá'yı ısrarcı ve sorunlu bir siren gibi okyanusun öte tarafına çeken oydu. Ama yetişkin olarak onunla şahsen tanıştığımda, ebeveynlerimin neden her kazısında ona maddi destekte bulunduğunu ve yardım ettiğini sonunda anladım.

Dayım onların sadakatlerini uyandırıyordu.

"Kleopatra'yı aradığıma inanıyorsun." Tío Ricardo, herhangi bir zayıflık belirtisi olup olmadığını görmek için ifademi ölçtü. Muhtemelen yalan söylediğimi düşünüyordu. "Bunu düşünmene sebep olan nedir?"

"Doğru düzgün bir bilgi alışverişinde bulunalım," dedim. "Soracağın bir soru olursa cevaplarım, aynısı senin için de geçerli. Bence bu fazlasıyla adil. Te parece bien?"[29]

"Ben senin vasinim," diye hatırlattı Tío Ricardo bana nazikçe. "Sana, senin refahını sağlamaktan başka hiçbir şey borçlu değilim."

---

29 *Isp.* Te parece bien? (Senin için sakıncası yoksa?)

Görüşümün ardında kıpkırmızı bir öfke parlıyordu. "Yanılıyorsun. Bana bundan daha fazlasını borçlusun ve bunu biliyorsun. Şu var ki..."

Bay Hayes masaya yaklaşırken, "Ah, Tanrı'ya şükür," dedi, aynı anda bana etkili bir bakış atarak. Kaşlarımı çatıp ona baktım ama bakışım fark edilmedi. Memnun bir iç çekişle sandalyesine çökerken, "Açlıktan ölüyorum," deyip dayıma baktı. "Haklıymışsın."

Dayım bu sözü gözünü kırpmadan dinledi. "Gerçekten mi? Ne kadar ilginç."

"Yani sen öyle düşünebilirsin," dedi Bay Hayes. "Ama bu, benim için çok daha fazla iş demek." Çatalını bana doğru uzattı. "Bu hâlâ burada ne yapıyor?"

Sinirlendim. "*Bu* diye bahsettiğin kişi, karşında oturuyor ve kendi adına konuşabilir."

"Akşam yemeğini yemeden onu gönderemezdim," dedi Tío Ricardo, kırlaşmış sakalını okşayarak. "Inez, Mısır'ın son firavununun mezarını aradığımı sanıyormuş."

Bay Hayes başını bana doğru çevirdi. Kestane rengi bir tutam saçı eğik bir şekilde alnına doğru düştü. "Öyle mi?"

"Şu yapmacıklığı bırakalım," dedim. "Bundan nefret ederim, yalan söylenmesinden bile daha çok. Bende senin ihtiyacın olan bilgiler var, Tío. Bunları seninle paylaşmaktan mutluluk duyarım ama sadece birkaç sorumu yanıtlarsan."

Bay Hayes'in gözleri dayıma kaydı.

"Kabul," dedi Tío Ricardo.

Sonunda bir ilerleme...

Çantamdan bir dolma kalem çıkardım. Her zaman yanımda bulundururdum.

Altın yüzük çalınmış olabilirdi ama onu uzun uzun incelemek için aylarım olmuştu. Üzerindeki her bir satırı her bir hiyeroglifi biliyordum. Birkaç saniye içinde çizebilirdim: dinlenen aslan, şahin ve tüy, asa ve sembolleri çevreleyen, içinde adı geçen kişiye sonsuz koruma sağlayan şen halkası.[30] Peçetem, tuvalim olmaya ye-

30 Şen halkası, Antik Mısır'da mistik bir önemi olan semboldür. Hiyerogliflerde bir düğümünün etrafını saran halka şeklinde temsil edilir. Ebedî hükmü, yaşam ve ölüm döngüsünün ötesindeki kalıcılık fikrini ifade eder. Şen kelimesi, Antik Mısır dilinde "çevrelemek" ve "kuşatmak" anlamına gelir. -ed.n.

terdi, bu yüzden peçeteyi kucağımdan alıp düz bir şekilde masanın üzerine koydum. Bin yıl, hatta belki daha da uzun bir süre önce mücevherin yüzeyine damgalanmış sembolleri hızla çizdim. Sonra da peçeteyi dayımın önüne koydum.

İkisi de çizimi inceledi, sonra aynı anda yavaşça bana baktılar. Tío Ricardo sessiz bir şaşkınlık içindeydi ve kaşları neredeyse saç çizgisine kadar havaya kalkmıştı. Bay Hayes'in kızgın ifadesi ise bir süre sonra alçak sesli bir kıkırdamaya döndü. Güldüğünde, mavi gözlerinin köşeleri kırıştı.

"Lanet olsun." Bay Hayes matarasından bir yudum aldı. Dayımın gözü seğirdi.

Ekmek sepetini Bay Hayes'e doğru ittim. "İçkinin yanında biraz ekmek ye."

Bay Hayes'in ağzının köşelerindeki çizgiler derinleşti. Gülmemek için kendini zor tutuyordu. Dikkatimi yeniden dayıma çevirdim.

"Peki sen bu yüzüğü nerede gördün?" diye sordu Tío Ricardo hayret dolu bir tonda.

"Sorularıma cevap verecek misin?" diye sordum.

Tío Ricardo öne doğru uzanıp üst kolumu kavradı. Başparmağı tenime battı ve canımı acıtmasa da beni huzursuz etti. Yüzü ateşli bir ışıltıyla parlıyordu. Dayım beni kolumdan kendine doğru çekti. "¿Donde?"[31]

Bay Hayes hemen ayıldı, gözleri Tío Ricardo'nun eline kaydı. Sezgilerim doğruydu. Yüzük önemliydi, hatta Kleopatra'nın kendisine ait bile olabilirdi. Ve Papá, onu Tío Ricardo'ya vermek yerine bana göndermişti.

İkisinin de bilgisinin dışında.

Bay Hayes dayımın sandalyesine bir tekme attı ve Tío Ricardo gözlerini kırpıştırıp yavaşça bir rüyadan uyanıyormuş gibi başını iki yana salladı. Tutuşunu gevşetti. Kendimi kurtarmak istiyordum ama izlenecek en iyi yolun ne olduğunu merak ederek hareket edemedim. Papá'ya saygısızlık etmek istemiyordum ama ben dürüst olmayacakken, dayımın dürüst olmasını nasıl bekleyebilirdim ki?

Kısa bir sessizlik ânından sonra, "Baban Arjantin'e geldiğinde sana bu yüzüğün bir çizimini mi gösterdi?" diye sordu Bay Hayes, dikkati hâlâ dayımın elindeydi.

Kararımı verip çenemi kaldırdım. "Aylar önce Papá bana bir paket gönderdi. İçinde tek bir şey vardı." Parmağımı kumaş peçeteye vurdum. "Bu altın yüzük."

İkisinin yüzünde de hiçbir ifade yoktu, daha fazlasını anlatmamı bekliyorlardı.

"Tesadüflere inanmam." Derin bir nefes alıp hikâyeme devam ettim. "Ben henüz annemle babamın hayatta olduğunu zannederken, halam bana Kleopatra hakkında bir şeyler anlattı. Senin onu aradığını ima etti, Tío. Bu yüzüğün Nil Kraliçesi'yle bir ilgisinin olduğunu Mısır'a vardığımda öğrendim." Beklentiyle kaşlarımı kaldırdım. "Evet?"

---

31 *İsp.* ¿Donde? (Nerede?)

"Yüzük nerede?" diye sordu Tío Ricardo. Beni bırakıp sandalyesine yaslandı.

Dayım bana daha fazla bilgi verene kadar cevap vermeyecektim. "Kleopatra'nın mezarını buldun mu?"

Dayım gözlerini devirdi. "Elbette hayır. Tarihî eserler pek çok kazı alanına dağılmış durumda. Mezar soyguncuları, hazineleri çeşitli pazarlara dağıtarak herkese kötülük yaptılar," dedi tükürürcesine. "Ben bile şahsen son dinlenme yerlerinin dışında sayısız asil aileye ait eşyalar buldum." Dayımın sesi bu noktada neredeyse bir haykırışa dönüştü. "Baban onu asla Mısır'ın dışına göndermemeliydi, posta hizmetlerine bel bağlayarak hem de. Ya posta denizde kaybolsaydı, ne olacaktı?"

Bu iyi bir soruydu ve Papá'nın bu davranışı öylesine alışılmadıktı ki şoke ediciydi. Çok iyi bir nedeni olduğuna inandığı sonucuna vardım sadece.

"Ama kaybolmadı," dedim hemen. "Sence yüzüğü nerede buldu?"

"Herhangi bir yerde olabilir. Başka bir mezarda, bir çömleğin altına gömülü hâlde. Bildiğimiz kadarıyla, o lanet şeyi Han el-Halili'den satın almış da olabilir," dedi boş bir ifadeyle. "Tanrı biliyor ya, o çarşıda her zaman çalınmış eserler bulunabilir."

Nabzım boğazımda zonkluyordu. Yüzüğü çarşıdan satın aldıysa, bunun bir kaydı olabilirdi. Biri Papá'yı görmüş olabilir, onu hatırlayabilirdi.

"Bu kadar soru yeter," diye devam etti Tío Ricardo. "Cayo onu bana vermeliydi ve eğer senin için sorun olmazsa, onu bana vermeni istiyorum. Bu bir ipucu olabilir."

Pelüş arkalıklı sandalyemde biraz daha dik oturup, "Bir ipucu mu?" diye tekrarladım. "Nasıl?"

"Sen ekibin bir parçası değilsin, querida," diye hatırlattı Tío Ricardo.

"Ama izin verirsen olabilirim," diye karşı çıktım. "Ebeveynlerimin bana verdikleri kitapları inceledim. Mısır tarihi hakkında orta düzeyde bilgim var ve hiyerogliflere aşinayım. Sıcaktan rahatsız

olmam, kumdan veya kirlenmekten de. Üstelik buraya kadar da tek başıma geldim..."

"Başarılarınla inanılmaz derecede gurur duysam da," diye başladı dayım, "cevabım hâlâ aynı. Bu konuda bana güvenmeni istiyorum, Inez."

"Ama..."

"Bıktım bu muhabbetten," diyerek sözümü kesti. "Yüzüğü bana ver."

Sinirlendiğimi belli etmemeye çalıştım. Göstereceğim herhangi bir duyguyu histeri veya eşit derecede saçma bir şey olarak algılayabilirdi. "Ben de bıktım, Tío. Aklımda çok fazla soru var. Annem ve babam neden çöldeydiler? Sana ihtiyaç duyduklarında, sen neredeydin? Babam yüzüğü neden bana gönderdi? Ve o yüzüğün neden mezarı bulmak için bir ipucu olduğunu bilmek istiyorum. İhtiyacım olan tüm bilgileri elde edene kadar sorular sormaya devam edeceğim."

Tío Ricardo gözlerini ovuşturdu. "Şimdi zamanı değil."

"Sihirle ilgili kadim hikâyeleri biliyor musun?" diye sordu Bay Hayes.

Dayımın gözleri aniden açıldı. "*Whitfold.*"

"Elbette," dedim hemen. "Babamdan."

"Sihir her yerde yavaş yavaş kayboluyor," dedi Bay Hayes.

"Ve burada, Mısır'da, sihir enerjisinin kalıntıları tuhaf hava koşullarında -kıtlıklar, çöl fırtınaları gibi- kendini gösteriyordu," dedi Tío Ricardo. "Ama ayrıca bazı eşyaların, çömlek parçalarının ve garip sandaletlerin de kadim dünya sihrinin ayırt edici özelliklerine sahip olduğunu keşfettik. İnanılmaz derecede ilginç olan ise aynı yerde bulunan çeşitli nesnelerde sihrin aynı *hissi* vermesiydi."

"Söylediklerini anlıyorum," dedim. "Kleopatra'nın yüzüğünün kadim sihirlerden etkilendiğini ima ediyorsun ve seninle aynı fikirdeyim. Başından beri yüzüğü her taktığımda tuhaf bir karıncalanma veya nabız gibi bir şey hissettim. Ağzımda tadını hissettim." Bay Hayes'in kaşları kalktı biraz. Konuşmasını bekledim ama sessizce düşüncelere daldı. Devam etmeden önce, yüzüğün anılarından birkaçını da gördüğümü söylememeye karar verdim. Sanki...

bir günlüğe yazılmış gibiydiler. Yüzüğün ruhuna açılan ama yüksek sesle ifade edilemeyecek kadar özel bir pencere. "Yine de bunun Kleopatra'nın mezarını bulmak konusunda nasıl bir ipucu olduğunu anlamıyorum."

"Yüzüğe yapışan sihir, bizi ilk yapıldığı zamankiyle aynı tür sihre sahip diğer nesnelere götürebilir. Aynı sihri barındıran nesneler birbirlerini çağırır. Bu yüzden de yüzük bir ipucu," dedi Bay Hayes. "Ama baban bunu sana neden gönderdi, onu bilmiyorum."

"Cevaplarını aldın," dedi Tío Ricardo. "O yüzüğü istiyorum."

"Ben de istiyorum." Derin bir nefes aldım. "Ama çalındı."

Bay Hayes kesinlikle dayımla ve onun fırtınalı ruh hâlleriyle nasıl başa çıkacağını biliyordu. Tío Ricardo ceketinin cebine uzandı ve masaya bir avuç madenî para attı. Aniden ayağa kalkınca sandalyesi devrildi. Sert adımlarla yemek salonundan çıkarken tüm bakışları üzerine çekmişken, ikimiz birlikte onun hızlı, uzun adımlarını takip etmek için koştuk. Bizi üçüncü kata yönlendirirken, güçlü sırtının gururlu çizgisini izledim.

Bay Hayes ellerini ceplerine sokmuş hâlde ıslık çalarak dayımı takip ediyordu. Odamın kapısına vardığımızda, Tío Ricardo biraz sakinleşmişti. Bunun nedeni Bay Hayes'in neşeli küçük melodisi olabilirdi. Dayım elini bana doğru uzattı.

Hiçbir şey söylemeden çantamda pirinç anahtarı aradım ve ona uzattım.

Önce o girdi içeri.

Bay Hayes kenara çekilip açık kapıyı işaret etti. "Önden siz, Señorita."

Hızla içeri geçtim ve dayımın masanın üzerindeki eşyaları kurcaladığını görünce durdum. Kâğıtları karıştırıyor, kitapları ayırıyordu. Sonra bakışlarını balkon kapılarında gezdirerek uzaklaştı. Sanki balkondaki bir anı tarafından ele geçirilmiş gibi hareketsiz kaldı.

"Kazı alanına gitmeden önceki gün her zaman çay içerlerdi," dedi Bay Hayes kısık bir sesle. "Dışarıda, balkonda."

Birkaç farklı duygu tarafından kuşatıldım. Kız kardeşini ve yakın arkadaşını kaybeden dayım için duyduğum derin bir üzüntü. Hayat boyu hayalini kurduğu arkeoloji kariyerinin en büyük destekçileri ve inananları. Benim açıkça dışlandığım bu anıda, bu üzüntüyü paylaşamadığım için duyduğum acı. Ve şüphesiz ki onları başka bir Mısır gizemine yönlendiren bir ipucu yüzünden çöle giden anneme ve babama duyduğum öfke.

Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilmişlerdi?

Çölün tehlikelerini herkesten iyi biliyorlardı. On yedi yıldır Mısır'a geliyorlardı. Sert kumları, sürekli kopan fırtınaları, susuz kalma riskini hafife almazlardı.

Tío Ricardo, ne hissettiğimi anlamışçasma bakışlarını bana çevirdi. Dikkatini boş parmaklarıma yöneltti. Yıpranmış yüz hatlarında bir kaş çatış belirdi. Odanın içinde dolanmaya başladı. Bay Hayes kendini koltuklardan birine attı, ben de onun karşısına oturdum. Matarasını çıkarıp bir yudum aldı. Boşluğa bakarak, dalgınlıkla mataranın kapağını kapattı. Matara cebinin içinde gözden kayboldu.

"Bence sen de olumlu tarafından bakmalısın," dedi Bay Hayes, yumuşak bir sesle. "En azından yüzük artık kayıp değil."

"Whitford, kafanı kullan," dedi dayım. "Bay Sterling'in nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Bay Hayes soğukkanlılıkla. "Ve şimdi gidip..."

Tío Ricardo başını iki yana salladı. "Yanında olmayacak."

Dikkatim, gizemli Bay Hayes'e döndü. Uzun bacaklarını uzatmış, ayak bileklerini çaprazlamıştı, içi aşırı doldurulmuş kırlentlerden birini başının altına destek yapmıştı. Sanki her an biri gelip onu gümüş bir kaşıkla besleyecekmiş gibi uzanıyordu kanepede.

"Yüzük bir yerlerde saklı olacak," diye devam etti Tío Ricardo, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

"İmkânsız değil," dedi Bay Hayes, boş boş.

Kısmen ekleyecek yararlı bir şeyim olmadığı için, kısmen de ağzımı her açtığımda Bay Hayes bana bir uyarı bakışı attığı için, onların konuşmalarını sessizce izlemekle yetindim. Ama aklıma yeni

bir fikir gelmişti ve bunun en azından açıkça dile getirmeye değer bir fikir olduğunu düşünüyordum. "Polise resmî bir şikâyette bulunabilirim. Yüzüğün çalındığını resmî bir yer aracalığıyla kâğıda dökebilirsek..."

"Bay Sterling'in pek çok polisle arkadaşlığı var. Sir Evelyn'dan bahsetmiyorum bile," dedi Tío Ricardo sabırsızlıkla. "İhbarda bulunman sadece geri çevrilmene neden olur."

"Ve muhtemelen takip edilmene," diye ekledi Bay Hayes.

"Ne yapacağız o zaman?" diye sordum.

"Biz mi? *Biz?*" dedi Tío Ricardo dehşet içinde bir sesle. "*Biz* diye bir şey yok, sevgili yeğenim. Sen yarın Mısır'dan gideceksin."

Kanım dondu. "Beni *yine de* gönderecek misin?"

Dayım bana doğru dönüp ellerini beline koydu. "İzinsiz geldin. Senin yasal vasinim ve paranı ben kontrol ediyorum. Sen ne düşünürsen düşün, ben sadece senin çıkarlarını düşünüyorum. En kısa zamanda İskenderiye'ye bir tren bileti ayırtacağım. Büyük ihtimalle yarın öğleden sonraya olacak, bu yüzden bavulunu hazırlamanı ve gitmeye hazır olmanı bekliyorum." Derin bir nefes aldı, kolalı gömleğinin düğmeleri geniş vücudunda gerildi. "Maskaralıklarını göz önünde bulundurursak, bence en iyisi bu odada kalman. Burası oldukça rahattır, ayrıca yemekler de mükemmel."

Kulağımdaki yüksek sesli çınlamaya rağmen sessizce oturdum. Beni bu süite mi kilitleyecekti?

"Inez?" diye sordu dayım.

"Söylediklerini anladım. Ama pek inandığım söylenemez. Bu odada bir mahkûm gibi tutulacağım, öyle mi?"

"Abartma," dedi elini havada sallayarak. "Şehri tanımıyorsun. Dili bilmiyorsun. Senin rehberin olmak için ne vaktim ne de öyle bir isteğim var. Ama makul bir şekilde keyifli vakit geçirmeni sağlayacağım."

Her şey çok hızlı oluyordu ve içimde bir panik baş gösterdi. Daha yüksek sesle konuşmak, bir şekilde dayımı etkilemek istiyordum. "Ama, Tío..."

Dayım dikkatini Bay Hayes'e çevirdi. "Aslında sen bekçilik yapabilirsin."

Bay Hayes's yüzü karardı. "Aman Tanrım."

"Sadece bir dinlersen..." diye söze girdim çaresizce.

Dayım bir elini kaldırdı. "Bence yeterince konuştun, Inez. Değil mi? Senin yüzünden paha biçilemez bir eser en kötü insanın elinde. Hadi artık yatma vakti. Hizmetçin yarın sabah seni uyandırıp giyinmene ve bavullarını hazırlamana yardım edecek."

"Hizmetçim yok."

"Bir hizmetçi ayarlamak sorun olmaz."

Bay Hayes ayağa kalktı ve bana bakmadan yanımda geçerek, tek kelime etmeden odadan çıktı. İçeride sadece dayım ve ben kaldık.

"O zaman bu bir veda." Ona doğru bir adım attım. "Eğer sadece..." Dayım eğilip yanaklarımı öptü. O, uzun bacaklarıyla her adımda yeri döverek kapıya doğru yürürken, şaşkın bir şekilde arkasından baktım.

"Tío..."

Ölçülü bir tık sesiyle kapıyı kapatmadan önce, "Güvenli yolculuklar, querida sobrina,"[32] dedi omzunun üzerinden. Dayımın bir saniye sonra döneceğine inanarak aptalca kapıya baktım. Odadaki sessizlik top ateşi kadar gürültülüydü sanki. Bir dakika geçti.

Şaşkın ve sinirli bir şekilde ellerimi açtım. "Ne oldu az önce?"

Ama elbette bana cevap verecek kimse yoktu.

32 *İsp.* Querida sobrina: "Sevgili yeğenim" ya da "canım yeğenim".

BÖLÜM YEDİ

Cibinliğin kalın tülü yatağımı sararken, pembe hüzmelerle şafak geldi. Sabah ezanının son seslerinin açık balkondan yatak odama doğru süzüldüğünü duydum belli belirsiz. Kalın bir örtünün altına gömülmüştüm. Tülden kurtulmak oldukça sabır gerektiren bir işti; birkaç deneme yapmam gerekti. Sonunda kurtulup bavuluma doğru yöneldim. En sevdiğim pamuklu sabahlığımı bulmak için birkaç yürüyüş elbisemi karıştırdım. Sabahlığı üzerime geçirip balkona doğru yürüdüm.

İncecik yaprakları esintide uçuşan görkemli palmiyeler uzanıyordu önümde. Bahçe, altın rengi sabah ışığına karşı peri masalından çıkmış gibiydi, çok uzaklara uzanıyordu, kehribar rengi hurmalarla ve bir ağaçtan diğerine uçuşan kargalarla doluydu. Onun ötesinde, eski Kahire'nin silüetini süsleyen binlerce minare güzel ve gösterişliydi. Daha da uzakta, puslu bir mesafede, piramitler vardı. Bu manzara bana her şeyden önce, yurdumdan çok uzaklarda olduğumu hatırlattı. Şehre bakarken, gün için planımı yaptım.

Tío Ricardo'nun düşündüğünün veya istediğinin aksine kesinlikle tüm gün bu odada kalmayacaktım. Yabancı bir ülkedeydim, tamamen yalnızdım ve buraya kadar gelebildiğim için inanılmaz derecede gururluydum. Mısır'da sadece bir günüm daha varsa, o zaman bunu en iyi şekilde değerlendirecek ve öğrenebildiğim her şeyi öğrenecektim. Dayım sayesinde nereden başlayacağımı biliyordum. Dün akşam yemeğinde bana bir ipucu vermişti: Han el-Halili.

Çok da önemli bir şey değildi belki ama yine de hiç yoktan iyiydi. Eğer dükkânı bulabilirsem, belki de satıcıyla, hatta sahibiyle

konuşabilir ve onlara babamı sorabilirdim. Kleopatra'ya ait daha fazla eser de olabilirdi ellerinde ya da en azından altın yüzükteki sihrin dokunduğu başka nesneler. Üstelik, Mamá sayesinde efsanevi çarşıyı biliyordum. Biraz alışveriş yapmak isteyen turistlerin sıklıkla uğradığı bir yerdi.

Artık yapacak bir şeyim olduğunu karar verdim.

Tek bir sorunum vardı.

Katlanılamaz Bay Hayes.

Otelden gizlice çıkmak için onun dikkatini dağıtmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Bunu başarabilmek için bir plan yapmam gerekliydi. Vaktim yoktu. Hafif bir vuruş sabahın erken saatlerinin sessizliğini bozdu. Kaşlarımı çatıp omzumun üzerinden baktım. Süitin oturma odasından gelmişti ses. Uzun geceliğimin üzerine sabahlığımı sıkıca çekip kapıyı açtım. Bay Hayes ve genç bir kadın ile karşılaştım. Bay Hayes duvara yaslanmıştı, tıpkı dünkü gibi. Kendime günleri karıştırmamam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Kolunun altına Arapça bir gazete sıkıştırmıştı. Bugün üzerinde koyu gri yün bir pantolon ve ona uygun bir yelek vardı. Pamuklu gömleği koridorun loş ışığında açık mavi görünüyordu, kravatı ise çözülmüştü. Yine dün olduğu gibi kıyafetleri korkunç derecede buruşuktu ve hafif alkol kokuyordu.

"Erkenci kuşsun," diye yorumda bulundu Bay Hayes. "Ve oldukça çekici derecede *deshabillée*[33] gibi görünüyorsun."

Onun bu aşırıya kaçan iltifatından etkilenmemiş gibi görünmek için elimden geleni yapsam da yanaklarım kızardı. "Gracias," dedim. "Ayrıca *çıplak* değilim."

Bay Hayes tek kaşını kaldırdı. "Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun."

"Sen hiç uyumadın mı?"

Sırıttı. "Birkaç saat uyudum, ilgin için teşekkürler."

Dikkatle yanındaki genç kadına baktım. "Beni tanıştırmayacak mısın?"

Başını eğdi. "Bu, Colette. Bugünlük senin hizmetçin olacak."

33 *Fr.* Deshabillée: Çıplak.

Kadın başını eğip, "Bonjour,[34] matmazel," diye mırıldandı.

Fransızcam berbattı ama selamına karşılık vermeyi başardım.

"Ricardo bu öğleden sonra saat beşteki trene biletini ayırttı," dedi Whit. "Geceyi İskenderiye'de geçireceksin. Arjantine'e giden gemi yarın sabah kalkacak. Hâlâ sana tüm yolculuk boyunca eşlik edecek bir refakatçi bulmaya çalışıyor." Ağzının köşeleri derinleşti ve mavi bakışlarında eğlenen bir ışıltı belirdi. "Korkarım ki artık siyah giymene ve dul numarası yapmana gerek olmayacak."

"Görünüşe göre her şey ayarlanmış," dedim kuru bir sesle. "Ama sabahın bu kadar erken saatlerinde bana bunları anlatmak zorunda değildin."

"Sana söylemiştim," dedi, tırnaklarına bakarak. "Ne kadar becerikli olduğun, gerektiği üzere not edildi. Artık hiçbir risk almayacağım."

Kapı kolunu kavrayıp dudaklarımı inatçı bir çizgi hâline getirdim.

"Colette sana eşyalarını toplamanda, giyinmende falan filan yardım edecek," diye ekledi Bay Hayes, kocaman bir esneme eşliğinde.

Tek kaşımı kaldırdım. "Uzun bir gece olmuş, ha?"

Gülümsemesi yüzünün sağına doğru çekildi, büyüleyici bir çarpık gülümseme. Muhtemelen vicdanı gibi. "Shepheard's'ın barını duymadın mı? Efsanevidir. İnsan türünün en iyileri dedikodu yapmak, pazarlık yapmak, manipüle etmek ve sarhoş olmak için orada bir araya gelir." Bay Hayes küçük, alaycı bir kıkırdamayla devam etti. "Benim gibi insanlar yani."

"Ne macera ama! Beni postaya verilmek üzere hazırlanmış bir sandık gibi paketlediğine göre, sanırım bunu kendim deneyimleyemeyeceğim."

"Genç hanımlar davetli değil," dedi. "Az önce bahsettiğim dedikodu, pazarlık, manipüle etme ve sarhoş olma yüzünden. Görünüşe göre sizin hassasiyetleriniz bu düzeydeki bir hovardalıkla baş edemez."

---

34 *Fr* Bonjour: Günaydın

Sesindeki alaycı tonu ilgi çekici buldum. Tam cevap vermek için ağzımı açtığım sırada, Bay Hayes yeni hizmetçime baktı. Fransızca olarak ona günlük hizmetine ihtiyacım olmadığını söylemeye çalıştığım sırada, Colette bana merakla bakıyordu. Bay Hayes, muhtemelen kötü telaffuzum yüzünden boğuk bir kahkaha attı.

"Giyinmek veya eşyalarımı toplamak için bir hizmetçiye ihtiyacım yok," diye tekrar ettim. "Bu odadan çıkmayacağıma göre, ne diye uğraşayım ki?"

"Colette burada kalıyor," dedi Bay Hayes, sonra da hızlıca Colette'e dönüp Fransızca bir şeyler söyledi. Şiir okuyormuş gibi geliyordu kulağa ve böyle düşündüğüm için kendimden utandım.

"Fransızcayı akıcı konuşuyorsun," dedim, teslimiyetle. "Tabii ki... Ne dedin?"

Bay Hayes sırıttı. "Onu genel sinsiliğin konusunda uyardım."

Colette içeri girmek için etrafımdan dolandı. Kalabalık koridorda tartışmak pek ilgimi çekmediğinden, geçmesine izin verdim. Görünüşe göre bu oteldeki herkes erken kalkıyordu. Misafirler sohbetimiz arasında kibarca *pardon* diyerek yanımızdan geçtiler.

"Şimdi olduğun yerde kal, Olivera."

Ne zaman bu kadar samimi bir ilişkimiz olmuştu? Annem olsa dehşete düşerdi. Sanırım ben de dehşete düşmüştüm.

"Senin emir vermen hoşuma gitmiyor."

"Biliyorum. Sence neden yapıyorum?" Ellerini ceplerine soktu, şüphesiz ki beni rahatsız edecek başka bir şey planlıyordu.

"Sen bir adisin."

Bay Hayes güldü, ben de kapıyı suratına çarptım.

Bir saniye sonra kapıyı tekrar açtım ve onu sinirlendirmek için elindeki kâğıdı aldım. Kapıyı ikinci kez çarptığımda daha çok güldü. Odama geri döndüğümde Colette günlük keten elbiselerimden birini çıkarmıştı bile. Elbiseye bakıp başını salladı, kırışıklıkları düzeltti. Kendine güvenen bir tavrı vardı. Bu görünüşü beklenmedik değildi. Sonuçta dayım beni uyarmıştı ama şimdi, onu inceleyince, rüşvet verilmesi zor bir insan olduğunu anladım. Bana işini çok ciddiye alan biriymiş gibi geldi.

Hayranlık uyandırıcı ama benim için rahatsız edici.

Han el-Halili'ye gidebilmek için bir araba çalmam gerekse bile gidecektim. Ama önce Bay Hayes'ten ve onun sinir bozucu bakışlarından kaçmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Rahat gülümsemelerinin ardında, çevresine özellikle dikkat ettiğini, insanları okuma konusunda sezgisel ve algısal bir yeteneğinin olduğunu hissettim. Zaten dile getirmeye özen gösterdiği üzere, zorlu durumlardan kurtulma becerimi de fark etmişti.

Colette çeşitli ayakkabı seçenekleri çıkarırken, kendi kendine Fransızca bir şeyler mırıldanıyordu.

"Merci."

Bana gülümsedi. "De rien."[35]

Colette kabarık eteği belimden sabitledi, sonra elbiseyi üzerime geçirip düğmeledi. Sıcak iklim için mükemmel olan ve etrafta dolaşırken zorlanacağım kadar hacimli olmayan, en sevdiğim takımlardan birini seçmişti. Sevmediğim tek yeri, boynumu kaşındıran dik yakasıydı. Rahat pantolonların erkeklere verdiği hareket özgürlüğüne sahip olmak isterdim. Kıyafetim, bana narin bir kuş yumurtasını hatırlatan, mavinin en yumuşak tonunda keten bir kumaştandı. Üzerinde, cildimi güneşten korumaktan başka işe yaramayan, fırfırlı ve uyumlu bir şemsiye vardı. Colette deri çizmelerimi bağlamama yardım ettikten sonra, saçımı yapmak için beni önüne oturttu. Bu işlem, her zamanki gibi, sabahın büyük bir bölümünü aldı. Bukleler kontrol altına alınamayınca, Colette sonunda başımın üstüne doladığı kalın bir örgüde karar kıldı.

"Sanırım hazırsınız, matmazel," dedi net ve vurgulu bir sesle.

El aynasını uzattı, ben de kendi yansımamı inceledim. Yolculuğun bir yerinde büyümüş gibiydim. Elmacık kemiklerimin altında çukurlar vardı. Taşıdığım kederi gizlemeyen ela gözler. Aylardır gülümsememiş veya kahkaha atmamış dudaklar. Daha fazlasını görmek istemediğim için aynayı ona geri verdim ve huzursuz hissederek, dışarı çıkıp etrafı keşfetmeyi arzulayarak ayağa kalktım.

Hazırdım.

Colette peşimde, odanın diğer tarafına geçip süitimin kapısını açtığımda, Bay Hayes'i dar, ahşap bir sandalyede kaykılmış kitap okurken buldum. Aniden belirdiğimde, başını kaldırıp bana baktı.

35 *Fr.* De rien: Rica ederim, bir şey değil.

Ninova

"Açım," diye açıkladım. "Bana yiyecek bir şeyler veya bir parça ekmek vermene izin var mıdır sence?"

"Ne kadar dramatik," dedi, gözlerini gökyüzüne doğru devirerek. "Ölüp de benim rahatımı bozmana asla izin vermem. O kadar vicdanım var."

"Vicdan hakkında ne biliyorsun ki sen? Belki sadece nasıl yazıldığını."

Bir kahkaha attı. "Kahvaltı ve çay sipariş edeceğim. Yoksa kahve mi tercih edersin?"

"Café, por favor."[36]

"Tamam," deyip ayağa kalktı. Omzunun üzerinden baktı ve Fransızca konuşmaya başladı. Hiçbir şey anlamadım ama Colette'e beni gözünün önünden ayırmamasını emrettiğini tahmin ettim. "Hemen dönerim."

Neşeyle ıslık çalarak uzaklaştı. Tamamen gözden kaybolduğunda kapıyı kapattım. Kaçmak için birkaç dakikam vardı. Nabzım damarlarımda zonkluyordu. Eşyalarımı toparladım: madenî paralarla dolu cüzdanım, kalemim, not defterim, şemsiyem ve oda anahtarım. Colette, kaşlarını saç çizgisine kadar kaldırmış, beni izliyordu, hızlı hareketlerim karşısında ağzı açık kalmıştı. O bir şey söyleyemeden veya yapamadan odadan çıkıp onu hemen içeri kilitledim.

Kapıya sertçe vurdu ama geri dönmedim.

Lobi, yemek salonuna doğru giden misafirlerle doluydu. Ama neyse ki gardiyanımdan eser yoktu. Bay Hayes çoktan içeri girmiş olabilirdi ya da belki de kahvaltı siparişimi iletmek için doğrudan mutfağa gitmişti. Bir önemi yoktu. Sallam'ın bir çiftle ilgilendiği ön büroya koştum. Yüzünü çevirip bakışlarımı yakaladı.

"Pardon, kısa bir süreliğine bölebilir miyim?"

Çift nazikçe kenara çekildi, bir adım öne çıkıp oda anahtarımı uzattım. "Bunun inanılmaz derecede tuhaf olduğunu biliyorum ama kapımın kilidi bozuldu ve zavallı hizmetçim içeride mahsur kaldı. Bir de siz açmayı dener misiniz?"

---

36 *Fr.* Café, por favor: Kahve, lütfen.

"Elbette!" Sallam, anahtarımı alıp masanın etrafından dolandı. "Şükran!"

Başını salladı ve emrini yerine getirmek için yanına gelen bir görevliye bir şeyler söyledi.

Arkamı dönüp çift kapılı fuaye alanından dışarı fırladım. Keskin güneş ışığı yüzüme çarptı ama ben fark etmedim bile. İnsanlar, ön teras boyunca yerleştirilmiş masalarda oturuyorlardı ve merdivenlerin aşağısında, Kahire sokakları her türlü etkinliğe ev sahipliği yapıyordu. Yolcu ve yükleri taşıyan eşekler geçerken, atlar çeşit çeşit arabaları çekiyorlardı. Mümkün olduğunca çabuk bir şekilde, sallanan şemsiyemle geniş caddeye doğru yürüdüm.

Koyu yeşil kaftan giymiş otel görevlilerinden biri hızla yaklaştığımı gördü. "Madam, araca ihtiyacınız var mı?"

Başımla onayladım. Görevli hemen bir fayton ayarladı, sonra da binmeme yardım etti. Şoför kapıyı kapatıp bekledi.

"Han el-Halili," diye cevapladım arkamda gergin bir bakışla.

Otelin açık kapılarının eşiğinde tanıdık bir şekilde belirdi.

Bay Hayes...

Yumruklarını sıkmış hâlde, gözleriyle terası tarıyordu. Kalbim kaburgalarıma çarparken, minderlere yaslandım, pencere beni onun görüş alanından sadece kısmen gizliyordu. Sürücü başıyla onayladı ve araba sallanıp tıngır mıngır hareket ederken, koltuğuna yerleşti. Dizginler atın sırtına çarptı.

Shepheard's'ın olduğu yöne doğru bir bakış attım.

Bay Hayes bana dik dik bakıyordu. Ve öfkeliydi.

"Git, lütfen! Yallah, yallah!" diye bağırdım sürücüye. "Hızlı!"

Araba öne doğru sendeleyince, ivme beni geri itti.

Yoğunlaşan trafikte hızla ilerliyorduk, bir dönüş yaptık, sonra bir dönüş daha. Pencereden dışarı baktım. Esinti, buklelerimi hışırdatırken, midem sanki ayak parmaklarıma kadar inmişti.

Bay Hayes arkamızdan *koşuyordu.*

Eşeklerden ve arabalardan çevik bir şekilde sıyrılıp, caddeyi geçen insanların etrafından dolandı. Uzun bir sandık yığınının üzerinden atladığında, elimde olmadan etkilendiğimi belirten bir ıslık çaldım. Adam çok hızlı koşabiliyordu. Bay Hayes'e karşı hiçbir

engelin herhangi bir şansı yoktu, buna inatçı eşekler ve peşine takılan başıboş köpekler de dâhil.

Miércoles.

Bay Hayes, meyve satan bir satıcıyla çarpışmanın eşiğinden döndükten sonra bakışlarımız buluştu. Bana bağırıp bir şeyler söyledi ama kelimeleri anlayamadım. Ona bir öpücük gönderdim ve karşılığında bana kaba bir hareket yaptığını görüm. Bunu fark edebilmemin tek nedeni, bu hareketin başkasına karşı kullandığını gördüğümde, bahçıvanımızın oğluna hareketin anlamını sormuş olmamdı.

Araba bir kez daha döndükten sonra aniden durdu.

Başımı çevirdim. Önümüzde uzun bir trafik kuyruğu vardı. "Bok, bombok."

Kulaklarıma aceleci bir Arapça ses geldi. Herhangi bir an ve...

Kapı hızla açıldığında, soluk soluğa kalmış Bay Hayes eşikte dikiliyordu. "Sen..." Hıçkırdı. "...beladan da betersin..." Bir nefes daha. "Hem de değeceğinden daha fazla!"

"Evet, öyle derler," dedim. "Hayır, içeri giremez..."

Bay Hayes içeri girip karşıma oturdu. Alnında ter parlıyordu. "Şoförünle konuştum. İkimizi de otele geri götürüyor..."

"Bu ne cüret!"

"... senin lanet olası iyiliğin için!"

Bana dik dik baktı, ben de onun ifadesinin vahşiliğine kendime has bir ifadeyle karşılık verdim. Kaslarının sıkışık arabada bu kadar yer kaplamasına içerleyerek kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturdum. "Uzaklaş. Evli olmayan bir hanım için bu uygun değil..."

Çenesi duyulabilir bir şekilde kilitlendi. "Sen burada bir hanım görüyor musun? Benim kız kardeşim senin gibi davranacak olsaydı, annem..."

"Benim annem burada değil ama!"

Bay Hayes sustu, yüzündeki renk çekildi. "Öyle demek istememiştim..."

"Ben senin sorunun değilim," diye devam ettim, sanki o hiç konuşmamış gibi.

"*Yüzüncü* kez söylüyorum, dayın yüzünden benim sorunumsun."

Araba yavaş hareketlerle ilerliyordu. Hızla kapıya bir bakış attım, seçeneklerimi düşündüm, sonra oturduğum yerden kalktım.

"Hareket hâlindeki bir arabadan inme," diye hırladı Bay Hayes. "Otur."

Kapıyı iterek açtım, çantamı tutmayı başararak dışarı çıktım ve eteğime takılıp düşerken, kollarım, toprak yolda dengemi sağlamak için rüzgârda dönüp duruyordu.

Bay Hayes arkamdan, "Lanet olsun," dedi.

Bay Hayes'in dışarı atladığını görmedim ama duydum, düzgünce yanıma iniverdi. Lanet olası uzun eteğimin üzerine yanlamasına devriliyordum ki... güçlü, bronz bir el beni tuttu. Elbisemi yeniden düzeltip, tökezleyince bulaşan tozları etek uçlarımdan temizledim, bu sırada Bay Hayes kolumdan tuttu. Arabamın, içinde şemsiyemle bizden uzaklaştığını fark ettim.

"Eğer yakalamak istiyorsan, koşsak iyi olur," dedim.

"Sensiz olmaz," dedi Bay Hayes.

Kendimi Bay Hayes'in tutuşundan kurtarıp, ne yapacağını görmek için bir an bekledim. Yakınımda kaldı ama bana dokunmadı. Bunun yerine, yolun kenarındaki patikaya yürümemi işaret etti. Trafiği engellememek daha güvenli olduğu için, dediğini yaptım.

Yolun kenarına vardığımda durdum. "Otele geri dönmeyeceğim."

Tepeme dikilip, "İtibarına dikkat et," dedi.

"Sanki itibarım çok umurunda," diye çıkıştım. "Ben senin için, yapman gereken bir işim."

Bay Hayes gözünü bile kırpmadı. Taştan yapılmış olabilirdi.

"Çarşıya gidiyorum. Eğer güvende kalmamı sağlamak istiyorsan, gel. Ama beni geri götürmeye çalışma." Oldukça geniş olan göğsüne bir yumruk attım. "İstediğim zaman inanılmaz derecede gürültülü ve sinir bozucu olabilirim."

"Ah, farkındayım," dedi Bay Hayes öfkeyle, mavi gözleri kan çanağına dönmüş hâlde.

Arkamı dönüp o an hangi yöne gittiğimi umursamadan yürümeye devam ettim. Ama attığım her adımda Bay Hayes'in entrika dolu bakışlarını kürek kemiklerimin arasında hissedebiliyordum.

BÖLÜM SEKİZ

Fena hâlde kaybolmuştum. Han el-Halili Çarşısı sanki kabalık ederek benden saklanmaya karar vermiş gibiydi ve binaların çoğu şüpheli bir şekilde tanıdık görünüyordu. Hepsi uzun ve dardı, hepsinin süslü girişleri ve ön verandaları gösteren heykele benzeyen girintileri vardı. Palmiye yaprağından şapkalar takan soluk benizli beyler kalabalığın arasından sanki ayaklarımızın altındaki toprağın sahibiymiş gibi yürüyorlardı. Büyük opera binası, kalabalık sokağa ihtişam katıyordu. Papá'nın annemi *Aida* oyununu izlemeye götürdüğünü ve aylar sonrasında gösteriyi benim için yeniden canlandırışlarını anımsadım, sarsılarak. Mamá replikleri unutmuştu, Papá ise cesursa onsuz devam etmeye çalışmıştı ama bu, onlarla birlikte oyunu izlemiş olmayı dilememe neden olmuştu sadece. Tek istediğim onlarla ortak anılarımın olmasıydı. Sonunda, birlikte şöminenin önündeki yumuşak halının üzerine oturmuş ve gece boyunca uzun uzun konuşmuştuk.

Keder bir anı bekçisiydi sanki. Bana unuttuğum anları gösteriyordu ve her ne kadar içimde bir boşluk hissi uyandırsa da, yine de minnettardım. Onları hiçbir zaman unutmamak istiyordum, hatırlamak ne kadar acı verirse versin. Gözlerimi sildim, Bay Hayes'in bunu görmediğinden emin olduktan sonra çarşıya doğru yürüdüm.

Daha doğrusu çarşı olduğunu düşündüğüm yere doğru.

Bay Hayes önce bir blok, sonra bir başka blok boyunda tek kelime etmeden beni takip etti. Döndüğümde, sessizliğini bozdu. "Nereye gittiğin konusunda en ufak bir fikrin yok," dedi neşeyle.

"Geziniyorum. Sözlüğe göre ikisi çok farklı şeyler, bence."

"Şu durumda pek de öyle sayılmaz."

Dikkatlice mesafeyi korurken, birlikte olduğumuzu da bir şekilde başkalarına ileterek yanımdan yürüyordu.

Biraz sonra, "Yardım edebilirim," dedi.

"Ağzından çıkan tek kelimeye bile inanmam."

Önümü kesip kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. Sonra da öylece durdu.

"Yolumdan çekil," dedim, dişlerimi sıkarak.

Tatlı bir gülümsemeyle, "Bana güvenmek zorunda kalacaksın," dedi.

Gözlerimi kıstım.

"Han el-Halili'yi görmek istiyor musun istemiyor musun?" Öfkesinin bir kısmı erimişti ve ağzının kenarı, eğlenir bir ifadeyle, anlatılmayı bekleyen bir sır saklarcasına kıvrılmıştı. Rahat tavırları, güvensizliğimi körüklüyordu. Beni yine *alttan alıyormuş* gibi hissettim. Sadece önüne bir fırsat çıkana kadar bana uyum sağlıyordu.

Gardımı korudum. "Elbette istiyorum."

Bay Hayes, geçmediğimiz bir sokağa doğru başını eğdi. "O zaman beni takip et."

Takip edip etmeyeceğime bakmadan yürümeye koyuldu. Ben düşünürken, hafif bir rüzgâr yanaklarımı okşuyordu. Sonra omuz silkip peşinden gittim. Beni kandırmaya çalışırsa öyle bir gürültü koparırdım ki pişman olurdu. Benim o yaygaracı hâlimi görmemişti. Kısa adımlarıma ayak uydurmak için yavaşladı.

"Ne kadar uzak?"

"Çok uzak değil," dedi, bana hızlı bir bakış atıp. "Bayılacaksın." Sokak küçülürken, Bay Hayes de tam oturacak şekilde dikilmiş bir pelerin misali üzerine yapışmış aristokrasi katmanını her adımda üzerinden atıyor gibiydi. Hareketleri gevşedi, uzun bacakları biraz daha rahatladı. Yüzlerce dükkânla çevrili olan dar bir sokağa girdik. Yüksek ve dar evler küçük dükkânların üzerinde sanki asılı duruyordu; narin bir kafes işçiliği ile oyulmuş ahşap kepenklerle desteklenen pencerelerle dolu üst katlar, dışarı doğru çıkıntı yapıyordu.

"Ah," diye iç çektim.

Bay Hayes sırıttı. "Sana söylemiştim."

Etrafımız, arada ışık hüzmelerinin geçmesine izin veren üst kirişlerden gelen güneş ışığında benek benek görünen yoğun, hareketli bir kalabalıkla çevriliydi. Çeşitli işletmelerin sahiplerinden bazıları mallarının fiyatlarını bağırıyor, bazıları da sessizce sigara içerek, asfaltsız yolda yürüyen insanları izliyorlardı. Turistler çoğunlukla İngilizce -Amerika veya İngiltere İngilizcesi- konuşuyorlardı, ara sıra ise kulağıma Almanca, Fransızca ve Felemenkçe sözcükler geliyordu. Mısır sezonunun zirvesindeydik ve sanki bilinen dünyadan herkes aynı yolda toplanmıştı.

Bay Hayes kalabalığın arasından yol gösterirken, yaya olarak veya at sırtında dolaşan gürültülü ve huzursuz kalabalığın bizi ezmesini önlemek için dikkatli davranıyordu. Kadınlar ellerinden tuttukları çocuklarına rehberlik ederken, aynı anda da bir şekilde alışveriş ve pazarlık yapmayı ve arkadaşlarıyla sohbet etmeyi beceriyorlardı. Heybetli üniformalarıyla İngiliz subaylar düzeni bozmadan sıkışık alanda yürüyorlardı.

Bay Hayes'in onlara da bana baktığı güvensizlikle bakmasına şaşırdım.

Öncelikle teneke bir fıçı taşıyan bir satıcıdan limonata almak için durdum. Adam pirinç bir bardağı ağzına kadar doldurup bana uzattı. Ekşi içeceğin tadı dilimde patladı. Hemen Bay Hayes için de bir bardak aldım.

Sorgularcasına kaşlarını kaldırdı.

"Beni buraya getirdiğin için," diye açıkladım. "Gracias."

"Bir anda nazik oldun."

"Ben her zaman naziğim."

Sessizce, nefesinin altından, "Ha," dedi. Bay Hayes limonatayı sessizce içip bardağı satıcıya geri verdi. O anda bir adamın beni açıkça süzdüğünü fark ettim. Üzerinde pahalı bir takım elbise vardı, sol elinde ise bir baston tutuyordu. Bay Hayes dik dik bakarak bakışlarımı takip etti. Adam pis pis sırıtarak bana doğru bir adım attı.

"Karnına bir tekme yemek ister misin?" diye sordu Bay Hayes.

Yumuşak tonu beni yanıltmamıştı. Bay Hayes'in yapısı patlayıcı bir silah gibiydi. Herkesten uzun boyluydu, geniş omuzları

vardı ve yağ oranı düşük vücudu kaslıydı. İş adamı duraklayıp temkinli bir şekilde Bay Hayes'e baktı. Pişmanlıkla kaşlarını kaldırıp yoluna devam etti.

Alışveriş yapanlarla dolu halka açık caddeye baktım. "Ona ne yapacaktın?"

"Tekme atacaktım," dedi neşeyle. "Hadi gidelim."

"Şiddete hiçbir zaman lüzum yok."

Omzunun üzerinden bana ters bir bakış attı.

Yolda tekrar ilerlemeye koyulduk, ilerledikçe bana doğru yaklaştı. Uzun zamandır bu kadar mutlu, bu kadar özgür olmamıştım. Tía Lorena'nın iyi niyetli derslerinden, esnememe neden olmaktan başka hiçbir işe yaramayan günlük rutinlerden uzakta. Amaranta'nın soğuk, mesafeli hâllerinden uzakta. Kuzenim Elvira, çarşıya bayılır, her köşesini, her bucağını beğenirdi. Burnumda tüttü ve aniden onun da seyahatime dâhil olmasını diledim.

Ama Tía Lorena ve Amaranta beni asla affetmezlerdi.

Burada herkes Bay Hayes'i tanıyordu; o geçerken, alışveriş yapanlar, satıcılar ve hatta çocuklar bile selam veriyordu. Ben sessizce kenarda dururken, çocuklardan bazıları ona doğru koştu. Bay Hayes ceplerini boşaltıp madenî paralar ve şekerler dağıttı onlara. Şehrin bu kısmında tamamen başka biriydi. Aradaki farkı anlamaya çalıştım.

Birincisi, benimle flört etmeye çalışmamıştı. İkincisi, bana emirler vermiyordu. Ama bundan fazlası da vardı. Daha rahat görünüyordu ve gözlerindeki sertlik yumuşamıştı. Üstelik beni kandırmaya çalışmak yerine, tam olarak gitmek istediğim yere getirmişti.

Çok nazikti ve bu kelimeyi Bay Hayes ile aynı cümlede düşünebileceğim aklıma bile gelmezdi.

Beni ona bakarken yakaladı. "Yüzümde bir şey mi var?"

Parmağımı ağzıma vurdum. "Düşünüyorum."

Bay Hayes bekledi.

Sonunda doğru kelime aklıma geldi: "Alaycılıktan vazgeçmişsin."

"Ne?" Bana temkinli bir bakış attı. "Ben alaycı değilim."

Ben ona doğru bir adım atınca, kasıtlı yaklaşmam karşısında kaskatı kesildi. "Beni kandırmıyorsun. Bir dakika bile."

Bay Hayes benden uzaklaştı ve her bir ince düzeltmeyle birlikte tavrı değişmeye başladı. Şeytanlarını uzak tutmak için kullandığı duvarın arkasına çekildi. Bronz eli matarasına uzandı ve uzun bir yudum aldı. "Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum, canım," diye mırıldandı. Dudaklarında bir sırıtış belirdi ve mavi bakışları birkaç derece daha soğuklaştı.

Ağzını işaret ettim. "Şu gülümsemen sevgi sözcüklerin kadar boş."

Bay Hayes kulağa boş, biraz da zorlama gelen bir şekilde güldü.

"Biliyor musun," dedim, yumuşak bir sesle. "Daha önce söylediklerimin bir yerinde bir iltifat vardı."

Tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Başımla onayladım.

Gözlerini devirdikten sonra beni bir satıcıya doğru çekti. Sarıklı adam, sandaletli ayaklarına kadar uzanan uzun bir kaftan giymişti. Üzerindeki cübbe boya fırçamı yanımda istememe neden oldu çünkü örgü kumaşı muhteşemdi ve inanılmaz derecede ayrıntılıydı. Takımını, beline düzgünce bağlanmış bir kuşak tamamlıyordu. Sedef kakmalı muhteşem küçük tabureler ve dolaplar satıyordu. Bir başka satıcı bakır içki kapları ve leğenler, tepsiler ve tütsülükler satıyordu. Hepsinden birer tane istiyordum ama alışverişimi en düşük düzeyde tuttum: Elvira ve Tía Lorena için, uzun sopaların ucunda çifter çifter terlikler sallandıran bir satıcıdan aldığım, parıltılı boncuklar ve altın ipliklerle işlenmiş terlikler. Amaranta'ya ise asla takmayacağını bildiğim hâlde yakut rengi bir kuşak aldım.

Fakat benden çalman yüzüğe benzer mücevherler satan kimseyi görmedim. Dükkânları dikkatlice izlemeye özen göstersem de gözüme çarpan hiçbir şey olmadı. İçimde bir hayal kırıklığı oluştu. Belki de bakmaya çalışmak bile aptalcaydı. Dayım belki de ciddiye almamam gereken önemsiz bir yorum yapmıştı. Tanrı aşkına, Papá'nın o altın yüzüğü bir çömleğin altından bulmuş olabileceğini bile söylemişti.

Yüzümü inceleyerek, "Özellikle aradığın bir şey mi var?" diye sordu Bay Hayes.

"Kendime kaybettiğim yüzüğün yerine bir şey almayı düşündüm. O, Papá'nın bana verdiği son şeydi."

Çenesinin sert çizgisi yumuşadı. "Onun gibisini bir daha bulman pek olası değil." Alt dudağını ısırdı, kaşları çatıldı. Aklına bir düşünce gelmiş olacak ki, ifadesi düzeldi. "Beni takip et, belki de başka bir şey vardır."

Birkaç köşeden döndükten sonra, daha fazla dükkânın, daha fazla insanın, turistlerle dolu daha fazla eşeğin olduğunu bir sokaklar ağına çıktık. Bir sıra deve, terbiyesizce ve ara sıra sahiplerine tükürük topu fırlatarak yanımızdan geçti. Kısa süre içinde Han el-Halili'nin bölümlere ayrıldığını ve her bir bölümde benzer ürünlerin satıldığını anladım. Hırdavat istiyorsanız, bunun için özel bir bölüm vardı. Halı mı? Onun için bir diğer sokağı deneyin.

Bay Hayes beni loş aydınlatmalı, tatlı bir tütsü kokusunun yayıldığı gösterişli mücevherler satan bir yere götürdü. Cadde daralmıştı ve yan yana yürümek kısa sürede imkânsız hâle gelmişti. Bay Hayes önden yürüdü, ben de arkasından takip ettim. Bir noktada arkaya uzanıp elimi tuttu. Bu hareket karşısında şaşkına dönüp bakışlarımı indirdim. Avucu nasırlıydı. Böylesine hoş bir karmaşanın ortasında, onun varlığının istikrarlı ve sakinleştirici olduğunu fark ettim.

Diğerlerinden pek de farklı olmayan bir dükkânın önünden geçtiğimiz sırada bir şeyin fısıltısı ulaştı kulağıma. Doğaüstü bir unsurla güçlendirilmiş bir enerji patlaması. Omurgamdan aşağıya doğru cızırdadı ve parmaklarımın karıncalanmasına neden oldu. Vücudum sihrin belirgin lezzetini tanıyarak, ağzımın içini çiçek tadıyla doldurdu.

Bay Hayes avucumdaki titreşimi hissedip hemen durdu. "O neydi?"

"Bilmiyorum," dedim yavaşça. "Orada ne var?"

Bay Hayes yarım bir şekilde döndü ve bakışlarımı takip etti. "Her zamanki biblolar."

"Oradan bir şey satın almak istiyorum."

Ninova

Elimi bıraktı. "Önden sen."

Küçük dükkân, düzinelerce minik çekmecesi olan açık bir dolaptan ibaretti. Satıcı, küçük alanda bir tabureye oturmuştu ve başı, tezgâhın üzerinden zar zor görünüyordu. Elindeki her şeyi satın almak istememe neden olan kocaman bir gülümsemeyle bize baktı.

Satıcıyı selamlamak için öne doğru yürüdüm. "Selamünaleyküm."

"Ne arıyorsun?" diye sordu Bay Hayes.

Gözlerimi kapattım, içimdeki nabız bir saat gibi tik tak ediyordu. "Tam olarak bilmiyorum."

Bay Hayes, satıcıya bir şeyler söyledi. Adam hemen ayağa kalkıp çekmeceleri açmaya ve sattığı eşyaları tezgâhın üzerine koymaya başladı. Bilezikler, küpeler, telkâri halhallar -kesinlikle muhteşemdi, satın alacağımdan şüphem yoktu- diş şeklinde sarkaçlar ve farklı uygulama derecelerinde tılsımlar. Altın yüzük yoktu ama o hafif fısıltıyı nerede hissettiğimi belirlemeye çalışarak, gün ışığının son kırıntısını kovalarcasına her şeye baktım.

Satıcı eşyaların her birini teker teker havaya kaldırdı, ben de her birinde başımı iki yana salladım.

Ve sonra tekrar hissettim. En yumuşak çağrı.

Mücevher yığınlarının altında, kesinlikle pis, küçük bir tahta biblo kutusu vardı. Onu işaret ettim, satıcı kaşlarını kaldırdı ve fısıldayarak bir şeyler mırıldandı. Kutuyu avucuma koydu.

Bir sihir cızırtısı kolumdan yukarı doğru hızla tırmandı.

Tanımlanamayan bir nabız atmaya başladı. Derin bir aşinalık hissi. Bir buket çiçek yemişim gibi, ağzıma bir tat doldu. Zihnimde gölgeli bir varlık belirdi: Bir kadın, ikiye bölünmüş bir gökyüzünün altında duruyordu. Bu gökyüzünün yarısı milyonlarca yıldızla kaplıydı, gümüşi bir parıltıyla kadının tenini kaplıyordu, diğer yarısı ise güneşin kavurucu sıcaklığında alev alev yanıyordu. Kadın inciler takınmıştı ve gül gibi kokuyordu, ayaklarında mücevherlerle süslenmiş yaldızlı sandaletler vardı.

Yakınımda duran Bay Hayes'in varlığını belli belirsiz fark ediyordum ama yüzünü göremiyorum. Benimle konuşuyor olabilirdi ama bunu bilemiyordum. Tüm varlığım, bir bıçağın ucu kadar

keskin, tek bir odak noktasına sıkışmıştı. Bir şekilde, tamamen tek bir şeyden oluşan sihir dolu bir güçle nabız gibi atan bir akımla dolmuştum.

Aşk.

Cüzdanımı çıkardığımda, satıcı şaşkınlıkla bana baktı. Bay Hayes omzunun üzerinde kir pas içindeki biblo kutusuna baktı.

Dükkân sahibi, Bay Hayes'e hitap ederek hızla bir şeyler söyledi.

"Ne dedi?"

"Bunu satın almayı istediğinden gerçekten emin olup olmadığını bilmek istiyor. Daha önce bir kez iade edilmiş."

"Eminim."

Dükkân sahibi bir şey daha söyledi ve Bay Hayes buna karşılık kaşlarını çattı.

Dikkatimi güçlükle onlara verebiliyordum. Sihir, kutudan dışarı doğru daireler hâlinde titreşiyor; elimin her zerresini, kanımın ısısı ateşe dönüşmüş gibi karıncalandırıyordu. Bu his tarafından ele geçirilmiştim.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmediğim hâlde, yine de bana acımasız bir şekilde tanıdık gelen bir his.

Bay Hayes beni daha yakından inceledi. "İyi misin?"

"Estoy bien."[37]

Mavi gözleri şüpheciydi. "Bu pis şeyi almayı gerçekten istiyor musun?"

"Sí," dedim ısrarcı bir şekilde. "Bir de şu güzel halhalı. Por favor."

Bay Hayes omuz silkip fiyatını sordu. Satıcıya ödemeyi yaptıktan sonra, satın aldığım şeyi incelemekten başımı bile kaldırmadan dar cadde boyunca onu takip ettim. Çatlaklarla dolu ahşap kutunun üzerinde, çok önceden çizilmiş, büyüleyici bir minyatür var gibi duruyordu. Avucuma sığıyordu. Yan çevirdiğimde, bir uçtan diğerine uzunlamasına bir şekilde uzanan bir çatlak fark ettim. Sihir tenimin altında dönüp dururken, iki eşyayı da yavaşça çantama koydum.

37 *İsp.* Estoy bien: İyiyim.

Sonunda çarşının dar sokaklarından çıktık ve midem yüksek sesle guruldadığında, Bay Hayes dönüp dik dik bana baktı. "Öğle yemeği için otele geri dönüyoruz."

Güneşin konumu bana öğlen vaktine yaklaştığımızı söylüyordu. Midemin guruldaması şaşılacak bir şey değildi. "Öyle bir şey yapmıyoruz. Groppi'ye gidiyorum."

"Otelde çay ve kek servisi var, biliyorsun."

Annem ve babam Kahire sosyetesinin gözdesi olan o işletmeden övgüyle bahsetmişlerdi. Ve ben de gidip kendim bir görmek istiyordum. "Peki çikolatalı hurma var mı?"

Bay Hayes etkilenmiş gibi yavaşça gülümsedi. "Sana bir şey olursa, dayın beni asla affetmez."

"Ne yapar?" diye sordum. "Beni eve mi gönderir?"

Sonra, beni Groppi'ye götürecek bir fayton bulma konusunda kararlı bir şekilde geri döndüm. Ama Bay Hayes uzun, tiz bir ıslık çaldı ve bir saniye içinde fayton bulundu. Açık faytona binmeme yardım ettikten sonra, sürücüye nereye gideceğimizi söyleyeceğini görmek için kaşlarımı kaldırıp bekledim.

Bay Hayes'in bakışları, kapı kolunu tutan -dolayısıyla niyetimi açıkça belli eden- elime kaydı. Beni gitmek istediğim yere götürmeyecekse, hareket hâlindeki bir araçtan atlardım.

"Groppi," dedi, teslim olmuş bir tavırla. Mindere yaslanıp, zafer kazanmış gibi gülümsedim.

Bay Hayes faytonun diğer tarafından bana baktı. "Bunu pek sık yapmıyorsun."

"Neyi?"

"Gülümsemeyi."

Omuz silktim. "Seninkilerinin de çoğu sahte, bu durumda eşit oluyoruz."

"*Sahte* mi?"

"Evet, doğru duydun, Bay Hayes."

"Ah, bu da şu alaycı olduğuma dair teorinle bağlantılı."

Ben gözlerimi devirirken, adam bana bakma nezaketini bile göstermedi. "Bu bir teori değil."

"Neden tüm güzelliğinle öylece oturup hayranlıkla etrafı izlemiyorsun?"

Bir an bekledim, kalbim göğsümde asi bir kelebek gibi çırpınıyordu.

"Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?"

Bay Hayes aylak bir şekilde gözlerini kısarak bana baktı. "Öyle olduğunu biliyorsun, Señorita Olivera."

Her yerdeki tüm kadınlara bir iltifatmış gibi bir rahatlık içinde söyledi bunu. Acaba biri ona iltifat etse ne hisseder diye merak ettim. "Eh, sen de benim başımı döndürüyorsun. Çok yakışıklısın."

İfadesi derin bir tedirginliğe dönüştü, öyle ki sanki ben ona saldırmak üzere çöreklenmiş bir yılandım. "Teşekkür ederim."

Elimi yüzümün önünde çırparak, "Gerçekten," dedim. "Kalbim çarpıyor."

Oturduğum yeri tekmeledi. "*Kes* şunu."

Kirpiklerimi kırpıştırdım. Koca koca açılmış gözlerin tatlılığının bir resmi... "İstediğin bu değil miydi? Flörtüne karşılık veriyorum."

"Lanet birisin," diye çıkıştı. "Bana aptalca bir şey daha söylersen, sürücüye bizi Shepheard's'a götürmesini söylerim."

Koltuğuma yaslanıp güldüm.

Bay Hayes yolculuğun geri kalanında tek kelime etmedi.

BÖLÜM DOKUZ

Annem eve, Buenos Aires'e, her geldiğinde, ilk fırsatta beni çay içmeye götürürdü. Sadece ikimiz olurduk. Garsonlar dumanı tüten bir çaydanlık ve onunla uyumlu porselen fincanlarla birlikte şeker ve Hindistan cevizi gevreği kaplı hamur işleri getirirken, karşılıklı otururduk. Annem beni süzer, ne kadar büyüdüğümü hesaplar, güzel tavırlarımı gözlemlerdi. O uzaklardayken olup biten her şeyi bilmek isterdi. Dedikodular, komşularımızla ilgili haberler, özellikle de halamın bana karşı davranışları.

Ben de bunun üzerine isteksizce şımarık olduğumu itiraf ederdim.

Onunla birlikte geçirdiğim zamanlar arasında, en sevdiklerim bunlardı. Beni gördüğüne sevindiğini biliyordum, tıpkı benim onu özlediğim gibi. Seyahatini anlatırken gülümserdi, gülerdi, öyle ki her kelimesini kaşık kaşık yemek isterdim. Ama zaman geçtikçe, günler aylara dönüştükçe, gülümsemeleri solardı ve bunun, Arjantin'deki hayatın, bizim hayatımızın ona yeterli gelmemesinden kaynaklandığını bilirdim.

Mısır'ı özlerdi. İkisi de özlerdi.

Pastaneye yaklaştığımızda, annemle babama karşı bir özlem hissettim. Annemle tekrar karşılıklı oturmak, sesini duymak, şövalesi benimkinin yanında dururken ikimizin yan yana resim yapması için her şeyi verirdim.

Groppi'nin gri taş ve düz camdan yapılma görkemli girişi, yoğun bir kavşağın köşesinde belirdi. İçeriyi, benzersiz bir desende döşenmiş renkli fayans zemin süslüyordu. Fındıklı kahvenin ve taze pişmiş kruvasanların tereyağının kokusu burnuma geldi.

Bay Hayes, kalabalık işletmenin arka tarafında küçük, yuvarlak bir masa tuttu. Otelin lobisinde gördüğüm yüzlerden birkaçı bana bakıyordu. İngiliz kadınlardan oluşan bir grup, dondurma keyfi yaparken, şık bir Amerikalı evrak çantasıyla birlikte yan masada tek başına oturuyordu. Efendiler sert kahvelerini yudumlayıp kurabiyeler yiyerek arkadaşlarıyla sohbet ediyorlardı. Birlikte oturduğumuzda, meraklı bakışlar bizi izledi. Parmağımda yüzük yoktu, bir gelinliğin uzun kuyruğu gibi peşimden gelen bir refakatçim de yoktu.

"Eyvah! İtibarımın kalıntılarının paramparça olduğunu görüyorum sanırım."

"Bunu sen istedin." Bay Hayes menünün kenarından bana baktı. Yüzü kapıya dönük olarak karşımda oturuyordu. Dikkati; pastanenin içi, elindeki kâğıt, giriş ve son olarak da yemek yiyen diğer müşteriler arasında gezindi.

Omuz silktim. "Ben sizin dünyanızdan değilim ama kesinlikle sosyete ve genç hanımlara yönelik sıkı kurallar konusunda her şeyi biliyorum. Belki dedikodular okyanusu aşarak Arjantin'e ulaşır ama bundan şüpheliyim. Henüz sosyete mensubu değilim. Buradaki insanların hiçbiri benim kim olduğumu bilmiyor."

"Kimliğini keşfetmek yeterince kolay," diye karşılık verdi Bay Hayes. "İnsanların hep gizli talepleri olur. Mektuplar dünyanın dört bir yanına ulaşır."

"O zaman kendimi tekrar edeyim," dedim, yumuşak bir sesle. "Annem ve babam kaybolduğundan beri umurumda değil."

Sandalyeye yaslanıp sessizce bana baktı. "Ne kadar üzgün olduğumu söylemiş miydim?"

Başımı iki yana salladım.

"Onlar iyi insanlardı, onları gerçekten önemsiyorum." Ağzının çizgisinde veya gözlerinin derinliğinde gizli bir sırıtma yoktu. Duvarın diğer tarafından, tamamen savunmasız bir şekilde bana bakıyordu. Onu bu kadar... ciddi göreceğimi hayal etmezdim.

"Onları en son ne zaman gördün?"

Sorum, ânı paramparça etti. Gözle görülür bir şekilde geri çekilerek sandalyesinde kıpırdandı. Sesi kısık çıktı. "Kaybolmalarından birkaç gün önce."

"Sence nasıl görünüyorlardı?"

Bay Hayes kollarını kavuşturdu. "Neden kendi kendini cehenneme atıyorsun? Onlar gitti ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

İrkildim. Bir dakika kadar önce, küstahça yorumlarını beklerdim. Hiçbir yere varmayan kaçamak sohbetine hazırlıklıydım. Ama sonra, bana büyüleyici sırıtışının ardındaki adamı göstermişti. Nazik ve anlayışlıydı.

Aniden değişmesi beni yaraladı.

"Senin ebeveynlerin söz konusu olsaydı, sen bilmek istemez miydin?"

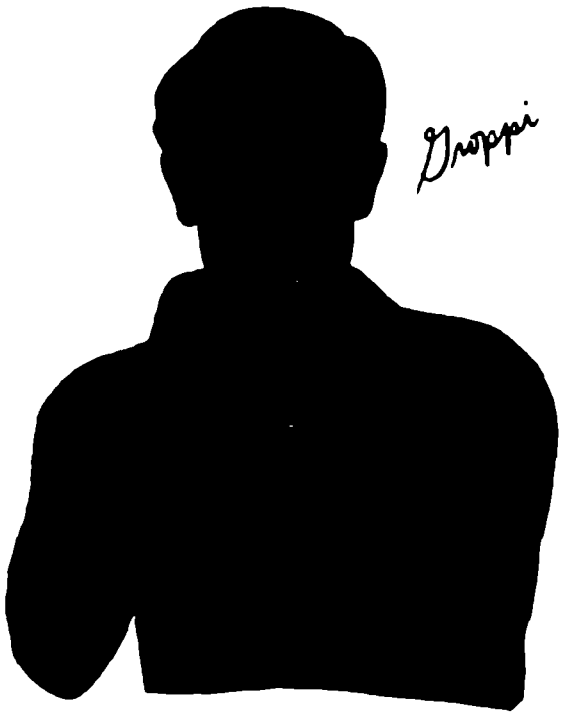
Bay Hayes bakışlarını masaya indirdi. Yoğun kirpikleri, yanaklarına birer kanat gibi yaslanıyordu. "Evet, isterdim."

Bundan fazlasını söylemedi. Garson masamıza gelip siparişlerimizi aldı: bana bir kahve, Bay Hayes'e çay. Çikolata kaplı hurma ve Chantilly kremasıyla doldurulmuş iki tane kruvasan da sipariş etti.

Bay Hayes, Groppi'yi anlatmaya koyuldu. Çalışanların çoğunun çok dil bilmesi ve işletmenin mutfağında dünya standartlarında pasta şeflerinin bulunması hakkında anlatacak çok şeyi vardı. Müşterilerden birkaçını işaret etti. Bazıları Mısırlı politikacılar, bakanlar falandı, diğerleri ise ünlü turistlerdi. Burası kesinlikle Kahire'nin en üst düzey sosyetesine ev sahipliği yapıyordu. Paşalar, beyler, efendiler, zengin turistler ve yabancı ülkelerin ileri gelenleri.

Konuşurken, elleri çılgına hareket ediyordu. Doğal bir hikâye anlatıcısıydı, doğru duraksamaları vurucu olmakla birlikte, elimde olmasa da beni içine çekiyordu. Çukurlarla ve keskin çizgilerle dolu yüzüne baktım. Yanaklarının eğimi sert açılıydı, ağzının kıvrımı yalan söylemeyi bilen biri olduğunu gösterir gibiydi. Hepsi birlikte, yüzünün, kurt gibi soluk gözlerinin derinliklerinde saklı ihtiyatlı bir acıyı gizleyen göstermelik bir nezaket sergilemesine neden oluyordu.

Çantamdan eskiz defterimi çıkardım. Parmaklarım tam da o anda görünüşünü ölümsüzleştirmek için kaşınıyordu. Taşınabilir boyutu, gemideki diğer yolcuların ve bahçelere bakan süitimin balkonunun çizimleriyle dolu defterimi gittiğim her yere götürmemi kolaylaştırıyordu. Saniyeler içinde, en iyi tanıdığım hâliyle Bay Hayes'i çizdim: erişemeyeceği bir mesafede tuttuğu kargaşayı tam olarak gizlemeyen sabit bir bakış. Kara kalemin sert çizgilerini bulanıklaştırmak için bir peçeteden yardım alarak, kaşlarında taşıdığı gerginliği yumuşattım.

Çizimi bitirdiğimde, Bay Hayes defterimi masada kendi tarafına doğru çekti ve sayfalarını karıştırdı.

Ağzının köşesini yukarı doğru kıvıran bir gülümsemeyle, "Fena değil," diyerek düşüncesini iletti.

"Fena değil, işte tam olarak aradığım şey," dedim.

"İltifat aramayı bırak," dedi Bay Hayes, çizimlerimi karıştırmayı sürdürürken. "Zaten yanlış olanlara karşılık veriyorsun."

Tek kaşımı kaldırdım ama fark etmedi. İşte o zaman, sürekli olarak belli bir şekilde davranmamı beklediğini ve bunu yapmayı reddetmemin onu çileden çıkardığını fark ettim. Davranışımı değiştirmeyeceğime yemin ettim.

Bir kahkaha atıp sayfalardan birini kaldırdı. "Bu benim herhâlde? Çene çizgimi fazla inatçı resmetmişsin."

Kare çenesinin keskin çizgisine baktım. "Hayır, öyle çizmedim."

"Burada hiç kendi resmin yok."

"Neden ki? İlgimi çeken insanları çizmeyi seviyorum."

Ağzımdan çıkanı, o duraksayınca fark ettim. Çılgınca sözlerimi geri almanın bir yolunu düşündüm ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Zihnimden yavaşça, bal misali akan bir farkındalık geçti. Gerçeği söylemiştim ve hoşuma gitse de gitmese de, Bay Hayes ilgimi çekiyordu. Hem de söylemediği her şeye rağmen, ele avuca sığmayan sırıtışının ardında sakladığı düşüncelerine rağmen. İstemesem de, dikkatim sık sık kaslı kollarına, güçlü avucuna ve kaba parmaklarına çekiliyordu. Alt dudağı da dikkatimi çekmişti, köşeli ve kusursuz kesinliği vardı.

"Beni ilgi çekici buluyorsun yani?"

Hangi oyunu oynayacağını merak ederek hiçbir şey söylemedim. Daima oynayacak bir oyunu vardı.

"Tam olarak ilgini çeken nedir?" Gözlerinde kötücül bir parıltı oluştu. Öne eğildi, görmezden gelemeyeceğim kadar çok yer kaplayarak masaya abandı. Yakınlığı nabzımı hızlandırdı. "Beni öpmeyi düşündün mü hiç?"

O sinir bozucu soruyu ciddi bir yüz ifadesiyle sordu.

Ama savaş hatlarını çizdiğini biliyordum. Mümkün olduğunda ateş ederek beni uyarıyordu. Kararlılık, tavrımın sertleşmesine neden oldu. Beni kızdırmak ve kışkırtmak isteyerek maskeli büyücünün yolunu seçti. Herkesi sürekli kol mesafesinde tuttuğu planına kapılmayacaktım. Stratejisi basit ama zekiceydi; flörtleşmeyi kullanarak, anlamlı olabilecek her konudan sohbeti uzak tutuyordu.

"Bu konuda bir tahminin yoksa," diye söze girdim sessizce, "annemle ve babamla sandığından çok daha fazla ortak noktam var. Ben de onlar gibi gerçeği keşfetmeyi severim. Gizli şeyler beni daima büyülemiştir. Ve sen, Bay Hayes, senin bir sırrın var. Uzun zaman önce gömülmüş ama orada olduğunu biliyorum. Ve bir gün onu ortaya çıkaracağım. Bu sözümü unutma."

Tırnaklarına baktı. "Peki bunun akıllıca olduğundan emin misin?"

"Buraya tek başım geldim," dedim. "Tanıştığım herkese yalan söyledim, her fırsatta dayıma itaatsizlik ettim. Benim akıllıca bir şey yapacağımı sana düşündüren ne?"

Bay Hayes yüzünü kaldırıp bana sertçe baktı. "Sana işime karışmamanı söylüyorum. Yemin ederim ki buldukların hoşuna gitmeyecek."

"Kendi iyiliğim için daima çok meraklı olmuşumdur."

"Eh, öyleyse birkaç saat içinde gidecek olman iyi bir şey."

Keyfim kaçtı ve aniden konuyu değiştirdim: "Seni Mısır'a getiren neydi? Hiç anlatmadın."

Bay Hayes, kapağını kapattığı defterimi bana doğru itti. "Görev."

Devam etmesini işaret ettim ama o sırada yemeklerimiz geldi ve Bay Hayes kruvasanlardan birini alıp tabağına koymakla meşgul oldu. Biraz gösterişli bir şekilde ısırıp inledi. "Denemen gereken ilk şey bu."

Diğerinin yarısını kesip tabağıma koydu. Bir ısırık aldım ve kendimi onun çıkardığı sesin aynısını çıkarırken buldum. Bir şekilde hamuru hem tatlı hem de tuzluydu, kremsi ve kabarıktı.

"Beklentilerini karşıladı mı?"

"Buradaki her şey beklentimi karşıladı. Annemle babamın buraya neden doyamadığını anlıyorum." Hüzünle etrafıma baktım, dondurmalarının ve koca dilim pastalarının tadını çıkaran müşterileri inceledim. "Keşke dayım bana biraz daha zaman verse." Kruvasandan bir ısırık daha aldım.

"Harcayacak zamanı yok." Bay Hayes parmaklarını bir mendile sildi. "Bu gece gidiyoruz."

Tarihi duyunca boğulacak gibi oldum. "Ne?"

Açıkça ne diyeceğini tartarak tepkisiz bir şekilde oturdu. Bir an duraksadıktan sonra, "Bu akşam yemeğinden sonra Elephantine'e [redacted] Yarın sabah erkenden de Bulak'tan kazı alanına doğru [redacted]," dedi.

"Orası neresi?" Tonumu nötr tutmaya çalışsam da, onların benim haberim olmadan Nil'e yelken açacakları fikri canımı acıttı. Papá'nın altın yüzüğü almış olabileceği dükkânı bulamamıştım. Ebeveynlerimin kaybıyla ilgili de kayda değer bir şey keşfedememiştim.

"Şehrin tam karşısı," dedi Bay Hayes ve sesi tuhaf bir şekilde nazikti. "Hadi ama. Köpeğini kaybetmiş gibi durmana gerek yok. Dayının öfkesi yatışınca, istediğin zaman geri gelebilirsin. O sadece seni güvende tutmak istiyor ve bir kazı ekibini yönettiği sırada sana göz kulak olması beklenemez."

Sinirlendim. "Neden sen ve dayım benim bir tür tehlikede olduğum konusunda ısrarcısınız? Çevrenize bir bakın! Manzaranın tadını çıkaran çok sayıda turist var. Kahire bana tamamen güvenli geliyor."

Bay Hayes'in gözleri donuk mavi renkte parladı. "Öyle mi?"

"Biliyor musun, bir konudan kaçınmak istediğinde soru soruyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?"

"Evet. Tarif edilmeyecek kadar sinir bozucu."

Bay Hayes's yakışıklı yüz hatları, pişmanlık dolu ama benim inanmadığım bir ifadeye büründü. "Üzgünüm, Señorita Olivera."

Soğuk bir sessizlik içinde birbirimize baktık, ta ki o sonunda gönülsüzce, "Kahire tamamen güvenli. Ricardo'nun endişesi bu değil. Başka nedenleri var," diyene kadar.

"Nedir peki onlar?"

"Bunu onunla konuşman gerekecek."

Her şey dayıma çıkıyordu. Duvarda asılı duran büyük saatten gözlerimi ayıramadım. Her bir ileri tik, bir dakikanın kaybedilmesi anlamına geliyordu. Bir sonraki hamlemi bulmak için yalnızca birkaç saatim kalmıştı. Aksi takdirde, Tío Ricardo ve ekibi Nil'e doğru bensiz yelken açacaktı. Dikkatim sinir bozucu eşlikçimden uzaklaşıp, etrafımızda yemek yiyen, masaların her birini dolduran diğer insanlara kaydı.

Bir adam bana özellikle çok tanıdık geldi. Geriye tatanmış saçları, ceketinin kesimi... Dikkatli baktım. İngiliz, başını çevirdi ve

büzülmüş ağzına kahvesini götürdü. Adamın profili karnımın derinliklerinde bir akorda dokundu. Bakışlarım arkadaşına kaydı. Zihnimden önce bedenim tanıdı o adamı ve midemde derin bir huzursuzluk hissi birikti. Boğazımdan yukarı doğru sıcak bir öfke yükseldi.

Beyaz saçlı beyefendi Sir Evelyn'dı. Sağındaki adam ise Bay Sterling.

Ve küçük parmağına Kleopatra'nın altın yüzüğünü takmıştı.

BÖLÜM ON

Birkaç seçeneğim vardı fakat hiçbiri de uygun değildi. Ayağa kalkıp *hırsız* diye bağırabilir ya da masalarına yürüyüp Bay Sterling'den yüzüğü vermesini isteyebilirdim. Mantığım, dikkatleri üzerime çekmemek için kafamı kullanmamı istiyordu. Bay Sterling gerçek adımı öğrenememişti ama şimdi beni görürse takip edebilir ya da en azından arkadaşımı soruşturabilirdi.

Bay Hayes bu bölgede iyi tanınan biriydi.

Gizlice Sir Evelyn'a ve kurbağa suratlı Bay Sterling'e baktım. Bu öğleden sonra, üzerindeki yeşil kadifeden smokin ceketi ve ona uygun yeleğiyle kesinlikle bir kurbağaya benziyordu. Bay Hayes bakışlarımı takip edip kaşlarını kaldırdı.

Kısık bir sesle, "Benim gördüğümü görüyor musun?" diye sordum.

Bay Hayes doğruldu. "Çevremin daima farkındayım."

"Beni fark etmesini istemiyorum, o yüzden gitmemiz en iyisi."

"Tamam." Masanın üzerine para bıraktı, sonra kolumu tutup beni hızla büyük yemek alanından geçirdi. "Otele dönme vakti."

Aceleyle dışarı çıktık ve Bay Hayes kaldırıma doğru yürüyüp bir kez daha keskin bir ıslık çaldı. Bir araba kaldırıma yanaştı. Bay Hayes binmeme yardım ettikten sonra karşımdaki koltuğa yerleşip şoföre yolu tarif etti. Öne doğru sendeleyerek hareket ettik.

"Bay Sterling'den yüzüğü almaya çalışacak mısın?" diye fısıldadım.

Bay Hayes bir parmağıyla pencerenin çerçevesine vurarak, dışarıya bakmaya devam etti. "Adamın yüzüğü neden taktığını kendine sordun mu hiç?"

Başımı iki yana salladım. "Öfkeliydim ve bunun ötesini düşünemedim. Yüzüğü benden alma şekli ve kibri, her şeyi kelimenin tam anlamıyla öfkeden kıpkırmızı görmeme neden oldu. Beni nasıl *histerikmişim* gibi gösterdiğini duymalıydın. Dikkate alınmaması gereken biriymişim gibi.

Dudakları soluk bir çizgi hâlini aldı. "Piç."

Ona dehşet içinde baktım. Yavaş yavaş *arkadaş* diyebileceğim birine dönüşüyordu. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Ondan hiç hoşlanmasam daha kolay olurdu. Boğazımı temizledim. "Soruma cevap vermedin."

"Yüzüğü taktığı sürece geri almak imkânsız olabilir. Ben daha çok yüzüğü *sergilemesi* konusunda endişeliyim."

Ne demek istediğini anlamadım. "Bu seni neden endişelendiriyor?"

"Sihir benzer türdeki sihri çekip tanıyacağı için, yüzük elindeyken Kleopatra'nın mezarını bulma şansının olduğunu biliyordur. Bay Sterling bulgularını herkese anlatacaktır ve bir ferman çıkartılmasını sağlayacaktır..."

"O kelimeyi bilmiyorum," diye araya girdim.

"Kazı yapma izni. Mösyö Maspero herkesin başvurularını değerlendirip kimin nerede kazı yapacağına karar veriyor. Dayın sezon boyunca elindeki ruhsatı kaybetme tehdidi altında."

Durumu anlamaya çalışarak başımı iki yana salladım. "Ama Bay Sterling'e rehberlik edecek tek şey o yüzük olduğuna göre, Nil Nehri'nin hem yukarısı hem aşağısı olmak üzere her yerini ziyaret etmesi gerekecek. Bu yıllar alır."

"Kleopatra'nın hayatı hakkında ne kadar bilgin var?" diye sordu.

"Çok az," diye itiraf ettim. "Shakespeare okudum."

"*Dünyayı taşıyan üç sütundan biri, bir kahpenin soytarısı olmuş,* diye yazdığını görmüşsündür," dedi Bay Hayes.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Okudun mu?"

Gözlerini devirip devam etti. "Kleopatra bir filoyu yönetti, ayaklanmalarla savaştı, Mısır'ın muazzam zenginliğini kontrol etti ve kıtlıkları atlattı. Tüm bunlara rağmen, tarih onu sadece bir

kadın, erkekleri çöküşe sürükleyen küstah bir dişi tilki olarak tasvir etmeyi sever. Romalıların onu anlamaya hiç zahmet etmemiş olması utanç verici. Çok daha beterlerini de yaptılar. Savaş açtılar, buldukları her şeyi yağmaladılar ve uzlaşmaya yanaşmadan yönettiler." Yüzündeki tüm rahatlık silindi, geriye ince bir temkinli acı kaldı. "Ve bu, tekrarlanıyor Mısır'da. Herkes bir şey istiyor; Fransızlar, Hollandalılar ve emperyalist Britanya."

Ebeveynlerimin seyahatlerinden dönüşte getirdikleri gazeteleri karıştırdığımı hatırlayarak, "Bunları okumak korkunçtu," dedim. "Bunları eylem hâlinde görmel daha da kötüdür. Bir şeyi teoride bilmek, gerçeğini görmek ile kıyaslanamaz."

Bay Hayes başıyla onayladı, gözleri önce yüzüme odaklandı, sonra şaşkınlıkla büyüdü. "Az önce bir konuda hemfikir mi olduk?"

"Evet, bu kesinlikle anormal bir durum," dedim, hafifçe gülerek. "Senin vatandaşların hakkında konuşmadığımız sürede sorun yaşamayacağımızı düşünüyorum."

Bay Hayes dudaklarını buruşturdu. Sırıtışını veya kendini beğenmiş gülümsemesini, doğrudan bakışlarındaki güçlükçe gizlenen yaramaz ışıltıyı görmeye alışmıştım. Bu seferki gerçek iğrenme ifadesi beni şaşırttı. "Onlar kelimenin tam anlamıyla vatandaşlarım. Beni bayıla bayıla kovacaklarından eminim. Bundan şikâyetçi olacak değilim," diye ekledi fısıltıyla.

"Ülkesi olmayan bir adam olmak mı? Ailesi olmayan?"

Duraksadı, sonra bana cilveli bir gülüşle baktı. "Neden ki? Beni yanına mı alacaksın?"

Ama konuyu hazırcevaplılıkla değiştirmesine izin vermedim. Beni oyalamayı düşünüyor olabilirdi ama merakımı uyandıran bir şey söylemişti. "Britanya neden seni ülkeden atmak istesin ki?"

"Belki de çok vahşiyimdir."

Kırışık gömleğine, düğmesiz yakasına ve botlarının boyasız derisine baktım. Bir askerin ütülü üniforması, kesilmiş saçları ve parıldayan ayakkabılarıyla keskin bir tezat oluşturuyordu. Ama hiçbir şey onun kaslı vücudunu, yıllar boyu süren etkinlik ve eğitim ile keskinleşmiş, dışarıda bronzlaşmış yüzünü gölgeleyemiyordu. Belindeki silaha kendisinin değil, başkasının baş harfleri oyulmuştu.

Ordudan ayrılmış olabilirdi ama orada geçirdiği zamana dair kanıtlar kesinlikle hâlâ mevcuttu. "Yani, onlara itaatsizlik mi ettin?"

"Söylesene," dedi yavaşça. "Bana soru sormayı kesmen için ne yapmam gerekiyor?"

"Bir tanesine cevap vermen."

Güldü. "Merakında hiç nezaket yok."

Öne eğildim. Ağzının köşeleri, kişisel alanının işgaliyle derinleşti. Ne kadar ileri gidebileceğimi görmek için gayet rahat bir hareketsizlik içinde kaldı. "Bilemezsin, Bay Hayes. Ne zamandır ordudaydın?"

"On beş yaşından beri."

"Kardeşin var mı?"

"İki tane. En küçük çocuk benim."

"Asker olmak için doğmuşsun."

Damarına bastım. Çenesinin keskin çizgisi sertleşti. "Konudan uzaklaştık sanki," dedi. "Sana Kleopatra'dan bahsediyordum. Tabii bana daha fazla müdahaleci soru sormak istemiyorsan?"

Yeterince şey öğrenmiştim. Bay Hayes, ailesinin mutsuzuydu, hatta gözlerinde beliren temkinli acı, bir göstergeyse şayet, muhtemelen mutsuzluğu iki kat fazlaydı. İtibarını ve görevini koruması için ona bel bağlayan insanları hoşnut etmese de... ordudan ayrılmıştı.

"Antik tarihçilerden Herodot ve Plütark'a göre, zamanın büyük kısmını İskenderiye'deki sarayda geçirmiş..."

"Orada bir saray olduğunu bilmiyordum," diyerek sözünü kesim.

"Kimse nerede olduğunu bilmiyor," dedi. Bana kurnaz bir bakış attı. "Kleopatra oraya gömülmüş olabilir. Ama Osiris'in eşi ve gökyüzünün efendisi olan Mısır tanrıçası İsis ile kan bağı olduğunu iddia ediyordu. Ona tapınmak için inşa edilmiş ve bugün hâlâ ayakta duran birkaç tapınak var. Demek istediğim, Bay Sterling'in her şeyi aramasına gerek kalmayacak."

Farkındalık içime işledi. "Yani mezarının bulunabileceği sadece birkaç yer olduğunu söylüyorsun."

Sertçe başını salladı. "Onu oldukça rahat bir şekilde bulabilir, çaldığı yüzükle işi daha da kolaylaşacak. Tabii ki sihir ona da yapışırsa."

Araba yavaşlayınca, pencereden dışarı bakmak için öne eğildim. Sürücü, beş çayı içen düzinelerce otel misafiri tarafından terası işgal edilmiş olan Shepheard's'ın görkemli girişinin önünde durdu. Palmiyelerin bol gölgeleri, göz kamaştırıcı güneşten korunmak için yeterliydi.

"İyi tarafından bakarsak," diye mırıldandı Bay Hayes kulağıma yakın bir yerden, "bu senin sorunun değil."

Başımı çevirdim, gözlerimiz buluştu. "Aslında öyle ve dayım beni göndermekle bana büyük bir kötülük yapıyor."

Yüzlerimiz birbirine yakındı. Güneş ışığı kızıl saçlarını, aristokrat burnunun üzerinden çapraz bir şekilde aydınlatıyordu. Bakışlarının mavisi, peygamber çiçeğinin en soluk tonundandı. Yüzündeki tuhaf ifadeyi seçemiyordum. Nefeslerimiz, onun ağzıyla benimki arasında ufacık bir mesafeyi paylaşıyordu. Onun nefesi viski kokuyordu. Onu sürekli içmeye iten şeyin ne olduğunu merak ettim.

Sonra uzaklaştı, kapıyı açıp dışarı çıktı. Döndü ve arabadan inmeme yardım ederken, eli bir anlığına elimi tuttu. "Sürücüye ödeme yapacağım ve satın aldığın şeyleri senin için toplayacağım. Onları odana gönderirim."

"Gracias."

"De nada," dedi ve bunu öylesine nazikçe söyledi ki, gözlerimi kırpıştırdım.

Beni bırakınca terasa çıktım. Araba uzaklaşırken, uzun uzun baktım geniş caddeye. Görüş alanımda eğlence, iş, yiyecek ve satın alacak bir şeyler peşinde olan her sınıftan ve milletten yüzlerce insan toplanmıştı. En iyi terzi dikimi takım elbiselerini ve cilalı deri ayakkabılarını giymiş erkekler, Türk peçeleriyle örtünmüş zengin Mısırlı kadınlar, köpekleri kovalayan çocuklar ve Napolyon'un kullandığı otelin bitişiğindeki ahırlara doğru giden at sırtındaki işçiler.

Bu, Kahire'ye son bakışım olabilirdi.

Bu düşünce içimi sızlattı. Sihrin dokunduğu bir biblo kutusu bulmak dışında hiçbir şey başaramamıştım.

Bay Hayes terasta yanıma geldi. Şehrin üzerinden esen rüzgâr, yumuşak bir şarkı gibi hışırdatıyordu palmiyeleri. Üstümdeki gökyüzü alacalı bir mora dönerken, son ışıkların içinde ezan sesleri yükseliyordu. Büyük bir isteksizlikle caddeden uzaklaştım. Yakınımda duran Bay Hayes'in kahverengi ve kızılın bir karışımı olan dalgalı saçları karmakarışık olmuştu, sanki ne olmak istediğinden emin değilmiş gibi. Tıpkı kendisi gibi.

Elini uzattı. "Pekâlâ, Señorita Olivera, güzelliğinize Kahire'nin dört bir yanında eşlik etmek çok keyifliydi."

Avucunu tuttum, elindeki nasırlar tenime sertçe değse de aldırmadım. "Bir gün iltifatların başını derde sokacak."

"Ama bugün değil," dedi, hafif bir gülümsemeyle.

Elimde olmadan, gülümsemesine karşılık verdim. Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Anlaşılması imkânsızdı. Gözleri kararda, sonra hafifçe aşağıya eğilip dudağını yanağıma sürttü. Ben tek bir kelime bile edemeden, gözümü bile kırpamadan geçip gitti, bitti.

Bay Hayes geri çekilip, otelin görkemli girişinden içeri geçmemi işaret etti.

"Hâlâ güvenmiyor musun bana?" Sinirlenmem gerekirdi ama önce dudaklarımda bir gülümseme belirmesini engellemem gerekti.

Dudakları seğirince, onun da gülümsemesiyle mücadele ettiğinden şüphelendim. "Azıcık bile güvenmiyorum."

Aramızda birkaç adım mesafe bırakarak birlikte içeri girdik. Otel görevlilerinden biri, bizi bekliyormuşçasına hemen öne çıktı.

"Bayım?"

Bay Hayes kaşlarını kaldırdı. "Evet, ne oldu?"

"Bir mektubunuz daha var," dedi, Alman aksanıyla. "İşte."

Yanında duruyor olmasaydım, omuzlarını hafifçe kasıldığını, ellerinin neredeyse yumruk hâline geldiğini fark edemezdim. Ama hemen toparlanıp mektubu aldı. "Danke schön."[38]

38 *Alm.* Danke schön: Teşekkürler.

Ninova

Otel görevlisi, "Bitte schön,"[39] deyip uzaklaştı.

Bay Hayes bana döndü.

"Umarım güzel bir haberdir," dedim.

"Asla değildir," dedi. "Sanırım bu bir veda olacak, Señorita Olivera." Omzumun üzerinden bir yeri işaret edince, işaret parmağını takip ettim. "Dayın hemen orada, koridorun karşısında. Senin yerinde olsam, uslu dururdum."

Ona karşı hissettiğim dostluk duygusu kayboldu. Sertçe başımı salladım, o ise kolaylıkla yorumlayamadığım bir ifade ile karşılık verdi. Pişmanlık olabilirdi. Arkasını dönüp otel görevlisinin peşinden gitti. Ona dair gördüğüm son şey, kalabalığın içinde kaybolan güçlü sırt çizgisi oldu.

Parmaklarım, öptüğü yere dokundu. Birkaç şaşırtıcı an boyunca hiçbir şeye bakmadım, etrafımdaki gevezelik sessizliğe büründü. Sonra bunu üzerimden atıp, görüşüm hayal kırıklığıyla bulanıklaşırken, odağımı mevcut sorunuma çevirdim. Mısır'a ebeveynlerim ve buradaki yaşamları hakkında daha fazla bilgi edinme umuduyla gelmiştim. Onlara ne olduğunu öğrenme umuduyla gelmiştim.

Başarısız olmuştum. Tamamen.

Birkaç yıpranmış sandığın yanında duran Tío Ricardo'yu gördüm. Cebindeki saate sabırsız bir tavırla bakarken, yola çıkabilmek için şüphesiz ki Bay Hayes'i bekliyordu.

Ben olmadan.

Shepheard's'tan kaçmayı düşündüm ama mantığım sabit kalmama neden oldu. Param veya eşyalarım olmadan nereye gidebilirdim ki? İçimdeki öfke dalgasını bastırıp, ona bakmamaya özen göstererek yanından geçtim. Önümde büyük merdivenler belirdi ve attığım her adımda, bir adım geri atıyormuşum gibi hissediyordum. Dayım bana çoktan veda etmişti. Söylenecek başka bir şey yoktu, en azından şimdilik. Herhangi bir ilerleme söz konusu değildi.

Henüz birkaç adım ile atmamıştım ki, birinin bana seslendiğini duydum. Döndüğümde, Sallam'ın bana doğru yürüdüğünü

39 *Alm.* Bitte schön: Bir şey değil.

Ninova

gördüm. Nil'in bazı kısımlarını kaplayan palmiyeleri anımsatan altın ve yeşil tonlarında otel üniforması vardı üzerinde.

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Duyduğuma göre bize veda ediyormuşsunuz," dedi.

Dayımın olduğu yöne doğru sert bir bakış atmamak için epeyce çaba sarf etmem gerekti. Kalabalığın arasından geçen güçlü bakışlarını üzerimde hissettim; bana öylesine odaklanmıştı ki ayaklarımı kaydırdım ama yine de ona bakmadım. Ona bu zevki vermeyi reddettim.

"Ne yazık ki doğru. Bunun için dayıma teşekkür edebilirsiniz."

Sallam kaşlarını çattı. "Peki öyleyse, size Arjantin'e seyahatinizde güvenli yolculuklar dilemek istedim. Bavullarınızı alması için birini göndereceğim." Cebine uzanıp buruşuk bir kâğıt çıkardı. "Bu arada, bir mektubunuz vardı."

Kâğıdın ön tarafındaki mesaj halamın zarif el yazısıyla yazılmıştı. Tam da ihtiyacım olan şey: okyanusu aşıp gelmiş bir nutuk. "Aman Tanrım."

"Pardon?" dedi.

"Bir şey yok." Notu elinden aldım, teşekkür ettim, sonra ebeveynlerimin süitine doğru yürüdüm. Kendimi kanepeye attım ve ellerimi saçlarımdan geçirerek tutamları serbest bıraktım. Sessizlik bunaltıcıydı. Yastıklardan birini odanın karşı tarafına doğru fırlattım. Ek olarak bir tane daha fırlattım.

İşte bu kadardı. Önümde başka seçenek yoktu. Dayım sorularıma cevap vermeyi reddetmişti, Mamá ve Papá'ya ne olduğunu öğrenmeme yardım etmeyi reddetmişti ve şimdi de beni gönderiyordu.

Hiç umurunda değilmiş gibi.

Gözlerimi yumup öfke içinde düşüncelere daldım. Yapabileceğim bir şey olmalıydı. Gözlerimi açtım ve umutsuzluk içinde süite baktım. Burası annemin ve babamın yaşadığı yerdi. Ayağa kalktım, masaya gidip aramaya başladım. Ne aradığımı bilmiyordum ama ebeveynlerimin çöle gitmeden önceki son günlerinde neler yaptıklarını anlatan herhangi bir şeye razıydım.

Bu benim son şansımdı.

Çekmeceleri karıştırarak sayısız kitap ve dağınık kâğıt yapraklarının aralarına baktım. Ebeveynlerime ait hiç açılmamış mektup yığınları vardı. Hepsini okudum ama işe yarar hiçbir şey yoktu. Arjantin'deki arkadaşlarından selamlar, aylar önce gelen akşam yemeği davetleri... Sinirle yatak odalarına girip ikisinin sandıklarını da karıştırırken, kıyafetlerini kocaman bir yığın hâlinde, halı kaplı zemine fırlattım. Yataktan çarşafları çektim, elimi yastıklarının içine soktum.

Hiçbir şey...

Günlük veya ajanda gibi bir şey bile yoktu, oysa annemin de babamın da günlük tuttuğunu biliyordum. Öfkeli bir homurtuyla dizlerimin üzerine çöküp yatağın altında baktım. Papá'nın ayakkabılarından birinin altında belli belirsiz köşesi görünen bir mektup vardı. Çekip çıkardım mektubu ve sabırsız bir homurtuyla saçlarımı yüzümden savurup arkama yaslandım. Bakışlarım kapalı mektubun arkasına kaydı.

Mösyö Maspero'ya hitaben yazılmıştı ama pulu yoktu.

Dayımın birlikte yemek yediği telaşlı arkadaşı. Tarihî Eserler Dairesi başkanı. Mektubu açtım.

Sevgili Mösyö Maspero,

Sizinle yemek yemek harikaydı. Kardeşimin şaşırtıcı davranışları için lütfen özürlerimi kabul edin. Ricardo'nun ima ettiği şeye rağmen, kocamın ve benim müzedeki çabalarınıza ve çalışmalarınıza saygı duyduğumuzu bildiğinizi umuyorum. Kardeşimin Kahire'de yasa dışı faaliyetleri bulunan itibarsız kişilerle ilişki içinde olmasından çok korkuyorum. Lütfen ekteki karta bakın.

Bu gerçekten korktuğum şey, değil mi?

Sizi ofisinizde ziyaret etmem mümkün mü? Bu konuyla ilgili sizinle daha ayrıntılı konuşmalıyım. Acilen rehberliğe ve yardıma ihtiyacım var.

Saygılarımla,
Lourdes Olivera

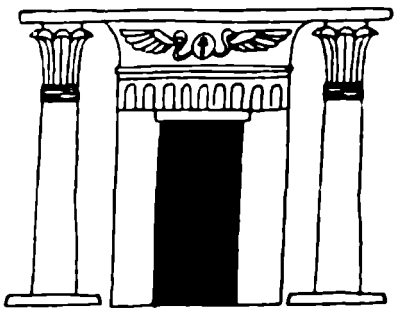
Dikkatim tek bir satıra kaydı. Yumruk yemişim gibi hissettiren tek bir satır. Kelimeler görüş alanımda yüzerken, her harf bağırsaklarıma saplanan bir bıçaktı sanki.

...yasa dışı faaliyetleri bulunan itibarsız kişilerle ilişki içinde...

Aman Tanrım, dayım ne işler karıştırıyordu? Kimdi bu itibarsız kişiler? Gözlerimden yaşlar akarken yere yığıldım. Mektubu tekrar okudum, ardından dokunulmayacak kadar yumuşak ve kalın olan kare şeklindeki küçük kartı çıkardığımda kelimeler birbirine karıştı. Pahalı kâğıdın bir yüzüne bir kapı çizimi işlenmişti. Diğer yüzünde ise siyah mürekkeple basılmış üç satırlık bir yazı vardı.

GEZIRA SPOR KULÜBÜ
24 TEMMUZ
SABAH SAAT 3'TE

Mamá bu kartı aylar önce bulmuştu. Spor kulübünü duymamıştım ama sabahın köründe bir etkinlik? Bir toplantı? Bunları planlamak için şüpheli bir saatti. Kartı tekrar çevirdim, tasarımı inceledim. Eskiz defterim erişebileceğim bir mesafedeydi ve hemen kapının bir çizimini defterime kopyaladım.

Bir Mısır tapınağı girişinin basit bir taslağına benziyordu. Bildiğim bir yer değildi ama bu, böyle bir yerin var olmadığı anlamına gelmezdi. Okuduklarımın ima ettiği şey kemiklerimi titrettiğinde, nefesim tekrar kesildi.

Mamá, Tío Ricardo'nun suça bulaşmış olduğunu mu düşünüyordu?

BÖLÜM ON BİR

Mısır'dan ayrılmanın canı cehenneme...

Mamá ve Papá'ya ne olduğunu öğrenene kadar buradan ayrılamazdım. Dayım beni başından atmak istiyordu, uysalca Arjantin'e dönmemi, sorularımı cevapsız bırakmayı istiyordu ama bu sırada suç eylemlerine mi bulaşmıştı? Öfke, sert bir rüzgârda uçmuş gibi sardı vücudumu. Beni yok edebileceğini mi düşünüyordu?

Sessizce gitmeyecektim.

Hayır, *Elephantine*'e binmenin bir yolunu bulmalıydım. Tercihen, beni İskenderiye'ye giden trene bindirmeden önce. Bay Hayes'in sözleri zihnimde süzülürken, birbiri ardına aklıma gelen fikirleri bir kenara attım. Bana daha bu akşam gemiye bineceklerini ve bir limandan demir alacaklarını söylemişti. Kaşlarımı çattım. Neydi limanın adı?

Bulak.

İşte buydu.

Harekete geçtim, zihnim yolculuk için ihtiyaç duyabileceğim şeylerle ilgili düşüncelerle dolup taşıyordu. Bavulumu getirmek büyük ihtimalle beni yavaşlatırdı ama çantama birkaç kıyafet ve biraz malzeme koyabilirdim. Üzerimdeki elbisemi çıkarıp katladıktan sonra yedek bir elbisenin üzerine koydum, eteğimin altına giymek için bir Türk şalvarı aldım. Pek rahat değildi ama sonuç olarak kıyafet değiştirmeye ihtiyacım olacaktı.

Bunu hallettikten sonra, gözümü bir sonraki görevime diktim.

Colette kesinlikle verimli çalışmıştı. Yatağım düzeltilmişti, sandıklarım düzgünce üst üste istiflenmişti. Yaptığı sandıkları açmak için birkaç dakikam vardı. Hızla hareket ederek kapakları

açtım ve orta boy keten bir çanta çıkardım. Başta, dayım kazı yaparken kazı alanında yaşamak için kullanışlı olabileceğini düşünerek almıştım bunu yanıma. Biri beni bu çantayla görürse, mükemmel bahanem de hazırdı. İskenderiye'de kalacağım gece için kullanacağım çantam olacaktı.

Masaya koşup boş bir kâğıt aldım ve ihtiyacım olan şeylerin bir listesini yaptım. Babam da ben de bunlara çok düşkündük.

KETEN ÇANTA:

1. Gecelik
2. Cibinlik
3. Diş fırçası, saç fırçası, küçük bir şişe parfüm. (Kamp alanında küvet olup olmayacağı belli değil.)
4. "Buharlı gemide" giymek için yürüyüş elbisesi.

SEYAHAT KIYAFETLERİNİN ALTINA GİYMEK İÇİN:

1. Fazladan bir gündelik elbise.
2. Türk şalvarı
3. Sert tabanlı deri ayakkabılar.

EL ÇANTASI:

1. Kibrit ve kav kutusu
2. Mum
3. Eskiz defteri ve kara kalemler
4. El aynası
5. Sustalı çakı
6. Matara

Hazırlamam gereken çok şey vardı ve ihtiyacım olan her şeyi sığdırabilmeyi umuyordum. Ebeveynlerimin eşyalarına baktığımda, çölde çadırın içinde yaşamaya yönelik kullanışlı eşyalar görmüştüm. İhtiyaç duyduğum şeyler yatak odalarının dört bir tarafına dağılmıştı. Aceleyle tüm eşyaları toplayıp tam her şeyi

çantamın içine tıkıştırmıştım ki, parmaklarım pürüzlü bir yüzeye değdi.

Sihrin yankısı nabız gibi atarak görünmez bir dalgalanmayla genişledi.

Çarşıdan satın aldıklarım.

Elimi daha derine daldırarak ve tahtaya dokunmamaya özen göstererek biblo kutusunu çıkardım. Kutu önümde sallanırken, bir şeyin fısıltısı beni öne çekiyordu. Gözlerimi kırpıştırdım, iyice düşündükten sonra tekrar çantama bakıp Papá'nın çakısını çıkardım. Son derece dikkatli bir şekilde kutunun yarığını boydan boya kestim ve içinden kurumuş toprak döküldü.

İçimdeki sihir beni çağırırken, içgüdüsel olarak bir şey aradığımı anladım. Bay Hayes'in sözlerini, sihrin nasıl kendi benzerini aradığını anımsadım. Güçlendirici bir nefes alıp yarığı kesmeye devam ettim. Bir santim kadar daha ve...

Tahta kutu çatladı.

Etrafımda dolaşan soğuk bir tıslama tenime değdi. Tüylerim, kollarımda bir aşağı bir yukarı hareket eden ürpertiyle diken diken oldu. Donmaya karşı içgüdüsel olarak gözlerimi kapadım. Karanlıkta görüş alanımda bir kadın geçti. Uzun, tüllü bir elbise giymişti ve sandaletleri ayaklarında parlıyordu, mücevherlerle bezenmişti ve zarifti. Yavaş yavaş çevresindeki görüntüler de görünür oldu. Saksı içindeki çiçeklerle süslenmiş yaldızlı bir odada bir şezlong. Çiçeklerin kokusu zihnimde keskin bir şekilde yükseldi. Kadın, mavi bir kıyı şeridinin uzun çizgisine bakan balkonuna yürüdü.

Arkasından biri konuşuyordu.

Kadının içinde bir sevinç patlaması oldu. Arkasını döndü, yüzü görkemli ve çarpıcıydı ama güzel değildi. Uzun ve koyu olan saçları, odadan koşarken omuzlarına doğru sallanıyordu.

Görüntü kayboldu ve ürperti uzaklaştı.

Kutu zararsızca duruyordu elimde. Hiçbir şey değişmemişti, hâlâ kirli ve eskiydi. Oymaları neredeyse solmuştu. Ama bir şey görmüştüm. Antik dünyaya ait bir kadının anısı. Kimdi gördüğüm?

Belki de kutuda daha fazlası vardı.

Hevesle içine baktım ama hiçbir şey yoktu. Uzun zaman önce içinde sihirli bir şey bulunmuş olabilirdi ama her ne varsa çoktan düşmüştü. Omuzlarım çöktü. Parmağımı kutunun içine soktum ve sıçradım. İçinde her ne saklanmışsa, güçlü bir sihir barındırıyordu. Bana şarkı söylüyordu, kulaklarımda çınlayan yüksek bir kükremeyle. Beni çağırıyordu. Tanıdık bir tadı vardı. Tadı bana kadim şeyleri hatırlatıyordu. Kehribar rengi kumların üzerine kurulmuş tapınakları... Bir kadın, terasında yürüyor, bir şahin peşinden gelip onu izleyor... Çiçek açmış bir bahçenin yemyeşil kokusu. Çiçeklerin muhteşem renklerde açmaları... Ağzında güllerin kokusu... Altın yüzük de bana aynı hissi yaşatmıştı.

Kleopatra.

Gerçekten onu mu görmüştüm? Uzunca bir nefes verdim. Ahşap kutuya tamamen şok içinde bakarken, düşünceler zihnimde at koşturuyordu. Belki de içinde bir zamanlar o altın yüzük vardı. O zaman, sihrin bu kadar tanıdık gelmesinin mantıklı bir açıklaması olurdu. Mısır'ın son firavununa ait başka bir eşya bulmuş olmam çok düşük bir ihtimaldi ama yine de bulmuştum.

Nedenini anlayamamıştım.

Gürültülü bir vuruş, düşüncelerimi böldü. Gölgeli varlık, kalıcı bir parfüm gibi geride izini bırakıp buharlaşırken gözlerimi kırpıştırdım. Gülleri tercih eden, saçında inciler olan bir kadın. Hızla ahşap kutuyu çantamın içine tıklım. Sert bir vuruş daha. Sallam'ın bavullarımı taşımaya yardım etmesi için gönderdiği adam olmalıydı. Ama kapıyı açtığımda, karşımda duran kişi bir otel çalışanı değildi.

Kapı kolunu kavradım. Kelimeler ağzımdan kırılgan bir şekilde çıktı: "Tío Ricardo."

"¿Me permites entrar?"[40]

Omuzları, neredeyse kapı çerçevesinin boşluğunu kaplayacak kadar genişti. Bana yukarıdan bakıyordu. Kapıyı onun yüzüne çarpmak istedim. Annemin Maspero'ya yazdığı mektubu çıkaramıyordum aklımdan. Annem, kardeşine güvenmiyordu. Onun emniyetinden, yapabileceklerinden korkuyordu. Sir Evelyn'la konuşma

40 *İsp.* ¿Me permites entrar? (Girmeme iznin var mı?)

Ninova

biçimini, Abdullah'ın masada oturması gerektiği ve maaşlar hakkındaki tartışmasını düşündüm.

Her şey bir oyun muydu?

Onunla konuşmazsam asla bilemezdim. "Elbette girebilirsin," dedim, daha yumuşak bir tonda.

İçeri doğru yürüdü, bakışları dolu bavullarıma kaydı.

Dayım konuşmadı ama bütün gün otel odasında kalmam yönündeki emrine uymadığım için beni azarlamasını bekliyordum. Bay Hayes'in ona gezimizle ilgili tüm ayrıntıları anlattığını düşünüyordum. Omuzlarımın arkasında bir baskı oluşurken, kendimi hazırladım.

"Benden hoşnut değilsin," dedi sonunda.

Kaşlarımı kaldırdım.

Dayım iç çekip elini pantolonunun cebine soktu. "Neye inanırsan inan, ben seni düşünüyorum, Inez. Fırsatım olmadı... yoktu..." İrkilerek sözünü yarıda kesti. "Yani, ben bir ebeveyn değilim. Ama Lourdes ve Cayo'nun isteklerinin ne olacağını biliyorum, senin evde olmanı, tüm bunlardan uzak olmanı isterlerdi."

"Ama öldüler," dedim ve ilk kez sesim titremedi. "Şimdi kararları sen veriyorsun."

Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Eh, zaten vedalaştın," dedim. "Şimdi burada ne yapıyorsun?"

Şaşkın görünüyor, yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. Yasa dışı işlere -her ne iseler- bulaştığını hayal etmek zordu. Gecenin kör saatlerinde neler yapıyordu? Onu kanunun diğer tarafında hayal edemiyordum. O anda, hatıralarımdaki dayıya daha çok benziyordu. Gür sesi ve nazik gülümsemesi olan. Yakası açık gömleğinin düğmelerinden bronz rengindeki boğazı görülüyordu, saçları geriye taranmış ve deri şapkasının altına sıkıştırılmıştı. Ayak bileğinden kıvrılmış olan pantolonu oldukça yıpranmıştı ve ayağında yine yıpranmış bir çift işçi botu vardı.

"Seni lobide gördüm." Annemle babamın yatak odasına hızlıca bir bakış attı. "Sezon biter bitmez Lourdes ve Cayo'nun eşyalarını

toplayıp sana göndereceğimi bilmeni isterim. Yeni yıldan kısa bir süre sonra olur herhâlde."

Dudaklarımı yaladım. "Lütfen fikrini değiştir, Tío."

Tío Ricardo çenesini ovuşturdu.

"Inez..." Yutkundu. Sesi keskin bir yalvarış gibi çıktı. "Sana düzgünce göz kulak olmaya vaktim yok. Senin için endişelenirken işimi yapamam. Annenle babanın başına gelene baksana. Ya ben meşgulken sana bir şey olursa? O zaman kendimi asla affetmem." Başını iki yana sallayıp aniden konuyu değiştirdi. "İhtiyacın olan her şey tam mı?"

Sakladığım gizli eşyaları düşünüp başımı iki yana salladım. Etrafına bakınıp keten çantamı almaya gitti. Eline aldığı anda, kalbim göğsümde küt küt atıyordu. İçine bakacak olursa, ebeveynlerimin eşyalarından birkaçını bulabilirdi. Çölde hayatta kalmak için gereken eşyalar...

"Bunları aşağıya indirmene yardım edeyim."

"Gerek yok," dedim hemen. "Sallam birini ayarlayacaktı."

"Ah." Elindekini yere bıraktıktan sonra boğazını temizledi.

"Paran var mı?"

Tam *evet* anlamında başımı sallayacaktım ki, son anda kendimi tuttum. Muhtemelen biraz daha paramın olması daha faydalı olurdu. Kahire'den limana kadar olan yolculuğumda neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Tío Ricardo cebine uzanıp birkaç Mısır piastresi çıkardı. Hiçbir şey demeden hepsini bana verdi.

"Saat kaçta yola çıkıyorsunuz?" diye sordum.

"Yarın sabah yola çıkacağız ama bu geceyi *Elephantine*'de geçireceğiz. Şafakla birlikte yola çıkarken gecikme olmaması için mürettebatın önceden toplanmasını istiyorum." Gömleğinin koluyla oynuyordu. "Refakatçini ayarladım, on dakika içinde lobide seninle buluşacak. Yaşlı bir kadın ama seninle birlikte yolculuğa çıkmaktan mutluluk duyuyor ve aslına bakarsan, bu kadar kısa sürede müsait olan tek kişi oydu. Güney Amerika'da arkadaşları varmış ve seni evine bıraktıktan sonra onların yanına gidecek. Ayrıca halana da varış bilgilerini içeren bir mektup yazdım."

"Her şeyi düşünmüşsün." Onu ikna etmek için son bir girişimde bulundum. Benim de onlarla gitmeme izin verseydi, onu gözetlemek çok daha kolay olurdu. "Bunu neden yaptığını anlamıyorum."

"Bir gün anlayacaksın," dedi. "Belki de o zaman beni affedersin."

Başını eğip dışarı çıktı. Söylediği şeyi aklımdan çıkaramayarak arkasından baktım. Samimiyeti beni şaşırtmıştı. Düşünceler içinde, endişeyle dudağımı ısırdım.

Fakat onun sözlerini ve o sözleri söyleyişini ne kadar düşünürsem düşüneyim, ne demek istediğini yine de anlayamadım.

Kolay bir çocuk değildim. Bulunmak istemediğimde sürekli saklanır, kalmam gereken yerde keşif yapardım. Başta, en çok Mamá ve Papá evdeyken yaramazlık yapardım. Ne kadar vahşileştiğimi görürlerse, daha uzun bir süre kalabileceklerini düşünürdüm. Ama Papá bağımsızlık çizgisini severdi ve beni hep çeşitli ilgi alanlarına teşvik ederdi. Beni dizginleyebilen, sürekli olarak beklentilerini bana hatırlatan Mamá'ydı. Ve annemin çok fazla beklentisi vardı. Böylece, o beklentilere uymayı öğrendim öğrenmesine ama onlar Mısır'a gittiklerinde... asi eğilimlerim alevlenirdi.

Bunun için Tanrı'ya şükrettim.

Lobiye doğru yürürken, aceleyle oluşturduğum planın her hamlesini ve karşı hamlesini düşünmek için bolca vaktim oldu. İçimdeki karmaşanın dışarıdan belli olmamasını umarak ifademi kontrol altında tuttum. Zemin kata ulaştığımda, ellerim terden kayganlaşmıştı.

Ya başarısız olursam?

Shepheard's, yemek salonuna alınmayı bekleyen zarif giyimli konuklarla doluydu. Gruplar hâlinde duruyorlardı ve toplu sohbetleri lobide gürültüyle yankılanıyordu. Hanımlar gösterişli gece elbiseleri giymişlerdi, beyler ise şık ceketler, cilalı ayakkabılar giymiş, ustaca bağlanmış kravatlar takmışlardı, bazıları sigara içiyordu. Mısırlı erkekler boş muhabbetler ederken, canlı sohbetlerinde,

feslerinin püsküllleri sallanıyordu. Yüz ila iki yüz kişi toplanmıştı ve ön kapılara giden düz yolu kapatmışlardı.

Kalabalığın içinde, diğerlerinin yarısından bir baş boyu daha uzun olan Bay Hayes, düşündüğümden daha zarif giyinmişti. Düzgün ve ütülü olan siyah takım elbisesi, bronzlaşmış yüzüyle tezat oluşturuyordu. Görünürde tek bir kırışıklık yoktu. Kaşlarını çatarak ve çılgınca el hareketleri eşliğinde dayımla sohbet ediyordu. Boğazımdan yükselen iç çekişi bastırdım. Bay Hayes muhtemelen şu anda beni ispiyonluyordu. Dürüst olmak gerekirse, bunu görmezden gelemezdim. Tío Ricardo, Bay Hayes'in hayal kırıklıklarını taş gibi bir sessizlikle dinliyordu.

Sonra dayımın dalgın bakışları, salonun diğer ucundan, beni buldu.

Bay Hayes yarım bir dönüş yapıp dayımın bakışlarını takip etti. Beni görünce durdu, mavi bakışları yüzümde oyalandı. Sonra yavaşça düzgün siyah elbiseme, kolumda tuttuğum çantalara baktı. Çenesinin çizgisi sertleşti. Arkasını dönüp dayıma bir şeyler söyledi, sonra da yemek salonuna doğru yürüdü.

Uzaklaşan sırtını görünce nedense midem buruldu. Garip hissi üzerimden atmak istercesine omuzlarımı silktim. Tío Ricardo eşyalarıma bakarak bana doğru yürüdü. "Bunları Sallam'a verebilirsin. Diğer eşyalarının yanına koyar."

Bana öfkeyle bağıracağını düşünmüştüm. "Sadece bunu mu söyleyeceksin?"

"Söylemem gereken her şeyi söyledim," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Hayır, yani..." Fark edince, sesimi alçalttım. Bay Hayes dayıma birlikte geçirdiğimiz vakitten bahsetmemişti. Varsayımım tamamen yanlıştı. Şaşkınlık geçirdim. O garip his, midemin derinliklerinde bir kelebek çırpınıyor hissi, geri döndü. Kasıtlı olarak yemek salonu yönünden uzaklaştım.

"Yani?"

"Eşyalarım yanımda durabilir," dedim, bir önceki sorusunu yanıtlayarak. "Sorun değil."

"Peki," dedi. "Gel, seni seyahat refakatçinle tanıştırayım."

Beni başka birine teslim etmek için sabırsızlanıyordu. Azalan kalabalığın arasından, şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştıran yaşlı bir kadının yanına götürdü beni. Kadın, geleneksel tarzda kabarık etekli, zarif çizgili ipek bir elbise giymişti. Yaşının seksenlerin ortalarında olduğunu tahmin ettim. Korsesi, dar beline vurgu yapıyordu ve bileğinden ona uygun bir şemsiye sarkıyordu. Yüzü dost canlısıydı; biraz dağınık olsa da, geniş bakışları ve yıllarca güldüğü için gözlerinin köşelerinde oluşmuş derin kırışıklıkları vardı.

Kadını daha o anda sevdim. Onu kandırmak zorunda kalmam çok yazıktı.

"Bayan Acton?" dedi dayım gülümseyerek. "Sizi, sorumluluğunuzdaki kişiyle tanıştırmaya geldim."

"Sorumluluğum mu? Ah, doğru. Tabii ya. Genç Irene'di, değil mi?"

Dayım kahkahasını bastırdı. "Inez. İhtiyacınız olan her şey yanında mı? Para ve biletler?"

Kadın ona bakarak gözlerini kırpıştırdı, ince dudakları mükemmel bir "O" şeklini aldı. "Genç adam, böyle şeyleri herkesin içinde tartışmak kesinlikle çok *kaba* bir davranış."

"Özür dilerim," dedi Tío Ricardo ve bu sefer kıkırdamasına mâni olamadı. "Ama biletleriniz yanında mı? Resepsiyonun onları sana vermiş olması gerek."

"Evet, evet. Kâğıtlar o kadar küçük ki, yazıları zar zor okuyabiliyorum." O üzerini yoklarken, bileğinden sarkan küçük ipek kesesini işaret ettim.

"İşte orada," dedim, bir ilham kıvılcımıydı. Küçük yazıları okumakta güçlük çekiyordu. Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak dudaklarımı ısırdım. "Bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Yola çıkmaya hazır mısın?" dedi dayım ısrarla.

Bayan Acton dalgın dalgın çantasını karıştırırken başını salladı. "Her şeyi hazırladım."

"Harika." Bana döndü. "Gerçekten gitmem gerek. İyi yolculuklar, querida sobrina. Sana yazacağım, söz veriyorum."

Sonra beni bir yabancıyla bıraktı ve arkasına bile bakmadı. Hem de bir kez bile.

"Pekâlâ, Irina, sanırım muhteşem bir macera yaşayacağız," dedi Bayan Acton. Sesi, sanki gülmek üzereymiş gibi soluk soluğaydı. "Seni arkadaşlarımla tanıştırayım mı? Hemen şurada, bir yapboz üzerinde çalışıyorlar. Aptal küçük şeylere oldukça düşkünler. Yola çıkmadan önce sanırım birkaç dakikamız var, bir fincan çay içmeyi çok isterim."

Kandırma vakti gelmişti...

Sahte bir şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Dünyadaki tüm zamanlar sizindir, Bayan Acton. İsterseniz onlarla oturabilir, hatta oyuna bile katılabilirsiniz."

Yüzüne bir şaşkınlık yerleşti. Buruşuk ipek yastıkları anımsatıyordu. "Ama istasyona gitmemiz gerekiyor. Trenin bir saat içinde kalkacağını sanıyorum."

"Ah! Bayan Acton, sanırım yolculuğumuzun tarihlerini karıştırmışsınız. Yarın çıkıyoruz yola." Elimi uzattım. "Bakın, size göstereyim. Biletleri alabilir miyim, lütfen?"

Biletleri çıkarıp açtı. "Ama ben bavullarımı hazırlamıştım. Dayın onunla burada buluşmamı söylemişti."

"Sanırım sadece bizi tanıştırmak istemiş," dedim neşeli bir tonla. Kâğıtları elinden alıp inceliyor gibi yaptım. "Gördünüz mü? Bakın, burada öyle yazıyor. Yarın gidiyoruz. Yola çıkmak için hazır olmanız ne büyük şans. Ben henüz bavullarımı hazırlamadım."

"Hazırlamadın mı?" Bayan Acton ağzı açık kalmış hâlde bana baktı. "Ben seyahatlerime önceden hazırlanmayı tercih ederim. Çok işime yarayan bir uygulama. Hizmetçimi sana gönderebilirim. Kendisi tam bir cevherdir."

Başımı iki yana salladım. "Dayım bir hizmetçi ayarladı, teşekkür ederim. O bir fincan çayın keyfini çıkarabileceğiniz için sevindim. Arkadaşlarınıza benden selam söyleyin."

Bayan Acton, kaşları hâlâ şaşkınlıktan kalkık hâlde bana baktı. Onu nazikçe arkadaşlarına doğru dürttüm. Sırtını döner dönmez, otel lobisinden çıkıp gecenin karanlığında Kahire'ye yürüdüm.

Özgürüm, özgürüm, özgürüm.

Bu konuda kendini beğenmişlik etmemeye çalıştım.

WHIT

Ricardo cebindeki saate bakıp kaşlarını çattı. Görüşeceğimiz adam akşam yemeğine gelmemişti. Sessizdim ve bana ve işverenime potansiyel tehdit oluşturabilecek salondaki kişileri sınıflandırmaya odaklanmıştım. Çok fazlaydılar ve parmaklarım tabancama uzanmak için kaşınıyordu. Otel yönetimi, misafirlerinin yemek salonuna silah sokmasını onaylamıyordu. Bardaktaki viskiyi döndürdüm ve uzun bir yudum aldım. Viski boğazımda ateşli bir yol açarken, babamın onaylamayan sesini duydum zihnimde. O sadece çay ve şekerli limonata içerdi. Babam, sadece zayıf adamların alkol aldığını düşünürdü.

"Geç kaldı," diye homurdandı Ricardo.

"Ona ihtiyacımız olduğundan emin misin?"

"Hayır ama daha öncesinde her şeyin kontrolüm altında olduğunu düşünüyordum, yine de açıkça yanılmışım. Daha fazla hata yapma lüksüm yok. O bir sigorta poliçesi." Bana baktı. "Bugün yeğenimle ilgili bir sorun oldu mu?"

Kırmızı ve beyaz şarap dolu bir tepsiyle bir garson geldi. Hangisinden aldığımı umursamadan bir kadeh alıp bir dikişte içtim. Düşüncelerim, daha önceki saatlerde Señorita Olivera'ya Kahire hakkında bilgi verdiğim âna döndü. İtaatsizliği dilimin ucundaydı. Ama kelimeler dudaklarımın, dişlerimin arasında kaldı. Şehrin sesleri etrafımızdaki kalabalık gibi yükselirken, terasta durduğumuz sıradaki temkinli yüz ifadesini anımsadım. Boyu omuz hizamda bile değildi. Bakışlarımı karşılamak için çenesini kaldırması ve başını neredeyse tamamen geriye yatırması gerekmişti.

Koyu bukleler çerçeveliyordu yüzünü. Burun kemerini, yanaklarını ve göz kapaklarını bir tutam çil süslüyordu. Değişen gözlerine; rengi yeşilden kahverengiye, sonra altın rengine dönen, simya dolu bir sihir barındıran gözlerine bakmıştım ve o sırada aklımda kristalleşmiş bir düşünce oluşmuştu.

Kahretsin.

Onu öpmek için eğilmem saçmalıktı. Yanağının yumuşak kıvrımını hâlâ hissediyor olmak, burnumda dönen tatlı kokusunu hatırlamak can sıkıcıydı.

Tanrıya şükür ki gidiyordu.

"Evet?"

Anıyı uzaklaştırmak için gözlerimi kırpıştırdım. Ricardo'ya yalan söylediğim sırada yüzümü ifadesiz tuttum. "Hiçbir sorun olmadı."

Ricardo homurdandı. Dikkati, omzumun gerisindeki bir yere takıldı. Bakışlarını takip edince açık renk saçlı ve mavi gözlü iri yarı bir adamın, onun arkasında da ufak tefek genç bir kadının bize doğru yürüdüğünü gördüm. Giyimi son modaya uygundu, dar beli sıkılmıştı, boynu abartılı dantellerle süslenmişti. Bana bu bölgeye özgü tavuk cinsini anımsattı. Soğukkanlı bir keyif barındıran gözleri benimkilerle buluştu, pembe dudağında utangaç bir gülümseme vardı. Bana, sevgisi kazanılması gereken biriymişim gibi bakıyordu.

Bay Fincastle ve kızı gelmişti.

Ninova

BÖLÜM ON İKİ

Aceleyle Shepheard's'tan çıktığım sırada çantam kalçamın arkasına çarptı ve çantamdaki madenî paralar gürültülü bir şekilde şıngırdadı. Aşağıdaki sokağı tarayıp, biri soracak olursa, nerede olduğumu söylememesi için ikna edebileceğim bir görevli aradım. Sessiz kalmaları için ne isterlerse ödemeye hazırdım. Yaklaşınca, on üç yaşlarındaki bir çocuk gülümsedi, ben de çantama uzandım.

"Nereye?"

"Bulak, lütfen," dedim. "Ve nereye gittiğimi kendine saklamanı rica ediyorum."

Kaşlarını çattı. "Ama..."

Avucuna iki madenî para daha sıkıştırınca sustu. "Endişelenmeyin lütfen."

Genç görevli büyük bir isteksizlikte bir şoför çağırdı, parayı cebine koydu ve arabaya binmeme yardım ettikten sonra limana giden yolu tarif etti. Kahire, gündüzleri sokaklarında bir aşağıya bir yukarıya yürüyen, hediyelik eşyalar satın alan ve geleneksel yemekler sunan çeşitli restoranlarda yemek yiyen turistlerin beslediği bir şehirdi, geceleri ise canlı müzikle taşan hayatla, yerel halkın veranda basamaklarında sigara içmesiyle, satıcıların düz ve disk şeklinde sıcak yemek servis ettikleri seyyar arabalardan yenen yiyeceklerle canlanıyordu. Geçtiğimiz her mahalle kendine has bir hayatı ve kalp atışları olan farklı bir sahneydi. Parmaklarımı pencerenin çerçevesine bastırdım, öylesine hayret doluydum ki nefesim kesilmişti. Gümüşi ay, nehrin üzerinde yükselirken, su parıldıyor ve yavaşça hareket ediyordu.

Kahire'nin bu versiyonunun her bir köşesini keşfetmek istedim. Bu bir Mısır gecesiydi.

Nil'e yaklaşıyorduk, her iki yönde de karanlık ve genişti. Bu alan da şehrin geri kalanı gibi kendine özgü keskin bir enerjiyle hayat bulmuştu. Kapalı arabadan inip hayranlıkla önümdeki manzaraya baktım. Yüzlerce tekne ve dahabiya[41] demirlemiş, suyun üzerinde sessizce sallanıyordu. Etrafa yayılmış olan Mısırlılar hızlı hızlı Arapça bir şeyler konuşuyorlardı, üzerlerinde uzun beyaz tunikler vardı ve rahat sandaletler giymişlerdi. Diğerleri, yerli kaptanlardan bir tekne turu kapmaya çalışan turistler gibiydiler. Çocuklar sokakta bir aşağı bir yukarı koşarak başıboş köpeklerle oynuyorlardı; onlar da yetişkinlerin giydikleri tuniklerin aynılarını giymişlerdi, giysileri ayak bileklerine dek uzanıyordu. Keten çantamın kayışı omzuma battığı için, omzumda acımayan bir nokta bulmaya çalışarak kıpırdandım.

Şimdi, planımın daha az emin olduğum bir sonraki kısmına gelmiştim.

Dayımın teknesi hangi cehennemdeydi?

İç çektim ve dostane bir gülümsemeyle yaşlı bir adama yaklaştım. Beni görünce, şüphesiz ki onu Nil Nehri'nde gezinmek için tutacağımı düşündüğünden yüzü aydınlandı. Bu düşüncesini suya düşürdüğüm için üzüldüm.

"*Elephantine?*" diye sordum. "Lütfen?"

Bana şaşkınlıkla baktıktan sonra *Fostat* isimli bir tekneyi işaret etti. Başımı iki yana sallayıp, nefes verirken *şükran* dedim ve yan kısımlarına boyayla isimleri yazılmış teknelerin isimlerini okuyarak limanda yürümeye devam ettim. Bir yandan da kulaklarım İngilizce anlayabilecek birini arıyordu. Başka birine yaklaşıp yine dayımın teknesini sordum ama bir karşılık elde edemedim. Aramaya devam ederken, göz ucuyla bir çocuğun dikkatini benim üzerimde tuttuğunu fark ettim. İki denemenin ardından alnımda terler oluşmaya başlamıştı. Limana yanaşmış yüzlerce tekne vardı. Doğru

41: Dahabiya (*dahabiah*). Antik Mısır'da kullanılan lüks yolcu gemisi. Genellikle yelkenli olan bu gemiler, 1800'lerin sonlarına doğru, Mısır ve Sudan'da Batılı turistler için popüler hâle gelmiştir. -ed.n.

olanı nasıl bulacaktım? Omzumun üzerinden baktığımda çocuğun hâlâ peşimde olduğunu gördüm. Arkamı döndüm ve ay ışığı altında alçak sesle konuşan başka bir gruba yaklaştım. Bana temkinli bir bakış attılar.

"*Elephantine*'i arıyordum?"

Başlarını iki yana sallayıp beni kovdular.

İç çekip devam ettim. En sonunda duydum. Anladığım bir dil. Kaynağa doğru döndüğümde arkamda yine aynı çocuğu gördüm.

Ona baktığımı görünce bana yaklaştı. Gülümseyince yanaklarında gamzeler oluştu. "Sen *İngilizeya* mısın?"

"Hayır ama İngilizce konuşuyorum. Bir dehabiyeyi arıyorum."

Çocuk, başını salladı. "Elephantine mi?" Ben kasılınca, omuz silkti, sonra da sırıttı, ince omuzları zarif bir hareketle yukarı kalkıp aşağı indi. "Seni takip ettim, *sitti*."

Kelimenin anlamını bilmediğim için kaşlarımı çattım.

"Onurlu hanımefendi," diye tercüme etti çocuk, en ufak bir ironi izi olmadan. "İlk *reis*e Elephantine'i sorduğunu duydum."

Bilmediğim bir kelime daha. "Reis?"

"Kaptan," diye açıkladı. Sesi bana yerdeki yumuşak bir hışırtıyı, taşa sürtünen yaprakların hışırtısını anımsattı. "*Elephantine*'in mürettebatından biriyim."

Bunun üzerine ağzım açık kaldı. "Gerçekten mi?"

Ay ışığında koyu renk gözleri parlarken, başıyla onayladı. "Gel, götüreyim seni."

Tereddüt ettim. Çocuk samimi gibiydi ama emin olmam gerekiyordu.

"Adın ne?"

"Kareem. Gelecek misin?"

Daha iyi bir seçeneğim yoktu ama yine de olduğum yerde kaldım. Çantalarım beni aşağıya çekiyor, etime batıyordu. "Yanında çalıştığın adamın adı ne? Teknenin sahibinin?"

"Ricardo Marqués," dedi Kareem hemen.

Dayımın adını duyunca tüm huzursuzluğum kayboldu. Kareem gerçeği söylemişti, belki planımın bir sonraki adımında bana yardımcı olabilirdi. "Tío Ricardo ona katılacağımı bilmiyor.

Sürpriz bir ziyaret. Dayım beni elbiseli görmeyi bekleyeceği için, planımı gerçekleştirmek amacıyla kıyafetlerimi seninkine benzer kıyafetlerle değiştirmek istiyorum. Bana kıyafet konusunda yardımcı olur musun?"

Kareem bana bakarken, dudakları şüpheyle düz bir çizgi hâlini aldı.

"Yardımın karşılığında sana ödeme yapacağım." Çantamı karıştırıp bir avuç madenî para çıkardım. Kareem'in bakışları paraya kaydı ve ben daha gözümü kırpmadan paraları elimden kapıverdi. Paralar, yıldızların ışığında sadece bir saniye parıldayıp ardından hemen çocuğun tuniğinin kolunun içinde gözden kayboldu. Dikkatlice izlemeseydim, havaya karışıp yok olduklarına yemin edebilirdim.

"Aha," dedim. "Bunun nasıl yapıldığını bana da öğretir misin?"

Çocuk gülümseyince gamzeleri ortaya çıktı. Rıhtımların önündeki küçük pazar yerine doğru çenesini kaldırdı. Tezgâhlarda çeşitli ürünler satılıyordu. Aralarında, kanımı ısıtacak baharatlara adanmış bir tezgâh da vardı. Daha önce hiç adını duymadığım baharatlar: kakule ve zerdeçal, kimyon ve köri. Kareem, deri çizmelerimi kısmen gizleyen, *jellabiya* adı verilen uzun bir tunik almama yardımcı oldu. Fesini işaret ettim ve Kareem, kendi fesinin aynısından bir tane bulmayı başardı.

Çatısı dökülmüş eski bir binanın yanında, Kareem'in benim için tuttuğu dokuma bir battaniyenin arkasında giyindim ve birlikte *Elephantine*'in demirlediği doğu kıyısına doğru yürüdük. Seyahat elbisem keten çantaya zar zor sığmıştı ve şu anda vücudumu süsleyen hafif tunikle karşılaştırılığında, elbisenin büyüklüğüne hayret ettim. Korseyi çıkarmıştım ama astarım ve çoraplarım üzerimdeydi.

Hareket özgürlüğü olağanüstüydü.

Kareem, Elephantine'e binerken yanımda kaldı. Tekne düz bir mavnaya benziyordu ve sağlam göründüğü hâlde, yine de midem kasıldı. Yine su üzerinde bir yolculuk... Geçen seferki gibi, yine günlerce kamaramdan çıkamamama neden olacak kadar

hastalanmamayı umdum. Hayatımda hissettiğim en kötü şeydi. Mürettebat, ellerinde yiyecekler, çarşaflar ve alet edevatla dolu büyük sepetlerle etrafta koşuşturuyordu. Yüzümü aşağıya dönük tuttum, uzun saçlarım topuz hâlinde fesin altına gizlenmişti. Ay artık tam tepemizde asılıydı, yıldızlar Nil'in karanlık sularına yansıyordu. Nehir, her iki tarafa doğru millerce uzanırken, kendimi bir kum tanesi kadar küçük hissetmeme neden oldu.

"Gezdirmemi ister misin?" diye sordu Kareem.

Gür sesiyle emirler yağdıran dayımı göreceğimden emin olarak gergin bir şekilde etrafıma bakındım.

"Henüz gelmedi. Ama kısa süre içinde gelecek."

"Pekâlâ," diye kabul ettim. "Çok kısa bir tur. Eşyalarımı koyabileceğim bir yer var mı?"

Başıyla onayladı. "Altıncı odayı alabilirsin. Orayı depolama için kullanıyoruz."

Bana tekneyi gezdirdi. Daha önce hiç böyle bir teknede bulunmamıştım. Uzun ve dardı, düz bir tabanı, pruvada ve pupada birer direği vardı. Kamaralar güvertenin altındaydı, üst kısmı çatı oluşturuyordu. Her odada küçük bir pencere, dar yataklar, sabit bir yıkama standı ve giysileri asmak için bir sıra kanca vardı. Kareem bana hangi odanın benim odam olacağını söyledi, ben de eşyalarımı elimden geldiğince saklandım.

Sıra sıra kamaraları geçtikten sonra Kareem beni yaklaşık altı metre uzunluğunda, duvarları sonda kıvrılan büyük bir salonu göstermeye götürdü. Beyaz paneller, dört büyük pencerenin her iki tarafına asılmış koyu kadife perdelerle tezat oluşturarak klasik bir görünüm kazandırmıştı salona. Ek aydınlatma sağlayan bir tavan penceresi vardı ve müsait olan her yerde düzinelerce kitap, şapka ve... silahların konduğu ahşap raflar asılıydı.

Kaşlarımı kaldırdım, kafam karışmıştı. Ebeveynlerim her türlü silahtan nefret ederlerdi, bunların gemiye alınmasına izin vermiş olmaları tuhafıma gitti.

Kareem kolumu çekip, pruva ile daha büyük direk arasında kalan mutfak alanı için ayrılmış olan bir kömür fırınının olduğu yere kadar onu takip etmemi söyledi. Mutfak malzemeleri ve sepetlerin

üzerindeki demir kancalara tencere ve tavalar asılmıştı. Sepetlerde neler olduğunu görmeye vaktim olmadı çünkü Kareem tam o sırada hızla hareket ederek mürettebatın geri kalanını işaret etti: reis, yardımcı kaptan, aşçı, dümenciler ve kürekçiler ile bir avuç kadar garson. Kareem, aşçıbaşının yardımcısıydı.

Elephantine, hepsi birlikte on iki kişilik mürettebatıyla birlikte yayılacak bolca alanı olan orta büyüklükte bir eve benziyordu.

"Mürettebat nerede uyuyor?"

"Üst güvertedeki hasırların üzerinde," dedi Kareem, beni üst güverteye götürürken. Üst güvertenin üzerinde bir çatı vardı ve dayım bu alanı büyük bir halı ve birkaç sandalyeyle döşemişti. Açık havada, serin esintinin her bir mobilyaya sevgi dolu bir elle dokunduğu, pastoral bir oturma odası gibiydi. Mürettebattan birkaç kişi, dayımı beklerken hazırlanarak matları açıyorlardı. Her şey yolunda görünüyordu. Kendimi birkaç kişinin yanına yere bırakıp dayımın gelişinin sesini dinledim. Zamanımı, büyük nehirde sessizce yüzen ve bir sonraki macerasına hazır yüz civarı teknenin bulunduğu pitoresk manzaraya bakarak geçirdim.

Sonunda dayım geldi, Bay Hayes de yanındaydı ve yine bir akşam yemeği davetindeymiş gibi arada sırada matarasından içki yudumluyordu. Mürettebata deneyimli bir gözle baktı. Yemekte giydiği ceketini ve temiz ayakkabılarını çıkarmış, her zamanki kırışık gömleğini, hâkî pantolonunu ve baldırının ortasına gelen eski botlarını giymişti. İki adam kendi sandıklarını ve çantalarını iskele tahtasına taşıdılar ve Hassan isimli bir adam olan reis tarafından karşılandılar. Dar basamaklardan aşağıya inerek, her iki tarafı kamara sıralarına açılan uzun koridorun içine doğru gözden kayboldular, sesleri de onlarla birlikte sürüklendi.

Kareem'e bakıp sırıttım.

O da gülümsedi ve ay ışığı büyük, koyu gözlerine yansıdı. Mürettebatın geri kalanı da görevlerini bitirdikten sonra güverteye gelerek matlarını açtılar. Hepsi uzun kollu benzer tunikler giymiş ve başlıklar takmış olan bir düzine kadar insanın arasına oturdum. Tekne suyun üzerinde hafifçe sallanarak, imkânsızı başardığımı hatırlattı bana. Sadece kimliğimin gizli kalması, mürettebatın bir

üyesi gibi görünmem gerekiyordu. Dayım ve Bay Hayes bize doğru yürüyüp yardımcı kaptanı ve aşçıyı selamladılar. Nefesimi tutup yüzümü çevirdim ve mürettebatın arasında gizlenmek için omuzlarımı kamburlaştırdım.

Ama konuştukları her kelimeyi duydum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Tío Ricardo.

Biri olumlu yanıt verdi.

"Görünüşe göre yeni bir mürettebat üyemiz var," dedi Bay Hayes yavaşça. "Tam on iki kişi değil miydik?"

Gerildim, nefesim göğsümde sıkıştı. Beni tanımasını, küstah sesinin adımı haykırmasını bekledim. Buna karşın, öyle bir öfke çığlığı yükselmedi.

"Pekâlâ. Yardıma ihtiyacımız var," dedi Tío Ricardo sabırsızlıkla. "Herkes burada mı? Şafakla birlikte yola çıkmak istiyorum."

"Evet, evet."

Dayım, konuşan kişiye teşekkür etti. Ayak sesleri güverteden uzaklaştı. Ellerim kucağımda sıkıca kenetlenmişti, yavaşça nefesimi verdim. Biraz rahatlamıştım. Hepsi, muhtemelen kendi odalarına doğru uzaklaştılar. Ama sonra aylak aylak konuşan tanıdık bir ses, "Ne komik, kimse sana mürettebata yeni birini almaktan bahsetmedi," dedi.

"Abdullah fazladan ellerin bahsini açmaz pek," dedi. Tío Ricardo. "Bu öğleden sonranın raporunu vermedin bana."

Yüzümü yarı yarıya onlara doğru çevirip kirpiklerimin arasından baktım. Kareem yanımda hareketsiz duruyordu. Dayım ve Bay Hayes küpeşteye yaslanmışlardı.

"Sterling'in yüzüğü aldığını ve herkesin içinde taktığını doğrulayabilirim," dedi Bay Hayes.

"Ama onu geri alamadın."

Ne söyleyeceğini beklerken nefesim boğazımın arkasında düğümlendi. Dayıma otelden nasıl gizlice kaçtığımı bildirecek miydi?

"Ne yazık ki... çünkü kalabalıktı."

"Kahretsin," dedi Tío Ricardo öfkeyle.

Ağzım açık kaldı. Bu sahne, Bay Hayes'in gerçekten bana ihanet etmediğinin teyidiydi. Beni neden koruduğunu hâlâ

anlayamıyordum. Varlığıma bile tahammül edemiyordu ve başımın dayımla daha büyük bir derde girmesine neden olabilirdi. Papá'nın bana bir zamanlar öğrettiği gibi yavaş bir nefes verdim. Babam beni nasıl sakinleştireceğini daima bilirdi, özellikle da annemle tartıştıktan sonra.

Bay Hayes başını eğip dikkatle dayımı inceledi. "Seni rahatsız eden tek şey bu değil, değil mi?"

Dayım bakışlarını kaçırdı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Evet," dedi Bay Hayes yumuşak bir şekilde. "Anlıyorsun."

Ayak parmaklarımı çizmelerimin içinde kıvırdım. Uzun bir sessizlikten sonra dayım sonunda cevap verdi: "Yüzündeki nefret ifadesini görmeliydin."

"Bana kalırsa üstesinden gelecektir."

"Bilemiyorum ki, çünkü onu yeterince iyi tanımıyorum." Tío Ricardo, Bay Hayes'e dik dik baktı. "Sen de öyle."

Bay Hayes gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "O kesinlikle... cesurdu."

"Merakı rahatsız edici."

"Uzun hikâyen konusunda soruları olması kaçınılmazdı."

"Cayo bana yalan söylemeseydi, hâlâ hayatta olurdu," dedi Tío Ricardo hayal kırıklığıyla. "Bir şey istediğimde bana ters davranmaması gerektiğini bilen sahtekâr bir aptaldı o." Başını eğdi, çenesinin çizgisi sert ve affetmezdi. "Bunların hepsi onun suçu."

"Ölünün arkasından konuşulmaz."

"Hak ediyorsa, konuşabilirim." Boğazımdan keskin bir soluk yükseldi. Dudağımı acımasızca ısırdım. Babamdan bahsediyordu. Gözlerim yanıyordu. Neler oluyordu? Annemin mektubu geldi gözümün önüne. Panik giderek yaklaşırken, nefesimi düzenli tutmak için çaba gösteriyordum.

Görünüşe göre annem endişelenmekte haklıydı. Tío Ricardo öfkeli gibiydi ve bir şeyin peşinde olduğu açıktı.

Ve babam onun yoluna taş koymuştu.

İKİNCİ KISIM

NEHRİN YUKARISI

BÖLÜM ON ÜÇ

Nil'in gürültülü seslerinin canlanmasıyla uyandım. Ağzımda çamur ve timsah tadı vardı, acı ve sert. Kareem sandaletli ayağıyla uyluk kemiğimi dürttü, ellerinde ıslak bir ip demeti vardı. Bacaklarım gece boyunca uyuşmuştu, o yüzden dikkatlice doğruldum. Ayağa kalkarken dizlerim titriyordu. *Elephantine*'in küpeştesine tutunmak için elimi uzattım. Herkes çoktan kalkmış, güvertede koşuşturmaya başlamıştı. Kimileri erzak taşırken, kimileri telaşla uyku matlarını topluyordu. Başımın üstünde, Mısır sabahının parlak mavisi uzanıyordu.

Hiçbirine hayranlık duyamadım. Duyduklarım yüzünden acı içinde uzun ve sefil bir gece geçirmiştim. Zihnimde bir yapbozun pek çok parçası vardı ama hiçbiri birbirine uymuyordu. Dayımı düşündüm, hayal gücüm onu kötü bir adama dönüştürdü. Kötü şeyler yapan bir... alçak? Sonra Bay Hayes'i ve onun haylaz sırıtışlarını, boş iltifatlarını ve matarasının daima kolayca erişebileceği bir yerde oluşunu düşündüm.

Zihnimde, karanlık amaçları olan güvenilmez bir ikili olmuşlardı. En iyisi Bay Hayes'ten uzak durmamdı.

Ama yine de...

O acımasız maskenin ardında bir şeyler gördüğüm anlar olmuştu. Dudaklarının yanağıma değmesi... Patronuna itaatsizliğimi ifşa etmemiş, dışarı çıkışımızı bir sır olarak saklamıştı. Şehri keşfederken yanımda kalmıştı ve kendimi güvende hissetmiştim. Göz kulak olmuştu ama kontrol etmemişti. Elimde olmadan onun rahat zekâsına ve doğrudan bakışına karşı bir hayranlık

geliştirmiştim. Yüzeyin altında gizlenen bir yumuşaklık ve sadakat işareti. Ya da belki de var olmayan bir şeyi görmeyi umuyordum.

Kareem, "Allah yesabbahhik bilkheir," diyerek, daldığım düşüncelerden beni çıkardı. Mısır'a geldiğimden beri birçok kez duyduğum bu selamı tanıdım.

"Sana da," dedim.

"Kendini dayına ne zaman göstermeyi planlıyorsun?"

Hâlâ demir almamıştık ama genel kargaşanın yola çıkmaya hazır olduğumuz anlamına geldiğini hissediyordum. Dayımın geri dönmesinin mümkün olmayacağı vakte kadar beklemem gerekiyordu.

"En erken yarına kadar görünmeyeceğim," dedim. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Kareem başını eğip kocaman gözleriyle beni inceledi. "Yapılacak çok şey var."

"Yardım etmek isterim."

"O zaman mutfakta bana yardım edebilirsin. Ekip ve mürettebat için kahvaltı hazırlamam gerekiyor."

Daha önce hiç mutfağa adım atmamıştım, sırf su kaynatmak için olsa bile.

"Faydalı olabileceğimden eminim," dedim.

"Annen de bir zamanlar yardım etmeye çalışmıştı."

Donup kaldım. "Ne?"

"Bence vakit öldürmeye çalışıyordu. Çok yalnız görünüyordu."

Bu hiç mantıklı değildi. Annem, babamla birlikteydi ve birbirlerinden ayrılmazlardı. "Annem yalnız mıydı?"

Kareem başıyla onayladı. "Baban ya kitaplarını incelerdi ya da planlamalara yardım ederdi. Her zaman bir şeylerle meşguldü. Çoğu zaman anneni yalnız bırakırdı."

"Kime yardım ediyordu? Dayıma mı?"

Kareem başıyla onayladı.

"Hiç dayımla babamın tartıştığını gördün mü?"

Kareem, bu soru karşısında şaşırmamış gibiydi, başını iki yana salladı. Yüzü yumuşadı, anlamlı gözleri ruhani bir şekilde

bakıyordu gözlerimin içine. "Ona benziyorsun," dedi Kareem. "Vefat etmelerine çok üzüldüm."

Boğazım düğümlendi.

"Burada olman iyi oldu," diye ekledim.

Gizlice gözlerimi silip Kareem'i mutfağa kadar takip ettim. Aklım sorularla dolup taşıyordu. Kareem'in Mamá ve Papá hakkında ne düşündüğünü, onlarla vakit geçirip geçirmediğini ve ne kadar vakit geçirdiğini bilmek istiyordum. Mısır'da olmak, bana sadece onların hayatının ne kadar büyük bir kısmını kaçırdığımı hatırlatıyordu. Neden burada onlara katılmamı yasakladıklarını hâlâ anlamıyordum.

Mutfağa ulaştık ve çalışma alanına baktım. İnce, ahşap bir tezgâhta, yumurta ve bakla kâselerinin yanı sıra çeşitli baharat kavanozları duruyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Limonlar ve zeytinyağı şişeleri, yarım metreden biraz daha geniş bir rafın üzerine dizilmişlerdi.

"Ben baklaları pişireceğim," dedi Kareem. "Sen de onları ezeceksin."

"Ne yapıyoruz?"

"Tahinli fava," deyip ocağı yaktı. Sonra kancalardan birinden düz bir tavayı çekip çıkardı. "Kimyon ve kişniş ile karıştırılmış bakla, limon ve yağ. Buranın mürettebatı, yumurtanın yanında çok sever."

"Kulağa lezzetli geliyor. Sana yemek yapmayı kim öğretti?"

Kareem gülümseyip, "Ablam," dedi.

"Ne zamandır dayımın ekibindesin?"

"Birkaç yıldır. Hepimiz dayının ortağı Abdullah tarafından eğitildik." Çocuk bana baktı, bakışları doğrudandı ve bir anlığına yaşı ilk düşündüğümden daha büyükmüş gibi göründü. "Limonu ikiye keser misin?"

"Tabii," dedim. Bana uzattığı bıçağı alıp limonu kestim. "Dayımın yanına ilk kez geliyorum ve çalışmalarını merak ediyorum. Abdullah'ın son kazılarından pek bahsetmedi. Çok ilginç şeyler görmüş olmalısın."

Kareem tereyağı yağ koydu, sonra da birkaç yumurta kırdı. Yumurtalar yağ ile temas eder etmez hemen cızırdadı. Midem guruldadı. Bir önceki gün Groppi'den beri hiçbir şey yememiştim.

"Dayın bizim kazı alanı hakkında konuşmamızı istemez," dedi Kareem sonunda.

"Neden?"

"Çünkü, sitti," dedi Kareem, "dayın ve Abdullah buldukları şeyleri asla birilerine emanet etmezler."

Kareem yanmış pideme baktı. Dudakları büzüldü, ben de kahkahamı bastırdım. Onu uyarmıştım. Bana mutfaktaki kadim bir sihrin büyülü kalıntılarını taşıyan tüm aletleri göstermişti. Tuzu hiç bitmeyen bir kap, içine ne konulursa konulsun temiz kalan bir fincan. Yemeği soğutan bıçaklar, tencereyi karıştırınca içindeki her şeyi pişiren kaşıklar. Yine de bir şeyleri mahvetmeyi becermiştim.

"Neden güverteye çıkmıyorsun? Sanırım yola çıkmak üzereyiz."

Ses tonu kulağa bir öneri sunmuş gibi gelmiyordu.

Malzeme varillerinin arasına girip, kendimi dahabiyenin diğer ucunda duran Bay Hayes'in dikkatli bakışlarından uzakta tutmaya özen göstererek küpeşteye gittim. Dayım, Hassan Reis'le derin bir sohbete dalmıştı ve yemek odasından zar zor çıkmıştı.

Hareketli Bulak manzarasına son bir kez bakmakta özgürdüm. İnce, bol cübbeler giymiş adamlar yük pazarlığına tutuşmuştu, teknemizin çevresindeki diğer teknelere büyük sandıklar taşıyan Mısırlı denizciler kavurucu güneşin altında terliyordu. Her yönden akın akın gelen turistler, Nil'in ışıldayan yeşil yüzeyinde yankılanan yüksek sesli sohbetler ediyorlardı.

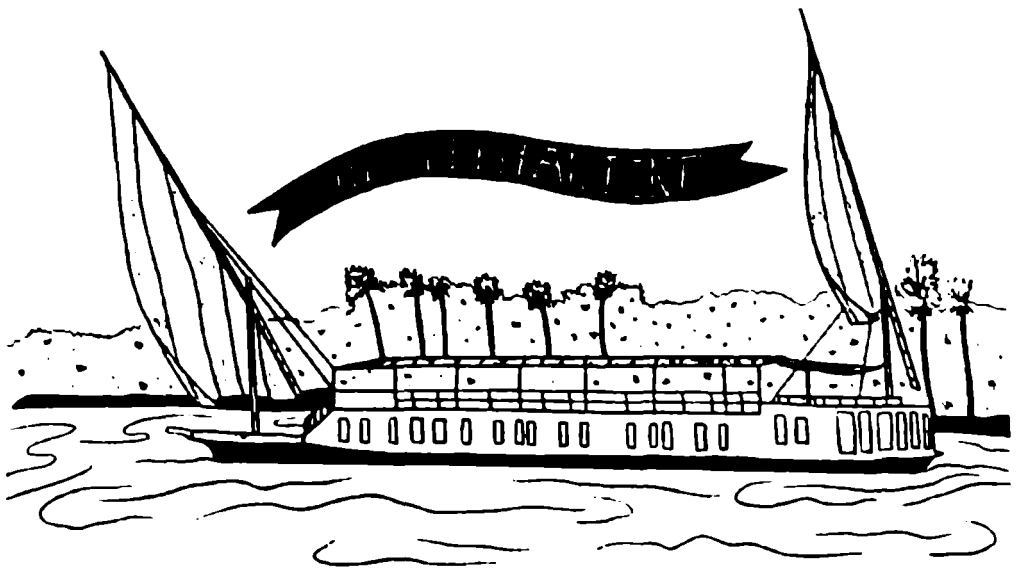
Aramıza iki kişi daha katılmıştı; biri fıçı biçimli göğsü, geniş omuzları, seyrek sarı saçları olan bir adamdı, diğeri ise benim yaşlarımda bir genç kız. Kız çok sayıda süsü ve ipek işlemeleri olan gösterişli bir elbise giymiş, geniş kenarlı bir şapka takmıştı. Asil bir duruşu vardı ama bakışları *Elephantine*'in tamamı üzerinde huzursuz bir şekilde geziniyordu. Rüzgâr bal sarısı saç tutamlarını narin yüzünün önünde uçuşturuyordu. Ebeveynlerim bu ikiliden bahsetmişlerse de, ben hatırlamıyordum.

Kız aniden bana doğru dönünce, hemen bir fıçının arkasına eğildim. Açıklaması olmayan bir nedenden ötürü varlığı beni rahatsız etmişti. Belki de yaşı yaşıma yakın olduğu hâlde o beklenen ve hoş karşılanan biriyken, ben asla öyle olmadığım içindi.

Merak derimin altında kaşıntı yapıyordu. Kim olduğunu, dayımın teknesinde ne yaptığını bilmek istiyordum.

Yelkenler kuzey rüzgârını yakalamak için açılıncaya dek saklandım, sonra piramitleri ve bin minareli şehri geride bırakarak yola koyulduk. Keskin esinti saçlarımın arasında girerek, fesin altına sıkıştırdığım sıkı bukleleri gevşetti. Her an birinin bir yerlerde adımı haykıracağından emin bir şekilde küpeşteye tutundum. Ancak tek ses, akıntı bizi sürüklerken etrafımı saran ve gevezelik edip şarkılar söyleyen mürettebatın sesiydi. *Elephantine* güneye doğru ilerlerken, beraberinde düzinelerce feluka, yani büyük bir üçgen şeklinde sivri yelkenleri olan küçük ahşap tekneler vardı. Macera arayan yolcularıyla birlikte nehri kaplamışlardı.

Eskiz defterimi almak için aşağıya indim, sonra güverteye geri döndüm ve varillerin arkasına saklanıp hafızamdan gemiyi çizdim.

Kıza yönelik yakıcı merakım tekrar alevlendi. Onun varlığı bir gizemdi: mürettebatın geri kalanı da onun *Elephantine*'e bindiğini görünce benim kadar şaşırmış gibiydi.

Önceki huzursuzluğum da geri döndü. Kız etrafta dolaşıyor, açıkça hoş karşılanıyordu ve istediğini yapmakta özgürdü. Paketli

eşyaları açıp onları çeşitli kamaralara taşıyarak işe yarar olduğunu gösterirken, ben kesinlikle hoş karşılanmayacağım için gizlenmek ve işe yaramaz bir hâlde saklanmak zorundaydım. Kılık değiştirmiş olmam benim için bir güvenceydi. Ama bu, çevremde yalnızca mürettebatın diğer üyeleri olduğunda işe yarıyordu. İnsanlar görmeyi bekledikleri şeyi görüyorlardı ve mürettebat arasında bir genç kız görmek, beni özellikle aramadıkları takdirde, akıllarına bir gelmezdi.

Zaten dayım benim Arjantin'e giden bir gemide olduğuma inanıyordu. Bay Hayes'e gelince... Ondan bir gün daha uzak durmam gerekiyordu. Gerginlik, kaslarımı gevşeterek tenimden dışarı sızdı.

Fark edilmek konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Çantamdan biblo kutusunu çıkardım yavaşça. Ahşap, tenime değdiğinde sıcaktı. Kutu, sanki küçük sınırları içinde tutulan sihir serbest kalmayı istiyormuş gibi titriyordu bazen. Bu, sadece kırılgan şeylerin hayatta kalabileceğini gösteriyordu. Kutu, yüzyıllar önce yaşanmış bir dönemden, tarihin hatırladığı bir isimden bahsediyordu: Kleopatra.

Yeni bir anı geldi ve nefesimi tutarak yüzyıllar önce yaşanan bir ânın içine gömüldüm. Nil'in son kraliçesi bir masanın üzerinde duruyordu, önünde sığ kâselerin ve bodur seramik kavanozların içinde dağınık hâlde çeşitli malzemeler vardı. Kraliçe, merak uyandıran sembollerle ve çizimlerle dolu tek bir parşömen yaprağını inceliyordu. Semboller arasında kendini yiyen bir yılan ve sekiz kollu bir yıldız çizimini seçebildim. Çevik parmakları malzemeleri karıştırmak, harmanlamak ve doğramak için canla başla çalışıyordu. Bal ve tuzu, kurutulmuş gül yapraklarını ve otları, hayvan dişlerini ve yağını tanıdım. Uzun, neredeyse şeffaf bir elbise giymişti. Boynunu, el ve ayak bileklerini, ayakkabılarını, baştan aşağıya, lapis, lal taşı, inciler, altın, turkuaz ve ametist mücevherler süslüyordu.

Masanın diğer tarafında zarif ama Kleopatra'nın gösterişli varlığının yanında sönük kalmış iki kadın duruyordu. Onun güzelliğinin ve zarafetinin bir yansımasıydılar. Bir tür içgüdüyle, kadınların Kleopatra'nın hizmetkârlarını olduklarını biliyordum.

İçlerinden biri bir soru sorunca, antik dil tenimin üzerinde hızla gezinir gibi oldu. Keşke ne dediklerini anlayabilseydim.

Kleopatra yaptığı işi bırakmadan başını salladı.

Kısa boylu hizmetçi başka bir soru sordu.

Kleopatra net bir sesle cevap verdi. Titremiyordu, yumuşak da değildi. Sakinleştiren ve ilham veren, düzenleyen ve ikna eden türden bir sesti. Sahne, sanki bir sayfa çevrilmiş gibi kayboldu. Yavaşça bilincime geri döndüm, mürettebatın şarkı söyleyen sesleri, şimdiki âna dönmeme yardımcı oldu. Birkaç saniye boyunca gördüğüm şeyin dehşeti zihnimde yankılanırken, sadece nefes alabildim.

Kleopatra sihir konusunda bir ustaydı. Şahit olduğum sahnede bir sihir yapıyordu. *Keşke ne yaptığını bilseydim*, diye düşünerek iç çektim. Davranışı ve duruşu öz güven doluydu. İksir yapımına yabancı değildi.

Tenimde bir farkındalık karıncalanması oluştu. Biri beni izliyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Biblo kutusunu yeniden çantama tıkıştırdım, kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Etrafımda bir tur attım, bakışlarım güvertede gezindi. Direğin arkasına saklanmıştım, eski fıçılarla çevriliydim ama kulaklarımda yüksek sesli alarm çınlamaları vardı.

Fakat kimse yoktu.

Görev yerlerinde çalışan mürettebat, reis veya en sonunda salondan çıkan dayım yoktu. Hareket edip direğin sağlam ahşabının çevresine baktım. Geminin ön tarafında, *Elephantine*'in küpeştesine aylak bir zarafetle yaslanmış olan Bay Hayes vardı. Hüzünle Kahire'ye bakıyordu.

Beni geride bıraktığı için pişman olup olmadığını merak ettim.

Ne kadar *aptalca* bir düşünce. Pişman olup olmaması önemli değildi. Davetsiz soruyu aklımdan zorla çıkarmak için başımı iki yana salladım. Hızla dönüp yere çöktüm. Hafif esinti uykumu getirmişti, göz kapaklarım titreyerek kapandı. Gözlerimi tekrar açtığımda, güneşin keskin parıltısını engelleyen bir gölge gördüm.

Kareem elinde bir kâse yemekle bana bakıyordu. "Aç mısın?"

Başımla onayladım ve Kareem bana iki yumurta ve tavuktan oluşan öğünü uzattı. Kimyon ve sarımsağın leziz tadı vücudumun her köşesine yayılan sıcak bir his verdi. Biraz daha istiyordum ama sormaktan çekindim. Bunun yerine onu mutfağa kadar takip ettim ve büyük, sabunlu bir kovada bulaşıkları yıkamasına yardım ettim.

Günün geri kalanında, közlenmiş limonlarla kaplı ekmekli balık ve lezzetli bir sosla birlikte közlenmiş patlıcanlardan oluşan öğle yemeği hazırlıkları, ardından da temizlik ile meşgul olmamı sağladı. Saatler geçtikçe, gerginlik, kuzey rüzgârı ile uçup gitmişçesine yavaş yavaş kayboldu. Bulunduğumuz yer ile Kahire arasındaki mesafe genişledikçe, dayımın hepimizi geri döndürme olasılığı azalıyordu. Fakat ne zaman ve nasıl ortaya çıkıp kendimi göstereceğimi hâlâ bilmiyordum.

Nasıl yaparsam yapayım, Tío Ricardo öfkelenecekti.

Kaygılanmaya başladım. Öğrendiğinde ne yapacaktı? Tekneye binebilmeye öylesine odaklanmıştım ki sonrasında ne olacağını düşünmeyi ihmal etmiştim. Papá'nın, yoluna taş koyduğundan bahsettiğinde, acı öfkesini duymuştum sesinde. Ve şimdi ben de burada, ona itaatsizlik ediyordum.

Bana yardım edebilecek, güvenebileceğim kimse olmadan...

Kareem, "Salonda akşam yemeği servisini yapmama yardım eder misin?" diye sorarak beni düşüncelerimden kopardı.

İçgüdüsel olarak reddetmek istesem de merak zihnimi sert bir biçimde ele geçirmişti. Herkes yemek salonunda olacak, rahat rahat yemek yiyecek ve sohbet edecekti. Belki tekneye gelen gizemli kızı da görebilirdim bir kez daha. Dayımın faaliyetlerindeki bazı boşlukları doldurabilecek tartışmalarını dinleme fırsatım olurdu. Muhtemelen, ebeveynlerim onun kazılarına katılmışlardı. Kaybolmalarına kadar geçen günlerde neler yaptıkları konusunda bir şeyler öğrenebilirdim.

Kareem cevabımı bekleyerek bana bakıyordu. Tüm gün, mürettebatın geri kalanı tarafından görülmemem ve fark edilmemem için bana yardım etmişti. Hiç söylemese de, *acaba bunları annem ve babam nedeniyle mi yapıyor* diye merak ettim.

"Ederim," dedim.

Kareem, domates soslu ve pirinçli, mercimek ve makarna bazlı bir yemek olan kuşari ile dolu iki tabakla önümden geçip boş salona girdi. Benim elimde ise daha önce deneyip ferahlatıcı ve lezzetli olduğunu doğruladığım büyük bir sürahi naneli limonata vardı. Yemekleri masanın ortasına bıraktık, sonra Kareem'i takip ederek masadan belli bir mesafe uzakta, diğer garsonların da beklediği yerde durdum. Mürettebattan başka biri ekibin bardaklarını doldururken başımı eğdim.

Daha önce gördüğüm kız dışında tamamı erkeklerden oluşan grup alçak sesle sohbet ederek içeri girdi ve yemyeşil salondaki yuvarlak masaya oturdu. Dört kişiydiler, ben sadece ikisini tanıyordum. Dayım avucundaki kıvrılmış mektubu incelerken, Bay Hayes kıza eşlik eden iri yarı beyefendiyle hararetli bir tartışmaya girmişti. Kareem, duvarın yanında duran ve özellikle uzun boylu olan bir görevlinin arkasında durmamı işaret etti. İyice saklanmıştım ve mürettebattan hiç kimsenin beni tanımamasına inanılmaz derecede minnettardım. Uzun tuniğimin altından zar zor görünen deri çizmelerimin ucuna baktım.

"Pekâlâ, bekletme bizi," dedi Bay Hayes. "Ne yazıyor mektupta?"

"Ekip liderinizden mi?" diye sordu kaslı adam İngiliz aksanıyla. Uzun bacakları ve iri kemikleriyle masadaki herkesi gölgede bırakıyordu. Duruşu keskin çizgilere ve kurallara olan düşkünlüğüyle ters düşüyordu. Kendisine servis yaparken, hareketleri kesin ve netti. Kız ince yapısıyla adamın yanında karahindiba gibi duruyordu. Güçlü bir rüzgâr, uçmasına neden olabilirdi.

Yine de soluk bakışları hiçbir şeyi kaçırmıyormuş gibiydi. Gözleri masadan kavisli duvar boyunca uzanan pencerelere, oradan yemek arkadaşlarına geziyordu. Huzursuz görünüyordu.

"Hayır, Abdullah'tan," dedi Tío Ricardo. "Giriş kısmından dışarı uzanan başka bir koridor keşfetmişler. Ancak çok fazla molozla kapatılmış." Mesaja kaşlarını çattı. "Bu, muhtemelen koridor nereye gidiyor olursa olsun, her yerin keşfedildiği ve kayda değer her

şeyin yağmalandığı anlamına geliyor. Sadece kabartmalardan herhangi birinin zarar görmemiş olmasını umabiliriz."

"Şüpheli," dedi iri adam. "Hırsızlar oyma kabartmalardan ne kadar para kazanabileceklerini öğrendiler. Özellikle de fakir Mısırlılar."

Keskin bir sesle, "Sana fikirlerin için para ödemiyorum," dedi Tío Ricardo.

Adam omuz silkerken, çatal bıçağı yüksek bir ses çıkararak tabağına sürtündü. Bu hareketten korkunç bir gıcırdama sesi çıktı ve Bay Hayes, hep yanında olan matarasından bardağına viski doldururken yüzünü buruşturdu. Tabağını, vücuduna dolan içkiyi emmesi için ekmekle doldurmak istedim.

"Bu oda henüz keşfedilmemiş başka bir giriş yoluna açılabilir," dedi Tío Ricardo. "Ama Whit, günler önce yola çıkmamız gerektiğini söylemiştim sana. Hatta şu anda bile toprağı kazıyor olabilirdik."

"Mümkün değildi," dedi Bay Hayes yumuşak bir sesle. "Üstelik Sir Evelyn ve Maspero ile olan yemeği sen ayarlamıştın. Gelecek sezon için ruhsat alamama riskini göze alamazsın, Ricardo. Başarısız olursan Abdullah'ın ne diyeceğini bir düşün."

Dayımın kafasına dank etti.

"Açıklığa kavuşturalım," dedi kaslı İngiliz. "Maspero ve Sir Evelyn ile tartışmadınız mı? Çünkü sözleşmem bu sezonun geri kalanını ve gelecek sezonu kapsıyor."

Katı hareketleri yemeğin ilerleyen dakikalarında da azalmayan adama sert bir bakış attım. Uzun bir tüfek sırasının asılı durduğu bar duvarlarından birine bakıyordu dikkatle. Ağır silahın adamın elindeki görüntüsünü gözümde canlandırabiliyordum neredeyse. Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti indi. Bay Hayes adama temkinli ve tarafsız bir ifadeyle bakıyordu. Duruşu şimdiye dek gördüğümden oldukça farklıydı. Yanında oturan kızı en ufak bir şekilde bile umursamıyordu. Tuz istemek için bile olsa. Sadece öne doğru eğilip, kız orada oturmuyormuşçasına, kızın üzerinden uzandı.

"Elbette konuştu," diye mırıldandı Bay Hayes, tabağına tuz serperken. "Ricardo'nun elinde değil."

"Konuşma buna değdi ve sen de bunu biliyorsun," dedi Tío Ricardo. "Midemin kaldırabileceği saçmalıkların da bir sınırı var."

"Nasıl, bayım?" diye sordu kaslı beyefendi. "O olmaz, Isadora, senin için fazla baharatlı."

Kız bakışlarını kaldırdı, ağzı inatçı bir çizgi hâlini aldı. Yemeğinin üzerine bol miktarda kırmızı baharattan döktü. Adam yüksek sesle iç çekerken, kız sakince ilk lokmayı yedi. Gülümsememi bastırdım. Belki de kızda ilk düşündüğümden fazlası vardı.

"Korkarım ki annesi ona çok fazla özgürlük tanıyor," dedi kaslı adam, kız sanki kendisinden birkaç adım uzakta oturmuyormuş gibi. Isodora'nın açık renk gözleri kısıldı ama sonra ifadesi yumuşak bir tarafsızlığa döndü. Hemen ona bir sempati duydum.

Dayım dikkatini tekrar kaslı adama çevirdi. "Soruna cevap vermek gerekirse, Mösyö Maspero'nun ve Sir Evelyn'in burada ne haltlar yediğimizi bilmediğini teyit ettim."

"Günün birinde öğrenirlerse, Tanrı hepimize yardım etsin," dedi Bay Hayes.

"*Beni* bu yüzden işe aldınız," dedi iri adam.

Bay Hayes, İngiliz'i dikkatle inceledi. Şüphe, Bay Hayes'in gergin omuzlarından çatalını ve bıçağını tutan parmaklarına kadar vücudunun her çizgisine kazınmıştı.

Bakışlarım dayıma kaydı.

O da Bay Hayes kadar tedirgin görünüyordu ama herhangi bir endişesini dile getirmek yerine, "Umarım hiçbir zaman sizin hizmetlerinizi kullanmak zorunda kalmayız, Bay Fincastle," dedi.

"Tabii, tabii," dedi Bay Hayes kuru bir sesle.

"Sizi işe almış olmam bile ne utanç," diye yorumda bulundu dayım.

"Kayıp sponsorlarınız yüzünden mi?"

"Evet, ölümleri çok büyük bir darbe oldu."

"Eh, her şey kaybedilmiş değil," dedi Bay Fincastle. "Kesinlikle zengin bir adam oldunuz." Çatalını çevirip gemiyi işaret etti.

"Bu, iğrenç bir gözlem," dedi dayım.

Bay Fincastle soğuk bir şekilde gülümsedi. "Ama ne olursa olsun, doğru."

Kanım dondu. Tüm bunların parası bana kalan mirasla mı karşılanmıştı? Başka bir düşünce dank etti kafama. *Sponsorlar.* Başım döndü. Tüm bu girişimi finanse eden ebeveynlerimdi, bahsettikleri. Görüş alanımın köşelerinde siyah noktalar yüzüyordu. Bunu daha önce neden düşünmemiştim? Dizlerim titrediğinden, ayakta durabilmek için duvardan destek aldım.

Dayım ebeveynlerimin ölümüyle birlikte tonla paraya sahip olmuştu.

Ninova

BÖLÜM ON DÖRT

Ertesi sabah, rüzgâr bizi akıntıya karşı ittiği için kürek ekibi rahat etti. Dışarı doğru şişince dolu karınlara benzeyen yelkenler bizi altın rengi ve kısmen yıkılmış olağanüstü anıtların yanından itiyordu. *Elephantine*'in her iki tarafında, antik tapınakların ve küçük teknelerinde ağ atan balıkçıların pitoresk sahneleriyle dolu hiç bitmeyen bir kıvrımla küçük kum tepecikleri uzanıyordu. Kareem yanından geçtiğimiz köylerin isimlerini söyledi.

Bazılarının duvarları çamurdandı, bataklıklarla çevriliydi, diğerleri ise suyun keskin yeşiline bakan bodur binalarıyla daha görkemli görünüyordu. Nehrin toprakların üzerinde damar gibi yayıldığını görünce, Mısır'da neden bu kadar saygı gördüğünü de anladım. Hayat ve besin veriyordu, maceraya ve keşfe götürüyordu, ayrıca insanları evlerine de ulaştırıyordu. Kareem bana Nil ile ilişkilendirilen tanrıların isimlerini öğretti: Hapi, taşkınların tanrısı; Sobek, nehir timsahlarının tanrısı; Anuket, Nil şelalelerinin tanrıçası.

"Eski Mısır dini hakkında çok şey biliyorsun," dedim.

"Abdullah sayesinde," dedi. "O, ekibin bilginidir."

Kareem çalışmaya başlayalım diye beni korkuluklardan uzaklaştırdı. Güverteyi temizlerken, Tío Ricardo veya Bay Hayes'e dair bir işaret duyduğumda başımı eğdim. Bay Fincastle beni tanımıyordu, bu yüzden onun hareketlerini takip etme zahmetine girmedim. Öğlen civarı, aşçı ve Kareem'in ekmek yapmak için halka açık fırınlardan birini kullanmaları gerekiyordu, bu yüzden karaya çıkabilmeleri için durduk. Ana yemeğin, zeytinyağına bandırılmış, tuz ve karabiberle tatlandırılmış kızarmış pide ile mercimeklerin

Ninova

koyu bir çorbaya dönüşene karıştırılmasıyla yapılan bir yemek olduğunu öğrendim. Tatlı olarak ise hurma yedik ve mürettebattan birkaç kişi bunun yanı sıra tütün ve kahvenin de tadını çıkardı.

Öğle yemeğinden sonra, tekneyi, en arkasına ulaşana dek, direğe doğru ovarak temizledim. Kıllı fırçayı sıkmaktan parmaklarıma kramp girmişti, sırtım ise günün büyük bölümünü dizlerimin üzerinde iki büklüm geçirdiğim için ağrıyordu. Güvertede yaptığım iş hoşuma gittiği için rahatsızlığın üstesinden gelebildim. İyi bir vuruş ve kirlerin temizlenerek güzel ahşabın ortaya çıkması...

Biri bağırdı ve aniden çıkan öfkeli rüzgâr nedeniyle anlaşılmaz sözcükler havada uçuştu. Başımı kaldırdım, saçlarım fesimin içinden bir karmaşa hâlinde serbest kaldı. Kâğıt parçaları görüş alanımda dans ederken, yüzüme bir tokat yememek için geri çekildim.

"Hayır!" diye bağırdı reis. "Yakala onları, aptal!"

Kaptan çaresiz bir şekilde, çılgınca etrafına bakarak dört bir tarafı işaret ediyordu.

Mürettebattan birkaç kişi güvertede koşuşturup, başıboş kar taneleri gibi uçuşan kâğıtları kaparken, çılgınca bir telaş vardı. Ayağa fırladım ve tahtaların üzerinde dalgalanan iki kâğıdı kapıverdim. Bir diğeri yukarı doğru, korkuluğun üzerinden uçup gözüme çarptı.

Bir kolumu uzatıp öne doğru sendeledim, parmak uçlarım genişçe açıldı. Tekne sallanıyor, su sertçe dalgalanıyordu. Hatam çok açıktı. Destek alabileceğim hiçbir yer yoktu ve çok fazla dışarı sarkmıştım, tekne suya doğru eğildiğinde, öne doğru uçtum ve nehre düştüm.

Yardım için bağırmaya zamanım yoktu.

Avuç içlerime sertçe çarpan sıcak su beni sardı. Etrafımda baş döndürücü bir dansla kabarcıklar patladı. Gözlerimi kırpıştırdım ve sertçe ayaklarımı çırparak doğruldum. Yüzeye çıkıp ağzımdaki suyu tükürdüm.

"Nehre düşen var! Birini kaybettik!" diye bağırdı biri yukarıdan.

Biraz daha öksürürken, bir yandan da yeniden suyun altına batmamak için çabalıyordum. Akıntı, kazanmaya kararlı kuvvetli

bir güçle beni çekiyordu. Ayak bileğimin yanından bir şey geçince, dehşet içinde çığlık attım. Daha önce hiç nehirde yüzmemiştim... Derin su, hayal gücümü korkutucu yüksekliklere çıkarmıştı. Yüzeyin altında gizlenen neyi? Su, hiçbir şeyin net olarak görülemeyeceği kadar karanlıktı ve etrafımda korkunç bir yumruk gibi kıvrılıyordu. Başımı geriye yatırıp yukarı baktım ve Bay Hayes'in eğlenen mavi bakışlarıyla karşılaştım. Kollarını küpeşteye dayamıştı, yakışıklı yüz hatları kahkahalarda bükülmüştü ve kızıl saçları güneş ışığında cilalı kehribara benziyordu. "Buraya kadar yüzerek mi geldin, Olivera?"

"Çok komik."

"Yüzmek için güzel bir gün, değil mi?"

"Bay Hayes," dedim, suyu tükürerek, "yardımına minnettar olurum."

Tırnaklarını inceledi. "Bilmiyorum. Ne verebilirsin bana?"

"Vicdanlı olduğunu sanıyordum."

Hiç duraksamadan, kuru bir şekilde, "Sadece, o kelimenin nasıl yazıldığını biliyorum," dedi.

Eğer yüksek sesle sulara vurmuyor ve burnumu suyun üstünde tutmak için çalışmıyor olsaydım, bu beni de gülümsetirdi. "İyi bir yüzücü değilim," dedim, sesimdeki paniği gizlemeden.

Bir anda neşeli ifadesi yıkıcı bir ifadeye dönüştü. "Ne dedin?"

"Nehre girmeyi planlamıyordum."

"Lanet olsun." Bir anlığına arkasını döndü, sonra elinde uzun bir halat ile geri döndü. Bir ucunu aşağıya sarkıttı, halat benden birkaç metre öteye indi. Nehrin beni uzaklaştırdığını fark etmemiştim.

"Ulaşabilir misin?"

Yavaşça ama emin bir şekilde kendimi *Elephantine*'e doğru iterek ilerlemeye çalıştım. Ama akıntı beni geriye doğru sürüklüyordu. Birkaç küfür savurarak, ayaklarımı çılgınca çırptım ve halata yaklaşmayı başardım.

"Sanırım kendi başıma halledebilirim."

Küpeştenin üzerinden atlamaya hazırlanırken, "Bu konuyu konuşacağız," dedi Bay Hayes, kasvetli bir sesle. "Hem de uzun uzun konuşacağız."

"Bunu dört gözle bekliyorum," deyip biraz daha su tükürdüm.

"Lanet olsun." Arkamdaki bir şeye baktığı sırada gözleri büyüdü. "*Inez!*"

Başımı yarım çevirdiğimde, nehrin yüzeyini kesen obsidiyen rengi sırtı, suyun yüzeyinin altında bir mermi gibi hareket eden büyük gölgeyi gördüm. Dehşet bedenimi ele geçirirken, felç olarak yüzmeyi bıraktım.

Bir Nil timsahı. On metre kadar ötemdeydi ve yaklaşıyordu.

Başımın üstünde yüksek sesli bir boğuşma, çılgınca bir konuşma vardı ama ses sanki yüz binlerce kilometre öteden, aydan geliyordu. Bana doğru yüzen avcıdan bakışlarımı ayıramıyordum. Kendime geldiğimde beceriksizce tekneye doğru yüzdüm. Yanımda, bir yerden bulanık bir hareket oldu, büyük bir vücut nehre çarptı. Yanıma gelen Bay Hayes'ti, başını sallıyordu, koyu kahverengi ve ıslak saçları yüzüne yapışmıştı. Bir kulaçta bana ulaştı ve elimi sıktı.

"Ah hayır, hayır," diye kekeledim.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi sakince. "Derin bir nefes al." Henüz nefes alamadan suyun altına sürüklendim.

Önümü göremiyordum, bulanık nehir görüşümü engelliyordu.

Ama dibe doğru, aşağı, aşağı ve daha da aşağı yüzdüğümüzü biliyordum. Etrafımızda uzanan su bitkileri ve ot sapları bizi derinlere hapsetmekle tehdit ediyordu. Bay Hayes'in sert avucu elimi sardı, iri bedeni etrafımda kıvrıldı. Akıntıya karşı sarsılmaz bir şekilde bağlandık. Dalga dalga kumlar fırlayıp etrafıma yayılırken, akciğerlerim yanmaya başladı. Işığa doğru yüzmeye çalıştım ama Bay Hayes başını iki yana sallayıp beni olduğum yerde tuttu.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarımız buluşana dek başımı nazikçe öne doğru çekti. İkimiz de gözlerimizi kapatmadık. Vücudumun her zerresinde bir elektrik akımı hissettim. Hava kabarcıkları onun ağzından çıkıp benim ağzıma girdi. Göğsümdeki basınç azalırken, ondan daha fazla havayı almak istemediğim için

başımı çevirdim. Parmaklarımız birbirine kenetli hâlde biraz daha bekledik, sonra Bay Hayes kumlu zemine tekme savurdu, bacakları bacaklarıma sürtünürken ışığa doğru yukarı fırladık.

Yüzeye çıkınca, tam gözlerimdeki suyu sildiğim sırada, Bay Fincastle'ın teknenin üzerinden suya doğru ateş ettiğini gördüm. Önümüzden öfkeli kurşunlar yağıyordu. Kızı Isadora, narin bir kır çiçeği gibi yanında duruyordu. Kız yavaşça zarif bir tabanca çıkarırken, rüzgâr saçlarını çekiştiriyordu. Tabanca, eldivenli elinde ince ve narin görünüyordu.

Son derece sakin ve dengeli bir şekilde tetiği çekti.

Babasıyla birlikte timsaha ateş ederken, ona olan saygın arttı.

"Temiz mi?" diye bağırdı Bay Hayes.

"Öyle olduğunu düşünüyorum," diye bağırdı Bay Fincastle. Elephantine mürettebatı onun ve kızının iki yanını çevrelemişti. Sözleri üzerine, Isodora da dâhil olmak üzere hepsi sevinç çığlıkları attı. Nil'in yüzeyinde durduğum yerden, onun kendiyle gurur duyan memnuniyetini görebiliyordum.

"Evet, kesinlikle tamamen önlenebilir olan durumu kutlayalım," diye mırıldandı Bay Hayes, nefesinin altından. Gözlerinin etrafındaki çizgiler gerginlikten sıkılaşmış hâlde bana döndü. Beni kollarının arasına çekti. Sözleri yarı bağırma hâlinde çıktı: "İyi misin?"

Yanağındaki su damlasına bakmamaya çalışarak titrek bir kahkaha attım. "O kadar da kötü değildi."

Bay Hayes, İngiliz bir aristokrat tonuyla, "Ah, evet, çok güzel zaman geçirdik," deyince, gözlerimi kırpıştırdım. Açık mavi gömleği gözleriyle uyumluydu ve kaslı omuzlarını belirginleştirmişti. Geriye doğru ayak çırpıp aramızda bir mesafe açtı ve tekneyi işaret etti. "Önce sen, Olivera."

Yan yana yüzerken, başımın üzerinden esen rüzgâr Elephantine'i tehlikeli bir şekilde sallıyordu. Halat hâlâ yanda asılıydı. Bay Hayes bir hamle daha yapıp halatı bir tur yumruğuna doladı. Bana, "Diğerini beline bağla. Seni yukarı çekecekler," dedi.

Kabaca yukarı çekilip tekneye bindirildiğim rahatsız edici bir aradan sonra, nehre düştüğümden beri ilk kez tam nefes alabildim.

O anda herkesin cinsiyetimi keşfettiğini fark ettim. Beni çevrelemiş olan mürettebat şaşkınlıkla bana bakıyordu, beyaz tunik altındaki vücudumun belirgin kıvrımları açıkça görünüyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Bay Fincastle hâkî pantolonu ve uzun çizmeleriyle, silahını omzuna dayamış, önümde duruyordu. "Kaçak bir yolcumuz varmış. Peki kim olabilirsin sen acaba?"

Rüzgâr ıslak giysilerime sürtünürken dişlerim takırdıyordu. "Be-ben I-Inez Emilia O-Olivera. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Bizi kurtardığınız için teşekkür ederim." Bay Hayes bana hoşnutsuz bir bakış attı. Sanırım ona da teşekkür etmeliydim.

Bay Fincastle akıcı bir hareketle silahını yüzüme doğrulttu. "Peki neden teknemizdeydin? Kazıyı gözetleyip casusluk yapmak için mi buradasın?"

Silahın namlusuna baktım, kalbim göğsümde yüksek sesle çarpıyordu. Isadora iç çekince, dikkatim ona kaydı.

Bay Hayes önüme geçip, "Ne halt ediyorsun sen?" dedi. "O, Ricardo'nun yeğeni, aptal herif. İndir silahını."

Ama Bay Fincastle silahını indirmedi. Gemideki herkes için geçerli bir tehditmişim gibi soğuk bir şekilde süzdü beni. Kızı bana ihtiyatlı, anlayışlı bir bakış attı. Babası bir adım daha yaklaştı. Tetiği çekerse, sağ kalamazdım. Ona karşı çıkmak istedim ama tek bir kasımı oynatırsam beni vurmaktan çekinmeyeceğini içgüdüsel olarak biliyordum.

"O lanet olası silahını indir," dedi Bay Hayes, sessiz bir şekilde. Tonu, sesindeki tehdidi gizlemiyordu.

"Ona kefil misin yani?"

"Kefilim."

Isodora kaşlarını kaldırıp bir ona bir bana baktı.

Bay Fincastle silahını kolunun altına sıkıştırıp ellerini yukarı kaldırdı. "Bu kadar titiz olamayız," deyip, hayatımı kurtardıktan birkaç dakika sonra hayatımı tehdit eden o değilmiş gibi uzaklaştı.

Isodora muslin kumaştan ceketini çıkarıp bana uzattı. "Utanma diye."

Kızardım ve aceleyle ceketi giydim. "Gracias. Yani, teşekkürler."

Bana gülümsedi, sonra Bay Hayes'e son bir bakış atıp tabancasını etek cebine koydu ve fırlayıp babasının peşinden gitti.

"Hepiniz işinize devam edebilirsiniz," dedi Bay Hayes, kalan seyircilere.

Mürettebat dağıldı. Bay Hayes yüzüne yapışan saçlarını düzeltti. Aniden endişeli bir ifadeyle pantolonunu indirdi ve alçak sesle bir küfür savurdu. Neredeyse duymadım, bakışlarım karnının düz yüzeyini çizen kasların keskin çizgilerine yapışan ıslak kumaşa kilitlenmişti. Pantolonunun ıslak pamuğu kaslı kalçalarına yapışmıştı. Belki de iç çamaşırı yoktu.

Tuhaf bir şekilde başım dönerken, kendimi bakışlarımı kaçırmaya zorladım. "Bir şey mi kaybettin?"

"Kardeşimin matarası. Çok severdi."

Büyük ihtimalle şimdi bir başka timsahın elindeydi. "Muhtemelen en iyisi bu."

Bana ters ters baktı, sonra belimdeki düğümü çözmeye koyuldu, o sırada sıcak parmakları vücuduma değiyordu. Karnımda bir sıcaklık birikti, yanaklarım kızardı. Ağzım kurudu, öyle ki nehrin çevresindeki altın rengi kumlardan daha kuruydu. Çenesini eğip düğüme odaklandığı sırada, yüzü benim yüzümden birkaç santim uzaktaydı. Mavi gözleri, ıslaklıktan dolayı diken diken olmuş koyu renk kirpiklerle çevriliydi. Sıcak bir kızarıklık tenimde dans ederken titredim. Bay Hayes durakladı, bakışlarını kaldırınca gözlerimiz buluştu. Ona güvenemediğim hâlde onu yakışıklı bulmam beni rahatsız ediyordu. Dudağımı ısırdım, o da bu hareketimi takip ederken gözlerini hafifçe kıstı.

Bay Hayes'in ifadesi yumuşadı, bakışları sıcaktı. "Gerçekten iyi misin?"

Sesindeki şefkatli endişe, sıcak bir şey yudumlamak gibiydi. Birbirimize baktık, nefesim boğazımın arkasında düğümlendi. Sınıra çok yakın bir yerde dans ettiğimin belli belirsiz farkındaydım. Tek bir yanlış adım atarsam, kendimi bilmediğim bir yerde bulurdum.

Bay Hayes boğazını temizleyip bakışlarını indirdi ve dikkati yeniden halata yöneldi. "Üzerindeki oldukça şık bir kıyafet," dedi, yumuşak bir sesle, sesi ifadesizdi. "Yakın zamanda mı aldın?"

"Bavulumda fazladan bir tunik vardı. Kullanmamanın israf olacağını düşündüm."

Çektiği ip düştü. Mavi bakışlarında gizlenmiş tehlikeli bir parıltı vardı. "Güneş yanığı olmuşsun. Şapkan nerede?"

"Başımdaydı."

"Düşmeden önce başında fes vardı, ki bir fes güneş ışınlarına karşı en ufak bir koruma bile sağlamaz. Bu saatlerde güneş ölümcül olabilir."

"Diğeri kıyafetime uymuyordu," dedim. "Pratik bir şekilde kılık değiştirmem gerekiyordu."

"Aman Tanrım, o sendin," dedi, hayret dolu bir tonla. "Bize akşam yemeği servis ettin. Burnuma vanilya kokusu gelmişti."

"Ne?"

"Sabunun," dedi, sakin bir şekilde. "Anlamam gerekirdi ama böyle bir şeyin imkânsız olduğunu düşündüm..."

"Gerçekten içgüdülerine daha fazla dikkat etmelisin. Seni yanlış yola götürmezler."

Bay Hayes sanki ona vurmuşum gibi irkildi. Aniden bir adım geri gitti.

"Ne oldu?"

Başını iki yana sallayıp gülümsedi ama bu gerçek gülümsemelerinden biri değildi. Sertti, taştan yapılmış gibi. "Benimle gel, Señorita Olivera."

"Hayır, gelmemeyi tercih ederim. Gracias." Sular damlayan kıyafetlerimi işaret ettim. "Gerçekten üstümü değiştirmem gerek."

Dirseğini demir korkuluklara koyup soğuk bir şekilde bana baktı. "Bir ara dayınla yüzleşmen gerekecek."

Eğildim ve tuniğin uzun etekliğini sıktım. "Hazır olduğumda yüzleşirim. Birkaç gün sonra falan?"

Bay Hayes kısa bir kahkaha attı. "Ondan önce seni bulamayacağını da nereden çıkardın?"

Omurgamdan aşağıya bir korku kaydı. Bir müttefike ne kadar ihtiyacım olduğunu ancak o an fark ettim. Bay Hayes'e zerre kadar güvenim yoktu ama tehlikeyi fark ettikten sonra bile benim yanıma gelmek için Nil'e atlamıştı. Dayımla tek başıma yüzleşmek istemiyorum. "Benimle kalır mısın?"

Bay Hayes gözlerini kıstı. Yüzümü inceledi ve çaresizce saklamaya çalıştığım şeyi gördü. "Neden gerginsin?"

"Çok öfkelenecek. Benim tarafımı tutarsan iyi olur."

Dehşete düşmüş gibiydi. "Kesinlikle olmaz."

Yarı telaşlı bir şekilde, bana daha fazla zaman kazandırabilecek bir şeyler söylemeyi düşündüm. "Kahire'de birlikte geçirdiğimiz o günden sonra arkadaş olacağımızı düşünmüştüm."

"Artık öyle bir şey yok," dedi ciddiyetle. "Neden böyle düşündün ki?"

Yanaklarım derin bir kızarıklıkla yandı. "Hayatımı kurtardın. Birlikte yemek yedik. Bana bir veda öpücüğü verdin?"

"Davranışlarımdan bir anlam çıkarmak senin hatan. Ben herkese aynı şekilde davranırım. Ayrıca *arkadaş* olduğumuzu düşünüyor olsaydın, bu lanet teknede başka biriymiş gibi davranıp bana yalan söylemezdin."

Tenimin altından sıcak bir utanç duygusu aktı. Otelin içinde gözden kaybolduğu sırada aptal aptal ona baktığımı, dudaklarının tenimde değdiği yere dokunduğumu hatırladım. "Yani, tanıştığın herkesi öpüyorsun."

Ağzının köşeleri derinleşti. "Bu bir soru mu, Olivera?"

"Peki, neden öptün?"

"Neden öpmeyeyim?" Aylakça omzunu kaldırdı. "Her şeyin bir anlamı olmak zorunda değil. Sadece bir öpücüktü."

"Dikkatli ol. Alaycılığın ortaya çıkıyor."

"Başından beri gördüğün bir şeyi saklamanın bir anlamı yok." İç çekti. Görünüşteki rahat duruşunu bozmadan, elini birden öne doğru uzatıp bileğimi sıkıca kavradı. Şaşkınlığıma sırıttı. "Hadi bitirelim şu işi. Seni ona ben mi sürükleyeyim yoksa sen kendin yürür müsün?"

Sımsıkı kenetlenmiş olan çenemi kaldırdım ve parmaklarının sıcaklığının kalp atışlarımı nasıl altüst ettiğini görmezden gelmeye çalıştım. "İstediğin gibi olsun öyleyse."

"Aferin," diye mırıldanıp beni serbest bıraktı.

Bay Hayes beni bir şekilde önüme geçmeden veya bana tekrar dokunmadan salona doğru yönlendirirken yan yana yürüdük. İtaat etmeyi emreden bir duruşu vardı. Ama nedense, her türlü liderliği elinin tersiyle ittiği izlenimine kapıldım.

Bana baktı.

Yutkundum ve içimdeki karmaşayı göstermek istemediğim için sert bir şekilde önüme baktım. Avuçlarımda ter birikmişti. Kalmak için bir neden göstermem gerekiyordu.

Bay Hayes salonun girişinde kenara çekildi.

Yaklaştım, kaşlarındaki belli belirsiz her çizgiyi, bakışlarındaki ince daralmayı görebilecek kadar yaklaştım. "Dayım bizi geri çevirmeye ve beni geri göndermeye karar verirse, bir şeyi bilmeni istiyorum."

Beni temkinli bir şekilde süzdü. "Nedir?"

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim. Ve sen ne düşünürsen düşün, ben seni bir arkadaş olarak görüyorum, Whit."

Hızlı bir nefesle gözlerini kırpıştırdı. Nefesi öylesine sessizdi ki, onunla aramda bir adımdan daha az bir mesafe olmasaydı, nefes aldığını fark edemeyebilirdim. Sözlerim doğruydu. Bir arkadaşın yapacağı gibi peşimden atlamıştı suya. Fakat ona veya dayımın planlarına dâhil oluşuna güvenmiyordum.

Ama Whit hayatımın kurtulmasını sağlamıştı.

Kalbim kaburgalarıma çarparken yanından geçtim. Dayım yuvarlak bir masada oturmuş, bazı belgeler inceliyordu, dirseğinin yanında bir fincan sade kahve vardı. Defterine bir şeyler çizerken, kendi kendine İspanyolca bir şeyler mırıldanıyordu. Yaklaştığımızı duydu ama başını kaldırmadı.

"Tüm o kargaşa da neydi, Whitford? Bay Fincastle timsahları vurma tehdidini mi yerine getirdi?"

"Aynen öyle yaptı," dedim.

Dayım taş kesildi.

Whit'in yanımdaki varlığını görmekten ziyade hissediyordum. Duvara yaslanmış olarak arkamda duruyordu, ayak bileklerini çaprazlamıştı. Mutlak sessizlik uzadı, gerginlik yoğunlaştı. Tío Ricardo'nun kalemini tutan parmakları esnedi, sonra gevşedi. Yavaşça başını kaldırdı, ağzı ince, soluk bir çizgi hâlini aldı. Bana şaşkın bir dehşetle bakarken, ince bedenimi saran ve salonun halısına su damlatan uzun tuniğe dikkat kesildi.

"Siz ikiniz neden ıslaksınız?"

"Az önce konusu geçen timsahla karşılaştık," dedi Whit.

"Aman Tanrım." Dayım benimkilere çok benzeyen ela gözlerini kırpıştırdı. Hayret dolu bir tonla, "Bana itaatsizlik ettin," dedi. "Ne yaptığına dair bir fikrin var mı?"

"Hayır, çünkü sen..."

Tío Ricardo aniden ayağa kalktı, sandalyesi geriye doğru uçtu. "Onun binmesine sen mi yardım ettin, Whitford?"

Whit ona dik dik baktı.

Dayım yarı öfkeli yarı bezgin bir şekilde ellerini açtı. "Bunu neden yaptın?"

Çenemi kaldırdım. "Çünkü tek yol buydu."

Dayım ağzını açtı, sonra da yavaşça kapattı. Ne demek istediğimi sormaktan korkuyor gibiydi ama sezgilerim, neden geldiğimi zaten bildiğini söylüyordu. Gerçeği istiyordum, cevaplarımı almak istiyordum. Ve onları her şekilde elde edecektim.

Yutkundum. Saç diplerimde ter damlaları birikmişti.

"Hassan'ı getir," dedi Tío Ricardo sessizce.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Bunu benden mi istemişti... Hayır, konuştuğu kişi duvara yaslanmış, elleri ceplerine gömülmüş hâlde hareketsiz duran Whit'ti. Sanki fotoğraf çekilmek için poz veriyordu.

"Bırak, burada kalsın," dedi Whit. "Bence ekipte olma hakkını kazandı."

Dudaklarımı aralayıp ona döndüm. Bana doğru bakmıyordu. Dikkatini dayıma odaklamıştı.

"Sen mantığını mı kaybettin?" diye sordu Tío Ricardo.

"Geri dönemeyiz ve bunu sen de biliyorsun," dedi Whit. "İkimizden birinin yardımı olmadan tekneye binmenin bir yolunu bulmuş, az önce Nil'de yüzüp hayatta kaldı. O, onların *kızı*."

"Umurumda değil. Hassan'ı getir bana."

"Geri dönersek, zaten olmayan günlerimizi kaybedeceğiz. Bu riske girmek istediğinden emin misin?"

Dayım masanın üzerindekileri elinin tersiyle itiverdi. Her şey yere saçıldı. Ağır ağır nefes alırken, kıyafetinin düğmeleri geniş göğsüne baskı yapıyordu. Yumruklarını öyle sıkıyordu ki eklem yerleri beyazlaşmıştı.

Hafif bir çığlıkla bir adım geri sıçradım. Daha önce hiç bu kadar şiddetli bir öfke görmemiştim. Babam yumuşak huylu bir adamdı, tonu da yumuşak ve ulaşılabilirdi. Annem bağırırdı ama öfkelendiğinde hiçbir şeyi fırlatmazdı. Tío Ricardo sakalını çekiştirerek volta atmaya başladı.

Sonra durup hesap yapar gibi bir bakışla Whit'e baktı.

Whit'in yüzünden hızlı bir anlama ifadesi geçti. "Hayır," diye soludu. "Yapmayacağım."

"Sana ihtiyacım olan şeyleri yapman için para ödüyorum," dedi dayım. "Tekneten indikten sonra onu geri götüreceksin."

Whit duvardan uzaklaştı. "Ekibe senin ihtiyacın olacak, ben de tek başıma Elephantine'le yelken açamam. Onun asla pes etmeyeceğini ve sen onunla Arjantin'e gitmediğin sürece..."

Tío Ricardo'nun başı geriye doğru savruldu, ağzı gevşedi. Panikten karnım ağrıdı. Yüzündeki ifadeyi hiç beğenmemiştim. Whit de öyle.

"Kesinlikle hayır," diye çıkıştı Whit. "Çok ileri gittin. Ben bu işi bebek bakıcılığı yapayım diye kabul etmedim."

Kıpırdandım.

Çaresizlik dayımın alnında derin oyuklar açmıştı. "Burada kalamaz."

Boğazımı temizledim. "Sadece sana yardım etmek için bile olsa kalmam gerekebilir."

Dayım, açıkça sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Sevgili yeğenim..."

Ama Whit bana bakıp gözlerini kıstı ve "Ne demek istediğini açıkla," diyerek onun sözünü kesti.

Dikkatim dayıma kaydı. "Babam bana yüzüğü gönderdiğinde, ilk andan bir tepki hissettim. Her yerde hissettiğim bir kıvılcımdı. Sonra ağzımda bir gül tadı duydum."

Whit gözlerini kapatıp neşesiz bir kahkaha attı.

"Gül," dedi Tío Ricardo boş bir sesle. "Emin misin?"

"Gülün anlamı nedir?" diye sordum. İkisi de cevap vermedi. İçimde sıkıntı ve hayal kırıklığı savaşıyordu. Bana güvenmezlerse, hiçbir yere varamazdık. "Kleopatra'nın mezarını altın yüzük olmadan bulmak için yardımıma ihtiyacınız olacak."

"Bunu bilemezsin," dedi Tío Ricardo ama pek de kararlı görünmüyordu. Mücadelesi bitmişti. Başını yana doğru eğdi.

"Sihrin bir kısmı bana yapıştı. Bazen onu hissedebiliyorum. Sanki ona ait olan özel bir anının içindeymişim gibi. O çok ihtişamlı bir kadın, gölgelerle örtülü olsa da saçındaki incilerle süslenmiş beyaz kurdeleyi görebiliyorum. Ayaklarındaki altın sandaletlerin üzerindeki mücevherler parlıyor. Bu sihir bana tomurcukları açan çiçekleri anımsatıyor." Durakladım. "Gülleri."

"İmkânsız," dedi dayım. "*İmkânsız.* Taşıyıcı bir nesneye dokunduğumuzda hepimiz sihrin kalıntılarını hissederiz." Kaşlarını çattı, bir an sessizce düşündü. "Sen bu kadar şey gördüysen, yüzük inanılmaz miktarda bir sihir enerjisi barındırıyor olmalı... Nesne, sihrin ilk yapıldığı andan beri çok fazla el tarafından tutulmamış olmalı. Ve bu, seni onun gömüldüğü yere götüreceği anlamına gelmiyor."

Whit bir kez daha kısa, neşesiz bir kahkaha attıktan sonra omuzları titreyerek arkasını döndü. Yüksek sesle söylemeyeceğim şeyi anladığını bilerek ona dik dik baktım. Sonuçta, biblo kutusunu satın aldığım gün yanımdaydı. İçimdeki sihir beni doğrudan o kutuya götürmüştü.

Olan biteni *patronuna* anlatmaması beni şaşırttı. Sanki anlamadığım bir şekilde beni koruyordu.

Tío Ricardo tereddüt etti, yumruğunu sıkıp açtı.

Whit arkasını döndü, dikkati yalnızca dayımın hareketsiz gövdesindeydi. Kimse konuşmuyordu, ben nefes almaya bile cesaret

edemiyordum. Babamın bana yüzüğü neden gönderdiğini bilmiyordum. Yüzüğün ya da biblo kutusunun beni gerçekten ona götürüp götürmeyeceğini bilmiyordum. Sadece cevapların ulaşılabilir olduğunu biliyordum.

"Tamam," dedi sessizce. "Yer alıyorsun, Inez."

Coşku midemde derin bir şekilde kıvrılırken, ellerim titriyordu. Ama sonra sözleri içime işledi.

Yer alıyorsun.

Ne demek istemişti?

Umursamadım. Sadece anneme ve babama ne olduğunu bilmek istiyordum. Bunu Arjantin'den veya Kahire'den yapamazdım. Gerçeği keşfetmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Depolama kamarasını ona ver," dedi Tío Ricardo. "Inez, seni ekibin geri kalanıyla tanıştıracağım. Her şeyi ben halledeceğim. Anlaşıldı mı?" Başımla onayladığımda rahatladı, omuzlarındaki gerginlik gitti. "Bay Fincastle'a varlığını açıklamanın bir yolunu bulacağım. Bir insanın, itibarı için dış görünüşüne dikkat etmesi gerekir."

"Hangi itibar?" diye mırıldandı Whit.

"Inez, neden gidip yerleşmiyorsun?" dedi Tío Ricardo yüksek sesle. "Dümdüz sağdaki son kamaraya git."

"Onu götürebilirim," dedi Whit.

"Aslında," dedi dayım, "seninle kısa bir konuşma yapmam gerek."

Whit doğruldu, omuzları gergindi. Gözlerini dayımdan ayırmadı. Ayak seslerimin duyulabilir olması için sert adımlarla salondan çıktım. Sonra parmak uçlarımda geri dönüp gölgelerin içine gömüldüm ve kulak kabarttım.

"Senin için endişelenmem gerekiyor mu?" diye sordu Tío Ricardo.

Whit'ten yanıt gelmedi, tabii çok yumuşak bir sesle konuşmadıysa. Duvara biraz daha yaklaştım. Nefesimi sabit tuttum ama nabzım çılgınca atıyordu.

"Dikkatinin dağılmasına izin veremem. Tehlikede olan çok fazla şey var ve senin yapman gereken bir işin var."

"Hallediyorum. Asvan'da daha fazlasını öğreneceğim."

"Nasıl?" diye sordu Tío Ricardo.

"Bağlantım, malzeme almak için duracaklarına dair güvence verdi bana. Neye ihtiyacımız olduğunu bulmak zor olmayacak. Asvan gibi küçük bir şehirde casusların sık sık gittiği birkaç yer var sadece."

Casuslar mı? Bildiğim tek casus iğrenç Bay Sterling'di. Her şeye rağmen, Whit'in dayım için bilgi toplamakla görevli olduğu anlaşılıyordu. Tío Ricardo için yaptığı işlerin yasal olup olmadığını sorduğumda verdiği cevabı hatırladım.

Bazen.

"Cataract Bar'ı mı kastediyorsun?" dedi dayım.

"Olabilir," dedi Whit, soğuk bir şekilde. "Bakılabilecek başka yerler de biliyorum. Nerede olurlarsa olsunlar, seni temin ederim ki, tepelerinde olacağım. *Dikkatimin dağılmasından* korkmana hiç gerek yok."

"Hadi ama," dedi Tío Ricardo. "Ona nasıl baktığını gördüm."

"Tamam, kendine has bir çekiciliği var," dedi Whit, kuru bir şekilde. "Gözümün içine baka baka yalan söylediğinde ortaya çıkıyor."

"Whitford."

"Güzelliği başımı döndürmüyor, inan bana. Ona kur yapmak gibi bir niyetim yok."

"Inez senin için yasaklı," dedi dayım, üstüne basa basa. "O benim yeğenim, anlıyor musun? Ebeveynlerinin ikisi de vefat etti. Planlarımın hiçbirinde seninle onun arasında bir bağ kurulması yok. Arkadaşlık bile olsa. Kaba olmak istemem ama buna asla izin vermem."

"Sana, yeğeninin konusunda benden yana için rahat olsun diyorsam," dedi Whit, sesinde en ufak bir ironi izi olmadan, "bana güven."

"Bana söz ver."

"Söz veriyorum."

"Tamam," dedi dayım. "O, ikimizin de düşündüğünden çok daha faydalı olabilir."

BÖLÜM ON BEŞ

Kapı çerçevesinden hızla uzaklaştım, yanaklarım yanıyordu. Utanç damarlarımda kanımın kaynamasına neden oldu. Whit'le tanıştığım ilk gün, onun sinir bozucu bir flörtöz olduğunu düşünmüştüm. O zamandan sonra, onu gerçekten bir arkadaş olarak görmüştüm... *Hayır. Kendime karşı dürüst olmalıyım.* İçimdeki küçük bir parça, çarşıda geçirdiğimiz günden sonra, ona karşı hissettiğim çekimle mücadele ediyordu.

Whit benden taraf olmuştu. Salonda yanımdan ayrılmamıştı. Birlikte yüzleşmiştik dayımla. *Bırak kalsın.* O sözlerin benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemezdi. Herkes bana hep hayır derken, onun beni savunması sıcak bir karşılama gibi hissettirmişti.

Ama beni sadece bir arkadaş olarak gördüğü açıktı.

En iyisi buydu. Bunu unutmamam gerekliydi. Ve arkadaşlığımızın bile sınırları vardı. Annemin mektubu vardı, ona gösteremediğim. Bir kapının resmedildiği kare şeklinde bir kart vardı, ona soramadığım. İşverenine duyduğum ama onun ortak olmadığı bir güvensizlik...

Whit benim sırdaşım olamazdı.

Dayım için çalışıyordu.

Kamarama -daha ziyade bir depolama kamarasına- ulaştığımda toparlanmayı başarmıştım. Bundan sonra, beni bekleyen şeye odaklanmam gerekiyordu. Ebeveynlerime ne olduğunu bilmek istiyordum. Kamp alanında etrafı kolaçan edeceksem, kimsenin niyetimden şüphelenmesini veya beni takip etmesini istemezdim. Ve sihir beni ele geçirdiğinden beri, Kleopatra'yı merak

ediyordum. Onu görmüştüm ve şimdi, onun olası mezarına gidiyordum. Onu bulma arzusu beni âdeta altüst ediyordu.

Bunu yapacaksam, hiçbir şeyin *dikkatimi dağıtmasına* izin veremezdim.

Yatağın altından keten çantamı aldım ve eşyaları çıkardım. Etrafa dağılmış eşyalara baktım ve çoğunun kamp için olduğunu fark ettim. Çadırlar ve cibinlikler, sert yatak takımları ve ince yastıklar. Malzemelerin yanında büyük bir deri çanta vardı. İçine hızlıca bir göz attığımda birkaç şişe tıbbi amaçlı ilaçla birlikte sirke kavanozları ve ilginç bir krem tartar gördüm.

Dar yatağın üzerine örtüleri yerleştirirken kapı sertçe vurulunca duraksadım. Muhtemelen dayımdı. Sözleri aklımdan geçerken, sinirim yükseldi.

Beni oyununda bir tür piyon olarak kullanmak istiyordu.

Tío Ricardo beni kontrol edebileceğini düşünüyordu ama buna asla izin vermeyecektim.

Kapının bir kez daha vurulması beni düşüncelerimden çekip çıkardı. İç çekip kaşlarımı çatarak kapıyı açtım.

Ama dayım değildi.

Whit eğlenir bir ifadeyle bana bakıyordu, elleri cebindeydi, dudaklarında rahat ve tanıdık bir gülümseme vardı. Kapı çerçevesine yaslandı, çenesini aşağıya doğru eğdi, yüzü yüzüme çok yakındı. Dayımla benim hakkımda konuştuklarını kendi kulağımla duymamış olsaydım, asla inanmazdım.

Omzunun üzerinden baktı. "Yerleşiyor musun, canım?"

İşte tam o anda, tüm sağduyum beni terk etti. Ona âciz bir öfkeyle baktım. Sözleri kulaklarımda yüksek sesle çınladı. *Güzelliği başımı döndürmüyor.* "Bir hanımefendiye bu kadar samimi bir şekilde hitap etmemeni tavsiye ederim. Talihsiz bir kız, sözcüklerinden türlü anlamlar çıkarabilir."

Başını geriye atıp güldü.

"Herhangi biri, bunu benim derin duygularımın bir ifadesi olarak algılarsa, ben de ona tam bir aptal derim." Yarı kapalı bakışlarıyla aylak aylak baktı bana. "Eğer bir hanıma adıyla seslenirsem, işte o tamamen farklı bir hikâye olurdu."

Duraksadım, üzerinde durduğum zemin ayaklarımın altından kaydı. "Açıklamak ister misin?"

"Aslında hayır."

Gözlerimi kaldırdım ve onun mavi gözlerine baktım. "Bana ilk adımla seslendin."

Gözlerini kıstı. "Ne zaman?"

"Ölüm tehlikesi yaşarken."

Yüzünde bir rahatlama belirdi. Ağzının köşelerindeki gergin çizgiler gevşedi. "Ah, tamam ama o başka."

"Neden?"

"Ölüm tehlikesi altındaydın çünkü."

Aniden bitkin düşmüş hâlde gözlerimi ovuşturdum. Nehirde yaşadığım korku beni darmadağın etmişti. "Ne istiyorsun, Whit?"

Adını duyunca irkildi. "Bana böyle seslenme."

"Lo siento,[42] Whitford'u mu tercih edersin?"

"Sadece dayın bana öyle seslenir."

"O zaman, Whit. Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Beni sözdü. "Tüm gerekli eşyaların yanında mı? Diş fırçası? Yastık? Battaniye?"

"Evet, gemiye birkaç işe yarar şey sokmayı başardım."

"Şüphesiz heyecan verici bir hikâye."

Görülmekten endişe ederek, tekneye binemeyeceğimden korkarak bir binanın yanında tunik giyişimi hatırladım. "Kesinlikle öyle anlar oldu."

Sonra sessizliğe gömüldük, bu sessizliği sadece Nil'in sesi bozuyordu. Küçük pencereden kamaraya süzülen yumuşak ışık, yüzünde dans ediyordu. Ciddi ifadesi nefesimi kesti.

"Sana vaktinde yetiştiğim için mutluyum," dedi, yumuşak bir sesle.

"Ben de."

Kapıdan doğruldu, ağzında buruk bir gülümseme vardı.

"İyi geceler, canım."

42 *Isp.* Lo siento: Üzgünüm.

Ne giyeceğimi düşünerek gardırobumu inceledim. Seçeneklerim çok sınırlıydı: iki yürüyüş elbisesi, bir Türk şalvarı, krem rengi buruşuk bir bluz, bir çift ayakkabı. Bisiklet taytında ve serin akşamlar için yeterince sıcak, nezaket açısından yeterince hanımefendi işi olan sarı muslin kumaşta karar kıldım. Saçlarım günlerdir taranmamıştı ve korkunç görünüyordu. Vahşi bukleler ehlileşmeyi reddederek yüzümün çevresinde uçuşuyordu, sanki her bir tutam saçın kendine göre bir fikri vardı. Üst yarısını yüzümden çekip bir kurdeleyle sabitledim. Ayna feci sonuçları gözler önüne seriyordu: zar zor idare edilen saçlar, buruşuk kıyafetler ve elmacık kemiklerimin altında oluşmuş yeni çukurlar.

İç çektim. Kendi başıma yapabileceğimin en iyisi buydu.

Sabah ışığı tek pencereden içeri dolarken, salona gitmeden önce yüzüme soğuk su çarptım. Herkes masanın etrafına oturmuştu. Benim yaklaşmamla birlikte hareketsiz kaldılar. Isadora kupasının kenarından gülümserken, babası bana pek de dostça olmayan bir bakış attı. Elleri, etek ucunun kıvrımlarında saklı silahlarını arıyordu muhtemelen. Bay Hayes ona sinirli bir bakış attı. Kareem fincanlara kahve koyduktan sonra kalan boş sandalyeyi işaret etti. Dayım benimle göz göze gelmeyi reddederek yüzünü bir kâğıdın arkasına saklamıştı.

"Buenos días," dedim.

Whit, fincanını ironik bir selamla havaya kaldırdıktan sonra kahvesinden bir yudum aldı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, yorgundu ve omuzlarında belirgin bir düşüş vardı.

"Bütün gece ayakta mıydın?" diye sordum.

Dudaklarının köşeleri seğirdi ve kaşları kalktı. Gözlerinin derinliklerinde şeytani bir parıltı gezindiği için, kendini uygunsuz bir şey söylemekten alıkoyduğunu biliyordum. Ama söylemeyecekti, en azından şu anki sohbette. "İyi uyudum," dedi boğuk bir sesle.

"Korkarım ki doğru düzgün tanıştırılmadık," dedi Bay Fincastle, aksanı Whit ile aynıydı. Kaslı, iri yapısı ve sert ağzını örten kalın bıyığı beni bir kez daha etkiledi. Sadece üç el ateş ederek, üstelik suyun üstünde sallanan bir tekneden öldürmüştü timsahı.

"Ben Señorita Olivera," dedim. "Kâğıdın arkasına saklanan adam da dayım olur."

Kahretsin, gerçekten de iyi davranmayı düşünmüştüm.

"Bayan Olivera, memnun oldum. Şimdi biraz daha kuru görünüyorsunuz," dedi Bay Fincastle soğukkanlılıkla.

Tío Ricardo dramatik bir iç çekişle okuduğu kâğıdı indirip çok da nazik olmayan bir tavırla kenara koydu ve ben yerime oturduğumda masanın karşısından bana baktı.

Isodora boğazını temizleyip babasına sivri bir bakış attı.

"Yüzünüze silah doğrulttuğum için özür dilerim," diye devam etti Bay Fincastle, çok şey anlatan isteksiz bir tavırla. Kızı, belli ki adamı uyarmıştı. Isodora gülümseyip kahvesinden zarif bir yudum daha aldı.

Ama Tío Ricardo'nun yüzünden kanı çekildi. Ağzı bir açılıp bir kapandı, sonra birkaç anlaşılmaz kelime geveledi. "Sen yeğenime *silah* mı çektin? O bir çocuk!"

"Bana hizmetlerim için para ödedin." Bay Fincastle beni işaret etti. "O zamandan beri tamamen iyileşmiş. Seni tebrik etmeliyiz."

Bay Hayes, "Tebrikler," dedi neşeyle.

Dayım, tereyağı sürülmüş ekmeğini kemiren Bay Fincastle'a ölümcül bir bakış attı. "Korkarım ki hâlâ kim olduğunuzu ve dayınızın kazı ekibine nasıl dâhil olduğunuzu bilmiyorum."

Tío Ricardo, "O genel olarak bana eşlik etmek için burada," dedi ve iri yarı adamı işaret etti. "Inez, bu, güvenliğimizden sorumlu Bay Robert Fincastle, yanındaki de kızı Isadora. Yakın zamanda İngiltere'den geldiler."

Bu, Bay Fincastle'ın duvara dizilmiş silahlara olan hayranlığını açıklıyordu. Muhtemelen onları gemiye getiren de kendisiydi. Bu ayrıca Isadora'nın onun yanında durup kendi tabancasını ateşlemesini de açıklıyordu. Nereye gidersem gideyim, etrafım İngilizlerle sarılı olacakmış gibi hissettim. Bakışlarımı Bay Fincastle'a çevirdim. Dayım bir kazı alanında silahlara ihtiyacımız olacağını neden düşünmüştü ki? Sandalyemde kıpırdandım. Bu çok sıra dışı geliyordu.

"Bay Hayes ile zaten tanışmıştın," diye ekledi Tío Ricardo, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi.

"Doğru ama senin için ne iş yaptığını hâlâ bilmiyorum," diye üsteledim.

"Her işten biraz," dedi dayım, muğlak bir ifadeyle. "Girişimci bir adamdır."

"Teşekkür ederim," dedi Whit, sahte bir ciddiyetle.

"Ricardo, ama bu oldukça kural dışı," dedi Bay Fincastle. "Onu geri göndermelisin. Narin yapısı yolculuğun gereklerini karşılayamaz."

Sinirlendim. "Narin yapım mı?"

Bay Fincastle küçümseyen bir tavırla elini salladı. "Senin gibi fazla korunan kadınlarda bulunan tipik bir özellik."

İkiyüzlülüğü beni çileden çıkardı. "Kendi kızını getirmişsin ama," dedim dişlerimi sıkarak.

"Sözleşme müzakerelerimiz sırasında, onu getireceğim konusunda anlaşmıştık," dedi Bay Fincastle. "Kızım narin biri değildir. Ayrıca tekneye gizlice binmedi ve nasıl davranması gerektiğini bilir."

Kızı, "Bu, beni yanına almasaydın böyle bir şeyi yapmayacağım anlamına gelmiyor," dedi, bana bakıp göz kırparak.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Ne olursa olsun," dedi Bay Fincastle buz gibi bir tonla, "her türlü olasılığa hazırlıklıydım ve aniden ilgilenmem gereken yeni biri daha çıktı ortaya. Ricardo, eğer onu getirmekte ısrar edersen, bu sana pahalıya mal olacak."

Sandalyede arkama yaslanıp ellerimi kucağımda kavuşturdum. Şiddetli bir itiraz boğazıma kadar tırmandı. Bay Fincastle'ın karakterim konusundaki lanetleyici imaları canımı sıkmıştı. Beni pervasız ve zayıf buluyordu. Ama dayım bana pek fazla seçenek bırakmamıştı. En başından açık sözlü olsaydı, bilgi aramak için bu kadar uç davranışlarda bulunmazdım.

"Şu an için, yapacak bir şey yok," dedi Tío Ricardo. Bay Fincastle tekrar itiraz etmeye kalktığında, dayım elini kaldırdı ve

çenesinde sert bir çizgi belirdi. "Kararlarımı verirken senin düşüncelerini dikkate almaya ihtiyacım yok."

Bay Fincastle sessizliğini korudu ama onun bana ve dayıma karşı derin bir güvensizlik duyduğunu hissettim. Kareem salona birkaç çeşit yemek getirdi. Tatlı ve tuzlu yiyeceklerin kokusu odayı doldurunca, ağzım sulandı.

"Daha önce Mısır'a gelmiş miydiniz, Bayan Olivera?" diye sordu Bay Fincastle.

"Hiç gelmedim. Ebeveynlerim bu ülkeyi çok severdi, ben de burayı kendim tanımayı istedim." Altında, *onlara ne olduğunu öğrenmek için* geldiğim gerçeği de vardı. Dikkatim, varlığı salonun küçük bir kısmını dolduran dayıma kaydı. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onu bir suçlu olarak görmem o kadar zorlaşıyordu. Görünüşe göre işine tutkuyla bağlıydı ve Mısır'a, buranın tarihine ve kültürüne olan sevgisi gerçekti.

Annem bir şekilde yanılmış olabilir miydi?

Dayım bakışlarımı hissetmiş olacak ki, onun bakışları da bana kaydı. Birbirinin aynısı olan ela gözlerimiz buluştu; onun bakışları sıcak ve düşünceliyken, benimkiler belirsizlik doluydu.

Kareem ve yanındaki başka bir garson son yemekleri getirdiler. Her şey önümüze konmuştu. Daha önce hiç görmediğim çeşit çeşit yemeklerle dolu basit ve kolayca servis edilebilir tabaklar üst üste yığılıydı.

Whit bana masanın etrafında büyük bir tur attırdı. "Bu hamur işlerine *feteer* deniyor ve bala batırıldığında çok lezzetli oluyorlar. Ama yumurtayla ve tuzlu beyaz peynirle de yiyebilirsin." Orta boy toplar hâlinde pişirilmiş yuvarlak yiyeceklerin bulunduğu kâseyi işaret tti. "Bunlara *falafel* deniyor; benim kişisel favorim. Bakladan yapılıyor ve oldukça lezzetli. Feta peyniri denemiş miydin? Bu da bal ile çok lezzetli oluyor." Duraksadı ve bana pişman bir bakış attı. "Bala bayıldığımı düşünüyorsun, haklısın. Diğerlerini sen kendin tanıyacaksın," diyerek sinsi bir keyifle sözünü bitirdi.

Tanıyordum; bir gün önce yaptığım ve felaket sonuçlar aldığım bakla yahnisiydi. Bay Hayes tabağımı alıp bana her şeyden biraz biraz koydu ve bu şekilde servis yapmasına şaşırdım. Isadora

onu ilgiyle izliyordu. Masadaki herkes hareketsizdi. Hafif bir onaylamama tonunu hissedebiliyordum.

"Birbirinizi ne kadar iyi tanıyorsunuz?" diye sordu Bay Fincastle.

"Birkaç gün önce tanıştık," dedi Bay Hayes, sarsılmaz İngilizcesiyle. "Yani birbirimizi pek iyi tanımıyoruz."

"Anlıyorum," dedi Bay Fincastle. "Neden *Elephantine*'e gizlice bindiniz, Bayan Olivera?"

Dürüst olmaya karar vererek çatalımla belirsiz bir işaret yaptım. "Geride bırakılmaktan hoşlanmıyorum. Ve tüm o görülecek yerler için gerçekten heyecanlıyım."

"Görülecek yerler?" diye tekrarladı Bay Fincastle hafifçe. "Sevgili bayan, piramitler diyarını keşfetmek istiyorsanız, parasını ödeyip Thomas Cook'un hizmetlerinden yaralanmanızı önerebilir miyim acaba? Nil'i kirleten o yüzlerce gezginin arasına katılabilirsiniz." Hantal üst gövdesini hareket ettirip dayıma hitaben, "Yoksa yolculuğumuza turistik yerleri de ekledik de benim mi haberim yok?" dedi.

"Elbette hayır," dedi Tío Ricardo. "Doğrudan Filai'ye gidiyoruz."

Bu bilgiyle neşelendim. Ada efsanevi güzelliği ve tarihiyle ünlüydü. Heyecan, tenimin altında nabız gibi atıyordu. "Ne kadar daha var, Tío?"

"Öncesinde erzak almak için duracağımız Asvan'a yakın."

Şehrin tam olarak nerede olduğunu bilmediğim için, açıklamasının pek bir faydası olması. Her zamanki gibi anlayışlı olan veya belki de kafamın karışıklığını fark eden Bay Hayes imdadıma yetişti.

"Asvan, ilk çağlayanın yakınında," dedi. "Ve birkaç arkeolojik alanın bulunduğu bir yer."

"Çağlayan mı?"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Bay Fincastle.

"Inez," dedi dayım, bezgin bir şekilde. "Mısır konusunda eğitimli olduğunu sanıyordum. Nil hakkında ne biliyorsun?"

"Bu benim ilk gelişim, üstelik eğitimim tamamen Mısır coğrafyasını kapsamıyordu," dedim utançla. Sonunda daha önce bilmediğim bir şeyi öğrenmenin tadıyla kendimi sakinleştirdim. Bana böylece bir varış noktası verilmişti. Ebeveynlerimin sık sık gittiği, yaşadığı, keşfettiği başka bir yer.

Yapbozun bir parçası daha sonunda gün yüzüne çıkmıştı.

Gördükleri son yer o ada mıydı?

Bir kez daha bana cevap veren Bay Hayes oldu. "Nil, çoğu, Mısır sınırlarında bulunan altı çağlayan ile bölünmüştür. Bunları geçmek çok tehlikelidir çünkü su seviyesi çok düşük olabilir, kayalar görünür hâle gelebilir ve akıntı hızlı ilerler. Hedefimize ulaşmak için ilkini başarıyla geçmemiz gerekiyor. Neyse ki orada duracağız, daha fazla ilerlemeyeceğiz."

"Gizli kum tepecikleri ile büyük, batık kayalar genellikle sorun olur," diye ekledi Bay Fincastle. "Akıntının hareketine bağlı olarak yer değiştirebilir ve hareket edebilirler. Bu, gündüzleri seferi zorlaştıran, geceleri ise tehlikeli hâle getiren bir şeydir."

Bana bunu hiç kimse söylememişti. Şimdiye dek, akıntıya karşı yolculuğumuz, dün felaketle sonuçlanmasına ramak kalan olay dışında tamamen hareketsizdi. Ama o da benim hatamın sonucuydu.

Isadora, "Geçen yıl, bir dahabiyenin kaza geçirdiğini duyduk. Yolcular gecelikleriyle sürünerek pencerelerden dışarı çıkmak zorunda kalmışlar," deyince, irkildim. Neden onun da Mısır'a ilk gelişi olduğunu varsaymıştım, bilmiyorum. Bu bana daha katetmem gereken çok yol, yetişmem gereken çok şey varmış gibi hissettirdi. "Nil'i dolduran diğer şeyleri düşününce, tehlikeli bir girişim."

Bir önceki gün ölümle burun buruna gelişimi hatırlayarak, "Farkındayım," dedim kuru bir sesle.

"Geldiğin için mutlu musun hâlâ?" diye sordu Tío Ricardo alaycı bir şekilde.

Çenemi kaldırdım. "Elbette! Bu bir macera olacak. Eskiz defterimi dolduracak çizimleri bir düşün!"

Bay Fincastle bana büyük bir ilgiyle baktı. "Ressam mısınız?"

"Çizim yapmayı seviyorum, bunun beni bir ressam yapıp yapmadığından emin değilim."

"Elbette yapar," dedi dayım yüksek sesle.

Şaşkınlığım beni konuşmaktan alıkoydu. Bu bana söylediği en güzel şeydi. Isınan yanaklarımı uzun bir yudum acı kahvenin ardına sakladım.

"Ah, ne demek istediğini anlıyorum," dedi Bay Fincastle. "Seni tamamen anlıyorum, Ricardo. Bir önceki fotoğrafçıyı kaybettikten sonra yerine yenisini bulamadın, bu yüzden de onun yerine düzgün kayıt tutmak için yeğenini kullanacağız. Planlarına kendini dâhil etmeye karar vermesi ne şans."

"Aslında," dedi Tío Ricardo, "bir fotoğrafçımız vardı. Abdullah'ın torunu Farida bizim için fotoğraflar çekiyordu. Ama bu sezon bizimle olmayacak. Inez'in tapınakların içindeki tüm o canlı renkleri yansıtması bir avantaj olabilir..."

Sandalyeme yaslandım. O bunu söyleyene kadar, bu fikir hiç aklıma gelmemişti. Kelimeler açıkça ortaya dökülene kadar bunu ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Bu mükemmel bir hile olurdu. Adadaki her şeyi görebilmenin bir yolu olarak. Abdullah'ın ekibine faydalı olmanın bir yolu olarak.

Dayım başka bir şey söylemeden, sandalyemde kıpırdanıp iri yarı adama hitaben konuştum: "Çok zekice, Bay Fincastle. Dayımın beni ekibin bir üyesi olmam için davet etmesinin nedeni tam da bu."

Dayım, planlarına kendimi zorla dâhil edişime inanamıyormuş gibi sessiz bir şaşkınlıkla otururken, Bay Hayes kendi kendine güldü. Tabağındaki her bir lokmayı silip süpürmüş, şimdi de benim tabağımdaki hamur işlerine gözünü dikmişti. Sanki masada seçebileceği başka hamur işleri yokmuş gibi. Görgü kurallarıyla arası gerçekten korkunçtu.

"Bu, pratikte bir çadırda uyumak ve geminin sağladığı lüksler-den vazgeçmek anlamına gelecek," diye uyardı Tío Ricardo. "Bunaltıcı sıcakta tozlu ve karanlık odaları keşfetmek."

Isadora'nın yüzünde hayalperest bir ifade belirdi. Bal rengi saçları başının tepesinde mükemmel bir şekilde toplanmıştı ve sandalyesinin etrafında kıvrılmış bir kuyruğu olan, dar beline sıkıca bağlanmış elbisesi Avrupa modasına uygundu. Bir aşk romanından

fırlamış, kurtarılmayı bekleyen genç bir kızı andırıyordu. Ama o silahı ateşlediği anı aklımdan çıkaramıyordum.

"Güvenli *Elephantine*'de oturup çizimlerinizi burada yapmayı istemez miydiniz?" diye sordu Bay Fincastle. "Sizin gibi bir hanım zorlu yolculuğun neden olacağı rahatsızlıklara alışkın değildir."

Bay Hayes homurdandı.

"Sizi temin ederim ki göreve hazırım."

"Oi kararını verdi," dedi Tío Ricardo. "Hepimizi şaşırtmayı başaracağını düşünüyorum. Tabii başını belaya sokmayacağına söz verirse."

"Bunu yapabilirim." Zaten başka seçenek yoktu. Filai'de kendime özgürlük sağlamamın en iyi yolu buydu. Dayım hakkındaki gerçeği keşfetmenin, hatta çadırına gizlice girmenin yolu...

Bunu başarmak için her şeyi yapardım, Kleopatra'nın mezarını bulmalarına yardım bile ederdim hatta.

Dayım cevap vermedi. Grubun geri kalanı da kahvaltılarına devam etti. Dayım, anneminkilere ve benimkilere çok benzeyen ela gözlerini gözlerime dikti. Başka tek bir kelime bile söylemedi ama yine de onu anladım. Kelimeleri, sanki yüksek sesle söylenmişler gibi duydum.

Beni buna pişman etme.

Sadece bir kara kalemle neler yapabileceğimi keşfedene kadar bekle...

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

BÖLÜM ON ALTI

Kahvaltının ardından, Bay Fincastle ve Isadora güvertede yürüyüşe çıktılar, Bay Fincastle'ın tüfeği omzuna dayalıydı. Isadora, onun gölgesinde duruyordu. Kolunu babasının dirseğine dolamıştı, aralarındaki sevgi apaçık ortadaydı. Acıdan nefesim kesildi, kaburgalarımın arasına sıkıştı. Papá ve ben de arazimizde belirli bir hedefimiz olmadan uzun yürüyüşler yapar, dolaşırdık. Kolay sevilir bir adamdı ve mutlu olmak için fazla bir şeye ihtiyacı yoktu. Kitaplar, sert bir fincan kahve, ailesinin yanında olması ve Mısır; hepsi bu kadar. Keşke babama kendi ebeveynleriyle ve nasıl olduklarıyla ilgili daha fazla soru sorabilseydim, keşke onlara yakın olup olmadığını sormuş olsaydım. Onlarla hiç tanışmamıştım ve artık babamın yetiştirilme tarzıyla ilgili daha fazla bilgi edinme şansını kaybetmiştim.

Her gün, ölümlerinin benden aldığı yeni bir şey keşfediyordum. İkiliye bakarken, gözlerimi kırpıştırıp gözyaşlarını sildim. Herhâlde vuracak başka bir timsah arayarak suya bakıyorlardı. Pencere çerçevesinden uzaklaştılar, ben de dayıma döndüm. Tío Ricardo, salondaki raflardan birinden bir kitap indirmiş ve hemen sayfalarında kaybolmuştu.

İşte o zaman birlikte ne kadar az zaman geçirdiğimizi fark ettim. Dayımın o kadar çok sırrı vardı ki, hepsini ortaya çıkarabileceğimden şüpheliydim.

Ama bir yerden başlayabilirdim.

Whit bakışımı yakalayıp bana gülümsedi, ifadesi şaşırtıcı derecede şefkatliydi. Kendine bir fincan kahve daha koydu, bana doğru kaldırdı, sonra salondan ayrılmadan önce ağız hareketiyle

iyi şanslar dedi. İnanamayarak arkasından baktım, sağduyusu son derece rahatsız ediciydi. Neden her zaman bir alçak gibi davranmıyordu? Sadece kendini düşünen kaslı bir haydut...

Affetmek çok daha kolay olurdu.

Bir daha çıkamayacağım bir çukura düştüğüme dair rahatsız edici hissi üzerimden atıp kitabının sert cildinin arkasına saklanan dayıma odaklandım.

"Tío," dedim, "okuma işini on dakikalığına bırakır mısın?"

"Ne istiyorsun, Inez?" diye sordu dalgın dalgın.

Ona en yakın sandalyeye oturdum. "Geldiğimden beri neredeyse hiç konuşmadık, bana tek söylediğin ülkeyi terk etmem gerektiği oldu."

Kitabını bırakıp, "Çok da işe yaradı," dedi, küçük bir gülümsemeyle. Sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını düz karnının üzerinde kavuşturdu. Yanağımın kıvrımını, çenemin eğimini takip ederek beni inceledi. Kız kardeşinden herhangi bir iz aradığı izlenimi edindim.

Onun bir suçlu olduğuna inanan bir kız kardeş.

"Annemle babamı özlüyorum," dedim yumuşak bir sesle. "Burada olmak onlara tutunmamı sağlıyor."

Hikâyelerinin her biri yüzüne kazınmıştı; yüzündeki çizgiler anlatılmamış maceraları barındırıyordu, yara izleri hayatındaki tehlikeli anları gösterirken, gözlüğü yıllardır okuduğu kitapların üzerine eğilmiş olmanın bir gerekliliğiydi. Hepsi bir araya geldiğinde, sırların ve akademik arayışın bir karışımını oluşturuyor, kâşifliğini işaret ediyordu.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Nefesim boğazımda kaldı. Bir daha böyle anlar yaşar mıydım? Sadece ikimiz? Filai'ye vardığımızda, dikkati ve vakti bin farklı yöne çekilebilirdi. "Mısır'da on yedi yıl geçirdiler. Burada mutlu muydular?"

Tío Ricardo yumuşakça güldü. "Onları neden davet ettiğimi biliyor musun?"

"Paraya ihtiyacın vardı," dedim net bir şekilde.

Bana pişmanlıkla gülümsedi. "Tüm kişisel kaynaklarımı tüketmiştim ve para karşılığında benden tarihî eserleri talep eden kurumlardan fon almayı reddettim. Zazi ve ben çaresizdik. Sonra aklıma Cayo ve Lourdes'a ulaşma fikri geldi. Zazi, üçümüzün de dürüst bir şekilde devam edebileceği tek yolun bu olduğunu düşünüyordu. Kardeşi Abdullah'ın çalışmalarıydı bizi bir araya getiren... ama sonra öldü." Yüzünden keskin bir acı geçti, o an uzanıp onun elini tutmak istedim. Ama bir şekilde bana acırsa, konuşmayı bırakacağını bildiğim için kıpırdamadım.

Çünkü konuşmayı bitirmesini istemiyordum.

"Abdullah'ın misyonuna inandığım için, bir de Zazi'nin kardeşinin bu yükü tek başına taşımasını istemeyeceğini bildiğim için yine de para istedim." Bir anıya daldığında ağzının çizgisi gevşedi. "Baban en başından beri mutluydu ama Lourdes'ın Mısır'a âşık olması biraz zaman aldı. Ama bir kez âşık olduğunda da, çok âşık oldu. Kısa sürede ekibin vazgeçilmezi oldu. Çok düzenliydi ve herkese zamanında ödeme yapmasına, çalışma saatlerini takip etmesine güveniyordum. Ekibin gözdesiydi, muziplikleriyle herkesi hep güldürürdü. Sonunda burada bir hayat kurdu."

"Kazı alanında muziplik mi yapıyordu? Hiç Mamá'ya göre bir şey değil."

Annem daima nasıl davranacağını, doğru olanı nasıl söyleyeceğini bilirdi ve Buenos Aires sosyetesinde sevilen biriydi.

"Genç bir kızken de öyleydi," dedi dayım sessizce. "Mısır bunu yeniden ortaya çıkardı. Genç yaşta, hatta senden daha da gençken kendisinden yaşça çok büyük bir adamla evlendiğini hatırla. Benim ebeveynlerim, tek kızları olan annenden çok şey bekleyen katı insanlardı ve iyi bir üne sahip oldukları hâlde paraları yoktu. Baban servetini çok çalışarak, akıllıca yatırımlar yaparak ve demir yolu sektöründe başarı kazanarak elde etti. Yine de güzel bir birliktelikti ve ikisi de burada rahat edebildiler. Olmaları gereken insanlar oldular."

"Ama yine de muziplik..." Sesim kısık çıktı. Bu, annemin parlak kırmızı bir gece elbisesi giymesi kadar yabancı bir fikirdi bana. Bana karşı hiç muzip olmamıştı. Kalbim kırıldı ve benimleyken

daha çok kendisi gibi davransaydı, daha çok gülebileceğimizi düşünmemeye çalıştım.

"Eski bir ipek atkısı vardı. Atkı, üzerini örtebildiği her şeyi bir muska boyutuna küçültebiliyordu." Gülümsemesine keder karıştı. "Kaç tane ayakkabımın kaybolduğunu anlatamam."

Sonunda sesimi çıkarabildim: "Onun ekipteki herkese emirler yağdırdığını hayal edebiliyorum."

"Hem de Abdullah'ı dehşete düşürerek. Abdullah, düzeni korumayı seven biridir ama annen her fırsatta onun kararlarını geçersiz kılmaya çalışırdı. Birçok kez aralarına girmek zorunda kalmıştım." Başını pişmanlıkla iki yana salladı. "İkisi arasında, kimin ne yaptığını veya ne zaman yaptığını hiç sorgulamadım. Herkesin kazılara ne zaman başlayacağını, ne zaman geleceğini veya birinin ne kadar süre çalışacağını. Her şeyi annen yönetiyor, tüm keşiflerin kaydını tutuyordu.

"Kayıt mı?"

"Evet, o..." Tereddüt etti, sonra cümlesine devam etmemeye karar verdi. "Onun kayıt tutması önemliydi."

"Söz konusu kayıtları nereye yazıyordu?"

"Bunu bilmene gerek yok. Ama bu konuya girmişken, burada bizimle geçirdiğin vakitten bahsederken, dikkatli olman gerektiğini tekrarlayayım. Eğer hayatımın işini sen de önemsiyorsan, o zaman gördüklerini ve öğrendiklerini kendine sakla. Bunu benim için değilse bile, annenle baban için yap."

"Bana güvenebilirsin."

Her kelimeyi vurgulayarak, gerçek bir pişmanlıkla, "Keşke güvenebilseydim," dedi. "Sadece bu konuda değil. Aileden biri olabilirsin, Inez... Ama önemli olan, burada benim için bir yabancısın ve sırf senin duyguların incinebilir diye her şeyi riske atamam."

Beni yargılayacak kadar iyi tanımıyordu. Beni tanımaya vakit ayırmamıştı. Onun tercihi yüzünden yabancıydık, benim yüzümden değil. "Eh, sen de güvenilir olduğunu kanıtlamadın ki."

Durakladı.

"Benden bir şey sakladığını biliyorum," diyerek suçlamada bulundum. Bunları ona söylemeyi planlamamıştım ama şimdi

başladığıma göre, duramazdım. "Bay Hayes'le Mamá ve Papá hakkında konuştuğunu duydum, bu yüzden hiç inkâr etme zahmetine girme. Onlara gerçekte ne oldu? Bana anlatmadığın ne, Tío?"

"Sen kapı mı dinliyorsun, Inez? Bu senin yetiştirilme tarzındaki bir hanıma hiç yakışmıyor."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bana yalan söylemekte ısrar ettiğin için bunu yapmak zorunda kaldım."

Gardını alarak ayağa kalktı.

"Beraberinde neredeyse bir askerî kuvveti donatacak kadar silah getiren Bay Fincastle'ı işe almışsın. Kazı alanında neden güvenliğe ihtiyaç var, Tío? Ebeveynlerim bu kadar çok silahın varlığını onaylamazlardı."

Sözleri yankılandı: "Sen ebeveynlerini tanımıyorsun."

Suratıma tokat yemiş gibi geri çekildim. Ama yalan söylemiyordu, belki en çok canımı yakan da buydu. Annemle babamın hayatları konusunda bu kadar pervasız olmaları ve hiçbir önlem almadan çöle gitmeleri de kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Tabii iyi bir nedenleri yoksa.

Aklıma aniden bir fikir geldi. "Bir şey mi arıyorlardı?" diye sordum.

"Ne?"

"Bir şey mi arıyorlardı?" dedim yavaşça, her kelimemde öfke vardı. "Onları oraya sen mi gönderdin?"

Ela gözlerinde derin bir duygu kıpırtısı vardı. Suçluluk duygusu olabilirdi.

Ama benim nabzım damarlarımda hızla attığı hâlde, dayım sessiz kaldı. Gözlüğünü düzeltti, bakışlarını benden kaçırdı. Kalbim sıkıştı. Demek ki, öyleydi.

Dayım onları vahşi bir ava göndermişti ve ebeveynlerim onun yüzünden hayatlarını kaybetmişlerdi.

"Bana onların son günlerini anlat, neler yaptıklarını anlat." Sesim çatladı. "Neden onlarla birlikte değildin?"

"Yeter, Inez," dedi, masadan uzaklaşırken. "Bunları düşünmek sana sadece acı verir. Neden gidip dinlenmiyorsun?"

"Ama daha yeni başlamıştık..."

"Sakinleştikten sonra konuşabiliriz."

Arkasından öfkeyle baktım, hem ona hem de öfkemi kontrol edemeyişime öfkeliydim. Kareem, elinde bir demlikle içeri girdi. Taze demlenmiş kahve vardı demlikte. Sessizce bana bir fincan daha doldurdu.

"Şükran," dedim. Sonra ona baktım. "Ne kadarına kulak misafiri oldun?"

Kareem gülümsedi. "Burası küçük bir tekne."

Öyleydi. Dayım sonsuza dek benden kaçamazdı.

Whit'i güvertedeki konforlu koltuklardan birinde günlük tutarken buldum. Ötede, yeşil, kahverengi ve mavi tonlardaki karanın yanından Nil akıyordu. Palmiye koruları düzenli aralıklarla manzarada benekler oluşturuyordu. Etrafımı saran bu güzellik, hüsranımı yatıştırmamıştı. Whit'in yanındaki boş koltuğa çöktüm. Yüzümdeki saçları üflerken, yazdığı sayfaya gözlerim kaydı. Günlüğü kapatmadan önce, kafa karıştırıcı sayısal karalamalar ve çizimler gördüm.

Bana dikkatle baktı. "Dayınla konuşman nasıl geçti, bayan meraklı?"

Kızardım. "Kendimi kaybettim."

Dilini şaklattı.

"Sanırım annemle babam çöle gittiklerinde aradıkları bir eser, bir yer ya da... bilmiyorum. *Bir şey*," dedim dikkatle onu izleyerek. "O her neyse, dayım da onu bulmak için can atıyor. Ne olabileceğine dair bir bilgin var mı?"

Whit tembelce bir omzunu kaldırdı. "Mısır'da? Burada hepimiz bir şeyler arıyoruz."

Sesinde beni duraklatan bir ton vardı. O da mı dayımın istediği şeyi arıyordu? Ama sesindeki hüzün tonu, onun elle tutulamayan bir şey aradığını düşünmeme neden oldu. Elinde tutabileceği veya bir bedeli olan bir şey değildi aradığı.

"Onu anlamıyorum," dedim öfkeyle. "Kararlarını, davranışlarını anlamıyorum. Benimle konuşmak istememesini anlamıyorum."

"Dayının her şey için bir nedeni vardır."

Sesinde onaylamayan bir ton sezdim. Soru sormayı gerektiren bir şey. "Whit... Sen ona güveniyor musun?"

Aylak sırıtışına uymayan doğrudan bakışları içimi deldi. "Benim, Señorita Olivera, dünyada güvendiğim sadece iki kişi var."

"O kadar az mı?" Saçlarımın yüzüme uçuşmasını önleyerek ona baktım. Esinti oldukça keskinleşmişti. "Sanırım ailen. Ebeveynlerin?"

Dudaklarının köşeleri gerildi. "Kız kardeşim ve erkek kardeşim."

"Annen ve baban değil yani, öyle mi?"

"Yangında mahsur kalsam bile, onların beni kurtaracağına güvenemem," dedi hafif bir gülümsemeyle.

Yüz ifadesini okuyamadım. En ufak bir üzüntü belirtisi bile görünmüyordu ama küstah bir tavır takınamayacağını da biliyormuş gibi dudakları alaycı bir şekilde kıvrılmıştı. İçimden bir parça onu anlıyordu. Ben de kendi anneme ve babama güvenmediğimi anlamaya başlamıştım. Bunu anlamak, bu kadar çok sır sakladıklarında zordu. Beni sevmişlerdi ama hayatlarını tek çocuklarıyla paylaşmamışlardı. Bunu kabul etmek zordu, kavramak zordu. Aramızda bir rüzgâr daha esti ve tekne sertçe sallandı.

Tetikte bir şekilde etrafa bakındım.

Whit aniden koltukta doğruldu. "Bu..."

Elephantine'in güvertesi sertçe sallanırken inledi.

Huzursuzluğum artarken, "Bu normal mi?" dedim.

Beni koltuğumdan kaldırıp küpeşteye çekti ve rüzgâr etrafımızda tiz bir fırtına olup eserken, çalkalanan karanlık nehre parmağını doğrulttu. Su, büyük çıkıntılı kayaların arasından yükselip alçalarak dalgalanmaya başlamıştı. "Hassan Reis'i bulmalıyım," dedi sertçe.

"Her şey yoluna girecek mi?" Ama o beni dinlemiyordu, dikkati suya odaklanmıştı. Tenimde oluşan ürperti, kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Tek elimle gömleğinin önünü tuttum. "Whit."

Dudaklarını şaşkınlıka aralamış, aşağıya bakıyordu. Mavi bakışları tüm gücüyle benimkilerle buluştu. Elini tereddütlü ve yavaş bir şekilde yanağıma doğru kaldırdı, neredeyse dokunacaktı. Gözlerinde soğuk bir şey parladı. Avucunu indirdi. Hissetmesem de dokunuşunu arzuladım. Yavaşça parmaklarını gevşetti ve benden uzaklaşırken, yüzü hiç kimsenin geçmesine izin vermediği bir kapıymış gibi kapandı.

Tekne tekrar alçaldı ve bir şey *Elephantine*'in alt tarafında sürüklendi. "O da neydi?"

"Kamarana dön." Beni güvertede bıraktı. "Ciddiyim, Olivera."

Tekne sağa doğru sallanırken tökezledim ve dengemi sağlamak için kolumu genişçe açtım. Tereddütle bir adım öne çıktım, sonra bir adım daha. Ama tekne tekrar sallandı ve içim korkudan hop etti. Salona geri döndüm. Mürettebat üyeleri hızlı bir şekilde Arapça konuşarak yanımdan geçtiler. Hepsinin yüzünde bir panik ifadesi vardı.

Kareem hızla yanımdan geçerken, "Sitti! Odana gitmelisin!" dedi. "Burası güvenli değil."

"Dayımı bulur bulmaz," dedim.

Ama Kareem çoktan görüş alanımdan çıkmıştı. Salona koştum ve dayımı masanın üzerine yayılmış bir haritayı rulo hâline getirirken buldum. Bir şey camlara çarptığında, dönüp bir nefes aldım.

"Bu, *kum* mu?" diye sordum.

Tío Ricardo iki adımda önümdeydi. "Çölden geliyor."

Teknenin altı sert bir şeye çarptığında, dayım yüksek sesle inledi. Yüzü soldu, sonra beni döndürüp kamarama doğru itti. "Ben dışarı çıkmanın güvenli olduğunu söyleyene kadar odanda kal, Inez. Eğer alabora olursak, pencereden dışarı çık. Her şeyi geride bırak. Anladın mı?"

Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım ve yüreğim boğazımda atarken, söylediği şeyi yapmak üzere aceleyle hareket ettim. Kapıyı arkamdan kapattım, yere oturup dizlerimi göğsüme çektim. Ama hayır, böyle bir zamanda hareketsiz kalmak ölçülemez derecede aptalcaydı. Ya ters dönersek, o zaman ne olacaktı?

Odaya eleştirel bir gözle baktım.

Neyi kaybetmeyi göze alabilirdim?

Ebeveynlerimin eşyalarından hiçbirini. Başkaları için özel eşyalar değillerdi ama onlara ait oldukları için benim için paha biçilemezlerdi. Şiddetli rüzgârın savurduğu yerden gümbürdeyen tekne sallandı. Rüzgâr, penceremin dışında ölümcül bir niyetle uluyordu. Titreyen bacaklarımın üzerinde ayakta dururken, kollarım yel değirmenleri gibi dönüyordu. Dikkatli adımlar atarak yatağımın altındaki çekmecelere doğru ilerledim.

Yüksek sesli bir küfür aniden ayağa kalkmama neden oldu.

Dayımın sesine benziyordu.

Kapıya koşup kısa koridora baktım. Karşı taraftaki kapılardan biri aralıktı ve geminin hareketlerine göre ritmik bir şekilde sallanıyor, yüksek sesle gıcırdıyordu. Koridora çıktım, ağzım açıldı...

Kapının aralığından dayımı gördüm. Kapı öne doğru savrulup görüşümü engelledi ama sonra diğer yöne doğru geri açıldı. Adımlarım tahtaya hafifçe vururken ona yaklaştım. Tanıdık bir şey gördüğümü düşündüm...

Tío Ricardo eşyalarını hızla karıştırıyordu, sanki benim yaptığımdan çok da farklı değildi. Ama kapağına yemyeşil şakayıkların boyandığında bir defter vardı elinde. Bunlar annemin en sevdiği çiçeklerdi. Onun günlüğünü nerede olsa tanırdım.

Önünü de arkasını da boyayan bendim.

Dayım sandığının üzerine eğilip içinden birkaç kâğıt çıkardı ve onları hızlıca okuduktan sonra ikiye katlayıp annemin kelimelerinin arasına sıkıştırdı. İçeri koşup annemin özel düşüncelerini bana vermesini talep etme isteğim beni neredeyse alt edecekti. Ama ihtiyatlı davranıp geri çekildim. Şimdi içeri girersem, muhtemelen bana yalan söyleyecekti ve sonra da annemin eşyalarını benden kesinlikle saklı tutacaktı.

O, kamaradan ayrılana dek beklemek daha iyiydi.

Tío Ricardo üst gövdesi sanki saldırıya geçmiş bir boğaymışçasına öne doğru eğilmiş bir hâlde kamarasından dışarı fırladı. Basamaklardan yukarı doğru gözden kaybolduğunda, dar koridordan fırlayıp kapıyı arkamdan kapattım.

Alanı düzenli ve düzgün bırakmıştı, sandık kilitliydi. Mırıltıyla küfrederek dizlerimin üzerine çöktüm ve saçımdan bir tel toka çekip çıkardım. Babamın rastgele yetenekleri mükemmelleştirmek konusundaki merakı sayesinde bir kilidi nasıl açacağımı biliyordum. Babam su altında üç dakika nefesini tutabiliyor, birkaç farklı denizci düğümü atmayı ve onları nasıl çözeceğini biliyordu, bir mevsim boyunca da hırsızlara merak salmıştı.

Tokayı kilide sokup bir yöne çevirdim ama işe yaramadı. Her hakaret ettiğimde beni yatak odama kilitlediği zamanlar için halama teşekkür ederek diğer yolu denedim. Sonunda kilit açıldı. Tekne sallanmaya devam ederken, sandığın kapağını açtım.

Annemin günlüğü rulo yapılmış haritalar yığınının en üstünde duruyordu.

Yazıların tümünü okumak için zamana ihtiyacım vardı ama böyle bir lüksüm yoktu. Fırtına sırasında herkes *Elephantine*'in sağlam kalması için mücadele ederken, sadece bu gece vaktim vardı. Bu düşünceyle odama geri koştum. El çantamı ve eşya çantamı kaptım, sonrasında kum şiddetle cama çarparken, pencerenin altına oturdum. Tekne devrilirse, bir çıkışa en yakın konumda olmak istiyordum. Sonunda okumaya başladım.

Ve her şeyi değiştiren bilgi, okuduğum son sayfadaydı.

Kardeşim ve benim için asla geri dönüş yok. O benim gidemeyeceğim bir yola girdi. Ama yetkili kişilere gidemiyorum. Ah, böyle bir şeyi nasıl yazabilirim? Yazmalıyım! Yazmalıyım! Tehditleri beni korkutuyor. Son tartışmamızda, yerden kalkarken çok canım yandı. Ricardo amacının canımı yakmak olmadığını söyledi ama yaktı.

Şimdi bile hâlâ morluklarım geçmedi. Gerçeği göz ardı edemem.

Hayatımdan endişeliyim. Cayo'nun hayatından endişeliyim. Ve ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. O benim kardeşim. Ama o bir katil.

Başta cümleleri anlamlandıramadım. Sonra her kelime, tüm keskin kenarları ve sert çizgileriyle kristalleşti.

Tehditler.

Morluklar.

Katil.

Annem hayatından endişe ediyordu. Soluk soluğa, nefes almaya çalışarak elbisemin yakasını açtım. Kardeşinin yapabileceklerinden korkarak yaşıyordu. Her bir harfe kazınmış olan umutsuzluk ve çaresizlik, zihnimi netleştirdi. Sanki sis dağılmıştı ve benden saklanan şeyi artık görebiliyordum.

Tío Ricardo kimi öldürmüştü?

Bir kez öldürdüyse, bir kez daha öldürebilirdi.

Dayım, bunca zamandır bana ebeveynlerimin ölümüyle ilgili ayrıntıları vermeyi reddetmişti. Ve işte, sonunda nedenini biliyordum. Cevap hep önümdeydi. Pencerenin dışında bir fırtına vardı. Hakkını talep eden bir fırtına. Yazıyı tekrar okudum ve sezgilerimin bana çılgınca anlatmaya çalıştığı şeyi dinlemeye başladığımda, görüşüm bulanıklaştı. Tüm ipuçları oradaydı. Annemin, yardım etmesi için Mösyö Maspero'ya yalvardığı not. Bir yüzünde bir kapı resmi olan, diğer yüzünde ise zaman, mekân ve tarih yazan o ilginç kart. Ve şimdi de dayımın elleriyle... morartacak kadar sert elleriyle tuttuğu günlükteki bu yazı.

Gerçek, kalbimin etrafını sertçe sıkan demirden bir yumruk gibiydi.

Dayım, ebeveynlerimi öldürmüştü.

Elephantine'den inmem gerekiyordu. Tüm eşyalarımı toplamam saniyelerimi aldı. Odamın açıldığı koridor boştu. Mürettebat, dayım, Whit ve eminim ki Bay Fincastle üst güvertedeydi. Küçük çantamı küpeşteye taşıdığımı kimse fark etmezdi. Gemiden bir kişinin azalmasını kimse fark etmezdi. Kapıyı açtım, iki tarafa da baktım ve hızla dar koridorda yürüdüm. Saçlarıma çarpan kumlar saçlarımı sertleştirdi ve pürüzlü bir hâle getirdi. Yukarıda,

insanların bağırışları keskin rüzgârın sesini aşıyordu. Çantamın kayışı avucuma batarken, korkuluğa ulaştım.

Aşağıda su dalgalanıyordu.

Nehrin nasıl başımın üzerinden geçtiğini hatırladım. Beni nasıl pençelerinde tuttuğunu. Titreyen elimle öne doğru uzanırken, içimdeki korku keskin bir şekilde bükülüyordu. Kararsızlık yanı başımda asılı duruyordu ve uzun bir sürenin ardından kolumu indirdim.

Atlamak aptallık olurdu.

Hayatta kalma şansım çok azdı. Gemide kalırsam da kaderim aynı şekilde belirsizdi. Derin nehre baktım, korku boğazıma tırmandı. Timsahlar ve yılanlar, kötücül bir akıntı ve sert rüzgârlar vardı.

Elephantine'de ise bir katil.

Hızla nefes alıp verirken gözlerimi sıkıca yumdum. Dişlerimin arasında kum tadı vardı ve elbisemin eteği şiddetle bacaklarıma çarpıyordu. Fırtınadan sağ çıkabilsem bile, Nil'den sağ çıkabilsem bile, ondan sonra ne yapacaktım? Filai'ye nasıl devam edecektim?

Gözlerim açıldı.

Bu soru beni şoke etti. Vücudum gemiden, nehirden, Mısır'dan kaçmak istiyordu. Yine de içimde annemden ve babamdan vazgeçmek istemeyen bir parça vardı. Eğer gidersem, gerçekten nasıl öldüklerini asla bilemeyecektim. Dayımın onları neden öldürdüğünü asla bilemeyecektim. Mantığım sonunda kontrolü ele geçirdi ve korkumu yendi. Şimdiye dek dayım beni tehdit etmemiş veya bana zarar verecek herhangi bir şey yapmamıştı. Aksine, nazikti ve *Elephantine*'e gizlice bindiğimi öğrendiği gün sinirlendiği hâlde bana vurmamıştı.

Gerçeği bilmediğimi sandığı sürece hiçbir şey yapmazdı.

Yavaşça küpeşteden uzaklaştım. Arkamı döndüm ve aldığım günlüğü yerine koymak için dayımın kamarasına yürüdüm. Sonra bir tür trans hâlinde kendi kamarama gittim. Bu işi sonuna kadar götürecektim.

Ne olursa olsun.

WHIT

Halat avucumun içinde yanıyordu. Ayaklarımın altında güverte alçalıp sallanıyordu, düşmemek için dizlerimi büktüm. Mürettebatın geri kalanı yelkenleri açıp, gemiye herhangi bir zarar gelmeden fırtınayı aşmamıza yardımcı olsun diye rüzgârı kullanmaya çalıştı. Hassan Reis emirler yağdırırken, tüm sesler, kaburgalarıma çarpan kalbimin atışları tarafından yutuldu.

Gemi titriyordu. Tahta çatlayıp gıcırdadı ama ben ipe tutundum. Rüzgârın her esintisi bizi kıyıya itiyordu. Her an kayaların bizi karaya oturtmaya yetecek bir hasar vereceğinden emindim. Kız kardeşimin bana gönderdiği kimya kitaplarını düşündüm, su bizi gömerse, o kitapları kurtarmaya vaktim olmayacaktı. O kitaplar beni kız kardeşime bağlıyorlardı. Bilime duyduğum sevgiyi, dünyanın işleyişini bilme isteğimi biliyordu. Onunla olan bağımı kaybetmek istemediğim için halatı daha sert çektim.

Mürettebat baş döndürücü bir bulanıklık içinde gergin ve endişeliydi, çatık kaşlarıyla etrafta koşuşturuyordu.

Olivera'yla ilgili geçici bir düşünce geldi aklıma. Ona, hiçbir şey olmayacağına dair söz vermiştim. Sinirden ağzım keskin bir şekilde buruştu. Ona herhangi bir söz vermem doğru değildi.

Düşünmeye hakkım olan tek kız, İngiltere'deki kızdı.

Ninova

BÖLÜM ON YEDİ

Kapı saatler sonra çaldı. Gece boyunca volta atmıştım. Oturamıyor, uyuyamıyor ya da dinlenemiyordum. *Dayım bir katildi.* Bu düşünce beni bir an olsun terk etmemişti, bir daha asla duymak istemediğim bir şarkının bitmeyen nakaratı gibi. İçimden bir parça, annemin günlüğünü hiç okumamış olmayı diliyordu. Hayal gücüm, annemle babamın dünyadaki son anlarını bir kâbusa dönüştürmüştü. Dayım onları çölün derinliklerine götürürken, ikisinin onun peşinden nasıl gitmiş olabileceklerini, ona hayatlarını nasıl emanet etmiş olabileceklerini düşünmeden edemiyordum. Onları güneşin altında kavrulmaya bırakacağından hiç şüphe duymamışlardı.

Ölümlerinin tek mantıklı açıklaması buydu. Mamá ve Papá oraya kendi başlarına gitmeyecek kadar akıllıydılar.

Kapı tekrar vuruldu.

Kapının diğer tarafında her zamanki buruşuk hâliyle, hatta belki biraz daha fazla buruşuk olarak Whit duruyordu. Beni gördüğünde, sanki tüm vücudu nefes verdi. Detaylıca inceledi beni; bakışları, sağlıklı ve bütün olduğumdan emin olmak ister gibi gezindi üzerimde. Ne gördüğünü tam olarak biliyordum: yorgun gözler, gergin çene, çökmüş omuzlar.

Fırtına korkunçtu. Ama dün gece öğrendiklerim beni gerçekten mahvetmişti.

Gözlerimin içine bakabilmek için dizlerini büktü. "İyi misin? Bitkin görünüyorsun?"

Ninova

Hırıltılı bir sesle, "Estoy bien," dedim ve konuşabildiğime şaşırdım. Dayımın ihaneti karşısında bıkkınlıkla yastığıma gömülüp avaz avaz bağırmıştım.

Gece boyunca ağladım. Sabah olduğunda, ebeveynlerimin ölümleri hakkındaki gerçeği öğrenene kadar bir daha gözyaşı dökmeyeceğime dair söz verdim kendime.

Sonra da bir şekilde Tío Ricardo'yu mahvedecektim.

"Çağrılıyorsun," dedi Whit, herhangi bir başlangıç sözcüğü söylemeden.

"Bitti mi?" Sesim biraz daha hırıltılı çıktı. "Herkes iyi mi?"

"Hepimiz sağlam durumdayız ama evet."

Kapı çerçevesine yaslandım. En azından bu bitmişti.

Merak uyandırıcı bir şekilde yumuşak bir sesle, "*Elephantine*, ciddi bir sorun yaşamadan fırtınayı atlattı," dedi. "Asvan'a yaklaşıyoruz. Mürettebat gerekli malzemeleri satın alırken, biz de Old Cataract Hotel'de ikramlar alacağız. Çöldeki en iyi ebegümeci çayı oradadır. Bayılacaksın. Abdullah ve torunu da orada bizi karşılayacaklar. Sana daha önce ondan bahsetmiş miyim? Şu fotoğrafçı olan? Evet? Farida ile iyi anlaşırsın, her konuda fikri vardır. Ayrıca terastan Nil manzarası muhteşem olacak, bu yüzden eskiz defterini de getirmeni şiddetle tavsiye ederim, Olivera."

Konuşurken elleriyle bir işaret yaptığında, bir şey dikkatimi çekti.

"Whit," diye mırıldandım. "Avuçların." Kıpkırmızı avuçlarında birkaç öfkeli kabarcık vardı.

Ellerine uzandım ama iki elini de ceplerine soktu ve topuklarının üzerine yaslanıp aramızdaki mesafeyi genişletti. Neden aniden aynı havayı solumak istemediğini, neden aniden yanımda olmak istemediğini anlayamayarak kaşlarımı çattım.

"On dakika içinde hazır ol," dedi. "Lütfen."

Donakalmış bir vaziyette, "Bugün nazik mi oluyorsun?" diye sordum.

Uzaklaştı.

Arkasından gözlerimi kırpıştırarak, "Sanırım hayır," diye mırıldandım ve o koridorda gözden kaybolurken, sırtının uzun

çizgisini izledim. Arkasına bakmadı, ani gidişini yavaşlatmadı. Arkamı döndüm, eşyalarımı toplayıp güverteye doğru yürüdüm ve küpeştede sessizce düşünceli bir şekilde toplanmış olan ekip ve mürettebat ile karşılaştım.

Onların arkasına, ötelere baktığımda nefesim kesildi. Gerçekten farkına varmadan öne doğru bir adım attım ve Tío Ricardo ile omuz omuza geldik. Yaklaştıkça, kumun yerini granite bıraktığı, yaprakları bir parmak gibi kıvrılarak beni eve çağıran görkemli palmiyeleri ve uzun kum tepecikleriyle Asvan şehri görüş alanıma girdi. Durduğum yerden, nehrin üzerine yayılan ilk çağlayanı, kayaların orman zemininin üzerinde yükselen mantarlar misali süslediği manzarayı kolaylıkla görebiliyordum.

"Çok güzel," diye mırıldandım.

Dayım çenesini bana doğru eğdi. "Daha fazlası var."

Katil. Katil. Katil.

Yakınlığı karşısında kaskatı kesilmiştim ve bir saniye kadar sonra omuzlarımı gevşetmeye zorladım kendimi. Yüzümdeki gülümseme hiç de doğal görünmüyordu.

"Ne kadar daha fazlası olabilir ki?" dedim.

Göz göze geldik. "Çok daha fazlası."

Bizi Old Cataract Hotel'e götürecek boş bir araba beklerken, "İşte, Elephantine Adası orada," diyerek işaret etti Tío Ricardo. "Orayı hep sevmişimdir."

Kararsız bir ses çıkararak ondan uzaklaştım. Ağzından çıkan her kelime beni tedirgin ediyordu. Gözlerim Whit'i buldu. Herkesin sandıklarının bulunduğu yerin yanında bir kenarda, yardımsever ve nazik bir şekilde dururken, bana bakmıyordu. Herhâlde yanlış bir şey yapmış veya söylemiştim. Ama ne? Etkileşimlerimiz normaldi. Yani, bizim için normaldi. Rahatsızlığımı bastırıp, onun yapması gereken bir işi olduğunu, benim ise uzun sorumluluklar listesinde yalnızca yanına tik atılacak bir madde olduğumu kendime hatırlattım.

Bir fayton durduğunda, "Akşamın geri kalanında bizi mazur görün," dedi Bay Fincastle. "Kızımla birlikte önceden verilmiş ve kaçıramayacağımız bir sözümüz var."

"Ama Abdullah'la tanışmanızı isterdim," diye itiraz etti dayım. "Torunuyla birlikte otelin terasında bizi bekliyor. İptal edemez misiniz?"

Bay Fincastle'ın dudakları gerildi. Zor durumda bırakılmaktan hoşlanmadığı izlenimi edindim. "Korkarım ki ekip liderinizle olacak..."

"İş ortağı," diye düzeltti dayım, kısık bir bakışla. "Ki bunu zaten biliyorsunuz."

"Tanışma yarına kadar bekleyecek," dedi Bay Fincastle, sanki dayım hiç konuşmamış gibi.

"Ama bir selam vermeye birkaç dakika ayırabiliriz, Papá." Isadora eteğindeki tozu silkeledi.

İtiraz kabul etmeyen bir tonla, "Zaten geç kaldık," dedi Bay Fincastle.

Isadora, parmaklarıyla çantasını sıkıca kavrayıp sessizleşti. Birdenbire, *Elephantine*'deyken onu tanımak için daha fazla çaba sarf etmiş olmalıyım diye düşündüm. Fakat babasından hiç uzaklaşmıyordu. Ya babası onu ortak kamaralarına götürüyor ya da derin bir sohbete dalmış oluyorlardı, her halükârda sürekli babasının dizinin dibiydeydi. Sanki hiçbir zaman boş vakti olmuyordu.

"*Elephantine*, sabah Filai'ye doğru yola çıkacak," dedi Tío Ricardo. "Old Cataract'ın lobisinde buluşuruz. Lütfen zamanında gelmeye özen gösterin."

Bay Fincastle'ın dudakları gerildi ama başıyla onayladıktan sonra kızını onları bekleyen arabaya yönlendirdi.

Biz de kendi arabamıza bindik ve iki sürücü bizi kalabalık caddeden geçirip gün batımı rengine boyanmış, Viktorya tarzı pitoresk bir binaya ulaştırdı. Bina, Elephantine Adası'na bakan granit bir uçurumun üzerinde duruyordu. İşletmeyi çevreleyen yemyeşil bitki örtüsü zarif görünüyordu. Whit önden arabadan atladı, sonra bana yardım etmek için dönüp elini uzattı.

Önce görmezden gelmeyi düşündüm ama sonra bunun çocukça olacağına karar vererek yardımını kabul ettim. Nasırlı parmakları bir anlığına elimin üzerinde kapandı. Dokunuşundan dışarı doğru yayılan bir karıncalanma, kolumdan yukarı tırmandı ve nefesimi kesti.

Çizmeli ayağım yere değdiği anda Whit elimi bıraktı.

"Gracias." Sesimi alçalttım. "Ne oldu, Whit?"

Kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir şey, Olivera." Gülümsedi ama zoraki gibiydi. Dayıma karşı benim de kullandığım türden bir gülümseme.

Whit, bavulları taşımaya yardım etmek için sürücüye doğru yürüdü. Otel görevlileri bizi karşılamak için öne atılıp grubumuzu kemerli kapılar ve özenle oyulmuş ahşap mobilyalarla süslenmiş, altın ve bordo renklerle dekore edilmiş ve Shepheard's'ın zarafetiyle yarışan görkemli girişten geçirdiler. Nil Nehri'ne bakan terasa doğru yönlendirilmeden önce her ayrıntıyı incelemeye zar zor vaktim oldu.

Dayım, üzerinde dikimi düzgün ama gösterişsiz, rahat bir takım elbise olan yaşlı bir adama, "Abdullah," diye seslendi. Yoğun kahverengi teni, keten gömleğinin soluk krem rengiyle bir tezat oluşturuyordu. Genç bir kız öne eğilerek onun yakasındaki düğmelerden birini düzeltti. Kadın, kullanışlı ve fırfırsız, rahat bir yürüyüş elbisesi giymişti. Omuzlarındaki hafif şal serin esintide dalgalanıyordu ve ayaklarında sağlam deri çizmeler vardı. Güzeldi; parlak bir teni ve zekâyla parıldayan sıcak kahverengi gözleri vardı.

Abdullah ve Farida.

Whit hemen geniş bir sırıtışla Farida'ya doğru yürüdü, o da aynı gülümsemeyle Whit'i karşılamak üzere ayağa kalktı. Abdullah, dayımla el sıkışıp geri kalanımızın ahşap masanın etrafında toplanmamızı işaret etti. Koltuğuma oturmadan önce Abdullah'a yaklaştım.

"Sir," dedim, "sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldun. Ben, Cayo ve Lourdes Olivera'nın kızı..."

"Tam olarak kim olduğunuzu biliyorum," diyerek araya girdi. "Kaybınız için gerçekten üzgünüm, Señorita Olivera."

Gözlerimi dolduran ani nemi geri çekmek için yutkundum ve gözyaşlarım görüşümü kapatırken, başını eğmiş olan kızın yanına oturdum.

"Şu fotoğrafçı kız sensin," dedim.

Farida güldü. "Öyle deyince kulağa ne kadar hoş geliyor. Fotoğrafçılığı öğreniyorum ama profesyonel değilim. Henüz." Sesi sıcak ve tatlıydı. Masanın üzerinde duran, daire şeklindeki lensi ve onun yanındaki deri bir taşıma çantasında duran tahta kutuyu işaret etti. "Az önce büyükbabamın fotoğrafını çekiyordum."

Ağzım açık kaldı. "Bu bir *Kodak* mı?"

Farida başıyla onayladı. "Büyükbabam bir seyahati sırasında almış. Tek bir düğmeye basarak yüz tane fotoğraf çekebiliyor."

"*Yüz* mü? Muhteşem," diye haykırdım, parmağımı çerçeveye sürtmek için uzandım. Görünmez bir kıvılcım, sanki gizli bir akım keşfetmişim gibi, sıçradı ve bana doğru uzandı. Gözlerim kıza kaydı, o da bana göz kırptı.

Taşınabilir fotoğraf makinesine şaşkınlıkla baktım. Sihrin dokunduğu bir nesneden yapılmıştı. Farida onu masadan aldı ve bir fotoğraf çekti. Sonraki yarım saat boyunca, dayımın ve Abdullah'ın fotoğraflarını, gülüp aptalca pozlar veren Whit'in fotoğraflarını ve kayalık uçurumun çevresinde kıvrılan ışıltılı Nil Nehri'nin fotoğraflarını çekti. Falafel, humus ve kremalı tahinli sostan oluşan lezzetli bir yemek yedik, bol şekerli ebegümeci çayı içtik. Whit haklıydı, çaya bayıldım.

Abdullah ağzını bir peçeteyle sildi. "İş konusu açmaktan nefret ediyorum ama şu yeni işe aldığın adam nerede, Ricardo?"

"Başka planları varmış," dedi Tío Ricardo gözlerini devirerek. "Ama o ve kızı yarın sabah lobide bizimle buluşacaklar."

"Bu ikili, gizlilik yemini etti, değil mi?"

Başımı Abdullah'a çevirdim. İçtiğim soğuk içeceğe rağmen ağzımın içi kuruydu. Çantamın içine tıkıştırdığım kare şeklindeki kart geldi gözümün önüne. "Gizlilik mi?"

"Henüz ne yaptığımızı bilmiyor," dedi Ricardo.

Abdullah şaşkınlıkla, "Ona söylemedin mi?" diye sordu.

Dikkatim bir dayıma bir Abdullah'a kayarken, masanın kenarını kavradım. Dayımın yasa dışı faaliyetlerine hepsi birlikte mi bulaşmışlardı? Şimdi de tam olarak ne yaptıklarını mı paylaşacaklardı? Burada, terasında ortasında, güneş parlarken ve etrafımız yemek yiyen bir sürü insanla sarılıyken? Farida fotoğraf çekerken?

Ricardo espressosundan bir yudum aldı. "Başta onu planlarımıza dâhil etmemiştim, üstelik burası senin krallığın, Abdullah. Ben sadece çalışıyorum. Önce seninle konuşmanın akıllıca olacağını düşündüm. Inez'in, senin işine yarayabilecek bir yeteneği var." Anlam yüklü bir şekilde bakıştılar ama ben yorumlayamadım. Farida, Kodak'ı kaldırıp düğmesine bastı.

"Nasıl bir yetenek?" diye sordu Abdullah.

Kaşlarımı çatıp, "Ben bir ressamım," dedim. "Filai'nin mimarisini nispeten kolaylıkla çizebileceğimi düşünüyorum."

Farida onaylarcasına başını salladı. "Çektiğim fotoğraflara güzel bir tamamlayıcı olur."

"Kesinlikle," dedi Tío Ricardo. "Sen ne düşünüyorsun, Abdullah?"

"Ebeveynlerinin ölümü göz önüne alındığında, bilmeyi hak ediyor," diye yanıtladı.

"Kesinlikle katılıyorum." Whit boş tabağını bir kenara itti. Özür diler gibi bir ifadeyle ayağa kalktı. "Beni affedin ama yarın sabah yola çıkmadan önce halletmem gereken birkaç işim var. Harika bir yemekti."

Sandalyemde oturduğum hâlde sendeledim. Whit o sırada küçük bir el sallamanın ardından uzaklaştı. O da sırrın bir parçasıydı. O iğrenç sırrın. Bu doğrulama beni açıklayamayacağım kadar üzgün hissettirdi.

"Öyleyse, ona sadece bilmesi gerekenleri söylemeni tavsiye ederim," dedi dayım, sohbetin konusunu ele alarak. "Burada çok uzun süre kalacağının garantisi yok."

Ağzım dümdüz oldu. Dayımın imasını çok iyi anlamıştım. Hayatımı yöneten oydu ve her an beni Arjantin'e götürmeye karar verebilirdi. Ne yaptıklarını bilme hakkım olsa bile, bana her

şeyi söylemelerinin bir anlamı yoktu. Sonuçta, ebeveynlerim sadece onun tüm girişimlerini finanse eden kişilerdi.

"On yıldan uzun bir süredir ülkemin insanlarının mirasını anlama umuduyla çeşitli yerlerde yapılan kazılarda bir kazı ekibini yönetiyorum," diye söze başladı Abdullah. "Yıllar içince şaşırtıcı keşiflerimiz oldu."

Kaşlarımı çattım. "Ama ben hiç duymadım."

"Sen duyamazdın," diye cevapladı Abdullah. "Çünkü her bir kazının ardından, izlerimizi örtme talimatı verdim. Aslında bu, kız kardeşim Zazi'nin fikriydi ve ölümünden önce, benden ve Ricardo'dan bu uygulamayı sürdürmemizi istemişti. Ekibimde hiç kimsenin bir şey alma veya gördüklerini ifşa etme izni yok. Başından beri aynı sadık ekiple çalışıyoruz ve hedefimiz, gelecek nesillerin tarihimizi öğrenebilmeleri için bulduklarımın bir kaydını tutmak."

Farida uzandı ve onun elini tuttu. İkisi arasındaki sevgi, aralarında bir yıldızın ışığı gibi parlıyordu.

Bu kötü niyetli bir sır mıydı? Benim beklediğim... Başımı iki yana salladım, hepsinin benim tepkimi beklediğinin farkındaydım. "Bence bu harika bir girişim," dedim yavaşça. "Ve ne kadar küçük olursa olsun, bunun bir parçası olmaktan mutluluk duyarım."

Abdullah geniş bir gülümsemeyle, "Mısır'a hoş geldin, Inez," dedi.

Ellerimi kucağımda sıkarken, kelimelerini güçlükle duydum. Dayım, Abdullah için çalışıyordu çünkü karısı öyle istemişti. Kahire'de korkunç bürokratlarla uğraşıyor, kavurucu güneşin altında sayısız saat kazı yapıyor ve kayınbiraderiyle birlikte çalışıyordu... Hepsi de ölen karısına duyduğu sevgidendi.

Bu bilgiyi hiç öğrenmemiş olmak isterdim.

Çünkü bakışlarımı kaldırdığımda, Tío Ricardo'yla göz göze geldiğimde ve bana gülümsediğinde, gerçeği biliyordum.

Bu masadaki hiç kimse dayımın bir katil olduğunu bilmiyordu.

Belki Whit hariç, hiç kimse.

WHIT

Genelev dumanlı ve kalabalıktı. Bara yaslandım ve viskiyi bardağımda bir iki kez döndürdüm. Tütsü dumanı havaya yayılıyor, giysilerime yapışıyordu. Muhbirim, Sterling'in casuslarının burada olacağını söylemişti. Bu özel mekâna düşkünlermiş.

Bardağı bıraktım. Çünkü ayık bir şekilde ilerlemem gerekiyordu.

Sonunda, iki adam odanın girişine doğru kadife perdeyi açınca, tetikte bir şekilde doğruldum. İkili tam olarak tarif edildiği gibiydi: soluk tenli, açık renk gözlü ve İngiliz. Gömlekleri resmî, yakaları ütülüydü. Ve çoktan sarhoştular.

Harika.

Bara doğru yürüdüler, benden yaklaşık bir metre uzakta durdular. Biri içki sipariş ederken, diğeri değerlendiren bir ifadeyle etrafına bakınıyordu. Herhangi bir sorun belirtisi arıyordu. Barmen işini yaparken, omzunun üzerinden, "Bu gece Basil yok mu?" dedi.

Kısa boylu casus, başını iki yana salladı. "Pis bir iş için Kahire'de kaldı."

"Blanche hayal kırıklığına uğrayacak," dedi barmen, sesinde bir alaycılıkla.

Bardağıma baktım. Meşhur Fransız fahişenin adını tanıdım. Kestane rengi saçları ve viski tonunda kahverengi gözleri vardı, omuzları ve köprücük kemikleri çilliydi. Basil'in onun müşterisi olduğunu bilmem gerekirdi.

Barmen sert bir sesle, "Hoşuna gitmedi mi?" diye sordu. Yeniydi, aksanma bakılırsa yabancıydı. Alman olduğunu düşündüm.

Başımı dalgın dalgın sallarken, dikkatim çoktan hanımefendideydi. Bir kenarda durmuş, tarafsız bir gözle krallığını inceliyordu. İpek elbisesi, mum ışığında omurgasının güçlü çizgisiyle tezat oluşturan bir yumuşaklıkla parlıyordu.

Blanche'ı görme şansım olacaksa, çaçayı ikna etmem gerekecekti.

İçkiyi barın üzerinden ittim, barmene parasını ödedim ve yavaşça kadına doğru yürüdüm. Beni fark ettiği anda niyetimi anladı,

kalabalığın içinde yavaş hareketlerimi takip etti. Çaça keskin bir ilgiyle gülümsedi. Beni cezbediyor, daha da yakınına çekiyordu.

Fakat yakalanmak istiyordum.

"İyi akşamlar," dedim kadına, umursamaz bir gülümsemeyle.

Boğazdan gelen bir sesle, "Seni daha önce burada görmüştüm," dedi.

"Blanche'a ihtiyacım var."

Koyu kaşları çatıldı. "Daha önce de gelmiş miydin?"

İfademi dikkatlice tarafsız tutarak, "Bu gece müsait mi?" diye sordum.

"Değil," dedi çaça, suçluluk duyar bir sesle. Bir anlığına bile inanmadım. "Ama yarın geri gelirsen, belki..."

"Bu gece olmak zorunda," deyip eline bir avuç dolusu Mısır piastresi sıkıştırdım. "Bunun vaktine değmesini sağlamaya hazırım."

Çaça kararını tartarak paralara baktı. Sonra açık bir isteksizlikle parayı bana geri verdi. "Korkarım ki imkânsız."

Parfümü, bir yumruk gibi sarmıştı etrafımı. Kasıtlı bir şekilde parayı tekrar avucuna bastırdım, sonra da biraz daha banknot ekledim. "Yarım saat."

Çaça etrafına bakındı, kalabalığın içindeki birine odaklandı. Elim ceketimin cebinde beklerken, omuzlarımda bir gerginlik birikti. Blanche'ı görmek için elimdeki banknotların tümünü ona verirdim. Ama sonra başıyla onaylayıp merdiven tarafını işaret etti. "Yarım saat," diye kabul etti. "Seni çağırmaya getirme beni."

"Son derece motive olduğum için hızlı olabilirim," deyip göz kırptım. Zaferle başım dönerken, Blanche'ı düşünerek uzaklaştım. Kapısına ulaştığımda sertçe tıklattım ve kapı açıldı. Geneleve erkekleri sürü hâlinde getirmesiyle meşhur olan o zayıf kadın göründü kapıda. Geceliği omzuna kadar inmiş, soluk tenini kaplayan çillerden oluşan takımyıldızını çıkarmıştı ortaya. Fakat açıklanamaz bir nedenden, gözümün önünde başka bir çift omuz belirdi. Dar ve maydan okurcasına dik...

Bu nahoş düşünceyi uzaklaştırdım. Bu odada yeri yoktu.

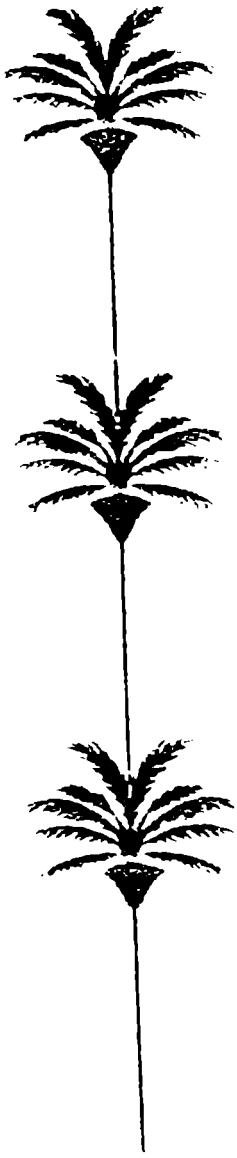
Blanche kapıyı daha geniş açtı, sıcak gözleri yüzümde gezindi, yüzünde bir gülümseme belirdi. Gördükleri hoşuna gitmişti. Cilveli bir sırıtışla, içeri girmemi işaret etti. Heyecan, kanımda bir nabız gibi atıyor, başımı döndürüyordu. Arkasında lavanta kokusu süzülüyordu. Kokusu baş döndürücüydü ama benim aklıma başka bir şey, daha tatlı bir koku geldi.

Kapıyı arkamdan kapattım, bakışlarım Blanche'ın üzerindeydi. Dar yatağın yanında dururken kalçaları dikti ve geceliğinin düğümünü çözerek göğüslerinin kabarıklığını ortaya çıkardı. Aşağıda, genel hava gürültülü ve tüketiciydi. Konuşmalar yüksek sesli ve iticiydi. Hiçbiri kapıdan gelmiyordu. Yatak odası ise gerginlik doluydu ve beklenti yüzünden sessizdi.

Blanche bana doğru yürüdü, sabahlığı aralanmış ve uzun bacakları ortaya çıkmıştı. Yukarı uzandı, küçük eli boynumun arkasına doğru kıvrıldı. Çenesi kalktı, öylesine yakın duruyordu ki, gösterişli kirpiklerinin her telini görebiliyordum. Blanche yavaşça yüzümü aşağıya indirdi, dudakları dudaklarımdan birkaç santim uzaktaydı. Mavi gözleri, gözlerime kilitlenmişti.

Arzunun güçlü vuruşu, o vuruşu beklediğim hâlde gelmedi. Bu kadında boğuluyor olmam gerekirdi ama bunun yerine... ellerini sıkıca kavrayıp yüzümden uzaklaştırdığımda, vücudumda bir sıkıntı kıvrıldı. "Daha fazla ileri gitmene gerek yok, matmazel."

Duraksadı, kaşları çatıldı. Ondan uzaklaşıp yatağa yaklaştım ve tekrar nefes alabildiğimi hissettim. Son kalan paramı yatağın üzerine bıraktıktan sonra ona doğru döndüm. Kasıtlı olarak sabahlığını omuzlarına doğru kaldırıp teninin her yerini örttüm ve "Ben senden başka bir şey istiyorum," dedim.

ÜÇÜNCÜ KISIM

NİL'İN MÜCEVHERİ

BÖLÜM ON SEKİZ

Su, *Elephantine*'e hafifçe çarparken, küpeştenin üzerinden eğilip Nil'in koyu yeşil rengine bakıyordum. Whit öne uzanıp sıcak elini koluma doladı ve beni nazikçe geri çekti.

Ona sorgulayıcı bir bakış attım. Omuzları gerilmişti, gözlerinin altında derin çukurlar vardı.

"Düşersen, hiç seni kurtarma havasında değilim."

Ters ses tonu karşısında kaşlarımı kaldırım. "Aç mısın yoksa sadece yorgun musun? Belki de sarhoş?"

Şaşkın ifadesi gülmeme neden oldu. "Sarhoş değilim. Sarhoş olsaydım, anlardın. Ama açım, yorgunum, sıcakladım ve genel olarak sinirliyim."

"İyi bir sabah geçirmiyorsun," dedim.

Bana düz bir bakış attı.

Gözlerimi kıstım. "Dün gece ne yaptın?"

"Bu," dedi yumuşak bir sesle, "seni hiç ilgilendirmez."

"Inez," diye seslendi Tío Ricardo. "Bunu kaçırma."

Whit'ten uzaklaştığım anda, Filai'nin, sabah ışığına karşı arkadan aydınlatılmış, yumuşak ve uzaklara uzanan bir şekilde görüş alanına girdiğini gördüm. Suyun içinden görkemli palmiyeler yükseliyor, yaprakları nehrin üzerinden kayarak, hafif esintide yumuşakça sallanıyordu. Altın rengi taşlardan yapılmış uzun ve etkileyici sütunlar, gezginleri başka bir dünyaya, başka bir hayata davet eden muazzam bir kapı gibi *Elephantine*'in üzerinde yükseliyordu. Her iki tarafı çerçeveleyen, eski ve korkutucu, mor tepelerin oluşturduğu bir fonun üzerine yığılmış sağlam kayalar vardı. Adanın etrafında, Nil'in mücevherini korkutucu muhafızlar olarak

koruyan daha küçük, kayalıklı adacıklar vardı. Yavaşça yaklaştığımız sırada, tapınak direkleri giderek yükseldi. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Isadora ve babası diğer tarafımda duruyorlardı ve Filai'yi güvenlik açısından inceledikleri sırada hararetle konuşuyorlardı. "Teknelerin gelip yanaşabileceği çok yer var," dedi Bay Fincastle.

"Belki mürettebatın bir kısmını çağırıp nöbet tutmalarını isteyebiliriz," diye öneride bulundu Isadora.

Onlara döndüm. "Tam olarak ne için nöbet tutacaklar?"

"İstenmeyen ziyaretçilere karşı elbette," dedi Bay Fincastle.

"O kadarını ben de tahmin ediyorum." Dişlerimi gıcırdattım. "Dayım kimlerin gelebileceğini düşünüyor?"

"Meraklı turistler," dedi. "Sadece bir önlem."

Sonra soğuk bir gülümsemeyle uzaklaştı. Sabahın erken saatlerindeki altın rengi ışıkta narin yüz hatları yıkanan Isadora arkada kaldı. "Oldukça sinir bozucu olabiliyor, biliyorum. Ama aslında iyi niyetli. İşini çok ciddiye alıyor."

"Keşke dayımın onu neden tuttuğunu bilseydim," diye itiraf ettim.

Isadora omzunun üzerinden babasına hızlıca bir bakış attı, sonra bakışları benimkilerle buluştu. Gözleri çok yoğun maviydi, babasınınkilerle aynı renk. "Sanırım annenin ve babanın başına gelenler yüzünden."

Ya, ya. Babasının onun boynuna taktığı tasma sandığım kadar sıkı değildi. "Ben de öyle düşünmüştüm ama neden?"

"Çünkü ölümleri Kahire toplumunda epey bir karışıklığa yol açtı."

Yaklaştım. "Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Dayın seninle pek bir şey paylaşmıyor, değil mi?"

"Ne yazık ki hayır."

Isadora düşünceli bir şekilde mırıldandı: "Sanırım böyle şeyleri doğrudan sorabileceğin türden biri değil."

"Şimdiye dek uyguladığım taktiklerin hiçbiri işe yaramadı."

"O zaman ben olsam, stratejimi yeniden değerlendirirdim."

Doğrudan, dürüst, pişmanlık duymayan bir tavrı vardı. Yaşı küçük olduğu hâlde, içinde bulunduğu duruma dünyadan bıkmış ve bezgin bir bakış açısıyla baktığı izlenimini edindim. Hayatının nasıl olduğunu, nerelere seyahat ettiğini, kimlerle karşılaştığını merak ettim. İlk başta neden stratejiler geliştirmek zorunda kaldığını merak ettim.

"Bu tuhaf bir sohbet," dedim gülerek. "Ne önerirsin?"

Dudakları seğirirken, zarifçe omuz silkti. "İstediğini elde etmenin yolları vardır ama bunun için öğrenilmesi gereken bir incelik vardır."

Sesimdeki onaylamayan tonu gizleyemedim. "Manipülasyondan mı bahsediyorsun?"

"Fırsatlar öyle gerektirdiğinde." Isadora sevinçle güldü. "Seni gücendirmiş olabileceğimi anlıyorum. Önemli değil. Ben seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum, Señorita Olivera."

"Teşekkür ederim." Tek kaşımı kaldırdım. "Sanırım ben de aynı şeyi hissediyorum."

Yine ışıltılı bir kahkaha. "Sana, dayının söylemeyeceği şeyi söyleyeceğim. Señor Marqués, kazı ekibine daha sıkı bir koruma sağlaması yönünde, Tarihî Eserler Daire'nin yaptığı baskıyı hissediyordu. Ebeveynlerin Mısır'ın gözde kişileriydi ve trajik sonları çok fazla spekülasyona yol açtı. Bunların hiçbiri dayın açısından olumlu bir imaj çizmiyordu. İtibarı büyük ölçüde zarar gördü ve duyduğuma göre Mösyö Maspero'nun gözündeki konumunu ve iyi itibarını kaybetmek üzereydi. O beyefendiyi tanıyor musun?"

Başımla onayladım. Onlarla birlikte yediğim akşam yemeği sanki yıllar öncede kalmıştı ama üç adam arasındaki gerginliği hatırladım. Isadora'nın bilgileri doğruydu. "Bana babanın sadece görüntü olsun diye işe alındığını mı söylemek istiyorsun? Yani gerçek bir sebepten değil?"

Zarif bir şekilde omuz silkti. "Bana kalırsa tüm saygıyı kaybetmek yeterli bir sebep, Señorita Olivera. Ben de adımı çamurdan uzak tutmak için mücadele ederdim. İyi bir nama sahip olmak başka şeylerle ölçülemeyecek kadar faydalıdır."

İyi bir karaktere duyulan ihtiyacı görmenin ne kadar da pragmatik bir yolu. "Dayımın pozisyonunu kaybetmek üzere olduğunu nereden duydun?"

Isadora, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Babam sık sık müze ve hükûmet çalışanlarını oteldeki süit odamızda ağırlar. İletişim yollarını açık tutmayı sever, insanlar da konuşmayı. Bazen sanki ben orada yokmuşum gibi önümde konuşurlar. Oldukça dar görüşlüler."

Dudaklarım düzleşti. Babası hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, adamı o kadar az seviyordum. Aslına bakılırsa, onunla ilgili düşüncelerim keskin bir hoşnutsuzluğa dönüşmüştü. Paralı asker gibi bir şey olduğu anlaşılıyordu. Isadora yüz ifademi görmüş olacak ki, yine güldü.

"Bana güven, Señorita Olivera. Babam başına buyruk bir adamdır. İyi bir nedeni veya kendi çıkarı olmadığında, hiçbir zaman hiçbir şey yapmaz."

"Bay Fincastle'ın herhangi birinin kontrolünde olmadığını söylemeye çalışıyorsun."

"Yani," dedi yavaşça, kelimeyi uzatarak, "aslında dayın için çalışıyor, değil mi? Babam dedikodulara hiç aldırmamış olmalı." Gözle görülür bir şekilde düşüncelere dalmış bir hâlde durakladı, sonra başını hafifçe iki yana sallayıp, aklına gelen her neyse onu bir kenara attı.

"Ne?" diye sordum. "Aklına bir şey mi geldi?"

"Ah," dedi. "Önemli bir şey değil."

Isadora küpeşteden uzaklaştı ama uzanıp kolunu tuttum. Sorgularcasına kaşlarını kaldırdı.

Soru, istemsiz bir şekilde ağzımdan dökülüverdi: "Bana ateş etmeyi öğretir misin?"

"Öğrenmek mi istiyorsun? Yeterli düzeye ulaşmak için saatlerce çalışman ve pratik yapman gerekecek."

"Çaba veya zorluk umurumda değil."

Gamzeleri çıktı. "Sana *Inez* diyebilirsem, öğretirim."

Onu sevdiğimi biliyordum. "Yeni bir arkadaş edinmek güzel, Isadora."

"Bence de öyle," dedi gülümseyerek ve teknenin diğer tarafındaki babasının yanına gitmek üzere uzaklaştı.

Dikkatimi tekrar tapınağa yönelttim. Bina binlerce yıllıktı, bana ölümlülüğümü hissettirdi. Ben öldükten çok sonra bile bina burada olacaktı. Korkmamıştım ama bu farkındalık bir tevazuya neden olmuştu. Bakışlarımı nihayet tapınaktan ayırabildiğimde, dayımın tepkimi ölçtüğünü gördüm. Yanıma gelmişti ve yaklaştığını duymamıştım bile. Bana bakarak hafifçe gülümsedi. Tepkim, bir tür testi geçmiş olmalıydı. Olmam gerektiği şekilde hayran kalmıştım.

"Antik Mısır'ın doğum yerine hoş geldin, Inez." Nehrin sakin olan kısmını işaret etti. "Burası Güney Nil Vadisi, medeniyetlerin beşiği. Burada kayalara oyulmuş en eski sanatları, ilk şehirleri ve tapınakları bulacaksın. Adada, Filai'nin bir Hristiyan tapınağı olmasından önce Mısır'ın pagan dininin son nefesini, Mısır hiyerogliflerıyle yazılmış son ânı göreceksin."

Gözlerimi sıcak güneşten koruyordum. "Ne zaman Hristiyan tapınağı oldu burası?"

"İsa'nın ölümünden yaklaşık dört yüz yıl sonra." Uzun Nil şeridi boyunca çok küçük ve uzak olan adaya tekrar baktım. "Burada eskiden bir dikili taş vardı, daha küçüktü ve Bay Bankes onun taşınabilir olduğunu düşünüyordu," diyerek devam etti dayım. "Onu İngiltere'ye gönderdi ve şimdi o dikili taş İngiltere'de bir kır malikânesi süslüyor."

Yüzyıllar öncesine ait bir anıta bakıp bundan güzel bir bahçe süsü olabileceğini düşünmek... "Bu korkunç."

"Bu durum, hiyerogliflerin çözümlenmesine ölçülemez derecede faydalı oldu," dedi.

Ağzımı inatçı bir çizgi hâline getirdim. "Ama bu, bu durumu doğru yapmaz."

"Hayır, yapmaz." Delici ela gözleriyle bana baktı. "Bana verdiğin sözü unutma. Burada geçirdiğin zamandan asla bahsetmeyeceksin."

"Unutmam, Tío." Filai kulelerine baktım. "Adada mı kalacağız?"

Tío Ricardo başıyla onayladı. "Doğu tarafında bir kamp alanımız var. Eğer çadırda uyuma deneyimini atlamak istersen, *Elephantine*'de kalabilirsin."

Ellerim küpeştenin üzerinde sıkıca kıvrıldı. Bunu daha önce konuşmuştuk. "Siz nasıl konaklayacaksanız, benim için de uygun."

Dayım sadece omuz silkti, sonra diğer adamları karaya çıkma hazırlıkları yapmak için çağırdı. İçlerinden biri Whit'i sordu ama Tío Ricardo, "Uzun bir gece geçirdi. Onu rahat bırakın," dedi.

Küpeşteden uzaklaştım ve Whit'i güvertedeki şezlonglardan birinde dinlenirken buldum. Sadece profilden görebiliyordum, açılı elmacık kemiklerine kirpiklerinin gölgesi düşmüştü.

Yakışıklı bir genç adamdı.

Güvenilmez biri. Beni dehşete düşürmesini istediğim bir gerçekti bu. Kaybedecek öylesine çok şeyim vardı ki, yanlış kişiye güvenemezdim. Bay Hayes dayıma rapor veriyordu ama içimdeki küçük bir parça, onun benim tarafımda olmasını istiyordu. İçinde bulunduğum karmaşadan kurtulmamı sağlamak için yeri göğü yerinden oynatmasını. Belki de bu şekilde hissetmeme neden olan tek şey yalnızlıktı ama bunun asıl nedeninin Whit'i sevmem ve onun da beni sevmesini istemem olduğunu düşünüyordum.

Güvertedeki yerimden uzaklaşarak çantalarımı toplamak için aşağıya indim, tam vaktinde tekneden inmeye hazır olmaya kararlıydım.

Bir daha geride kalmayacaktım.

Kazı sezonu boyunca evim olacak yere baktım. Yıkık dökük yapı, dikdörtgen şeklindeydi ve tavanı veya kapısı yoktu. Her birinin genişliği bir buçuk metreden daha fazla olmayan altı dar odaya bölünmüştü. Önden bakıldığında geniş dişli bir tarağa benziyordu.

"Orada mı uyuyacağız?"

"Evet," dedi Whit.

Tuvalet veya lavabo yoktu. Uzun bir günün, muhtemelen kazıyla geçen bir günün ardından dinlenilecek bir yaşam alanı veya mutfak yoktu. Giysileri koyacak bir yer yoktu.

"Pişman mı oldun?" diye sordu sırıtarak.

Doğrudan gözlerine baktım. "Fazladan bir lazımlığın var mı?"

Sırıtışı kayboldu. Başını çevirdi ama o çevirmeden, yanaklarındaki hafif kızarıklığı fark ettim. Onu utandırmıştım. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç sanmazdım. Onu daha dikkatli inceledim ve gözlerinin ne kadar şaşırtıcı derecede net göründüğünü fark ettim. Kenarları daha az kırmızıydı, bakışları daha uyanıktı. Matarasını Nil'de kaybetmişti ama *Elephantine*'de bol miktarda içki vardı. Herhâlde içmiyordu.

Bunu fark etmek kalbime saplanan bir ok gibiydi. Bence zevk aldığı için değil, unutmak için içiyordu. Bu, yeni bir yöne doğru atılan ilk adım gibi hissettirdi.

Kaçtığı şeyin ne olduğunu merak etmekten kendimi alamadım.

Whit bir an duraksadıktan sonra, "Bu bina, Filai'de yaşayan rahiplere ait yatakhanelerden geriye kalan tek şey," dedi. "Duvarlar kireç taşından yapılmış, üzerlerinde hiçbir süsleme veya dekor yok. Bu yüzden de dayın burayı rahiplerin eskiden kullandığı amaçla kullanabileceğimi düşündü." Tepeyi işaret etti. "Biz de üstüne uzun bir branda gerdik ve görebildiğin üzere, her odanın önüne kapı görevi görecek şekilde perdeler yerleştirildi. Dayının, Abdullah'ın ve benim birer odamız var, Bay Fincastle ve kızı aynı odayı paylaşacak."

Boş odalardan birini seçip, "Benim için de bolca alan var," dedim. "Olmasaydı, sanırım tek başıma *Elephantine*'de kalırdım. Burada başka kimler uyudu?"

"Annen ve baban," dedi, beni dikkatle izlerken. "Tam olarak aynı odada uyudular."

Mamá ve Papá'nın adının geçmesiyle, yüzlerce metreden aşağıya düşmüş hissi... Hâlâ oluyordu. Akciğerlerime yeterince hızlı bir şekilde yeterince hava alamadığım hissi. Hep böyle hissediyordum. Acı, hayatımın değişmez bir parçasıydı. Tıpkı kollarım, bacaklarım ve kulaklarımın varlığı gibi. Onların ölümü hem tuhaf hem de son derece sıradan bir gerçekti. Her gün insanlar ölüyordu. İyi niyetli uzaktan akrabalarım bana bir gün bunu aşabileceğimi

söylemişlerdi. Binlerce mil yol katetmiştim ve sırtımda taşıdığım bu yeni ağırlığı bırakamayacağımı keşfetmiştim.

Ebeveynlerim sonsuza dek gitmişlerdi ama ben onları gittiğim her yere götürüyordum. Bu yüzden dayımın neler yaptığını öğrenmek için mücadele edecektim. Mücadele etmezsem, devam da edemezdim. Üstelik bir yanım onların başladığı işi bitirmek ve Kleopatra'nın bulunmasına yardım etmek istiyordu. Beni bu işe dâhil etmek istememiş olabilirlerdi ama şimdi burada olduğuma göre... onları gururlandırmak istiyordum.

"Karargâhı görmek ister misin?" diye sordu Whit, beni düşüncelerimden ayırarak.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Elbette."

Arkasını döndü ve kollarını iki yana açıp kamp alanımızın sol tarafına doğru iki büyük adım attı.

Yakınlarda bir yapı daha vardı, altın taştan yapılmış kısmi bir duvar. Bir şekilde, uyuyacağım yerle fazla meşgul olduğum için bunu gözden kaçırmıştım. Duvara yaslı, üzeri çeşitli malzemelerle kaplı uzun bir masa vardı: fırçalar ve neşterler, mumlar, el aynaları ve ip demetleri. Zeminde, çöpe benzer şeylerle dolu birkaç sandık vardı. Kırık el aynaları, uyumsuz ve yıpranmış ayakkabılar, yıpranmış kurdeleler. İlk bakışta, kurtarılmaya değer bir şey yoktu. Ama bir şey, her bir nesnenin kadim sihrin kalıntılarını içerdiği söylüyordu bana. Enerji havada, bir insanın durgun suda parmağını gezdirdiğinde olduğu gibi, dalgalar oluşturarak nabız gibi atıyordu. Tenimde yumuşak titreşimleri hissediyordum.

"Fazla el değmemiş olan nesneler bulmaya çalışıyoruz. Tavan aralarına veya benzeri yerlere saklanıp unutulmuş nesneler," dedi Whit. "Bu yüzden havada kadim sihri hissedebiliyorsun. Zamanla, nesneler kamp alanında ne kadar uzun süre kullanılırsa, sihir o kadar azalacak."

Elephantine mürettebatı aynı zamanda kazı ekibi olarak da görev yapıyordu ve yatakhanelerden yaklaşık on beş metre uzakta, büyük bir ateş çukurunun etrafında kümelenmişlerdi. Kamp alanı, bir palmiye korusunun içinde bulunan arkeolojik alandan

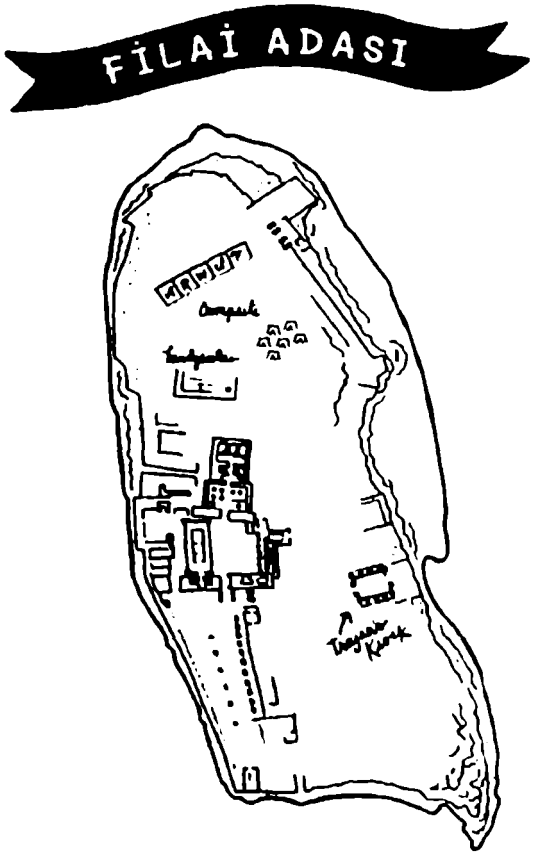
kolaylıkla ulaşılabilecek bir uzaklıkta, yalnızca on beş dakikalık bir yürüme mesafesindeydi.

Whit masanın üzerinde duran birkaç büyük haritayı karıştırdıktan sonra, bir tanesini bana uzattı. "Görmek istersen, işte bu Filai'nin haritası." İncelerken adanın büyüklüğünü fark ettim. Oysa daha küçük görünüyordu. Sonra bunu eskiz defterime eklemeye karar verdim. Odama geri dönerken Whit arkamdan geldi.

"Ne yapıyorsun?"

"Haritanın bir kopyasını eskiz defterime çizmek istiyorum," diye açıkladım. "Bir dakika sürmez."

Ben eşyalarımı hızla karıştırıp kamp alanındaki matlardan birine oturup adayı çizerken, Whit bekledi. Bitirdiğimde, arkamda durup çalışmamı görmeye geldi.

Odama girdiğimde, ilk fark ettiğimden daha geniş olduğunu görünce şaşırdım. Rahatça boydan boya uzanıp kollarımı iki yana açabiliyor ve yine de iki uca da ulaşamıyordum.

Whit başını içeri uzattı. "Evet?"

Omzumun üzerinden baktım. "Bir fikrim var."

Bana temkinle baktı. "Senin fikirlerinden ne kadar korktuğumu söylemiş miydim?"

"Kabalık ediyorsun."

Ama görev başarıyla sonuçlandı. Whit odama rulo yapılmış bir halı, küçük bir komidin görevi görecek birkaç kitap ve yıkanmak için bir leğen getirdi.

"Dekorasyonunu bitirdikten sonra sana tapınağı gezdireceğim," dedi Whit, kumlu arazide tüm eşyaları dengede tutarken.

Dekorasyon dediği, halıyı açmak anlamına geliyordu. Halı, odamın tüm zeminini kaplıyordu, alandan daha geniş olduğu için bir ucu duvara doğru kıvrıldı. Zaten fazladan yatak örtüsü ve çarşaf getirmiştim, ekipten biri eşyalarımı içeri taşımıştı. Whit bana kitap yığınını uzatırken, eli elime değince kolumdan yukarı doğru uzanan elektrik akımı nedeniyle irkildim. Kitapları yatağın yanına yerleştirirken parmaklarını esnetti. Kitapların üstüne kâse kondu. Ortam karanlık olsa da, ihtiyacım olursa diye bolca mumum ve kibritim vardı.

Hepsi bir araya geldiğinde, ortaya çıkan etki rahatlatıcıydı.

Dışarı, Whit'in beni beklediği yere çıktım. "Sen nerede uyuyorsun?" Tam yanımdaki odayı işaret etti.

Vücudum ısıyla doldu. "Aa."

Whit sırıttı. "Umarım horlamıyorsundur."

"Bilmiyorum," diye mırıldandım.

Sonunda bana merhamet etti. "Tapınağı görmeye hazır mısın?"

Adanın sımsıkı toprağından geçerken, her adımını taklit ederek peşinden yürüdüm. Sol tarafımızdaki tapınak büyük ve sağlam görünüyor, bizi serin bir gölgede bırakıyordu. Biz onun büyüklüğü ve ihtişamı karşısında birer karıncaydık sadece. Sağ tarafta, bir platform üzerinde çatısız bir yapı bulunuyordu. Palmiye ağaçlarına benzeyen on dört devasa sütun, dikdörtgen bir şekil oluşturuyordu.

"Trajan Köşkü... Kendisi bi Roma imparatoruydu. Yapı muhtemelen iki bin yıl önce inşa edilmiş," dedi Whit. "Yerliler buraya *Firavun'un Yatağı* diyorlar."

"Çok güzel."

"Hiçbir zaman tamamlanmamış."

Boğazımın arkası gıdıklanıyordu. Yürümeyi bırakıp, "Ama neden?" diye sordum.

"Nedeni bir gizem," dedi Whit, güneş ışığında gözlerini kısarak. "İyi misin? Biraz solgunsun."

Başımı salladım ama kendimi rahatsız hissediyordum. Vücuduma baskı yapan keskin bir karıncalanma hissettim. Üzerime kapanan bir duvarmış gibi bu hisse karşı koymak istiyordum. "Devam edelim."

Whit itaat etti ve beni tapmağın önüne, önünde geniş ve açık bir avlunun uzandığı yere götürdü. Düzensiz şekli, örtülü sütunlar çevreliyordu ve bir uçtan diğerine petek şeklinde yerleştirilmiş kaba taşlar uzanıyordu. Bir tür kapı olan ilk pilon yüksekte dururken, mavi gökyüzünün bazı kısımlarını kapatıyordu. Yapının çizgileri keskin ve acımasızdı, sanırım zamanın tahribatına dayanmak için öyle olmak zorundaydılar. İlk pilonun ötesinde başka bir avlu ve yine devasa bir kapı vardı. Duvarlara oyulan Mısır tanrı ve tanrıçalarının kabartmaları ayrıntılı ve muhteşemdi.

Buraya ilk gelenler biz değildik. Birkaç tasvir ve hiyeroglif yok edilmişti, bütün bölümleri tahrip olmuştu. Anlamının kavranması, keskin bir kayıp hissi duymadan bakılması zordu.

Whit, ağzı kasvetli bir çizgiye dönmüş hâlde, bakışlarımı takip etti. "Bu, tapınağı Hristiyan kilisesine dönüştüren Romalıların işi. Yakından bakarsan, 1841'de buraya geldikleri yıl duvarı oyan kazı ekibinin işini görebilirsin."

"Kazı ekibi duvarı mı oymuş?" Başımı geriye atıp heybetli duvarı taradım, gerçekten de birkaç kâşif kendi izlerini bırakmışlardı. Kaba oymalar yerden birkaç kat yüksekteydi. "Tepeye nasıl ulaşmışlar, anlamadım? Neden isimlerini ve geldikleri tarihi yere, göz hizasına daha yakın bir noktaya karalamamışlar?"

"Aslında bunu yaptıklarında, o yazılar göz hizasındaydı," diye açıkladı Whit. "Yapının alt kısmı tamamen kumla kaplıydı. Yıllar süren kazılar, tapınağın tamamını ortaya çıkardı ama o zamana dek zemin daha yüksekteydi, bu yüzden de gezginler tepeye yakın olan kireç taşını kazıyabiliyorlardı."

"Sadece onlar değildi. Napolyon da 1799'da geldiğini belirtmiştir," dedi arkamdan bir ses.

Şaşkınlıkla arkamı döndüm. Sessizce yaklaşmış olan dayımı fark etmemiştim. Ellerini kalçasına dayamış, omzuna astığı deri bir çantayla duruyordu. Çantasında harita ruloları vardı. "Tío Ricardo. Bay Hayes bana tapınağı gezdiriyordu."

"Öyle mi?" Dayım dikkatini Bay Hayes'e çevirdi. "Ee?"

Whit başını iki yana salladı. "Henüz bir şey yok."

Aralarında sessiz bir iletişim yaşanırken ikisini de baktım. "Tío?"

"Hiç sihir hissettin mi?" diye sordu dayım.

Parmak ucumda kalktım. Bir şey hissetmiştim ama tam olarak biblo kutusuyla veya altın yüzükle aynı sihir değildi. "Henüz değil."

"Denemeye devam et, Inez."

"Deneyeceğim." Zihnim kurcalanıyordu. Ebeveynlerim burada kazı yapmışlardı, burası onların bilinen son kazı alanıydı. Papá yüzüğü burada bulmuş olabilirdi. Eğer bu doğruysa, yüzük ile Filai Adası'na ait tahta kutu arasında Kleopatra'yı işaret eden bir bağlantı olabilirdi. "Ama tapınağın içini henüz keşfetmedik."

Dayım kenara çekildi. "Buyurun."

İkinci pilondan geçip doğrudan bir revakın içine girdik. Boyalı tavana ağzım açık baktım. Sütunun nilüferleri, palmiyeleri ve papirüsleri andıracak şekilde oyulmuş başlıkları, ta tepelerine kadar rengârenkti. Boyanın tonu yumuşaktı, mercan ve yeşil tonlarda pastel bir gökkuşağı. Bir gezgin olarak hayran kalmış, bir sanatçı olarak ilhamla dolmuştum. Ortada açılan alan, bir ışık karesinin geçmesine izin vererek odanın geri kalanını altın rengi bir parıltıyla kaplıyordu. Parmaklarım, binlerce yıl önce korkusuz sanatçılar tarafından yapılmış her bir ayrıntıyı, her bir çizgiyi ve eğriyi yakalamak istercesine kaşınıyordu.

Ama güzellik ne kadar çoksa, harabe de o kadar çoktu. Kaldırımın bazı kısımları kaldırılmıştı, zemin paramparça pervaz parçalarıyla doluydu. Burası, binlerce yıldan fazla bir süredir hem içeriden

hem dışarıdan hazine avcılarının Mısır'ın her yerini yağmaladıklarını hatırlatıyordu.

"Herhangi bir şey?" diye sordu dayım.

Revakın özellikle yıkılmış bir köşesine bakarak başımı iki yana salladım. Ağzımdaki tek tat, pişmanlığın acı tadıydı. Tapınağın iç kısmına, çeşitli salonlara açılan büyük bir odaya geçtik. Whit yanımda duruyordu ve ilk kez dudağının üstündeki ufacık çili fark ettim. Çene çizgisinde uzun bir gölge vardı. Sanki parmağımı üzerinde gezdirsem kanayacaktı. Mavi bakışları, yüzünün her kıvrımını ne kadar dikkatle incelediğimi hissetmiş gibi bana kaydı.

Aniden yüzünü çevirdi.

Utanç içinde kendimi yeniden çevremi incelemeye zorladım. Duvarlar siyah isle kaplıydı; dikkatsiz bir gezginin yanan meşalesinin kalıntıları. Oda bir koridora açılıyordu ama o bölümü keşfetmeye gideceğim sırada, dayım beni tuttu.

"Burada bir sihir hissedip hissetmediğine odaklanmaya çalış." Beni ana salonda tuttu ve loş ışıklı alanda dolaştığım sırada dikkatlice izledi.

"Herhangi bir şey görmek zor," diye yorumda bulundum.

Tío Ricardo deri çantasına uzanıp eski bir sandalet çıkardı. Kayışları birbirine bağladı ve ayakkabının sivri ucu mavi bir alevle parladı.

Ağzım açık kaldı.

Sihir kalıntıları taşıyan sıradan nesnelerin kıvılcımlar saçtığını görmüştüm ama bu ayakkabı yanmaya devam ediyor ve odayı masmavi ışığıyla yıkıyordu.

"Tam olarak koleksiyonluk bir parça," dedim.

"Elimizde buna benzer birkaç adet nesne var," dedi Tío Ricardo. "Annen, Buenos Aires'te bulabildiği her şeyi paketlemişti. Çoğu insanın atacağı türlü türlü şeyler bulmuş. Kamp alanı bunlarla dolu, bazıları işe yarıyor, bazıları yaramıyor."

"Gözlüğünü küçülttüğü zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Whit gülerek. "Onu defterinin üzerine koymuştu ve sen de bir örümcek sanmıştın?"

"Ah, hayır," dedim kalbimdeki acıya rağmen gülümseyerek. "Sonra ne oldu?"

"Ricardo'nun çevresindeki örümceklere ne oluyorsa, o oldu," dedi Whit. "Var oldukları için onlara bağırdıktan sonra çizmesinin topuğuyla ezdi."

"O lanet mendil," diye mırıldandı Tío Ricardo. "En sevdiğim çift oydu."

Annemle ilgili daha fazla şey anlatmalarını umarak bekledim. Benim de yeniden yaşamak istediğim birçok anım vardı. Her kırıntı bir ziyafet gibiydi benim için.

"Hâlâ bir şey yok mu?" diye sordu Whit.

Duvara yaslanmış, kollarını karnının düz kısmında sıkıca kavuşturmuş, ayak bileklerini çaprazlamıştı. İkisi de sihirli bir enerji hissedip hissetmediğimi söylememi bekliyorlardı.

Yalan söylemeyi düşündüm. Faydalı olmak istiyordum. Dayımın, faydalı olduğumu düşünmezse, çabucak Arjantin'e dönmemi önerip önermeyeceğini merak ediyordum. Ama yalan söylemek bir seçenek değildi. Gerçeği her hâlükârda öğreneceklerdi. Bunun yerine duvarlara, taşa oyulmuş kabartmalara baktım. Burada hiyerogliflerin ayrıntılarını seçmek zordu.

"Bu tapınak kime adanmış?"

Whit ağzını açtı ama dayım ondan önce davrandı: "Bir İsis'e adandığına inanıyoruz ama Hathor temsilleri de var. İnek başlı kadını görüyor musun? O, bazen aşk ve müzik tanrıçası olarak tanınır."

Omuzlarım çöktü. "Hiçbir şey hissetmiyorum. Ama keşfedilecek başka yerler var."

Dayım ellerini beline koyup çizmelerinin burnuna baktı dik dik. Omuzları gergin ve katıydı. Sonra çenesini yukarı kaldırdı, ela gözleri benimkilerle buluştu. "Daha iyisini yapmanı istiyorum, Inez. Burada olmanın bir nedeni var. Bunu unutma."

Sesini kontrol eden sessiz öfke nedeniyle yarı şaşkın yarı endişeli olarak, "Tío," diye söze girdim.

"Geleli sadece yarım saat oldu," dedi Whit. "Biraz zaman ver."

"Zamanımız yok. Nedenini biliyorsun!" diye haykırdı Tío Ricardo. Pamuklu gömleğinin kollarını çekiştirirken saç diplerinde ter damlaları belirdi. Kaba, telaşlı hareketler. "Beceremeyeceğini bilseydim, burada olmanı asla kabul etmezdim, Inez."

Sırtımda bir ürperti hissettim.

"Neden ama?" diye sordum. "Bana söylemediğin ne?"

Dayım beni duymazlıktan gelerek tek kaşını kaldırıp Whit'e baktı. Yine bir sessiz iletişim. Bay Hayes bir kez başını salladı. Neredeyse içgüdüsel olarak, elleri ceplerine uzandı ama sonra boş olduklarını hatırladı. Çenesi, sanki görünmez bir iblisle savaşıyormuşçasına sıkıldı. Ona baktığımı fark edince, ifadesi düzeldi.

Dayım bir fırtına gibi çıktı kapalı alandan. Whit'in, aralarında geçeni açıklamasını bekledim ama o sadece girişi işaret etti. İsis veya Hathor'a adanmış olan tapınaktan çıktık, endişe üzerime yapışıp kalmıştı.

Dayımın çaresizliği beni huzursuz ediyordu. Azarlaması, yüzüme atılmış bir tokat gibi gelmişti.

Bu, Mamá'yı ve dayım için nasıl endişelendiğini düşünmeme neden oldu. Kendi için nasıl endişelendiğini.

Çaresizlik, insanların tehlikeli hâle gelmesine neden olurdu.

BÖLÜM ON DOKUZ

Güneşin aydınlattığı avluya çıktık, Whit önden yürüyordu. Adımlarını genellikle benimkilere uydururdu ama bugün belli ki öyle değildi. Sırtında belirgin bir kıvrım, omuzlarında gururlu bir hat vardı. Nil Nehri'nin derinliklerinde hayatımı kurtarmak için ağzıma nefes verdiği ânı hatırladım. Kahire'deki öpücüğü, dudaklarının tenime hafifçe değmesini zihnimde yeniden canlandırırken, midem buruldu. Uzun bir süre boyunca yanımda duruşunu, az da olsa ülkemdeki kütüphanemizin, eski kitapların, viski ve derinin kokusunu andıran sıcak kokusunun beni sarışını...

Bazen, bakmadığımı düşündüğü sırada bana bakışlarını yakalıyordum.

Onun kafasının da benimki kadar karışık olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Çekim hissedip buna karşı koyup koymadığını. Büyülenmiş olup, öyle olmamaya çalışıp çalışmadığını. Acaba benim kadar zorluk çekiyor muydu? Belki de kararlı bir şekilde mesafesini korumasının sebebi buydu? Ben daha düşünemeden soru ağzımdan çıkıverdi: "Diyelim ki dayım başarılı oldu. Gittiğimde üzülür müydün?"

Arkasını dönmeden, "Mahvolurdum," dedi neşeyle. "Sensiz ne yapardım, hiç bilmiyorum."

"Sen hiçbir şeyi ciddiye alamaz mısın?"

Başını yarım bir şekilde bana çevirdi. "Bu ciddi bir soru muydu?"

Öyleydi ama şimdi sorduğuma pişman olmuştum. "Neyse, boş ver."

Whit önüne döndü. "Muhtemelen en iyisi bu."

İşte yine benim sözlerimi bana karşı kullanıyordu. Tarifsiz derecede sinir bozucuydu. Pilonların arasından yürürken ben kolay bir soru bulup sorana kadar hiçbir şey konuşmadık. "Günün geri kalanında ne yapacaksın?"

"Abdullah'a yardım edeceğim. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Onu sevdim," dedim. Ses tonumda bir parça burukluk olmasını engelleyemedim. Ebeveynlerim isteseydi, onunla yıllar önce tanışabilirdim. "Keşke onu daha yakından tanısaydım. Dayım ile Abdullah'ın tanışma hikâyesini bile üstünkörü biliyorum."

"Başta birbirlerini çileden çıkarıyorlardı." Whit yavaşlayıp adımlarını kısalttı. "Ricardo, Arjantin'de kullanmayı öğrendiği araçları ve yöntemleri kullanan genç bir ekskavatördü. Abdullah onun yöntemlerini inceleyip hepsini tek tek düzeltmeye başladı."

Güldüm. "Dayımın bunu ne kadar takdirle karşıladığını tahmin edebiliyorum."

"Ah, nefret ediyordu. Ama çölde kazı yapmak, kayaların çevresinde iş yapmaktan tamamen farklıdır. Ricardo, Mısır'da kazı yapma konusunda Abdullah'tan çok şey öğrendi. Sonra Abdullah'ın kız kardeşi Zazi ile evlendi. Onunla tanışmış mıydın?" Whit sustu. "Ondan nadiren bahsederler ama Antik Mısır tarihini severdi. Bu da dayının onunla neden evlendiğini, neden hâlâ burada olup onun isteyeceği şeyi yaptığını açıklıyor. Dayın çok sadıktır."

"Annem, onun ölümünün dayımı çok etkilediğini söylemişti." Buenos Aires'e yaptığı ilk ve son ziyaretinde duyduğum, uzun zaman önceki bir konuşmayı anımsayarak kaşlarımı çattım. "Bazen pervasız, huysuz olabildiğini söylemişti."

Whit düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bu kesinlikle doğru ama Abdullah onu kontrol altında tutuyor."

Ses tonumu kayıtsız tutmaya çalıştım. "Peki, sen yapabiliyor musun?"

Bakışları gözlerime kaydı. "Bu benim işim değil."

"Senin işin ne?"

"Sana söyledim ya, yardım etmek..."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, ben diğer görevinden bahsediyorum."

İfadesi taş kesildi. "Ben onun sekreteriyim..."

"Silah taşıyan bir sekreter? Yemek salonlarından çıkan insanları takip eden? Gecenin geç saatlerine kadar dışarıda kalan?"

Whit durdu, bakışları sertti. "Durmayacaksın, değil mi?"

Yine başımı iki yana salladım.

"Ona bazı şeyler getiriyorum," dedi kısaca. "Bu bazen bilgi oluyor. Bazen kaybettiği bir şey."

Ağzının sert çizgisi daha fazla soru sormamı engelledi. Ama zaten yeterince şey öğrenmiştim. Whit, dayımın yapmaya cesaret edemeyeceği şeyleri yapıyordu. Bu, kulağa yasalmış gibi gelmiyordu, ayrıca sesindeki sert ton bazen yaptığı işin güvenli olmadığını düşünmeme de neden olmuştu. Keşke ona daha fazla soru sorabilseydim. İşini sevip sevmediğini, dayım için -suçlularla ilişkisi olan bir adam için- hayatını neden riske attığını bilmek istiyordum.

Bay Whitford Hayes gibi.

Dönüp yürümeye başladı. Tonu, bir akşam yemeği davetine ev sahipliği yapıyormuş gibi dostane ve ilgiliydi. Son birkaç dakika hiç yaşanmamış gibi konuşuyordu. Bu onun beni oyalama yöntemiydi. Başlangıçta orada olmamın gerçek nedenini unutabilirmişim gibi sanki. Ama onu yeterince tanımıştım ve şu anda onu zorlamanın anlamsız olacağını biliyordum.

"Kazı ekibinin çoğunluğu yaklaşık on yıldır bizimle," dedi. "Sonuç olarak, ekip çok aranan bir ekip ama başka biriyle çalışmayı reddediyorlar. Dayın, ebeveynlerinin cömert katkıları sayesinde onlara çok iyi para ödüyor, ayrıca o da diğerleriyle birlikte kazı yapıyor. Burada kaç tane arkeoloğun kendi ellerini kirletmek istemediğine şaşırırsınız."

Moralim bozuldu.

Dayım artık bana ait olan servete sınırsız ve kontrolsüz bir şekilde erişebiliyordu. Bir hüsran tarafından ele geçirildim. İçimdeki her şey, ebeveynlerimin ölümünün servetleriyle bir ilgisi olduğunu haykırıyordu.

Dehşet beni buzdan tutuşuyla kavradı.

"Ne düşünüyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı," diye açıkladı Whit.

Bir anlığına ona anlatma arzusuna kapıldım. Şüphelerimi aşmak, artık tek başıma olmamak istedim. Ama bu pervasız bir davranış olurdu. Sırtımı yaslayabileceğim kimse yoktu. Dikkatini başka yöne çekerek sorudan kaçındım. "Kazı sezonu dışında ekip ne yapıyor?"

"Ailelerinin yanına dönüyorlar, çiftliklerinde çalışıyorlar falan. Sorularla dolusun. Şaşırtıcı," diye fısıldadı bıyık altından.

İğnelemesini duymazlıktan geldim. "Peki, Abdullah'a nasıl yardımcı oluyorsun?"

"Kimin ne yaptığını takip ederek, herkesin yaptığı işe göre ve zamanında ödeme aldığından emin olacak. Toprağın taşınmasına yardım ediyorum, kazma kullanıyorum falan. Ayrıca bulgularımızı ayrıntılı olarak anlatıyorum. Eskiden annen kayıt tutardı, şimdi onun görevlerinin çoğu bana kaldı."

Umutsuzluk hissinin içimdeki turunu tamamlamasına izin verdim. Korku, nefesimi çalarak midemde toplandı. Sonra bir nefes verdim ve an, bir şekilde katlanılabilir hâle geldi. Tam olarak iyi olmasa da yaşanabilir düzeye.

Whit kaşlarını çattı. "İkisinden de bahsetmememi mi tercih edersin?"

Onun bu sezgileri... Bir gün başını derde sokacağına yemin edebilirdim. Onunla ilgili sevdiğim şeyleri keşfetmek istemiyordum.

Boğazımı temizledikten sonra, "Önemli değil," dedim. "Onların nerede uyuduklarını görmek, nerede çalıştıklarını öğrenmek, Buenos Aires'te mümkün olmayan bir şekilde, onlara daha yakın hissetmemi sağlıyor."

Köşeyi dönünce doğrudan dayıma denk geldik. Çalışmak istiyormuş ama onun öncesinde yapması gereken bir milyon şey varmış gibi yorgun görünüyordu. Kollarında taşıdığı bir bohçayla aceleyle yürüdü.

"Tío?" dedim.

"Whitford, biraz yeğenimle vakit geçirmek istiyorum," dedi dayım. Tüm dikkatini bana vermek için kıpırdanmadan önce Whit uzaklaşana kadar bekledi. "Özür dilemek istedim. Birkaç saat öncesi için. Soğukkanlılığımı kaybettim. Sert görünmek istemezdim. Beni affet."

Kollarındaki resim malzemelerine baktım.

"Çizim ve resim yapmaya başlamak isteyeceğini düşündüm."

Eşyalarımı mı karıştırmıştı? Boğazımdan yukarı yükselen öfkeli duygu karmaşasını yutkundum. Dayımın odama girip dolaşmaya hakkı yoktu. Sanki ona aitmiş gibi. Annemin o lanet mektubunu resmî, düğmeli gömleklerimden birinin koluna saklamıştım. Üzerinde kapı resmi olan kart ise bisiklet taytımın cebindeydi.

Onları bulmuş muydu?

İfadesi kapalı ve mesafeliydi, yine o metanetli çizgilerine dönmüştü. Üzerime üzerime gelen güneş bile omurgamdan aşağı bir ürpertinin inmesini engellemedi.

Tío Ricardo, "Tapınaktaki resimleri çizmeni istiyorum, lütfen. İşte, kalemlerin ve bir boya seti," deyip elindekileri uzattı. Bir yandan da, "Whitford, ona göz kulak ol," diye seslendi. Yeleğinin derin ceplerine uzanıp yarı çiğnenmiş hâldeki sandaleti çıkardı. Dikkatlice kayışını bağladı ve sandaletin ucu keskin mavi bir alevle tutuştu.

Whit, mum hâline gelmiş ayakkabıyı aldı. "Tamam."

Tío Ricardo, boynundaki hafif fular ile oynayarak Whit'e anlam dolu bir bakış attı. Ekose desenli fular dayımın üzerindeki kaba kıyafetlerle uyumsuz görünüyordu. "Ayrıca bana brifing verilmesi gerekiyor, unutma."

"Unutmam." Whit ona başını salladı, sonra Tío Ricardo gitti.

"Ne hakkında brifing?" diye sordum.

Eşyalarımı elimden alıp, "Nereden başlamak istiyorsun?" diye sordu Whit.

Herhangi bir şey paylaşmayı reddetmesi gerçekten canımı sıkmaya başlamıştı. Ama konuyu kapattım, sonuçta burası küçük bir adaydı, illa ki ondan bir şeyler öğrenecektim. Şimdilik, görünüşe göre yapmam gereken bir iş vardı. Dayımın muhteşem Mısır kabartmalarından veya resimlerinden herhangi birini çizmeme izin

vereceğini hiç beklemiyordum. Şaşırtıcı ve... merak uyandırıcıydı. Bana kendimi istenmiyormuşum gibi hissettirmek için elinden geleni yaptıktan sonra, şimdi bana resim malzemelerimi mi getirmişti? Anlayamadığım bir şekilde tuhaftı... tabii sadece eşyalarımı karıştırmak için odama girmediyse.

Bu benden şüphelendiği anlamına da gelebilirdi. Bildiklerime bakılırsa, annemle babamın burada geçirdikleri zamanla ilgili olarak, düşündüğünden daha fazla bilgi paylaşıp paylaşmadıklarını merak ediyor olabilirdi.

Odasına gizlice girmek için bir sebep daha.

"Sütunlu girişin resmini yapmak istiyorum," dedim.

Tapınapa geri döndük ve yerleşmek için rahat bir yer buldum. Büyük eskiz defterimi dizime dayayıp palmiye yapraklarına benzeyen şeylerle kaplı sütunların kabataslak bir çizimini yapmaya koyuldum. Renkler, soluk oldukları hâlde, yeni boyandıklarında nasıl olduklarını bilebileceğim kadar bir izlenim veriyordu. Kırmızılar cesur, yeşil ve maviler pastel tonlara indirgenmiş. Whit uzun bacaklarını önüne uzatıp ayak bileklerini çaprazlayarak yanıma oturdu, sırtını alçak bir bölme duvarına yasladı. Ben çalışırken, o da ilerlememi izledi.

Ben ilk çizimimi tamamladıktan sonra, "Bu gerçekten çok iyi," dedi.

"Sen resim yapabiliyor musun?"

"Azıcık bile yapamam," dedi aylakça. "Sanatçı olan, kız kardeşimdir."

Sustu, ben de başımı çizimimden kaldırdım. Sesi yumuşak, neredeyse koruyucu bir hâl almıştı. Onu güvende tutmak için her şeyi yapacakmış gibi.

Yedek bir kâğıtta boyaları karıştırırken, "İşte, bana onun hakkında her şeyi anlatacağın yer tam da burası," dedim.

"Öyle mi?"

Dikkat dağıtma taktiklerine oldukça alışmış olduğum için tek kaşımı kaldırıp bekledim.

Güldü. "Adı Arabelle, seni meraklı şeytan."

Kaşlarımı kaldırdım ve ifadem bir süre bu şekilde kaldı.

"O harika biri. Sonsuz derecede meraklıdır, tıpkı senin gibi," dedi Whit, gözlerini devirerek. "Ve çok yakınızdır. O, sulu boyalarını çok sever. Londra'da balo sezonuna katılmaktansa kırsalda kalıp resim yapmayı tercih edeceğini düşünüyorum."

"Balo sezonunu duymuştum." Duraksadım. "Dans kulağa eğlenceli geliyor."

"Kesinlikle değil. Kolalı giysiler, sefil küçük sohbetler ve kararlı annelerin ülkedeki tanınan uygun bekârlara kendi kararlı çocuklarını dayatması. Üstelik kadril dansında ilgi çekici hiçbir şey yok."

Burnumu buruşturdum. "Kulağa et ismi gibi geliyor." Şaşkın ifadesi nedeniyle, "Arjantin'de en sevdiğim biftek çeşidinin adı *cuadril*," diye ekledim.

"Ah, İngiltere'de kadril korkunç derecede sıkıcı bir dansın adı."

"Bilmiyorum, hiç dans etmedim."

"Biftek yemeyi tercih ederim. Sözüme güvenebilirsin."

Bu, aniden durmama neden oldu. "Hayır, güvenemem."

Kirpiklerini indirip bana anlaşılmaz bir bakış attı. "Akıllı kız."

Aramızdaki hava, sanki nefeslerimiz arasında hızla akan bir elektrik akımı varmış gibi titriyordu. Gözleri ağzıma doğru indi. Yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. Çenemi yukarı kaldırma,

dudaklarımı dudaklarına daha da yakınlaştırma isteğiyle kıvranıyordum. Ama kan kulaklarımda kükrerken, olduğum yerde kaldım. Whit yüzünü buruşturdu, çenesinin çizgisi gerildi.

Bir an geçince, üzerime hücum eden bir koçun başı gibi çarptı yüzüme hayal kırıklığı. Whitford Hayes korkunç, saçma bir fikirdi. Dayım için çalışıyordu. Ebeveynlerim hakkında çok şey biliyordu, paylaşmayacağı gerçeklerdi bunlar. Çok fazla içiyordu ve muhtemelen tanıştığı her kadınla flört ediyordu. Kovadaki bir damla suysam, kendimi özel hissetmem zordu.

Ama o benim hayatımı kurtarmıştı. Rahat olup olmadığımı önemsiyordu. Dayımla olan tartışmalarda benim tarafımı tutuyordu.

Whit, kendini kapatarak uzaklaştı.

"Sanırım," diye söze girdim, onu sohbete çekme isteğiyle. Fırçamı kaldırıp sütunlardan birinin tepesini bana denizi hatırlatan yemyeşil, yumuşak bir yeşile boyamaya başladım. "Sen tam olarak İngiliz annelerin sürekli kızlarını nişanlama umuduyla üzerine fırlattıkları bir bekârsındır."

Whit konuşmadan bana baktı. Sonra ağzını tiksintiyle büktü. "*Uygun* kelimesini kullanmıştım, hatılıyor musun? Abimi benimle karıştırıyorsun."

"Bir de erkek kardeşin var."

"Evet." Yüzünde bıkkınlık dolu bir ifade oluştu. "Porter."

"Yani sana hiç genç hanım yok mu?" diye bastırdım.

"Sana tarifsiz derecede sinir bozucu olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Tarifsiz derecede meraklı olduğumu söyleyenler oldu."

Güldü. "Pekâlâ, Olivera. On beş yaşındayken askerî öğrenciydim, üstelik heyet beni nedeyse daha kreşteyken almıştı. Yıllardır İngiliz bir kadın görmedim." Bakışlarını resmimden kaldırıp gözlerimle buluşturdu. "Ya sen? Sana kur yapan bir âşığın var mı?"

"Aslında hayır ama sanırım isteseydim, olabilecek biri vardı."

Whit gerildi, dudakları hafifçe büzüldü. Beni hem heyecanlandıran hem de korkutan ilginç bir tepkiydi.

Sesi kayıtsızdı ama buna inanamadım. "Öyle mi?"

Ninova

"Ebeveynlerim bir konsolosun oğlunu seçmişti. Ernesto Rodriguez. Tam olarak annemin onaylayacağı türden biri. Kibar ve iyi huylu, bağlantıları olan, köklü bir Arjantin ailesinden."

"Ne kadar da harika."

"Alaycı mısın değil misin, anlayamıyorum," dedim.

"Alaycılık etmiyorum," dedi, tahmin edilebileceği gibi.

"Yalancı."

"Sana sürekli söyleyip duruyorum, Olivera. Söylediklerimin hiçbirine inanma." Sonra bakışlarını kaçırdı. Ben de çalışmama devam ettim. Gözlerimi kısıp sütunlardan birine bakarak hiyeroglifleri seçmeye çalıştım ama kabartmalar çok uzaktaydı. Ayağa kalktım ve boyayı bulaştırmamaya dikkat ederek eskiz defterimi Whit'e uzattım. Üzerimdeki tozu temizleyip kaşlarımı çatarak, taşa oyulmuş kabartmalara doğru yürüdüm. Bilmediğim yüzlerce sembol, farklı kıyafetler giymiş çeşitli insan çizimleri vardı.

"Olivera."

"Hı?"

"Lütfen buraya gelir misin?"

"Bir dakika."

"Şimdi."

Eh, on dakika daha oyalanmak istemedim. "Meşgulüm, Whit."

"Bu iki oldu," dedi. Ayağa kalktı ve eskiz defterim açık hâlde yanıma yürüdü. Nedense kendini hazırlamış gibiydi, tıpkı duymak istemediği bir şeye hazırlanıyormuş gibi.

"Sana kaç kez isminle hitap ettiğimi mi sayıyorsun?"

"Sayıyorum çünkü bana bu kadar resmî olmayan bir şekilde hitap etmene izin vermedim."

Bakışlarımı yakasındaki çözülmüş düğmelerden, kırışmış ve pantolonundan dışarı çıkmış gömleğinden ve rüzgârda savrulmuş, dağınık saçlarından ayırdım. "Ciddi olamazsın."

"Benim hiçbir zaman ciddi olmadığımı söylediğini sanıyordum."

"Anlaşılan bana dikkat ediyorsun. Bunun ne kadarının dayımın sana para ödemesinden kaynaklandığını bilmiyorum. Nasıl baktığını fark ediyorum."

"Ben birçok güzel kadına *bakarım*, Olivera. Bundan bir anlam çıkarma," dedi ama kelimeler her zamanki alaycı tonlama olmadan sert bir şekilde çıktı.

"Beni yeterince uyardın."

Mavi bakışları kısıldı. "Ses tonunu beğenmedim. Ne ima ediyorsun?"

"Bana kalırsa, beyefendi biraz fazla itiraz ediyor."

"Lanet olsun," dedi. "Yine Shakespeare."

"Ne istiyorsun, Whit?"

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Bunu açıklamanı istiyorum." Eskiz defterimdeki bir çizimi işaret etti.

Kapının bir çizimi.

Kollarımı kavuşturdum. "Bir tapınak kapısı."

"Doğru." Gözlerini kıstı. "Bunu nerede gördün?"

Elimi havada salladım. "Sanırım bir seyahat broşüründe. Emin olamıyorum."

Ağzını çevreleyen parantez içindeki çizgiler derinleşti. Öğleden sonra güneşi yüz hatlarını yumuşatmıştı. Saçları rahat loşlukta cilalanmış bakır gibiydi. "Dene."

"Dürüst olmak gerekirse, hatırlamıyorum." Kayıtsız tonumla inanılmaz derecede gururluydum. "Fark etmediysen, eskiz defterim bu tür çizimlerle dolu. Not alma işini daha iyi yapmam gerekirdi ama unutmuşum. Bu kapıya olan ani ilginin sebebi nedir?"

"Çok gördüğüm bir şey değil."

Kelimelere dikkatlice dökülmüş cevabı gözümden kaçmadı.

"Ama görmüşsün. Bir yerde."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Kesinlikle dedin," diye karşılık verdim.

"Bunu düşünmeni engelleyemem," diye çıkıştı. "Inez, bu önemli. Bana bu kapıyı nerede gördüğünü söyle."

"Sadece bana önemini söylersen."

Whit çenesini sıktı. "Söyleyemem."

"Çünkü dayım bunu istemezdi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, kestane rengi kaşları saç çizgisine kadar kalkmıştı. "Bu oldukça büyük bir varsayım."

Birbirimize baktık, aramıza bir çizgi çekilmişti. Bir şeye rastladığımı biliyordum. Karar veremediğim, Whit'in bu konuda gerçekten ne hissettiğiydi. Dayımın benden bilerek sakladığı bir şeyi anlamamı mı istiyordu?

Sonra anladım.

"Anlıyorum," dedim kısık bir sesle. "Dayıma itaatsizlik etmeyeceğin açık."

"Hiç dayının senin duygularını korumak isteyebileceği aklına geldi mi? Belki de detaylar seni üzecektir." Bana ne söyleyeceğini açıkça bilemeyerek asi saçlarını çekiştirdi. "Özünde aynı şeyler var, Olivera. Ebeveynlerinin ikisi de gitti ve keşfedeceğin hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

"Yani bu kapının annemle ve babamla bir ilgisi var." Dişlerimi sinirle gıcırdattım. İçimde tuğladan bir öfke oluşturuyordu. Whit'in yapması gereken bir görevi olduğunu anlamıştım ama şu anda umutsuzca arzuladığım -hayır, ihtiyaç duyduğum- cevapların önünde duruyordu. Bu, ebeveynlerimle ilgiliydi, onlara ne olduğuna ilişkin bilgilerle ilgiliydi.

Nasıl *öldükleriyle.*

"Emirleri yerine getirmekte her zaman bu kadar iyi misin?" diye sordum acı acı.

Benden uzaklaştı, mavi gözleri daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle parlıyordu. "Aslında değilim."

"Buna inanmak çok zor."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Ben öyle istedim."

"Yeterince şey biliyorum," diye karşılık verdim.

"Dinle, seni aptal..."

"Otuz saniye önce zeki olduğumu söylemiştin."

Öfkeyle, sesini benimkini bastıracak şekilde yükselterek, "Beni tanımıyorsun," diye tekrarladı. "Yaptıklarımı bilmiyorsun. Bir keresinde bana İngiliz ordusunda olup olmadığımı sormuştun, değilim." Öne doğru eğildi, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Nedenini bilmek ister misin?"

İnatla sessiz kaldım.

Tanımadığım buz gibi bir sesle, "Onursuzca kovuldum." Onu bezgin ve sabırsız, öfkeli ve mesafeli görmüştüm. Ama hiç bu denli soğuk ve mesafeli olmamıştı. Bir kez bile. "Kamp alanına geri dönüş yolunu biliyorsun, değil mi?"

"Whit..."

"Eğer sakıncası yoksa, *Bay Hayes*," dedi, önceki sertliğinden izler taşıyan bir tonda. "Görgü kurallarına uyalım."

"Eğer istediğin buysa, tamam."

"Öyle."

"Tamam."

"*Tamam*," dedi.

"Bu arada," dedim çenemi kaldırarak. "Ödeştik."

Whit kaskatı kesildi.

"Sen de iki kez bana adımla hitap ettin."

"Bu bizi eşit yapmaz. Bizi iki aptal yapar!" diye bağırdı. Burnunun kemerini sıkıp kontrolünü ele almak için mücadele ederek derin bir nefes aldı. Sonraki sözleri ölçülü çıktı. "Eh, söz verebilirim ki, bir daha olmayacak." Duruşu sert, sırt çizgisi dik bir şekilde öfkeyle uzaklaştı.

Of, of, *of*. Parmaklarımı şakaklarıma bastırarak zihnimdeki düğümleri çözmeye çalıştım. Ama artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

O kapının ebeveynlerimin ölümüyle ne ilgisi vardı?

WHIT

Tanrım, bir içkiye ihtiyacım vardı. Boğazımdaki yanmayı, alkolün anılarımı bulanıklaştırmasını özlemiştim. Neden bırakmıştım? Gerçekten bilmeden yapmıştım. Ama unutmak istediğim bir konuşma daha vardı.

O aptal kız benim hakkımda *hiçbir şey* bilmiyordu.

Onun varsayımlarından bıkmıştım. Sesim sertleştiğinde değişen gözlerinde tomurcuklanan acıdan bıkmıştım. Umurumda olan neydi peki? Hızlı adımlarla yürüdüm, ondan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum. Günün geri kalanında onunla Ricardo başa

çıkabilirdi. Bana işi teklif ettiğinde, pek çok görevim vardı. Onun çıkarlarını koruyacaktım. Hayatımı riske atmam kaçınılmazdı. Bu, gece geç saatlere kadar çalışmak ve karanlık köşelerde saatlerce bekleyip izlemek anlamına geliyordu. Tabancamın tetiğini çekmek anlamına geliyordu.

Görevlerim arasında olmayan, yeğeniydi.

Benim içimi görme şeklinden nefret etmeye başlamıştım. Ordu, insanlığa olan inancımı sarsmıştı ama bana bir "kendimi koruma yolu" vermişti. Duygularımı nasıl gömeceğimi, kendime asla hissetme izni vermemeyi öğrenmiştim. Arkadaş edinmeyi, onları kaybetmeye başladığımda bırakmıştım. İnsanların yeryüzündeki dehşetine kendi gözlerimle tanık olmuştum. Dilediğimden fazlasını hatırlıyordum, ayrıca sonrasındaki uzun günleri, nefesimde viski, yumruklarımda kan ve puslu gecelerle dolu dakikaları da hatırlıyordum. Ricardo beni Kahire'nin bir sokağında, yine anlamsız bir bar kavgası nedeniyle hırpalanmış hâlde ve yara bere içinde, bana ait olmayan bir silahı tutarken bulmadan önce.

"Kas gücünü daha iyi kullanmalısın," demişti. Kafam yeterince berraklaşana ve ben başka bir seçeneğim olduğunu fark edene kadar beni temizlemişti. Ayık geçirdiğim daha fazla günüm olmuştu ve zamanla Ricardo'nun testlerinden geçerek onun ekibinin bir parçası olmuştum.

Mısır'da, kalan zamanımı mahvetmek istemiyordum.

Çok geçmeden, aradığımı bulamazsam gitmek zorunda kalacaktım. Kaderimin tek bir kâğıt parçasına indirgenmiş olması ne kadar komikti.

Ricardo'yu *karargâh* dediğimiz alanda buldum; bir haritanın üzerine eğilmiş, kusurları yok etmek istercesine işaret parmağını kâğıda sertçe bastırıyordu. Yaklaştığımı görünce başını kaldırdı. Sessiz olmaya çalışmamıştım zaten. İçimde hâlâ bir hayal kırıklığı vardı.

"Neden Inez'le birlikte değilsin?"

"Bir molaya ihtiyacım vardı," diye mırıldandım.

Ricardo'nun ifadesi sempatik bir hâl aldı. "Bu anlaşılabilir."

Yanlış anlamıştı ama onu düzeltmeye çalışmadım. Zaten gerçekten demek istediğim şeyi de takdir etmeyecekti. "Basil Sterling'in Kleopatra'yı neden aradığını biliyorum."

Ricardo yavaşça doğruldu, en kötüsüne hazırlanıyormuş gibi omuzları kasıldı.

"Neden?" diye sordu dişlerini sıkarak. "Zafer? Para?"

Başımla onayladım. "Evet ama bundan fazlası da var."

"Mierda," diye hırladı. "Başka ne bok istiyor ondan?"

Kelimeleri söylemek istemeyerek dudaklarımı büktüm. "Onun bedenini istiyor... mumyasını. Sihirli özellikleri olduğuna inanıyor. Kleopatra'nın sihir konusunda usta olduğu söyleniyor," diye hatırlattım. "Sihir yaptığına dair somut kanıtımız yok, bu sadece yazılı kayıtlara ve eğitime dayanan bir tahmin."

Ricardo'nun yüzündeki kanı çekildi. "Ve?"

İç çektim. "Bedenini parçalayıp toz hâline getirecek. Sihrinin her türlü hastalığı iyileştirdiği söyleniyor." Duraksadım. "Sterling'in verem hastası olduğuna dair bir söylenti var."

Ricardo'nun göz kapakları kapandı. "Kahretsin."

"Ne yapmak istiyorsun?"

Alev alev ve yoğun gözleri açıldı. "Önce Kleopatra'yı bulalım, sonra Sterling'in onu *asla* bulamamasını sağlayacağız."

BÖLÜM YİRMİ

İç çekip tekrar oturdum ve sırtım ağrıyana, parmaklarıma kramp girene kadar resim yapmaya devam ettim. Ay tepeden yükselene, tavandaki dikdörtgen delikten içeriye gümüş rengi ışık akana kadar çalıştım. Sonunda bitirdiğimde, uyuşmuş bacaklarımı uzattım, ardından ayağa kalktım. Dayımın odasını aramak isiyordum ama buraya geldiğim ilk gün böyle bir şeye kalkışmak aptallık olurdu. Stratejik davranmalı ve bunu, Whit yakınlarımda dolanmadığında yapmalıydım.

Hiçbir şeyi unutmadığımdan emin olmak için etrafa son bir kez baktıktan sonra iki sütunun yanından geçip dışarıdaki büyük avluya doğru yürüdüm. Görünürde kimse yoktu, etraf küçük adanın her iki yanından akan Nil'in hafif uğultusu dışında sessizdi. Kampa geri yürürken, nehrin şarkısı bana eşlik ediyordu.

Trajan Köşkü'nin önünden geçerken parmaklarımda tuhaf bir karıncalanma hissettim. Daha önce hissettiğim karıncalanmanın aynısıydı. His, yapıya yaklaştıkça büyüdü. Yalnızdım. Yolum, her adımda rehberlik eden milyonlarca yıldızla aydınlatılmıştı. Kadim sahne ölümsüz hissettiriyordu. Sihir kanımda nabız gibi atıyordu. Bir adım daha attım, sonra bir adım daha; Firavun'un Yatağı'nın platformuna dokunabilecek kadar yaklaşana kadar yürüdüm. Parmaklarım kireç taşının üzerinde gezindi.

Gül tadı aldım.

Her tarafta hücum eden anı, kocaman bir şekilde belirdi zihnimde. Kleopatra abartılı bir şıklıkla yelken açmış, pupa kısmı yaldızlı, mor renkte devasa yelkenleri olan bir mavnada, keskin mavi bir nehrin üzerinde gidiyordu. Elindeki bir mektubu okuyordu.

Marcus Antonius'tan gelen, kötü davranışlarının hesabını vermesine yönelik bir çağrı. Büyük generalle tanışma ânıydı, hüsran içinde, gergin ve sinirliydi.

Hisleri bedenimi istila ederken tenimden bir ürperti geçti.

Keskin bir nefesle geri çekildim. Bedenimin her köşesine ulaşan sihir kanımda uğulduyor, kulaklarımda gürlüyordu. Daha önce hiç bu kadar yüksek sesle duymamış, hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Tanıma hissi parlarken, kulaklarımda zafer dolu bir kükreme çınladı. Sihir beni nasıl bu kadar çabuk içine çekebilmişti? Daha da önemlisi, neden? Birbiri ardına fikirler savurdum. Kleopatra, açıkça anılarını korumak için bir sihir yaratmıştı. Sihrin güller gibi keskin ve tatlı bir tadı vardı ve etkileri altın yüzüğe sabitlenmişti. Ben yüzüğe dokunduğumda, sihrin izleri, sihirlerde olduğu bilinen bir etkiyle benim üzerime yapışmıştı. Ve üzerimde kalan sihir, her ne olmuşsa, Trajan Köşkü'ndeki sihri tanımıştı. Belki de sihir tüm bu adadaydı? Sanki Kleopatra, iki bin yıl önce yaşamış bir kadının izini bırakmıştı arkasında. Onun varlığını ve duygularını hissedebiliyordum. Baştan çıkarıcı ve dünyeviydi, nasıl kışkırtacağını bilen, nasıl liderlik edileceğini bilen bir kadındı.

Tarih onu ayrıca okültizm[43] konusunda usta bir kadın olarak da hatırlıyordu.

Kalbim düzensiz bir şekilde kaburgalarıma çarparken, platformdan uzaklaştım. Farkındalığım azalırken, tekrar nefes alabildim. İçeri koşmak istesem de kendimi tuttum. Arkamda, akşam yemeği için toplananların sesi karanlık geceyi dolduruyordu: mırıltılar hâlinde bir sohbet, çıtırdayan bir ateş ve yumuşak kahkahalar.

"Inez?" diye seslendi Tío Ricardo.

Ayaklarım hareket etmeyi reddediyordu. Trajan Köşkü, ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzüne karşı karanlık bir silüet gibi yükseliyordu. Her nedense taşa dokunduğumda babam gelmişti aklıma. O da benim gibi burada durmuştu. Aynı sihrin cazibesine kapılmıştı. Zihnimdeki resim karmakarışık ve dağınıktı ama her şeyin birbiriyle bağlantısını görmeye başlıyordum.

---

43 Okültizm (gizlicilik), gizli, doğaüstü ya da mistik bilgi ve öğretileri içeren bir kavram. Bâtınî öğretiler, sembolizm, astroloji ve büyü gibi alanları kapsar. -ed.n.

Annemle babamın ölümü.

Güvenliğinden korkan Mamá.

Kleopatra'nın mezarı.

Papá ve tenime yapışan sihrin dokunduğu altın yüzük.

"Inez!" Sesindeki sabırsızlık tonu, midemin derinlerindeki gerginliği dağıttı.

İsteksizce arkamı döndüm ve eski binalar ile kamp alanımız arasındaki kumlu alanda yürüdüm. Hava serinlemişti. Gece esintisine karşı omuzlarımı kamburlaştırdım. Dayım, arkasında parlayan ateşin ışığında bekliyordu. Omuzlarına sert bir çizgi inerken, yaklaştığım sırada beni dikkatle izliyordu.

"Ne yapıyordun?"

Ter, avuç içlerimi ıslatmıştı. Sesimi ifadesiz tuttum. İçgüdülerim, oyununun kurallarını öğrenene kadar keşfimi sessiz tutmamı söylüyordu. Tek bir yanlış adım atarsam, oyundan çıkardım. "Sadece daha yakından bakmak istedim. Muhteşem bir yapı."

Tío Ricardo yaklaşınca kaskatı kesildim. Öne eğilip dikkatle yüzüme baktı. Hareketsiz kalmaya ve ifademi tarafsız tutmaya çalıştım. "Herhangi bir şey hissettin mi?"

"Hiçbir şey." Dudaklarımı yaladım. "Sihir hissi kaybolabilir mi?"

İfademi dikkatle incelemeyi sürdüren Tío Ricardo hiçbir şey söylemedi, sonunda doğruldu. "Bilmiyorum. Olabilir. Hadi, şimdi diğerleriyle birlikte yemek vakti."

Rahat bir nefes aldım.

Beni herkesin toplandığı, çıkıntılı taşların veya hasırların ve dar battaniyelerin üzerinde oturduğu yere götürdü. Dayımın yanına yerleştim, alevin sıcaklığı etrafımıza kalın bir palto gibi yerleşen soğuk havayla mücadele ediyordu. Whit karşıma oturdu, aramızdaki tartışma istenmeyen bir misafir gibi havada asılıydı. Parmakları dalgın dalgın silahının kabzasının üzerinde hareket ediyordu. Daha önce de gördüğüm gergin bir seğirmeyle başparmağını çeliğin üzerine kazınmış baş harflerin üzerinde gezdiriyordu. Başını bana doğru çevirdi, mavi gözleri safir gibi parlarken,

midem sertçe kasıldı. Sonrasında kasıtlı olarak bakışlarını kaçırarak, solunda oturan bir ekip üyesiyle sohbete başladı.

Tío Ricardo bana bir kupa uzattı. "Sıcak bir içeceğe ihtiyacın olacak."

Mırıltıyla teşekkür edip içecekten uzun bir yudum aldım. Herkesin bakışlarının ağırlığını omuzlarımda hissediyordum. Ben yeni gelendim, bir yabancıydım. Bay Fincastle bile rahat görünüyordu, silahlarından biri elinin erişebileceği bir mesafede, bir matın üzerinde duruyordu. Isadora, sırtı dik hâlde, bükülmüş dizinin üzerinde bir tabağı dengelemiş, ciddiyetle oturuyordu. Bana gülümsedikten sonra babasıyla sessiz sohbetine devam etti.

Bu tuhaf geceyle boğuşma hâlindeydim.

Trajan Köşkü'nden gelen vızıldayan sihir vardı yakınımda, sürekli bir baştan çıkarmaydı. Ama ben etrafımı saran yabancılara odaklanmıştım. Bir kez daha tam anlamıyla kafama dank etti. Evden çok uzakta, dünyada birlikte olmayı en çok istediğim insanların asla bu ateşin etrafındaki çembere katılamayacağı bir ülkedeydim. Ekibin sempatisini hissediyordum ama yalnızdım, beni sürüklenmekten alıkoyacak dayım bile yanımda değildi üstelik. Whit'i bir arkadaş olarak düşünmek aptallıktı. Dayıma olan sadakati büyük piramitlerden biri kadar sarsılmazdı. Ayrıca Whit, sırlarını ve çıkarlarını bir sfenks kadar şiddetle korurdu. Sırf bir şeyler yapıyor olmak için çayımı yudumladım.

Abdullah, yüzünde sevimli bir gülümsemeyle diğer tarafımda oturuyordu. "Baban harika bir hikâye anlatıcısıydı. İnsanları nasıl güldüreceğini iyi biliyordu. Ne hoş bir özellik, değil mi? Görüyorum ki çayını bitirmişsin. Biraz daha ister misin?" Hızlı konuşuyordu, konuşurken elleri çılgınca hareket ediyordu. Şaşkınlıkla başımla onaydım. Abdullah etrafımdan uzanıp dayımın boynundaki çözdü, sonra da bana gösterdi. "En sevdiğim sihir."

"Nedir bu?" Tío Ricardo'nun bunu taktığını daha önce de görmüştüm, deseni beklenmedik bir seçimdi. Koyu kırmızı ve yeşil tonlarında bir İskoç ekosesi.

Abdullah boş kupamı kaldırmamı işaret etti. Dediğini yaptım ve hayretle fuları sıkmasını izledim. Fincana sıcak su döküldü, buharı yüzüme doğru kıvrıldı.

"Bu olağanüstü," dedim.

Kareem elinde bir çay poşetiyle koşarak geldi, ona teşekkür ettim. Abdullah herkesi hedef alarak fuları sallarken, dayımın dudakları bir eğlenme ifadesiyle seğirdi. Abdullah fuları dayıma geri verirken, kumaş tamamen kuru hâldeydi. Tío Ricardo fuları boynuna düğümledi.

"Karargâhın yanındaki bir sandıkta daha fazla sihir var," dedi Abdullah. "Hem kazılar hem de araştırmalar için faydalı şeyler. Onları keşfetmekten çekinme."

"Ah, evet, keşfedeceğim. Şükran, ban bir görev vermen için can atıyorum."

"Sen de bizimle birlikte kazı yapmak mı istiyorsun?" diye sordu Abdullah alaycı bir gülümsemeyle.

Dayım bana baktı. "Tüm gün yapılması zor bir iş bu, Inez. Ben on yıldan fazla süredir yapıyorum ama asla kolaylaşmıyor."

"Aynı şey değil," dedim. "Ama ben her zaman bir şeyler aramayı sevmişimdir, Tío. Korkarım ki ebeveynlerime ve sana çok benziyorum. Bana nasıl kazılacağım öğretirsen, bu işi düzgün bir şekilde yapabileceğimden eminim."

Dayım başını iki yana salladı. "Becerebildiğin kadar, her şeyi çizmeni ve resmetmeni tercih ederim."

Cevap vermek yerine çayımı yudumladım. Bana günlerimi nasıl geçireceğimi söyleyebilirdi ama geceleri ne yapacağım konusunda hiçbir söz hakkı yoktu. Dahabiyedeki o çılgın ânı, onu annemin günlüğünü sandığına koyarken gördüğüm ânı düşündüm. Acaba annemin başka nelerini saklı tutmak istiyordu? Benden, başka ne sakladığını öğrenmek istiyordum.

Gizemli kapı hakkında bilgi edinmek istiyordum. Ama önce bir koza ihtiyacım vardı.

Geceye doğru dikkatli bir şekilde adım attım, gözlerim karanlığa yavaşça alıştı ve Trajan Köşkü'ne doğru uzanan, yumuşak adımlarla

yürünmüş bir yol buldum. Nil'in suları adanın kayalık kıyısına, çırpınan kalbimi yatıştırırcasına çarpıyordu. Yanımda ebeveynlerimin malzemelerinden birkaçı vardı: kibrit, mum, Papá'nın çakısı, bir matara su, eskiz defterim ve kara kalemlerim. Gece tenime fısıldarken, dayımın sihirli sandaletinin yanımda olmasını isterdim. Çevremi gözlemlememi çok daha kolay hâle getirirdi.

Görebildiğim kadarıyla arkamdaki yol boştu. Kumların üzerinde yürüyerek olabildiğince çabuk ve sessiz bir şekilde Firavun'un Yatağı'na ulaştım. Sihrin çağrısı canlanırken, gururlu bir aslan kadar şiddetle kükrüyordu. Bir adım öne çıktım ama ensemdeki ve kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Nefesim kaburgalarımın arasına sıkışmış bir hâlde, beni takip eden biri olabilir yarım bir dönüşle arkama baktım.

Ama kumlukta kimse yoktu.

Köşke doğru dönmeden önce birkaç saniye daha hareketsiz kaldım. Ama birinin beni izlediği hissiyle sarılırken, içeri adım attığımda ellerim pek de sabit değildi.

Ancak adım atınca kibriti çakıp mumu yaktım.

Küçük alev, kapalı alanın ihtişamını güçlükle aydınlatıyordu. Yapının üst yarısında üç veya daha fazla kata ulaşan devasa sütunlar uzanıyordu, alt yarısını ise alçak kabartmalarla kaplı duvarlar oluşturuyordu. Tanrıça İsis'ten herhangi bir iz aramak amacıyla her bir oymayı incelemek için yaklaştım. Sihir, kendi kalp atışlarım kadar tutarlı bir şekilde gümbürdüyordu.

"İlginç bir şey buldun mu?"

Sıçradım ve bir şekilde boğazımın arkasındaki çığlığı durdurmayı başardım. "*Whit!* Por el amor de Dios!"[44]

Her zamanki gibi, ayak bileklerini çaprazlamış hâlde girişe yaslanmıştı. Bana hayret içinde bakıyordu. "Bu saatte neden yataktan kalkman gerektiğini anlayamadım, Olivera. Kayboldun herhâlde?"

Ona dik dik baktım.

"Hayır mı? Hiç sanmıyorum."

"Herhâlde beni gece gündüz gözetlemeni beklemiyordur dayım senden."

---

44 *Isp.* Por el amor de Dios! (Tanrı aşkına!)

"Bu kesinlikle skandal olurdu," dedi hafifçe gülümseyerek.

"Bana kızdığını sanıyordum."

"Herhangi bir şey hissedecek kadar umursamıyorum," diye karşılık verdi. "Şimdi, burada ne yaptığını bana neden anlatmıyorsun?"

Tanrım, ne kadar da yalancıydı. Uzaklaşmadan önce gözlerindeki öfkeli parıltıyı, dişlerini sıkarken çenesinin keskin, gergin çizgisini görmüştüm oysa.

Kabul etmek istemese de bir şey hissetmişti.

"Ölümcül bir tehlike altında gibi mi görünüyorum?"

Gözlerini kıstı. "Hâlâ senin kendin için bir tehlike olup olmadığını belirlemeye çalışıyorum."

"Kabasın."

"Tekrar ediyorum. Burada ne yapıyorsun?"

"Yapıyı, dayımın dikkatli bakışları olmadan keşfediyorum." Eskiz defterimi havaya kaldırdım. "Duymadın mı? Buradaki vaktim oldukça sınırlı. İç kısımları çizebileceğimi düşündüm."

Gülerek öne doğru eğildi.

"*Şşşt!* Onları uyandıracaksın!"

Whit kahkahasını bastırarak içeri girdi. "Aman Tanrım, sen çok kötü bir yalancısın."

Kasıldım. "Değilim."

Dudakları seğirdi. "Ne yani, şu anda sihrin çekimini hissetmiyor musun? Bağlantıyı keşfetmeye çalışmıyor musun?"

Tiksintiyle arkamı döndüm. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Elbette öyle yapıyorum." Beni Trajan Köşkü'nden sürükleyerek uzaklaştırmasını ve yatağa gitmem için bağırmasını bekliyordum ama bunların hiçbirini yapmadı. Sadece gidip köşeye oturdu ve uzun bacaklarını önüne uzattı.

Bir süre sonra, "Burada kalmak zorunda değilsin," dedim.

"Değil miyim?" Ona dik dik baktığımda, ifadesi yumuşadı. "Kimsenin seni rahatsız etmemesini sağlayacağım."

"Beni gitmeye zorlamayacaksın yani?"

"Seni tanıdığımdan beri gitmeye zorlamaya çalışıyorum." Omuz silkti. "Tüm girişimlerin boşuna olduğunu öğrendim artık."

"Ah, tamam, öyleyse ne aramam gerektiğini biliyor musun?"

Gülümsedi. "Seni koruyacağımı söyledim, sana yardım edeceğimi söylemedim, Olivera. Dayın böyle bir şeyi takdirle karşılamaz. Sonuçta bir görev emrim var." Sözlerinde bir miktar öfke vardı. Göz ucuyla bakmam için yeterliydi. Ağzının kenarlarındaki gülümseme çizgileri ve köşeleri kırışan mavi gözleriyle yüzünde her zamanki çekiciliği vardı. Sıkkınlığını ele veren tek şey, sıktığı çenesiydi.

"İma etmem hiç adil olmadı..."

"Neyi? Benim kendime ait bir aklımın olmadığını mı?" diye sorarken, bu sefer öfkesini görmemi sağladı. "Bana söylenenlerden bağımsız olarak kendi kararlarımı kendim veremeyeceğimi mi?"

"Evet. Şey, öyle. Üzgünüm." Durakladım. "Ordudan onursuz bir şekilde atılmıştın. Bu konuda konuşmak ister misin?"

Hafifçe öfkelenmiş gibiydi. "Kesinlikle hayır."

Arkamı dönüp duvarları incelemeye devam ettim. "Yani planın sadece orada oturup beni izlemek... bir dakika." Sihir, midemin burulmasına neden olan bir hisle sıçradı. Duvara daha yakından baktım. Kayda değer hiçbir şey bulamadım ama sonra bakışlarım yere kaydı. Kaldırımın bazı kısımları tozluydu, küçük çakıl taşları ve ezilmiş kumla kaplıydı. Ama içimde sihrin huzursuzca dolaşmasına neden olan bir şey vardı. Dizlerimin üzerine çöktüm, ateşin sıcaklığı serin geceye rağmen cildimi terle ıslatıyordu. Parmaklarımı dikkatlice taşa sürttüm, etrafında bulunan şeyleri hareket ettirdim, ne olduğunu bilmesem de orada olduğunu bildiğim şeyi hissettim.

Parmaklarım, üzerinde engebeler olan bir taşın üzerinden kaydı. Biraz daha kumu ve çakıl taşını elimde uzaklaştırdım, sonunda üzerinde *Isis* yazan küçük bir kabartma çıktı karşıma. Bacaklarımda bir keşfin heyecanı uçuştu. Sarhoş edici ve tekrar tekrar hissetmek istediğim bir histi. "Whit."

Bir anda yanımda bitiverdi. "Bunu bulacağını biliyordum," dedi sırıtarak.

"Bana yardım edemez miydin?"

"Aslında hayır."

"Ne? Neden?"

Arkasına yaslandı. "Ebeveynlerinin ölümünden beri, dayın sadece Abdullah'ı her günün başlangıcında yanına alıyor. Diğer kişilerin sadece tünel açıldıktan sonra içeri girmesine izin veriyor."

"Ama seni almıyor. Sana güvenmiyor mu?"

"Otoriteyle yaşadığım sorun, hatırladın mı?" dedi alaycı bir şekilde.

"Ya Bay Fincastle?"

"Belli bir dereceye kadar güvendiğini düşünüyorum. Ekibi korumak için tuttuğun adama hiç güvenmediğini hayal etsene," diye cevapladı. "Kesinlikle gerekli olmadığı sürece onu dâhil etmesi pek mümkün değil."

"Güvenlik demişken, burada güvenlik nerede? Burası korunmuyor mu? Öyle olmasını beklerdim."

"Yine de burada tek başına gelebilir miydin?"

"Sadece soruma cevap ver, Whit."

"Bay Hayes."

"Hayır. Sana adınla seslenme hakkını elde ettim."

Kaşları çatıldı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Parmaklarımla sebepleri sıraladım. "Seni en azından iki kere alt ettim. Bana Kahire'yi gezdirdin, ayrıca aileni ve sırrını biliyorum..."

"Bu pek de sır sayılmaz," diye mırıldandı.

"Nehirde hayatımı kurtardın. *Elephantine* neredeyse batacakken, ölümden döndük..."

"Bu biraz abartı."

"Ve şimdi de dayıma meydan okuyuz. Bu konuda bir yoldaşımın olması güzel."

"İhtiyaçlarımı karşılamak için burada olmaktan mutluyum," dedi biraz alaycı bir tavırla ama bakışlarındaki şakacılık yine de okunurdu. "Burası korunmuyor çünkü korunması, köşkün önemini hemen belli ederdi."

"Ah, sanırım mantıklı." Daha önce bahsettiklerinin bir kısmı sonunda tescillenmiş oldu. Bakışlarımı indirdim. "Bekle, bir tünel mi var?"

"Evet. Hemen bulacağımız bir tünel." Whit aşağıya baktı ve ellerini taşın üzerinde gezdirdi. "Acaba aşağıya doğru bastırmak..." Bastırdı ama hiçbir şey olmadı.

Hafifçe koluna dokundum. "Kaldırım taşını kaldırabilir misin? Taşın etrafında, onu çevreleyen taşlarınkine kıyasla fark edilir bir boşluk var."

Whit taşı kaldırıp çekiştirdi, sonunda taş diğerlerinden tamamen ayrıldı.

Altına baktım. "Peki, ne biliyorsun?"

Whit, üstteki taşı nazikçe yere koyup, incelememde bana katıldı. Zeminden, yükseltisi birkaç santimden daha fazla olmayan bir silindir yükseliyordu. Öne uzanıp silindiri çevirmeye çalıştım ancak sıkıca yerinde kaldı. Üzerinde, yüzeye hafifçe oyulmuş bir yazı vardı.

"Hiyeroglif bilgin nasıl?"

"Orta," dedi Whit, gözlerini kısarak. "Mumu damlatmamaya dikkat et."

Mumu düzelttim. "Okuyabiliyor musun?"

"Biraz," diye mırıldandı. "Yine de Abdullah ya da dayın kadar iyi değilim. Sanırım bu bir İsis kabartması ama bilmediğim başka figürlerle çevrili."

"İlginç. Belki de koruyucularıdır?"

Whit net bir homurtu çıkardı.

"Tünel girişinin büyüklüğü ne kadar?"

"Çok büyük değil, içeri girmek için yan dönmem gerekiyor."

İçerideki sihir patlamak üzereydi, serbest kalma tehdidinde bulunuyordu. Bu tür bir enerjinin nasıl hareket ettiği ve nereye gideceğini nasıl seçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama kan dolaşımımın içinde güçlü bir akım gibi hareket ettiğini hissediyordum. Çaresizce parmaklarımı köşelere sürttüm ve engebeli bir taş alan hissettim.

"İşte," diye mırıldandım. "Buldum."

Sertçe bastırınca, küçük dikdörtgen bir alan, taşın taşa sürtme sesiyle içeri doğru hareket ederek çöktü. Önümüzdeki zemin on üç

santim kadar aşağıya indi ve başka bir dikdörtgen şekli oluşturan bir çukur çıktı ortaya.

"İşte orada, Olivera," deyip sırıttı Whit. Dizlerinin üzerine çöküp kaldırım taşını dikkatlice geriye doğru kaydıydı. Taş düzgünce alta yerleşti ve düz bir karanlığa doğru inen dar taş basamakları çıkardı ortaya.

"Önce sen mi inmek istersin yoksa ben mi gireyim?"

Vücudum, güçlükle bastırdığım bir heyecanla zonkluyordu. "Ben."

Whit gülümseyip elini uzattı. "Önden sen."

BÖLÜM YİRMİ BİR

Derin bir nefes aldım ve ayaklarımı dar açıklıktan içeri sokmak için öne doğru kaydım. Sonra yavaşça ve çok dikkatli bir şekilde aşağı doğru hareket ettim, mumun alevi bir sonraki adımı, ardından da ondan sonraki adımı seçebilmem için yeterli aydınlatmayı sağladı. Nabzım hızlanırken, kanımdaki sihir, kalp atışlarımla uyumlu bir şekilde şarkı söylüyordu. Duvarlar tozluydu ve sıkıştırılmış topraktan yapılmışa benziyordu. Whit gelip hemen arkamda durdu. Nefesinin varlığı, Arjantin kıyılarına çarpan okyanusun sürekli yükselişi ve alçalışı gibi rahatlatıcıydı.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"Elbette," dedim.

"Çoğu insan, karanlık ve kapalı alanlardan korkar."

"Ah, ben de karanlık ve kapalı alanlardan korkarım," diye itiraf ettim. "Ama böyle bir şeyi kaçıramam. Ne olursa olsun."

Son basamağa ulaştığımda, kendimi küçük, kare bir odaya benzeyen bir yerde buldum. Mumu hareket ettirdim ve sanki üzerine biri üflemiş de kenarları tırtıklı hâle gelmiş gibi görünen küçük bir açıklık buldum.

"Dinamit mi?" diye tahminde bulundum.

Whit başını iki yana salladı. "Çok riskli olur, yapının hasar görmesine yol açabilir. Hayır, bu belirli bölgeleri hedef alan az miktarda barut."

Bir ıslık çaldım. "*Yine de* riskli değil mi?"

Whit hafifçe gülümsedi. "Ne yaptığını biliyorsan, değil." Ona hızla bir bakış attım. "*Sen* mi yaptın?"

Eğildi, ağzı saygı duymayan bir sırıtışla gerildi.

Ağzım açık hâlde ona bakakaldım.

Whit boğazını temizledi, bakışları yere indi. Doğrusunu bilmesem, utandığını söylerdim. "Basit bir kimyasal patlama. Bir çocuk bile yapabilir."

Bu adam sadece kendini küçümsemekten, tehlikeden ve alaycılıktan ibaretti. Patlayıcılarla nasıl başa çıkacağını biliyordu. "Hayır, bence bir *çocuk*..."

"Hadi devam edelim, olur mu?" dedi Whit, gözleri benimkilere kaydı. "Ricardo burayı ebeveynlerinle ve Abdullah'la birlikte buldu. Kısa süre sonra da bir sonraki odaya geçtik. Oldukça sade olan sunumu keşfettiklerinde yaşadıkları hayal kırıklığını hayal edebilirsin."

Yani haklıydım. Babam burada *bulunmuştu*.

İleriye atılmak için can atarak, dikkatimi açıklığa verdim. "Bana söylemediğin daha çok şey olduğunu hissediyorum."

"Hislerine hayran kalmamak elde değil," dedi alaycı bir şekilde. "Antik Mısırlılar, mezar soyguncularını şaşırtmak veya pusuya düşürmek için mezar yerlerinde labirentler inşa ederlerdi. Yani bu oda bir hile."

Yırtılmış gibi duran açıklığı işaret ettim. "Geçelim mi?"

"Nasıl istersen."

Önden yürüdüm, bir kaya yığınının üzerinden atladım, Whit peşimdeydi. Birkaç saniye içinde, yine sade bir odadaydık. Bu oda daha da küflü ve rutubetliydi ama yine başka bir odaya açılıyordu. Whit devam etmemi işaret etti ve yine öncekiler kadar sade ve sıradan olan üçüncü odaya girdik. Duvarlara yaklaştım ama herhangi bir süsleme veya herhangi başka bir şeyin varlığına dair hiçbir ipucu yoktu. Sihrin istikrarlı varlığı tek rehberimdi.

Duvarın ötesinde hissettiğim bir şey vardı.

"Bir başka hile," diye mırıldandım. "Peki ya..." Sesim kısıldı. Görebildiğim kadarıyla dayım ve ekibi odanın sağ tarafında çalışıyorlardı. Taşa dayalı yarım düzine kadar yuvarlak ve kare uçlu kürek, kazma ve miğfer vardı.

"Peki ya ne?" dedi, beni yakından izleyen Whit. "Karıncalanma mı hissediyorsun? Ya da titreşim? Belki de sinir bozucu bir sivrisineğinkine çok benzeyen rahatsız edici bir vızıltı?"

"Ben sinir bozucu demezdim... Bir dakika dur." Sihirli nabzın içimde atışını tam olarak bahsettiği şekillerde hissediyordum. Daha önce hiç düşünmediğim yeni bir olasılık kafama dank edince, gözlerimi kıstım. "Sen daha önce hissettin mi?"

"*Ben* kendim hissetmedim, hayır."

"Kim hissetti o zaman?"

"Baban."

Çaresizce daha fazlasını öğrenmeyi arzulayarak bir adım yaklaştım. "Bana her şeyi anlat."

"Pek bir şey yok," dedi. "Baban bazı konularda tuhaf derecede ketumdu. Ama elinde bir şey vardı..."

"Ne vardı?"

"O zaman bilmiyordum ama şimdi bunun sana gönderdiği yüzük olduğunu düşünüyorum. Baban da sihrin tadını aldığını söylüyordu ama bu tadın gül tadı olduğundan hiç bahsetmemişti."

Karmaşık zihnimdeki tüm parçaları birleştirmeye çalışarak derin düşüncelere kaldım. *Elephantine*'e gizlice bindiğim gece duyduklarımı hatırladım. "Dayım, babamın bu yönünü biliyor muydu?"

Whit durakladı. "Biliyordu."

Ağzımı açtım ama Whit elini kaldırdı. "Başka soru yok. Geç oldu ve hâlâ keşfedeceğimiz çok şey var. Dayının bizi burada bulmasını istemiyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım. Yukarıdaki dünyayı ve yerin onlarca metre altında ne yaptığımızın farkında olmadan uyuyan insanları tamamen unutmuştum. Hatırlamak, parmaklarıma lezzetli bir heyecan gönderdi. Tüm arkeologlar böyle mi hissediyordu?

Whit ellerini ceplerine soktu. "Ee? Herhangi bir şey?"

Ama hâlâ bir sorum vardı. "Dayım, Kleopatra'nın mezarını bulduğuna inanıyor mu?"

Whit tereddüt etti, kaşları çatıldı. Çenesindeki her bir kas seğirdi. Bekledim ama o inatla sessiz kaldı, ahlak pusulası kuzeyden başka yönü göstermeyi reddediyordu.

Kendisi için uygunsuz olan zamanlar hariç.

"Cevap veremez misin?"

Pişmanlıkla gülümsedi. "Dayının hiçbir kazısı hakkında konuşamam. Bu odada bir şey hissediyor musun?"

Güven kolay oluşmazdı ama birimiz biraz bükülmezsek, birbirimizin etrafında dönüp durmakla hiçbir yere varamayacağımızı hissettim. Bunu kendi başıma yapabilirdim, o uyurken geri dönebilirdim ama yabancı sihri tek başıma taşımaktan yorulmuştum. Tek başıma omuzlayamayacağım kadar büyük, çok güçlü bir bilgiydi. Yardım erişilebilirdi, sadece istemem gerekiyordu. Sol tarafı işaret edip onunla bir gerçeği paylaştım. "Evet ve üzgünüm ki dayım yanlış yere bakıyor. Bu duvarın diğer tarafında bir şey var. Kazması gereken yer orası."

"Emin misin?"

Başımla onayladım.

Whit onaylayarak sırıttı. "İyi iş, Olivera."

Derme çatma odamın yıkık taş duvarlara hafifçe sürtünerek hışırdayan brandasına baktım. Her şey dayımın tuhaf davranışları hakkındaki şüphelerimi doğruluyordu: Kleopatra'nın son istirahatgâhını bulmaya inanılmaz derecede yakındılar.

Zihnim dönüyordu. Böyle bir keşif Kahire toplumunu sarsardı ve çok sayıda yabancının tarihten bir parça koparmak için Mısır'a gelmesine neden olurdu. Tarihî Eserler Dairesi aceleyle Filai'ye gelip kazıyı devralırdı, ki bu da dayımın isteyeceği son şeydi. Hâlâ bilmediğim, dayımın keşfinin ebeveynlerimle ne ilgisi olduğuydu. Onları neden kasıtlı olarak çöle götürmüştü?

Belki de onları o özel kapılı tapınağa götürüp ölüme terk etmişti?

Yatak örtüsünün içinde doğruldum. Cibinlik beni bir duvak gibi sarmıştı. Gözlerimi delen gözyaşlarımı öfkeyle sildim. Bir parçam Mısır'a hiç gelmemiş olmayı diliyordu. O zaman böylesine korkunç bir ihaneti keşfetmemiş olurdum. Aile fertlerinin birbirlerine affedilemez bir zulümle nasıl saldırabileceğini hiç öğrenmemiş olurdum.

Saf ve inatçıydım.

Ama sonunda gerçeği öğrenmiştim.

İhtiyacım olan şey bir plandı. Dayımın teknedeki kamarasında *ve* kamptaki odasında kapsamlı aramalar yapmam gerekecekti. Değerli eşyalarından en önemlilerini tekneden almış olabilirdi, bu yüzden işe en kolay hedeften başlayacaktım. Odasına girmek sorun olmamalıydı. Dayımın nasıl çalıştığını biliyordum. Ellerini kirletmeyi severdi, dolayısıyla diğerleri kazı yaparken o tembellik etmezdi. Bu da bana, kalıntıları çizme ve boyama işim sayesinde odasını aramak için bolca fırsat verecekti.

Ama bu gece aptalca bir hata yapmıştım.

Whit'e çok fazla şey açıklamıştım ve bu gece yaptığımız şeyi ilk fırsatta Tío Ricardo'ya söylemeyeceğinden emin değildim. Bunu yapmasına izin veremezdim.

İç çekerek cibinliği ittim ve ayağa kalktım.

Perdeler kalın değildi ve ay ışığı gevşek örtünün arasından küçük alana sızıyordu. Perdeleri açıp gizlice dışarı çıktım. Çevremi saran serin hava, örgülü saçımın gevşek tellerini çekiştirdi. Derme çatma odalar uzanıyordu önümde. Trajan Köşkü'nden döndükten sonra Whit yanımdaki odaya dalmıştı. Yapacağım şeyin farkındalığıyla aniden sarsılarak odasının önünde durdum.

Hayatım boyunca, bir aile ferdinin refakati olmadan bir erkekle bu kadar çok vakit geçirmemişim. Ama Mısır'a geldiğimden beri, Whit ile inanılmaz çok vakit geçirmiştim. Bana izin verilenden daha fazla özgürdüm. Lezzetli, soğuk suyun ilk birkaç yudumuydu bu yalnızca. Ve daha fazlasına susadığımı fark ettim.

Ama gecenin bir vakti bir adamın odasına gizlice girmek?

Çeneme kadar düğmeli, pamuklu bir gömlek ve şalvarla girmiştim yatağa. Baştan aşağıya örtülüydüm ama yine de önemli değildi. Bu, geçeceğimi asla hayal edemeyeceğim kesin bir sınırdı.

Ama yapılması gerekiyordu.

Whit'in, keşfettiğim şeyi dayıma söylemesine izin veremezdim. Bu, şimdilik kalmamı sağlayabilirdi ama aynı zamanda dayımın tüm yalanlarını bildiğimi anlaması anlamına da geliyordu. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Aramalarımı yapmak için bir gün daha.

Sakin bir nefesle perdeyi aralayıp Whit'in odasına girdim. Dar alan karanlık içindeydi...

Güçlü bir el sertçe ağzımı kapattı. Kaba kuvvete karşı çırpındım ama sanki bir piramitle boğuşuyordum. Belimdeki kol sıkılaştı, sonra diğer tarafa dönüp yatak örtüsüne doğru sırtüstü düştüm. Nefesim hızlı bir akımla içimden dışarı fırladı. Ağırlık, göğsümün üzerine yerleşti. Sıcak nefes yüzümde gezindi.

"Kimsin sen?" diye hırladı ses kulağıma. Hemen bunun Whit olduğunu fark ettim. Sesi pürüzlü ve sertti, her zamanki ağır ağır ilerleyen çekiciliğine tersti.

"Benim," diye fısıldadım. "Inez."

Kaskatı kesildi.

Aramızda uzun ve işkence dolu bir an uzanırken, ikimiz de hareket etmiyor, nefes almaya bile cesaret edemiyorduk. Filai'de sadece ikimiz vardık sanki. Göğsünün uzun çizgisi beni yere bastırırken, kolları başımı kavramıştı. Masum bir korku tarafından ele geçirildim. Korktuğum o değildi, aramızda alevlenen yakınlıktı. Öfkeli nefesleri yüzüme değiyordu. Whit geriye, ayağa sıçradı. Perde açıktı ve ay ışıkları odayı dolduruyordu. Yüzü öfkeden çarpılmış hâlde yatak örtüsünün yanında yere diz çöktü. Sessizce, ters dönmüş bir sandığa gitti ve bir kibrit çaktı. Gösterişsizce bir mum yaktı ve odasını aydınlattı.

Odası çok iyi düzenlenmişti. Öyle ki benimkinden çok daha düzenliydi. Dünyevi pek bir eşyası yoktu: birkaç kutu diş tozu, bir tarak, tıraş bıçağı ve lavabonun yanında küçük bir kare şeklinde nane renginde sabun. Başlıkları sırtlarına altın renginde yazılmış

bir kitap yığının üzerinde deri kapaklı bir günlük duruyordu: *Temel Kimya El Kitabı*, *Temel Kimya Dersleri: İnorganik ve Organik* ve bir de *Kimya Ders Kitabı*.

Whit hareket edip görüşümü etkili bir şekilde engelleyerek kitap yığının önüne geçti. "Ne halt ediyorsun burada?" diye fısıldadı. "Sana zarar verebilirdim."

Yüzüne, elmacık kemiklerinin ve çenesinin keskin hatlarına, omuzlarındaki öfkeye ayın gümüş ışığı vuruyordu. Bilime ilgi duyduğunu bilmiyordum. Tanıdığım Whit'le, yani eski askerle, çok fazla içen kavgacı adamla, çok uyumsuz görünüyordu. Sakladığı yanıydı bu. Ama sonra baruttan bahsederken söylediklerini hatırladım. *Basit bir kimyasal patlama*. Merak midemde yanarken, sorular boğazımda yükseldi. Kendimi buraya gelme sebebimi hatırlamaya zorlayarak yutkundum.

"Seninle konuşmam gerek."

"Sabahı bekleyemez miydi?"

"Hayır, bu gece dayımla konuşma riskini göze alamazdım. İstediğin zaman tuhaf bir şekilde onurlu oluyorsun."

"Lanet olsun ki öyleyim."

Sabırsızca elimi sallayarak yorumunu bir kenara ittim. "Kim olduğumu sandın? Neden böylesine aşırı bir tepki verdin?"

"Aşırı mıydı?" Kısık ve sert bir kahkaha attı. "Kesinlikle haklısın. Gecenin bir yarısı kılık değiştirmiş bir yabancıyı çay içmeye davet etmem gerekirdi. Kendimi savunmak istemem ne cüret?"

Bundan daha fazlasıydı. Kaslı vücudundaki gerginliği hissettim. Yarı öfkeliydi, yarı korkmuştu. Bir şey gerginleşmesine neden olmuştu. Bir saldırı bekliyordu, birinin gecenin bir yarısı gizlice odasına girmesini bekliyordu.

"Ne oldu?" diye sordum sessizce.

Whit kaskatı kesildi.

"*Bir şey* olduğu açık."

"Neden dayının öğrenmesini istemiyorsun?" diye sordu aniden.

"Sana onun güvenilir olduğunu düşündüren ne?"

"Çünkü o benim hayatımı kurtardı, Olivera."

"Ne?" diye sordum fısıldayarak konuşmam gerektiğini unutarak.

Whit bana öfkeli bir bakış atıp hemen ayağa kalkarak girişe gitti. Perdeyi bir santim kadar yana kaydırıp dışarı baktı. Bir saniye sonra kumaşı bırakıp yere oturdu ve temkinli bir şekilde bana baktı.

"Sen ne olduğunu açıklayana kadar gitmiyorum."

"Zorla gitmeni sağlayabilirim."

"Bir daha bana dokunmayacaksın."

Whit bakışlarını benden ayırdı, dudaklarını birbirine bastırdı. Sonunda, alçak bir sesle, her bir kelime ağzından onun izni dışında zorla çıkıyormuşçasına anlatmaya başladı: "Ordudan atılmamdan hemen sonraydı. Gördüğüm şeyler..." Sesi bir ürpertiyle azaldı. Sonra tekrar konuşmaya başladı: "Dibe batıyordum, vaktimi sarhoş geçiyordum ve bir köşeye sıkışmıştım. Ricardo beni oradan çıkardı ve işte o zamandan beri de yanımda. Memnun oldun mu?"

Bu, resmin tamamı değildi ama Whit'in dayıma olan sarsılmaz sadakatinin ardındaki sebebi anlayacak kadar şey öğrenmiştim. "Dayıma söylemeyeceğine yemin et," dedim.

Bunu yapamam."

"Dame un día más."[45]

"Neden bir gün daha istiyorsun?"

"Whit."

"Bay Hayes," diye düzeltti. "Sana uygun görgü kurallarına uymanı söylemiştim. Kuralları hatırlatmak zorunda olan kişi olmaya alışkın değilim ve bu beni gerçekten rahatsız ediyor artık."

Ellerim ve dizlerim üzerinde ona doğru sürünerek ilerledim. Hareketsiz, tetikte ve temkinli kaldı. Yüzlerimizin arasında birkaç santim vardı. "Hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranamazsın. Aramızda ne var?"

"Dinle beni, *hiçbir şey* yok..."

Öne eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. İçimde bir şok yankılandı. Whit beni öpmedi ama geri de çekilmedi. Donup kaldık ve bir anlığına bunun sebebinin bağlantıyı koparmak

45 *İsp.* Dame un día más: Bana bir gün daha ver.

Ninova

istememesi olup olmadığını merak ettim. Yavaşça dudaklarımı dudaklarına sürttüm ve onun fark edilmeden yumuşadığını hissettim. Ağırlığında hafif bir değişim vardı; dudakları benimkilerin altında gevşiyor, tek bir nefes için sonsuz bir özenle ağzıma doğru hareket ediyordu. Dili dilime dokundu nazikçe. Daha sert bastırdım. Whit kaskatı kesildi, sonra da uzaklaştı.

Nefes alışı sert, sözleri boğuktu. "Daha önce dediğim gibi, Señorita Olivera." İfadesi düz ve temkinliydi. "Aramızda hiçbir şey yok. Ve asla olamaz."

Sertçe nefes alarak topuklarımın üzerine oturdum. Tadı hâlâ ağzımdaydı.

"Ben evleniyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım. *"Ne?"*

Yumruklarını sıkıca uyluklarına bastırarak, "Nişanlım var," dedi soğuk bir sesle.

Sözcük aramızda bi gümlemeyle yankılandı. *Nişanlım.*

Ayağa kalkarken yanaklarım ısındı, döndüm ve aramızda mesafe yaratmak için açıklığa doğru süründüm. Aramızda kilometreler olmasını tercih ederdim ama odamda olmaya da razıydım. Korkunç bir hata yapmıştım, nasıl bu kadar aptal olabilirdim...

"Señorita Olivera," diye fısıldadı.

Elim perdenin kaşındıran kumaşına dolanmış hâlde durdum.

"Sırrını bir gün daha saklayacağım," dedi. "Sonrasında, eğer dayına tam olarak nereyi kazması gerektiğini söylemezsen, ben söyleyeceğim."

WHIT

Lanet olsun.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atarken, odama kaçtım. Karanlığın içinde kaşlarımı çattım. Mumun alevi sönmüştü, ay ışığı küçük dikdörtgen alanı güçlükle aydınlatıyordu. İçeri girdiğimde, kanım az önce olanlardan dolayı isyan hâlindeydi. Whit'in bir nişanlısı vardı. Evlenecekti. İnanamadım, bir gün *karım* diyeceği bir kadının varlığına inanmak ya da onu hayal etmek istemiyordum.

Odanın köşesinde karanlık bir şekil hareket etti.

Çığlığım boğazımda sıkışmış hâlde donup kaldım. Yumuşak ve tanıdık bir ses fısıldadı. Bir daha asla duyamayacağımı düşündüğüm bir ses. Ses bana mırıltılı bir sessizlikle, telaşla ve her kelimeyi delen ince bir panik notasıyla ulaştı. Kollarımdaki tüyler baştan aşağı diken diken oldu.

"Otur, Inez."

Dizlerim boşaldı.

Yıpranmış halının üzerine yığıldım, sert kumaş tenimi tırmaladı. Şekil öne doğru hareket etti ve gözlerim karanlığa alıştıkça koyu renkli giysilerle kaplı bir vücudun ana hatları daha da belirginleşti. Bir kibritin çakılma sesi duyuldu, sonra titrek ve emin olmayan bir alev belirdi.

Mumu sakince yakmıştı ama eli titriyordu, sonra perdeyi kapatıp yanıma oturdu. Göğsümde bir umut çiçek açarken bile gördüğümün kim olduğunu idrak edemiyordum. Yavaşça öne doğru uzanıp nemli yanağıma dokundu. Ağladığımın farkında değildim. Sessiz gözyaşları giysilerime damlıyordu. Öne doğru hareket ettim. Kolları beni sıkı bir kucaklamayla sardı. Vücudum kontrol

edilemez bir şekilde titrerken, beni sakinleştirmeye çalışarak alçak bir sesle mırıldandı.

"Mamá." Sabırsızlıkla kolumla yüzümü silerek geri çekildim. "*Mamita.*"

Kokusu beni sardı ve o kadar tanıdıktı ki boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. "*Şşşşt,*" dedi. "Her şey yolunda. Buradayım."

Güçlükle konuşabildim. "Hayal mi görüyorum?"

İşaret parmağını dudaklarına götürdü. Sözlerini güçlükle duyabildim. "Daha yumuşak. Whitford'un uykusu hafiftir."

Ona bakarak şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım, sonra babamı görmemi bekleyerek omzunun üzerinden baktım. Ama tek başınaydı. Kollarını kavradım, sıkıca. Kalbim, zihnimden önce anlamıştı.

Annem hayattaydı.

Hayatta.

Sanki Nil'in içinde, akıntıya karşı yüzüyordum, yönümü kaybetmiş bir hâlde. Yüzeyin ne taraf olduğunu bilme yetime güvenmeyerek. Gözlerimi ovuşturdum, kirpiklerim ıslaktı. Onu son gördüğümden bu yana neredeyse bir yıl geçmişti. Zaman, genç yüzünde iz bırakmıştı. Pürüzsüz alnında yeni çizgiler belirmişti. Ona ne kadar benzediğimi unutmuşum. Aynı ela gözler, aynı kavruk ten ve çiller. Onun aynadaki yansımasıydım âdeta.

"İnanamıyorum..." Boğazım düğümlendi ve acı dolu yumruyu yutkundum. "Buradasın. Hayattasın. Bunca zamandır..." Sesim çatladı. Ailemle ikinci bir şans... Buna inanamıyordum. Böylesine olağanüstü bir mucizeyi hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum. "Papá nerede? O da gelecek mi?"

"Inez." Gözlerini sıktı ve eteğini kullanarak ıslak yanaklarını sildi.

Elimi ağzıma götürdüm. Sanki dizlerimin altındaki zemin bükülüyordu. Annem *şşşşt* sesleri çıkarıp durduğu hâlde, daha çok ağladım. Bir anlığına dünyamın yeniden düzeldiğini düşündüm.

"Kederden mahvoldum," dedim hıçkırıklarım arasından. "Seni bir daha görebileceğimi düşünmemiştim. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Mamá yanağımı okşadı, dokunuşu yumuşaktı. "Ben de seni bir daha görebileceğimi düşünmemiştim. İmkânsız olmasına rağmen hep bu ânı hayal etmiştim. Çok büyümüşsün, hijita."[46]

Sözleri tek tek içime işledi. Tek kızını tekrar göreceğini beklemiyor muydu? Yani bana Mısır'da sonsuza dek kalmayı seçtiğini mi söylemeye çalışıyordu? Bu yüzden mi öldüğünü sanmamı istemişti?

"Seni çok özledim," diye fısıldadı. "Ne kadar özlediğimi asla bilemezsin."

Kederim buharlaştı ve tenimin altında bir ateş alev aldı. "Neredeydin?"

"Inez," dedi Mamá tekrar. Bana ulaşmaya çalıştı ama ben uzaklaştım.

"Neredeydin?" diye fısıldadım. "Bunca zamandır neredeydin?"

"Inez..."

Kanım, damarlarımda sıcak sıcak kaynıyordu. "Neden yazmadın? Neden *eve* gelmedin?"

"Gelemedim," dedi. "Çok tehlikeliydi. Güvendiğim çok az insan var ve herhangi bir mektubun sana el değmeden ulaşacağından emin olamazdım." Yüzümdeki saçları düzeltti. "Senin için çok endişelendim. Senden uzak kalmak beni öldürdü."

"Çok tehlikeli," diye tekrarladım. "Kendi kızına yazmak mı? Senin için yas tuttum ben. Hâlâ da tutuyorum."

Mamá teslimiyetle gözlerini kapattı. "Sesini alçaltman için sana yalvarıyorum." İç çekti ve gözleri tekrar açıldığında, kaygı ve dehşet içindeydi. "Çok fazla vaktimiz yok, tesora.[47] Senin geldiğini gördüğümde, bir serap gördüğümü sandım. Mısır'da ne işin var?"

"Ne demek istiyorsun? Olan biteni öğrenmek için geldim."

"Bunu beklemeliydim." Yüzü buruştu. "Lo siento. Beni nasıl affedebilirsin, bilmiyorum. Ama önemli olmasaydı, böyle bir şey yapmazdım."

---

46 *İsp.* Hijita: Kız çocuğu. Burada *kızım* anlamında.

47 *İsp.* Tesora (dişil), tesoro (eril): Hazine. Burada *canım, kıymetlim, hazinem* anlamında

Sözleri sonunda anlam kazandı. "Bir dakika. Benim geldiğimi gördün mü?"

"Filai'de tapınaktan uzakta, tenha bir alanda kamp kurdum." Tereddüt etti. "Görünmez kalmak için kadınlardan yardım aldım."

"Anlamıyorum," dedim yavaşça. "Hep bu adada mıydın?"

"Hep değil." Tereddüt etti. "Saklanıyordum."

Onu daha sıkı tuttum. "Saklanıyor muydun?Tío Ricardo'dan mı?"

Ağzı açık kaldı. "Nereden biliyorsun?"

"Neyi nereden biliyorum?"

Öne eğilip yanaklarımı avuçladı. "Sana zarar verdi mi, Inez?"

Başımı iki yana salladım. "Senin mektubunu buldum."

"Mektubumu mu?" Kaşlarını çattı. "Hangi mektup?"

"Mösyö Maspero'ya yazıp hiç göndermediğin mektup. Otel süitinde buldum ve okudum. Mamá, neden kendi kardeşinden korkuyorsun?"

Odamın loşluğunda, yüzü bembeyaz oldu. "Inez, Arjantin'e dönmelisin, *por favor*. Burada durum çok tehlikeli."

"Evet, birlikte döneceğiz ve..."

"Hayır, bensiz gitmek zorundasın. Ben gelemem... başladığım işi bitirmeden gelmeyeceğim."

"Ne oldu? Neler olduğunu anlat bana. Mısır'a geldiğimden beri korkuyorum. Tío Ricardo sana zarar mı verdi? Papá'ya zarar mı verdi?"

Elinin tersiyle gözyaşlarımın birazını daha sildi. "Inez, dayın Mısır tarihî eserlerinin kaçakçılığıyla ilgili yasa dışı bir ticarete bulaştı. Onu durdurmaya çalışıyorum ama çok iyi bağlantıları var. O artık farklı biri, daha çaresiz ve..." Sesi çatladı. "Hayatım boyunca kardeşim olarak tanıdığım kişi değil artık. Değişti ve ben bu gerçekleşirken sadece izledim." Yüzü buruştu. "Bunun olmasına ben izin verdim. Bu benim hatam."

Zihnim allak bullaktı. Maspero'nun yasa dışı açık artırmaların yeniden başlamasından duyduğu korkuyu hatırladım. Ama sadece yeni başlamakla kalmamış da, aynı zamanda eserlerin alım satımı

da kontrolden çıkmış gibi konuşmuştu. Annem boğazından küçük bir ses çıkardı ve öylesine suçlu görünüyordu ki, kalbim parçalandı.

"Nasıl böyle söyleyebilirsin ki?" diye sordum nazikçe. "O sonuçta yetişkin bir adam."

Yüzünü çevirdi, göğsü heyecanla inip kalkıyordu. Onu hiç bu kadar huzursuz, sarsılmış ve gergin görmemiştim. Annem duygularının dışa vurumuna asla izin vermemişti, en azından beni büyütürken.

"Inez, ben Mısır'a geldiğimde..." Gözlerini sımsıkı kapattı. "Biraz farklı davrandım. Kendime normalde Buenos Aires'te tanıdığımdan daha fazla özgürlük tanıdım."

Ne demek istediğini hemen anladım. Otel odasında bulduğum, daha gençlere özgü kıyafetleri hatırladım. Annemin daha önce görmediğim farklı tarafını merak etmiştim.

"Devam et," dedim yumuşak bir sesle.

"Baban ve ben dikkatimizi başka şeylere verdik ve ben büyük bir maceraya kaptırdım kendimi." Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Kardeşimin tehlikeli sularda yüzdüğünü biliyordum ama bana her şeyin kontrolü altında olduğunu, yasa dışı faaliyetlerde bulunduğu söylenen insanlarla asla ilişkisinin olmayacağını söyledi. Daha dikkatli olmalıydım. Onunla daha fazla konuşmalı, yardım istemeliydim. Baban ve ben ne yapacağımızı bilmiyorduk, bu yüzden de hiçbir şey yapmadık." Bana doğru dönüp bakışlarını kaldırdı. Kirli tutamlar hâlinde sarkan saçları, sıkı ve dar yüzünü çerçeveliyordu. "Seni koruyabilir miyim, bilmiyorum. Eve dönmeni istiyorum, Inez."

"Seni bırakmayacağım. Bunu yapmayacağım."

Mamá teslimiyetle gözlerini kapattı. "İnatçılığını neden dizginleyemediğimi asla bilemeyeceğim. Inez, burası Arjantin değil. Sana biraz özgürlük vermiştim ama burada vermeyeceğim."

Elini tuttum. "Seni kaybettiğimi sanıyordum. Bırak da sana yardım edeyim."

Açıkça ne söyleyeceğini tartarak gözlerini açtı. "Dayının Filai'de kimi bulmayı umduğunu biliyor musun?"

Başımla onayladım. "Kleopatra. Trajan Köşkü'nün altında gömülü olabileceğini düşünüyor, zaten orada bir tünel kazmışlar."

"Peki böyle bir keşfin ne kadar büyük olduğunu anlıyor musun? Mısır'ın son firavununu bulmak, Kutsal Kâse'yi bulmaya eş değerdir. Her arkeoloğun hayalidir. En önemli keşiflerden biri, belki de Büyük İskender veya Nefertiti'den sonraki en büyük keşif. Mezarında bulunan eserler karaborsada milyonlarca dolar değerinde olacak. Dayının Tüccar Kapısı'nda böylesine paha biçilmez sanat eserlerini satmasına izin verilemez."

"Kapı mı? Hangi kapı? Ah! Şu karttan mı bahsediyorsun?" diye soludum. "Oteldeki odanda bulmuştum. Kartın bir yüzünde bir kapı çizimi vardı."

"Yasa dışı eser satışı," dedi kısık bir sesle. "Çoğu zaman aslında tüccar olan küratörler, alıcılarla birlikte bir müzayede düzenlerler. Fakat mecazi *kapı* her seferinde yer değiştirir ve elinde bir davetiye yoksa, katılmak çok zordur."

"Ve senin yaptığın da buydu," diye devam ettim. "Sürekli farklı yerde olan kapıyı bulmaya, Tío Ricardo'nun katılımını engellemeye çalışıyordun."

Mamá başını salladı. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Tüm bunlar senin için çok fazla. Sana bir şey olursa..."

"Ama onu tek başına durduramazsın," dedim fısıltıyla bağırarak. "Kleopatra'yı bulmaya yaklaştığını düşünüyorum. Sihri kendim de hissediyorum.

Mamá kaşlarını çattı. "Magia? Que magia?"[48]

"Papá'nın gönderdiği altın yüzüğün sihri."

Sessiz kaldı, yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı. Şaşkınlığı derin bir şoka dönüştü. "Yüzük?" diye tekrarladı boş boş.

"Bana postaladığı yüzük," dedim. "Kleopatra'ya ait olan?"

"Tabii ya." Kaşları gevşedi, başını salladı. "O yüzük. Onu saklaman için sana gönderdiğini unutmuşum. Aylar önce, şeyden önce... bilmesinden... herhâlde..." Sözleri yarıda kaldı. Düşüncelerini temizlemek istercesine başını iki yana salladı. "Nesi vardı yüzüğün?"

---

48 *İsp.* Magia? Que magia? (Sihir mi? Ne sihri?)

"Şey, parmağıma ilk taktığımda, sihrin tenime işlediğini hissettim. Enerjinin bir kısmı bana geçti. Kleopatra'nın, anılarını korumak için sihri yaptığını düşündüm. Kalan sihir, Kleopatra'yla ve yaptığı sihirle bağlantılı olan her şeyi tanıyor. Sihrin izlerini taşıyan en güçlü nesnenin altın yüzüğe bağlı olduğunu düşünüyorum."

"Mantıklı," dedi, düşünceli bir tavırla. "Binlerce yıl boyunca keşfedilmeden kaldığına göre, sihrin yakın zamana kadar gidebileceği bir yer yoktu. Çok az kişinin yüzüğe dokunma şansı olmuştur."

İfadesi düşünceli bir hâl aldı.

"Yani?"

Kendi kendine konuşuyormuşçasına yumuşak bir sesle, "Onu durdurmanın bir yolu olabilir," diye fısıldadı. "Ama bu, seni tehlikeye atmak anlamına gelir. Dayının gözü senin üzerinde olacak, bu yüzden senin bu meseleye dâhil olmanın akıllıca olup olmadığından emin değilim."

"Çok geç," dedim. "Ben çoktan dâhil oldum."

Annemin sesi çok üzgündü. "Biliyorum."

"Odasını karıştırmayı ve senin başına ne geldiğini bulmaya çalışmayı planlıyordum. Ama belki bulabileceğim başka bir şey vardır? Bize yardımcı olabilecek bir şey?" Aniden aklıma bir düşünce geldi. "Günlüklerinin onda olduğunu biliyor muydun?"

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Bilmiyordum ama şaşırmadım. Kendisi hakkında olumsuz izlenim yaratabilecek her şeyi arıyordur. Aldığı sponsorluk desteğini kaybetmeyi göze alamaz."

"Odasına girmem için bir sebep daha."

Başını iki yana salladı. "Dikkat çekmemelisin. Odasını karıştırmayacağına söz ver bana. Çok fazla şey tehlike altında."

"Ama..."

Bu sefer sesi daha kendisi gibiydi. Sert ve uzlaşılmaz. "Bana söz ver."

Başımı sertçe sallayarak onayladım.

Memnun bir şekilde eğilip yanağımı öptü, sonra da bana sıkıca sarıldı. Beni bırakmak istemediğini hissettim. "Burada olman beni

ne kadar korkutsa da seni gördüğüme sevindim, querida. Seni özlemiştim."

"Ben de," dedim gözyaşlarımı bastırarak. Papá için çok üzgünüm. Onu bir daha asla göremeyeceğime inanamıyorum."

Gözyaşlarımı sildi. "Yo tambien, hijita.[49] Onu çok sevdim ve biliyorum ki, onun tüm dünyası sendin. Hiçbir şey, seni burada, bizimle birlikte görmek kadar mutlu edemezdi onu. Eğer her şey farklı olsaydı, seni de yanımıza alırdım. Bunu bildiğini umuyorum. Dayın uzun zamandır bu yola girmeye hazırlanıyordu." Çaresizce omuz silkti. "Yıllardır anlaşamıyorduk, sürekli kavga ediyorduk, her gün başka bir tartışma. Burası senin için uygun değildi."

"Yine de... beni getirmiş olmanı dilerdim."

"Belki de getirmemek bir hataydı." Gözleri yüzümün her çizgisini ve kıvrımını taradı. "Büyümüşsün, Inez. Sende babandan çok şey görüyorum."

"Ama herkes sana benzediğimi söylüyor."

Gülümsedi... Gülümsemesi neredeyse hüzünlüydü. "Bakışındaki bilgelik, inatçı çenen ve asi saçların. Benden çok ona benziyorsun. Her zaman öğrenmek istiyordun ve çok meraklıydın. Her yıl doğum gününde yeni bir kitap, yeni bir eskiz defteri, mürekkep şişeleri veya başka bir ülkeye tren bileti isterdin. Burada olma sebebin, babanız kızı olman, Inez."

Annem ayağa kalktı ve başına kalın, koyu bir eşarp doladı. "Güvenli olduğunda ve kesin bir plan yaptığımda seninle yeniden iletişime geçeceğim. O zamana kadar dikkatli ol ve bundan kimseye bahsetme."

"Bahsetmem," diye söz verdim.

"Ayrıca Whitford'a da beni gördüğünü söylememelisin."

"Belki de ona Tío Ricardo hakkında bildiklerini söylemelisin? Sana inanabilir."

Tereddüt etti, emin değildi, hareketleri dondu. İsteksizce, yavaş yavaş başını iki yana salladı. "Hayır, Inez. Bana, sırrımı saklayacağına yemin et."

Başımla onayladım.

---

49 "Yo también, hijita.": (İsp.) "Ben de, kızım."

Ninova

Odamın girişine doğru ilerledi ve çırpınan perdeyi kavradı. Sesi daha da alçalınca, onu duymak için çaba gösterdim. "Benim için yapman gereken bir şey daha var."

"Nedir?"

"Dayını seviyormuş gibi görünmelisin."

Tüm vücudumun titrediğini gizleyemeyecek geri çekildim. "Ama..."

"Onu sev, Inez," dedi. "Onun onayını kazanmaya çalış. Ona kendinle ilgili hiçbir açık vermeden onu tanımaya çalış. Herhangi bir zayıflığını görürse, bunu sana karşı kullanacaktır. Ona aileden biri gibi davran. Gerçeği bildiğinden asla şüphelenmemeli."

Sabah, Nil'e olağanüstü bir ihtişamla gelmişti. Nehrin bir ucundan uzanan lavanta rengi şeritler, güneşin doğuşunun ateşli yakıcılığını müjdeliyordu. Balıkçılar günün avını yakalamak için yola koyulduğu sırada, kıyılarda balıkçıllar vardı. Gözlerimden kumları silerek kocaman esnedim. Uyku bütün gece benden köşe bucak kaçmıştı. Perdeyi çekip sabahın serin dokuşunun tadını çıkararak gerindim.

Diğer herkes erken kalkmıştı.

Ekibin yarısı, yükselen güneşle birlikte namaz kılıyordu; bu, Kahire'deki ilk sabahımda yüzlerce camiden gelen ezan seslerinin günde beş vakit namaz vaktini haber verdiğini duyduğumdan beri aşina olduğum bir manzaraydı. Ekibin diğer yarısı Kıpti Hristiyanlarından oluşuyordu ve onlar da sessizce hareket ederek önlerindeki uzun iş gününe hazırlanıyorlardı.

Soğukla mücadele etmek için kollarımı ovuşturarak, kükreyen ateşe doğru ilerledim. Ekipten biri zarif bir dolma kalem almış, mürekkebi ateş çukuruna sallıyordu. Koyu sıvının sıçramalarından alevler fışkırdı, mürekkep damlacıklarından oluşan közler havada dans etti. Tío Ricardo içeceğini içerken diğerlerini izliyor ve bana doğru bakmaktan kaçınıyordu. Ekibimize hizmet eden kadınlardan biri elime sıcak bir fincan kahve tutuşturdu. Güçlü içeceği yudumladım, eskiz defterim kolumun altındaydı. Whit odasından çıktı, mavi bakışları şaşmaz bir şekilde gözlerimi buldu.

Yüzü mesafeli ve kapalıydı. Ne olduğunu hemen anladım. Zırhını çekmişti yine, savunmasız bir kaleyi savunan bir şövalye.

Onu çevreleyen hendek, nişanlı oluşuydu.

Whit ile arkadaşlıktan fazlasını istediğim âna gömülemezdim. Ona karşı hissetmeye başladığım şeyi unutmam ve bunun yerine beni en çok rahatsız eden şeye odaklanmam gerekiyordu. O, kibirli ve sinir bozucuydu, gizemli ve ketumdu. Dün gece duygularını açıkça belli etmişti.

Ama ağzının benimkine değdiği anki hissiyatı anımsadım.

Annemin yalvarışını hatırlayıp başımı çevirdim. Uzaklaşmak en iyisiydi. Keşke kalbim de aynı şeyi hissetseydi. Ona güvenemeyeceğimi yüzüncü kez hatırlattım kendime. Dayımın verdiği emirlerin arkasına saklanıp anlamsız flörtleri ve yaramaz göz kırpmalarıyla beni kendimden uzaklaştırırdı.

O, tepeden tırnağa dayımın adamıydı.

Tío Ricardo yanındaki boş yeri işaret etti, ben de gidip mindere yerleştim. "Buenos días, Tío," dedim. Nabzım boğazımda küt küt atıyordu, kayıtsız davranışlarımı fark edeceğinden emindim. Korkum bir tiksintiyle karışmıştı. O onurlu ya da temiz bir adam değildi. Yalancı ve hırsızdı.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Tío Ricardo.

"Uyudum." Eskiz defterimi çıkardım. Kendime bir görevimin olduğunu söyleyerek bir gün önce tamamladığım resme baktım.

"Umduğun bu muydu?"

Tío Ricardo bakışlarını indirdi. Yüzünün alt yarısı kalın, hemen hemen ağarmış sakalıyla kaplıydı. Resmimi yıpranmış ellerine alırken, ela gözleri büyüdü. Devasa sütunları, başlıkları süsleyen canlı renklerin hayaletlerini, taşa kazınmış hiyeroglifleri yakalamıştım. Resim yaparken saatler geçmişti ama zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Gözleri ışıl ışıl, "Bunlar çok güzel," dedi.

Sonunda bir iltifat! Bugünün tarihini bir yere yazmalıydım. Dayım mürettebatın ve ekibin geri kalanının deftere merakla baktığını fark etti ve beni şaşırtan bir şekilde, defteri elden ele dolaştırdı. Defteri önce Isadora aldı ve çizimleri inceledi.

"Ama bunlar olağanüstü! Biri çıkıp bana krallık teklif etse bile düz bir çizgi çizmeyi dahi beceremem. Bana bunu öğretmen gerekecek, Inez."

"Sadece pratik gerekli," dedim.

"Saçmalık," dedi. "Eğer doğru olsaydı, dikiş dikmeyi becerebilmem gerekirdi, oysa maalesef hâlâ beceremiyorum."

Gülümsedim. Isadora defteri babasına uzattı. Bay Fincastle deftere üstünkörü bir bakış attı ama Abdullah ayrıntılara hayran kaldı, bunun üzerine göğsüm gururla kabardı. Oturuşumu dikleştirdim ve kızarmamak için mücadele ettim. Defter Whit'e ulaştığında, çizime bakmadan kazı ekibinden birine uzattı ve kupasından bir yudum aldı.

Abdullah şaşırınca, "Resmi yaparken izlemiştim," diye açıkladı Whit.

"Bu arada," dedi Tío Ricardo. "Inez, bu sefer İsis Tapınağı'nın içini çizip boyamanı istiyorum"

"Bunu sabırsızlıkla bekliyorum."

"Whitford yanında olacak."

Sesimi kayıtsız ve sakin tutarak, "Sadece dikkatimi dağıtır," dedim.

Whit ile bir karşılaşmayı daha kaldıramazdım. "Ayrıca omzumun tepesinde biri dikilmeden daha hızlı çalışırım. Güvende olacağıma ve işimi bitirene kadar dışarı çıkmayacağıma söz veriyorum."

"Yine de, Whitford yanında olursa, kendimi daha iyi hissederdim," dedi dayım kaşlarını çatarak.

Gözlerimin Whit'e kaymasını engelleyemedim. Ağzının köşeleri kıvrılmış, sessizce kupasına bakıyordu. Benimle birlikte olmaktan duyduğu hoşnutsuzluk çok açıktı.

Isadora, ikimize bakıp, "Ben sana katılayım," dedi aniden.

Ona minnetle gülümsedim.

"Üstün başın toz olacak," dedi Bay Fincastle.

Isadora zarifçe omuz silkti. "Kimse kirli eteğime aldırmaz diye düşünüyorum."

"Ben kesinlikle aldırmam," dedim. "Seninle birlikte olmaktan inanılmaz mutlu olurum."

Whit'in olduğu yöne bakmıyor olsaydım, hızlı göz devirişini kaçırırdım. Ama kupasını öylesine sıkı kavramıştı ki, parmakları beyazlaşmıştı.

Dayım anlamlı bir şekilde bana baktı. "Herhangi bir gelişme olursa bana haber verecek misin?"

Yüzüne karşı yalan söylerken ifademi yumuşak tutmak için çok uğraştım. "Elbette, Tío."

Isadora gözlerinde varsayımsal bir parıltıyla bizi değerlendiriyordu. Sezgilerim keskin bir şekilde parladı. Dayımı kandırmış olabilirdim ama muhtemelen onu kandıramamıştım. Whit ile aramdaki gerginliği de fark etmiş ve yardımıma koşmuştu. Dayıma yalan söylediğimi de bir şekilde anlamıştı. Isadora, kendisi benim için bir gizem olarak kalırken, benimle ilgili bilgi topluyordu. Aniden kendimi savunmasızlaştırdığımı fark ettim.

Daha dikkatli olmazsam, sakladığım en büyük sırrı keşfedebilirdi.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Whit, kazı ekibiyle birlikte çalışarak dışarıda kaldı. Abdullah ve Tío Ricardo da yüksek sesle talimatlar yağdırırken, kendi elleri de diğerleri gibi işten dolayı kirliydi. Hepsi uyum içinde çalışıyordu. Aralarındaki uzun yıllara dayanarak, konuşmadan birbirlerini anlıyor gibiydiler. Barut, kürekler ve kazmalarla birlikte Trajan Köşkü'nün altındaki tünellerde kayboldu. Isadora ve ben sabah yemeğinden sonra etrafı temizlemiş, sabunlu suyla dolu büyük bir eşya sandığında tabakları ve bardakları yıkamıştık. Bulaşıklar bittikten sonra sandığın kapağını kapattık. Tekrar açtığımda, kirli su taze, temiz suya dönüşmüştü. Çölün ortasında bir harika.

Keşke içine sığabilseydim de banyo yapabilseydim.

Isadora da aynı şeyi hissetmiş olmalı ki onu da sandığa arzuyla bakarken yakaladım. Gerçi mükemmel şekilde örülmüş ve başının üzerinde toplanmış saçları düzgün ve temiz görünüyordu. Duvarları yıkık dökük, tepesine bir branda gerilmiş, derme çatma bir yerde geceyi geçirdiğini asla anlayamazdınız.

İsis Tapınağı'nı işaret ederek, "Gidelim mi?" diye sordu.

Eskiz defterini, kalemleri ve boyaları, bir matara ile Kareem'in hazırladığı küçük bir öğünün bulunduğu keten çantamı birlikte taşıdık. Sütunlar ve kabartmalarla çevrili tapınağın iç kısmına yerleştik ve Isadora keşif yaparken, ben birkaç saat boyunca çalıştım. Sinirli ve huzursuz görünüyordu, sanki aklında bir şey vardı ve onu gündeme getirmek için doğru ânı bekliyordu. Yalan söylediğimi bildiğini *hissettim.*

Isadora döndüğünde, dizlerini ağırbaşlı bir şekilde altına sıkıştırarak ve ayak bilekleri keten eteğiyle örtülü hâlde yanıma oturdu. Annemin onaylayacağı türden bir nezaketi ve tevazusu vardı. Benim giysilerim çoktan epeyce tozlanmış, kalemlerimden dolayı parmak uçlarım lekelenmişti.

"Herhangi bir ilerleme var mı?" diye sordu Isadora.

Ona göstermek için eskiz defterimi çevirdim.

"Bay Marqués memnun olacaktır, eminim. En azından, umarım memnun olur. Görüşüne göre memnun edilmesi zor bir adam." Omzumu dürttü. "Ama kandırması kolay."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "İlginç bir gözlem. Böyle düşünmene neden olan nedir?"

Isadora kaşlarını çattı. "Bir dahaki sefere yalan söylediğinde ellerini sıkıca kenetleme."

Ağzımı kapattım ve o kahkahalar atarken, ona dik dik baktım.

"Endişelenme. Sana inandı," dedi gözlerini silerek ve kıkırdamayı sürdürerek. "Ama şimdi çok merak ediyorum. Hangi gelişmeleri bildirmen gerekiyor?"

"İlerlememi," dedim, ellerimi dizlerimin üzerinde hafif tutmaya özen göstererek.

"Hızlı olmamı istiyor ve gecikmelere neden olacağımdan endişeleniyor."

"Hımm." Başını eğdi. "Sence neden bu kadar acele ediyor?"

"Bana böyle şeyleri anlatmaz. Unuttun mu?"

"Çok sinir bozucu," dedi Isadora, başıyla onaylayarak. "Onunla ilişkin hiç beklediğim gibi değil."

Çizimime devam ederken, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Birbirine bağlı bir aile olduğunuz söylenmişti bana."

Bana içten bir ilgiyle baktı. O anda bir kadının arkadaşlığı açısından ne kadar yalnız olduğumu fark ettim. Beni güldürmeyi bilen Elvira'yı özlemiştim. Annemin yaptıkları hakkında ne düşünürdü acaba? Onu affeder miydi?

Ben affeder miydim, emin değildim.

Ama istiyordum. Çaresizce. İkinci bir şans elde etmiştim ama Mamá ile daha fazla zaman geçirme fırsatını boşa harcamak çocukça görünüyordu.

Isadora sessiz kalıp benim cevap vermemi bekledi. Onun bu özelliğini seviyordum. Çok az insan sessizliklere yeterince sabır gösterirdi.

"Ebeveynlerim burada çok zaman geçirmişlerdi," diye açıkladım. "Yani dayımı daha iyi tanıyorlardı. Ben ise hâlâ tanımaya çalışıyorum. Tanıması zor bir adam."

"Burada olmak ne kadar hoşuna gidiyor?"

"Beklediğimden daha fazla," diye itiraf ettim. "Burayı deneyimlemek, burayla ilgili bir şeyler okumaktan çok farklı. Yıllarca tek istediğim buraya ebeveynlerimle birlikte gelmekti ama buna hiç izin vermediler. Sanırım küçük bir parçam bu ülkeye kızgındı."

"Ya şimdi?"

Etrafımdaki devasa sütunlara, bizi çevreleyen hiyerogliflere, nesiller boyu varlığını sürdüren girişlere ve duvarlardaki kabartmalara baktım. "Şimdi tüm o merakın neden olduğunu anlıyorum."

"Bana annenden bahset," dedi aniden. "Ben, kendi annemi neredeyse hiç göremiyorum. Babamla seyahat etmek pek hoşuna gitmiyor."

"Annem... sorumluluk sahibiydi," dedim. "Bize sadıktı, sanırım. Ve beni iyi eğitimli ve onurlu biri olarak yetiştirmeye kararlıydı. Benim için belirlediği standartlara her zaman uyduğum söylenemez, açıkçası. Annen neden babanla seyahat etmeyi sevmiyor?"

"Babam ona ne yapması ve nasıl davranması gerektiğini söylemekten hoşlanıyor," dedi Isadora, yorgun bir gülümsemeyle. "Sürekli tartışıyorlar, bazen annemin kendi alanında, baş ağrısı -yani babam- olmadan daha rahat ettiğini düşünüyorum."

"Biraz öyle gibi."

"Onu idare edebiliyorum," dedi sırıtarak. "Sonuçta burada, Mısır'dayım, değil mi?"

Gülümsemesine karşılık verdim. Onu tamamen anlıyordum. Hayatımın büyük bir kısmı, benden sorumlu olan insanları nasıl yöneteceğimi öğrenmekle geçmişti.

Çizimlerime geri döndüm ve her bir çizim, dakikalar geçtikçe detay detay canlandı. Resim öğretmenimin çabaları sayesinde, kendime güvenen bir elle çalışıyordum, çizgilerim dümdüz ortaya çıkıyordu.

Daha önce var olmayan bir şeyin yavaş yavaş yaratılması süreci beni daima büyülerdi. Tapınağa, antik duvarlara sıvanmış sanata bu kadar yakınlık duymamın nedenlerinden biri de buydu. Sanat, yaratıcısından daha uzun yaşamalıydı. Resim yaparken, sıcakta emek veren, her çiçek yaprağını ve yüzü özenle boyayan sanatçıları hayal etmeye çalıştım.

Özverilerine hayran kalmıştım. Yeteneklerine hayran kalmıştım. Eserlerin Mısır sınırlarını geçmesini ve bir daha asla görülmemesini istemiyordum.

Benim reprodüksiyonum, onlarla karşılaştırıldığında sönük kalıyordu ama bu kadar güzel bir şeyi yakalayabildiğim için oldukça gururluydum. İlk resmi tamamladığımda, ağrıyan bacaklarımı esnettikten sonra ayağa kalktım.

"Bence çok güzel," dedi Isadora. Her bir ayrıntı üzerinde duran eleştirel bakışımı fark etmiş olmalıydı. "Benim yapacağımdan çok daha iyi. Bu, benim ellerimde, bir bebeğin bir şekilde bir boya fırçası bulmasına benzerdi." Ayağa kalktı, esnedi. "Burada tek başına olmak senin için sorun değilse, kampa geri dönmeyi düşünüyorum?"

Arkasını döndü ama sonra duraklayıp omzunun üzerinden baktı. "Inez."

"Hı?"

"Dayının neden acele ettiğini öğrenebilirim. Belki de ekibin büyük bir keşif yapmak üzere olduğunu düşünüyordur."

Aptallığıma sessizce lanet okurken ağzım kurudu. Bildiğim kadarıyla, Kleopatra'yı aradıkları bilgisi, ekip içinde yaygın değildi. Bu yüzden, üzerime yapışan sihri ona anlatmak istemiyordum. "Belki."

Hafifçe el sallayıp yola koyuldu.

İşime geri döndüm ama en ufak bir seste karanlığın içinden annemin çıkmasını bekledim. Ne var ki, ben revakın geri kalanını

resmettiğim sırada, hiç kimse gelmedi. Ekibin canhıraş başka bir girişi ortaya çıkarmak için çalıştığını tahmin ettim. Belki de Trajan Köşkü'nün altındaki yeni bir odaya başka bir giriş olmasını umdukları yeri.

Whit sözünü tuttuysa, o zaman yanlış yere bakıyorlardı. Bu düşünce bir fikir ateşledi zihnimde. Belki de dayımın Kleopatra'nın mezarını bulmasını engellemenin bir yolu vardı. Onları yanlış tarafa yönlendirebilirdim...

"İşte buradasın."

Şaşırdım ve fırçamın sayfaya çarpmasına zar zor engel olabildim. Whit, yanan sandaleti kaba elleriyle sarmış hâlde biraz daha yaklaştı.

"Bir uyarıda bulunman nazikçe olurdu," dedim, kuru bir şekilde.

Önümde durdu, ayak parmakları çizmelerime değiyordu. "Konuşmamız gerekiyor, Olivera."

Ses tonu sert ve sabırsızdı, her kelimesinde birikmiş, kale gibi yükselen bir hüsran tabakası vardı.

"Ne hakkında?"

Bana baktı. "Dün gece."

"Dün gece," diye tekrarladım. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Ayağa kalktım, belki de konuşmayı ayakta yapmanın daha iyi olacağını düşünmüştüm. "Dün gece hakkında ne?"

Annemin odamda olduğunu mu duymuştu? Yoksa onu öptüğüm için bana bağırmak mı istiyordu?

İkincisi olmasını umdum. En azından bundan bahsedebilirdim.

Bana ters ters baktı. "Ne olduğunu biliyorsun. Kaçamak cevap vermeyi bırak, hoşuma gitmiyor."

"Medeni durumun hakkında daha fazla açıklamaya ihtiyacım yok," dedim.

"Bu harika," dedi. "Ama kastettiğim bu değildi."

"Ah." Zorla yutkundum. "Öyle mi?"

Yavaşça başını iki yana salladı, soğuk gözlerinin derinliklerinde bana doğru parlayan tehlikeli bir parıltı vardı. "Dün gece odanda

kim vardı?" Kanım çekildi yüzümden. Dikkatli davranmıştık, öylesine alçak sesle konuşmuştuk ki, annemden bir adımdan daha az bir mesafede olduğum hâlde onu duymakta bile zorluk çekmiştim.

Mamá haklıydı. Whit'in uykusu hafifti. Kaşlarımı çattım. Bunu nereden biliyordu?

"Sen makul bir açıklama bulana kadar bekleyeceğim." Kaşlarını çattı. "Büyük ihtimalle bir yalan."

Bir adım daha geri çekildim. Whit hareketsiz, soğuk bir şekilde öfkeyle duruyordu. Kolları hâlâ geniş göğsünde sıkıca kavuşturulmuş hâldeydi. Bana nasıl tepeden baktığını, varlığının ne kadar çok yer kapladığını ve ondan başka hiçbir şey göremediğimi hep unutuyordum.

"Dün gece odamda kimse yoktu."

Dudaklarını düz bir çizgi hâline getirdi. "Saçmalık."

"Olsa bile, seni ilgilendirmez."

Parmakları kollarına gömüldü. "Neden buradasın, Olivera?"

Whit'in sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Zihnim milyonlarca yöne dağıldı ve avuçlarım terlemeye başladı. Bana bu soruyu neden sorduğunu anlayamadım. Ses tonunda bir şüphe vardı, sanki onun değil de benim saklayacak bir şeyim varmış gibi.

Sesimin sakin kalması için mücadele ettim. "Ebeveynlerime ne olduğunu öğrenmek için buradayım. Kleopatra'yı bulmak istediğim için buradayım."

"Öyle mi?"

Başımla onayladım.

Whit bir adım önce çıktı. "Hepimizden bir şey sakladığını düşünüyorum."

Öfke, boğazımda nabız gibi atıyordu. Sırlarını *profesyonelce* saklarken nasıl beni köşeye sıkıştırmaya cesaret ederdi? Ebeveynlerimin çölde kaybolmadığını biliyordu, tıpkı dayımın o nefret ettiği Tarihî Eserler Dairesi memurları kadar yolsuzluğa bulaştığını bildiği gibi. İkiyüzlülüğü beni sinirlendiriyordu. Ellerimi saçlarımdan geçirdim. Çığlık atmak isterken sessiz kalmak canımı sıkıyordu. Sözcükler dilimde yanıyordu. Alevlere ve bir şeyler yapmamı talep eden ısrarcı kükremeye teslim olarak Whit'in etrafından dolaştım.

Arkamdan takip etti. "Lanet olsun, Olivera! Bu konuşma henüz bitmedi."

Çevik bir şekilde, onu kaybetmek niyetiyle bir sütunun etrafından dolandım ve daha da küçük bir odaya açılan küçük bir odaya daldım. İçeri adım attığım anda ağzımda gül tadı patladı. Aniden durunca, Whit bana çarptı. Öne doğru sendeledim ama güçlü kolunu belime doladı.

"İyi misin?" Ellerini nazikçe omuzlarıma koydu ve beni kendisine doğru çevirdi. Bana baktı. "Ne oldu? Nedir bu? Solgunlaştın."

Bunu ondan saklıyormuş gibi bile davranamadım. Tenimin altındaki uğultu, uzak bir diyardan gelen bir sihirmişçesine, beni yuvaya çağırıyordu. Bakışlarının ağırlığı altında kıpırdandım ve odanın etrafında yavaşça, başımı eğerek, damarlarımı dolduran sihirli akımdaki her ince değişime duyarlı hâlde yürüdüm.

"Tapınakta hiçbir şey hissetmediğini sanıyordum," dedi Whit. "Ama titriyorsun. Neler oluyor?"

"İçeride bu kadar yürümemiştim. İlk seferinde bu odaya ulaşmamıştım. Çok silik." Gözlerini kırpıştırdı. Anlamıyordum. Sabırsızca iç çektim. "Whit, sihir *hissediyorum*."

Dudakları aralandı. "O zaman burada bir şey olmalı."

Birlikte aramaya başladık ve her köşeyi, her taşı inceledik. Ama hiçbir şey bulamadım. Duvarlara oyulmuş İsis kabartmalarına dair hiçbir iz yoktu.

"Aman Tanrım, Olivera. Gel de şuna bir bak."

Gördüklerim karşısında hayranlıkla kalakaldım. Keşke hiyerogliflerden biraz daha fazla anlayabilseydim. "Açık olmak gerekirse, bana soyadımla hitap etmen nezaket kurallarına uymak mı oluyor? Yoksa bir küfür mü?"

"Lütfen yanıma gelir misin? Tercihen daha az küstahça." Ben yaklaşınca, "Teşekkür ederim," diye ekledi.

"Böylesi daha iyi."

Gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl yani tam olarak?"

"Kendinin bu versiyonu, daha öncesinde olduğunu düşündüğüm kişiyle daha çok örtüşüyor."

"Neyin daha öncesi?"

"Onursuzca ordudan atılmadan öncesi."

Giderek artan bir öfkeyle bakıyordu bana. Ağzı çileden çıkmış gibi bükülmüştü. "Çok..."

"Açık sözlü müyüm?" diye ekledim, yardımsever bir şekilde.

"*Sinir bozucusun.*"

Sinir bozuculuk, kayıtsızlıktan çok daha iyiydi. Ama medeni durumu ve diğer her şey yüzünden aslında kayıtsız olmam gerekiyordu. "Bana göstermek istediğin neydi?"

Küçük odadaki bir metre kalınlığındaki, tavana kadar uzanan tek sütunu işaret etti.

Ne düşündüğünü hemen anlayarak başımı salladım. Benim de dikkatimi çekmişti. "Tapınakta böyle bir sütunun olduğu tek oda burası."

"Kesinlikle." Parmağını hafifçe sütuna vurdu. "Bu *güneş* hiyeroglifi ve hemen yanında *ay* hiyeroglifi var."

"Bu pek alışılmadık bir şey değil. Bu semboller Mısır'daki çeşitli duvarlarda vardır mutlaka."

"Doğru," diyerek kabul etti. "Fakat Kleopatra'nın -Marcus Antonius'tan olan- ikizlerine Yunancada güneş ve ay anlamlarına gelen Helios ve Selene isimlerini verdiği bilgisiyle birlikte, bu bulgunun ilginç olduğunu düşünüyorum. Özellikle de bunların Kleopatra için bilinen bir tanımlayıcı olan İsis Tapınağı'nın içinde olmaları göz önüne alınınca."

"Beni daha fazla ikna etmeye çalışmana gerek yok. Sütunun önemli olduğunu biliyorum. *Hissettim*," dedim sessizce. "Sen sütunun üst yarısını incele, ben de alt yarısını."

Hafif bir keyifle, "Bana emir vermek hoşuna mı gidiyor?" diye sordu.

"Hoşuma gidiyor gibi mi görünüyorum?" diye karşılık verdim. Soruya soru, tam da hoşuna gittiği gibi.

Cevabı, iddiamı doğruladı: "Aslında işe yaradığını düşünmüyorsun, öyle değil mi?"

Hiç duraksamadan, "Ama buradasın, değil mi?" dedim.

"Bir saniye önce seni boğmak istiyordum ama şimdi gülmek istiyorum, nasıl?"

"Bu da benim çekiciliğimin bir parçası."

"Daha önceki konuşmamız bitmedi."

"Sabırsızlanıyorum. Beni sorguya çektiğin zamanlar hoşuma gidiyor," dedim alaycı bir şekilde.

Whit dikkatlice sütunu incelemeye başlarken, dişlerinin arasından kıkırdadı. Benim incelediğim kısımda düzinelerce kabartma, Antik Mısır alfabesinden, taşın üzerine sonsuza dek kazınmış çeşitli harfler vardı. Her birini incelerken, kurtarılmaya değer bir şey, benden daha uzun yaşayacak bir şey çizebileceğimi ummaktan kendimi alamadım. Parmaklarım sütunun alt yarısında gezinirken, bir yandan alışılmışın dışında kırışmalar veya çukurlar arıyor, bir yandan da damarlarımda yüzen sihrin aniden parlayıp parlamadığına dikkat ediyordum.

"Whit," diye fısıldadım.

Yanıma diz çöktü. "Görüyorum."

Birlikte sütunun alt ucunun küçük bir bölümüne elimizi bastırdık. Sütun eğrisini takip eden kalın bir taş kapı öne doğru sürtündü. Taş yalnızca iki buçuk santim kadar öne doğru kaymıştı ama bu, onu çekmek için yeterliydi. Ayağa kalktık. Hızlı nefes alışı küçük alanı dolduruyordu. Ben de aynı durumdaydım. Sanki kilometrelerce koşmuştum.

Heyecan beni öne doğru itti ve kapıya uzandım. Sihir içimde güçlü bir akıntı gibi yükselirken, yapabileceğim tek şey kapıyı çekmekti. O kadar güçlüydü ki elimden bir şey gelmiyordu. "Birlikte, Whit."

Birlikte kapıyı çektik ve sürtünme sesi boş odada yankılandı. Kapı kolayca kıpırdamayacaktı ve girişi geçebileceğimiz kadar genişletebilmek için ortak çabamız şarttı. Sütunun içinde, aşağı doğru bir eğri hâlinde inen dar basamaklar belirdi. Öne doğru bir adım attım ama Whit beni omzumdan yakaladı.

"Kesinlikle hayır," dedi Whit. "Önden ben gidiyorum."

İçimdeki sihir itiraz ederek kükredi. "Ama..."

"Git, mumunu ve bir matara su al."

"Bensiz bir adım bile atma cüretinde bulunma," dedim. "Bunu yaparsan mutlu olmayacaksın, buna yemin ederim."

"Ben uzun zamandır mutlu değilim, Olivera."

Ona doğru döndüm. "Bu konuda konuşabilir miyiz?"

"Hayır." Whit gözlerini devirdi. "Şimdi git ve eşyalarını al."

Eşyalar, o gün daha erken saatlerde yaptığım eskizin ve diğer resim malzemelerimin yanındaydı. Arka odaya geri döndüğümde, Whit'i tam olarak bıraktığım yerde buldum. İçimden bir parça, özellikle de mutluluğuyla ilgili küstahça sözlerinden sonra, bensiz içeri gireceğine gerçekten inanmıştı. *Mutsuzluğuyla ilgili sözlerinden sonra* demek daha doğru olur. Tam olarak bitkin görünmüyordu ama bıkkınlıkla kaderine boyun eğmiş gibiydi.

Ama sözünü tutmuştu.

Mumları yaktı ve aşağı inerken yolu gösterdi. Yürürken hafifçe omzuna dokundum, biz yer altına doğru ilerledikçe, üstümüzdeki alan daha da karanlıklaşıyordu. Merdiven o kadar dardı ki birkaç kez karnımı içime çekmek istedim ama bir şey fark etmeyecekti. Ne olursa olsun çok dar bir yerdi. Whit kaslı yapısıyla geçebilmek için yana doğru kaymak zorunda kalmıştı. Buna nasıl dayandığını bilmiyordum. Sıkışmış bir yumruğun içine hapsolmuşum gibi hissettiriyordu. Tek ses, sıkışık alanda birbirine karışan keskin nefeslerimizin sesiydi.

Sonunda, sonu gelmez on altı basamağın ardından en dibe ulaştık ama kalın bir şey ileriye doğru herhangi bir hareketi engelliyordu. Whit kayda değer bir güçteki kaslarını kullanarak duvara abandı.

"Evet?"

Homurdandı.

"Herhangi bir hareket var mı?"

Bana ters ters baktı. "Sanırım birlikte itmemiz gerekecek."

Son basamağa, onun yanına indim. Omuzlarımız sıkıca birbirine bastırılmıştı, bacağının uzun çizgisi benimkine sertçe değiyordu. Aramızda mesafe koyabileceğimiz herhangi bir alan yoktu.

"Neden kendimizi hep karanlık, kapalı yerlerde buluyoruz, Olivera?" diye mırıldandı Whit.

"Maceranın heyecanı?"

Homurdandı ve bir elini duvara koydu, ben de onu takip ettim. "Hazır mısın?"

"Evet," dedim. İnledik, homurdandık ve soluk soluğa kaldık ama duvar kıpırdamadı. Mumları bırakıp iki elimizi birden kullanamazdık, önce mumları söndürmemiz gerekirdi. Bir saniye sonra durduk ve yüzyıllardır var olan havayı ciğerlerimize çektik. "Bir fikrim var," dedim homurtularımın arasından.

"Dinliyorum."

"Duvara yaslanıp ayaklarımızı kullanarak itmek. Alan yeterince küçük..."

Whit çoktan harekete geçmişti. İki bacağını uzatıp ayaklarını karşı duvara yasladı, ben de aynısını yaptım. Birlikte ittik ve duvar yavaş yavaş hareket etti. Kapı ikimizin de geçebileceği kadar açılana dek durmadık. Bir sıcak hava dalgası yüzümüze çarpıp yuvarlak merdivenden yukarı doğru ıslık çaldı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Mumlar yalnızca birkaç adım öteyi aydınlatıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Yeterince şey görmüştük. Bir şey bulmuştuk.

İki bin yıl önce saklanmış, anlatılmamış hazinelerle çevriliydik.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Whit beni yanına çekti, ikimiz de deliler gibi gülüyorduk. Güçlü bedeni benimkini sardı, vücudununun uzun hattı benim daha hafif vücuduma baskı yapıyordu. Tek bir ânı bile kaçırmak istemediğimden gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı uzaklaştırdım. Kleopatra'nın özü etrafımda dönüyordu ve altın yüzükte hapsolan sihirle uyumlu, ona bağlı daha fazla nesnenin olduğunu anladım.

"Daha fazla ışığa ihtiyacımız var," dedi Whit boğuk bir sesle.

"Dayımın sandaletinin yeterli olmaması ne kadar inanılmaz," dedim soluk soluğa.

Daha çok güldük, gözyaşlarımız yüzümüzden aşağıya doğru süzüldü.

Işıklı sandaleti kaldırdı, ben de tek fitilli mumu kaldırdım ve birlikte, minik alevlerin ortaya çıkardığı görüntüye baktık. Odayı, mekânı süsleyen sayısız nesneye dokunan altın rengi bir parıltı kapladı. Nesneler benzerliklerine ve boyutlarına göre düzenlenmişlerdi. Odanın sol tarafına yaslanmış büyük bir sandık ve karşısında tahtadan bir *savaş arabasına* benzeyen bir şey vardı.

Duvarlar, ilk ressamların taşa renk vermesinden bu yana geçen uzun yıllarda solmuş olan muhteşem resimlerle kaplıydı. Kleopatra'nın, hizmetçilerle çevrili uzun bir alayın ortasında, altın tabaklarla süslü bir masada yemek yediği sahneler. Odanın ortasında, bronzdan oyulmuş, fil dişi ve sedef kakmalı muhteşem bir kanepe vardı. Tüm oda, duvarları kaplayan turkuaz fayanslar sayesinde fısıldıyor ve mum ışığında parlıyordu. Her iki köşeye sıkıca sarılmış pelüş halılar dayanmıştı ve durduğum yerden bile

Ninova

karmaşık gül dokusunu görebiliyordum. Parmaklarım her bir ayrıntıyı çizmek için kaşınıyordu.

"Burası bir giriş odasına benziyor," diye mırıldandı Whit. "Gerçek mezar odasından önceki oda ve kesinlikle yağmalanmış."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bunu nasıl anlayabiliyorsun?"

"Burası düzenlenmiş bir kaosa benziyor," dedi. "Onun odası başlangıçta böyle bırakılmazdı. Daha çok..." Merdivenlere geri yürüdü, giriş eğrisini incelemek için mum kaldırdı. Bir an sonra memnuniyet dolu bir ses çıkardı. "Burada kapının en azından bir kez güçlendirildiğini görebilirsin."

Mumunu çeşitli heykellere doğru çekerken onu takip ettim, bazıları avucuma sığacak kadar küçükken, diğerleri kalçamla aynı yükseklikteydi. Bakışlarım başka bir alana açılan bir girişe takıldı. Sihir tenimin altında şarkı söylüyordu. İçeri adım attığımda nabzım boğazımda atarken, Ahit de tam arkamdaydı. Ateşin ışığı, özenle süslenmiş duvarlarda canavarlar yaratıyordu.

Bir sonraki oda daha küçüktü ve ilk bakışta tamamen altına boyanmış olduğunu düşündüm.

"Aman Tanrım," dedi Whit.

Gözlerim görkemli güzelliğin hücumuna uğradı. Binlerce nesne bana geri dönüyordu: tepesinde tanrı heykelcikleri, tekne ve mavna modelleri ve birkaç savaş arabası bulunan altın tapınaklar. Whit'in dikkati, üst üste yığılmış parşömen rulolarına takıldı. Aç bir şekilde bakıyordu ama baktığımı fark ettiğinde, başını çevirdi ve bizi karşılayan, tepesinde dinlenen bir çakal figürü bulunan ve altın varaklarla bezenmiş devasa heykeli işaret etti.

"Anubis," dedi.

Whit konuşup da ânı mahvedene kadar hayranlık içinde sessizce baktık. "Abdullah ve Ricardo'yu çağırmalıyım."

Hissettiğim tüm coşku tek nefeste yok oldu. Dios, ne yapacaktım?

Oda etrafımda sıkılarak beni demir bir yumruk gibi sıkıyordu âdeta. Sözcük, içimden şiddetli ve gürültülü bir şekilde kopup çıkıp küçük alanda yankılandı: "Hayır!"

Bana ağzı açık baktı. "Hayır? Ne demek hayır?"

Korkunç bir hata yapmıştım. Bu gerçekleşmemeliydi, özellikle de Whitford Hayes'in karşısında. Yaptığım hata öylesine büyüktü ki, tenimi kaşındırıyordu. Annem bu gelişmeyi bilse dehşete düşerdi. Başarısızlık hissi ağzımda ekşi bir tat bıraktı. "Lütfen, onu hiç bulmamış gibi davranabilir miyiz?"

"Aklını mı kaçırdın sen? Onlar yıllardır Kleopatra'yı arıyorlar, Olivera. Bunu onların elinden almayı mı istiyorsun gerçekten?"

"Tamam ama sadece Abdullah'a söyleyelim. Dayıma güvenmiyorum."

Çenesi gevşedi. "Ricardo'ya güvenmiyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Neler oluyor, lanet olsun? Bunun sebebi dün gece odandaki kişi mi?"

"Hayır."

Whit bana ters ters baktı. "Bu konunun peşini bırakmayacağım."

Panik, başımdan ayaklarıma kadar tüm vücudumu sarstı. Annemin planlarını, Ricardo'nun Kleopatra'nın ebedî istirahatgâhını yıkıp dökmesini engelleme isteğini mahvetmiştim.

"Açıklayamam," diye fısıldadım. "Lütfen, bana biraz daha zaman versen..."

"*Ne için* tam olarak?"

Sütunun içinde saklı merdivenlerden ayak sesleri duyuldu. İkimiz de donup kaldık. "Whit," dedim panik içinde fısıldayarak. "Biri geliyor."

Whit, giriş odasının kapısına doğru koştu. Ben de arkasından koştum. Öyle ani bir şekilde durdu ki ona çarptım, o da beni tutmak için uzandı. Yanından geçmeye çalıştığımda, beni engellemek için bir kolunu salladı. Hazinenin olduğu yerde durmamızı, yine de merdiveni görebilmemizi sağladı. Whit tabancasını çıkarıp son basamağa doğrulttu. Mumu, bitişik odaya doğru, daha da uzağa taşıdım. Giriş odası karanlıkla kaplandı.

"Akıllıca," dedi kısık bir sesle.

Biri aşağıya iniyor, sert nefes alma sesi giderek daha da yükseliyordu. Herhangi bir ses çıkarmaktan korkarak, nefesimi göğsümün

içine kilitledim. Küçük mavi bir ışık parıltısı geliyordu; yavaş yavaş öne doğru, ayakkabılarının taşa sürtünürken çıkardığı yumuşak sesle yaklaşıyordu. Önce yıpranmış deri çizmeler belirli. Sonra lekelenmiş bol pantolonun içine gizlenmiş uzun bacaklar, sonra ince bir bel ve en sonunda hem tanıdık hem de tehlikeli görünen kırışmış, yıpranmış bir yüz belirdi.

Tío Ricardo.

Onu doğrudan Kleopatra'ya götürmüştüm. Annem yıkılacak, dehşete düşecekti. Giriş odasına bakan dayımın dizleri büküldü. Geriye doğru sendeledi. Elindeki sönmekte olan meşaleyi zar zor tutuyordu.

"Dios," diye mırıldandı. Ama sonra doğrulup panik içinde bir sesle, *"Inez!"* dedi.

Whit'in yanından geçerken, ışık benim hareketlerimi takip etti. Titreyerek, oynamam gereken bir rolüm olduğunu hatırladım. "Buradayım, Tío."

Dayım sesimin geldiği yöne doğru dönüp gözlerini kıstı. Whit tabancasını kılıfına koyarken, kolu koluma değdi. Dayım beni görünce öne çıktı, sonra dirseğimin dibinde duran Whit'i görünce aniden durdu. Tío Ricardo'nun koyu kaşları çatıldı.

"Açıkla," dedi sert bir sesle.

Whit nefes alıp ağzını açtı ama ben daha hızlıydım, durumu hemen dayımın aleyhine çevirdim.

"Bizi mi gözetliyordun?" diye sordum.

Whit iç çekerek elini gözlerine vurdu.

"Sizi gözetlemek mi?" diye sordu Tío Ricardo buz gibi bir sesle. "Hayır, sizi gözetlemiyordum. Burada neler oluyor? Ne zamandır buradasınız?"

"Onu daha şimdi bulduk," diyerek araya girdim. Whit, bir alarm ziline benzeyen bıkkın bir homurtuyla nefes verdi. Tío Ricardo kaskatı kesildi ama en azından dikkati *bendeydi.*

"Tapınağın derinliklerine indikçe, sihri daha çok hissettim. Bunaltıcıydı. O sihirli nabzı takip ettim. Bay Hayes'in ise bana yardım etmekten başka seçeneği yoktu."

"Seçeneği yoktu," dedi dayım hafifçe.

Ellerimi iki yana açtım. "Onun hatası değildi."

"Beni savunmana ihtiyacım yok," diye mırıldandı Whit.

"*Arkadaşlar* böyle yapar."

Tío Ricardo dikkatini sadece bana yöneltti. Öylesine derin bir nefes aldı ki, gömleğinin düğmeleri gerildi. "Ben olmadan asla bir tünele, mezara veya karanlık bir mağaraya girme, Inez. Anlaşıldı mı?"

"Tamam."

"Whitford, gidip Abdullah'ı getirir misin? Lütfen dikkatli ol."

Whit giderken ona baktım ama benimle göz göze gelmedi. Mumunu aldı ve gizli merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboldu. Dayım ve ben, birkaç adım mesafe ile karşılıklı dururken, aramızda küçük bir ışık şeridi dans ediyordu. Gerçekten yalnız kaldığımız sadece birkaç an olmuştu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Bu ilk değildi, ne kadar hain olduğunu merak ettim.

Ama... beni gördüğü için rahatlamış gibiydi.

"Onu buldun," diye mırıldandı.

"Altın yüzükten gelen sihir buldu." Ayaklarımın üzerinde kıpırdanıp yarı karanlıkta girişe baktım. Giriş odasında, Whit'in *hazine odası* adını verdiği diğer, daha küçük odadaki kadar çok eser yoktu ama yine de epey miktarda paha biçilemez nesne vardı. Heykelcikler ve mobilyalar, bal kavanozları ve mücevher kutuları. Gerçek beni yükselen bir dalgayla sararken, aklıma yerleşen düşünce yüzünden nefes alamadım.

Dayım kurnazca bana baktı. "Öyleyse sen de aynı farkındalığı yaşadın."

Sesim nefes nefese çıktı. "Bu odayı babam... ölmeden önce bulmuş olmalı. Öyle olmalı çünkü Papá buradan Kleopatra'ya ait bir şey alıp bana postalamıştı."

"Altın yüzük. Burayı bulmanı sağlayan şey. Oysa onu bana vermeliydi."

Aramızdan sızan gerginlik havayı zehirledi. Bir korku fısıltısının baskısı vardı. Yalnızdım, yerin altındaydık ve hiçbir kaynağım yoktu, üstelik neredeyse hiç tanımadığım bir adamla karşı karşıyaydım.

Gizli merdivenlerin olduğu yönden yumuşak bir gümleme sesi geldi. Daha fazla ışık gelip bizim ışığımızla birleşti ve Abdullah yüzünde heyecanlı bir gülümsemeyle belirdi. Açıklıktan içeri sıkıştı, ardından Whit geldi, ikisinin elinde de ince meşaleler vardı.

Abdullah'ın ağzı açık kaldı ve koyu gözlerinde yaşlar birikti. Dayım ona doğru yürüdü, kucaklaştılar ve gülerek hızlıca Arapça sohbete başladılar.

Dayımın, kayınbiraderini bu denli kandırdığını görmek beni tedirgin etti. Dayım bir yılan gibi, saldırmak için mükemmel ânı kolluyordu. Zavallı ebeveynlerime yaptığı gibi Abdullah'a da ihanet edecekti.

Whit yanıma sokuldu. "İyi misin? Tüm yolu koştum."

Ona baktım, ahnında eğik bir şekilde duran bir tutam saçının terden ıslandığını fark ettim. Daha önce hissettiğim gerginlik dağıldı.

"Tüm yolu koştun mu?" diye mırıldandım.

Omuz silkti. "Arkadaşlar böyle yapar."

Abdullah ve Tío Ricardo, her küçük şeye hayranlıkla bakarak giriş odasını keşfe koyuldular. Hiçbir şeye dokunmadılar ve her ayrıntıyı, her oymayı, her heykeli incelerken hayretler içinde kaldılar. Eskiz defterimin yanımda olması için can atıyordum. Duvardaki resimleri resmetmek, odanın her tarafına dağılmış çeşitli nesneleri çizmek istiyordum. Bir yanım konforlu kanepede oturmak istiyordu ama Abdullah'ı kendime örnek aldım. Hiçbir şeyi rahatsız etmemek istercesine mesafelerini korumaya özen gösteriyorlardı.

"Yağmalanmış," dedi Abdullah.

"Kesinlikle," diye kabul etti dayım.

Whit'in kendini beğenmiş gülümsemesini görmek için ona bakmama gerek yoktu.

"Şuna bak," diye haykırdı dayım, duvarın bir bölümünü incelerken.

Hepimiz onun etrafına toplanıp yukarı baktık. Silahlı askerleri tasvir eden ilginç bir sahneydi.

"Aktium Muharebesi," dedi Whit.

Abdullah, Whit'in omzuna elini vurdu. "Demek ki anlattıklarımı dikkatle dinliyorsun. Haklısın. Kleopatranın, her şeyini; ailesini, rütbesini, tahtını, sevgilisini ve hayatını kaybettiği..."

"İskenderiye için yaptıkları savaşı, Marcus'un koruması altındaki ve Sezar'ın mirasçısı olan Octavian'a kaybettikleri zaman," diye açıkladı Tío Ricardo, "Marcus Antonius kılıcının üzerine düştü, Kleopatra da birkaç gün sonra onun peşinden gitti."

Abdullah duvarı işaret etti. "İkisi de burada, çocuklarıyla birlikte yan yana resmedilmişler: ikizler Kleopatra Selene ve Alexander Helios ile en küçükleri olan Ptolemy Philadelphus. Selene evlendirildi, ikizi öldürüldü ve küçük kardeşlerinden bir daha haber alınamadı, unutulmaya terk edildi."

"Savaştan sonra," dedi Tío Ricardo, "artık Augustus adını taşıyan Octavian, Roma'da Marcus ve Antonius adlarının birlikte kullanılmasını yasakladı. Onun başarılarının tüm izleri, liyakati veya tanınması Roma tarihinden silindi. Sonra da kötü şöhretli biri, bir hain olarak tarihe geçti."

"Ama Marcus Antonius burada anılıyor," diye fısıldadı Whit.

Sesinde, yüzüne bakmama neden olan bir ton vardı. Yüzünde yorumlayamadığım tuhaf bir ifade vardı. Talihsiz ailenin görüntüsüyle büyülenmiş hâlde duvara doğru yaklaştım. Abdullah, arkamdan şaşkınlık dolu bir ses çıkardı. En sondaki odaya, hazine odasına girmişti. Whit, büyülenmiş bir şekilde duvara bakmayı sürdürüyordu.

"*İnsanların yaptıkları kötülükler, onlardan sonra da yaşar. İyilikler ise genellikle kemikleriyle birlikte gömülür*," diye alıntıladı.

"Shakespeare neden sohbetimizin değişmez bir parçası oluyor?"

Bakışlarını Marcus Antonius'tan ayırdı. O anda, Whit'in iki bin yıl önce yaşamış, savaşmış ve sevmiş olan bu askerle ne kadar özdeşleşebileceğini düşündüm. Doğduğu topraklara karşı gelmiş bir adam. Ülkesinin hafızasından ve tarihinden silinmiş, başarıları kasıtlı olarak unutturulmuş.

Ona karşı herhangi bir sempati duymak istemiyordum ama duyuyordum. Evleneceğini, dayıma sadık olduğunu, ona söylediğim

hiçbir şeyin güvende olmadığını kendime ne kadar çok söylesem de hâlâ o sinir bozucu çekimi hissediyordum.

Ondan uzaklaşarak yan odadaki dayımın ve Abdullah'ın yanına gittim. Whit'in beni takip ettiğini duydum. Bir şekilde hem sakinleştirmeyi hem huzursuz etmeyi başaran sessiz bir varlık.

Adı Whitford Hayes olan bir paradoks.

İki adamı da daha önceki gibi aynı hayranlık içinde bulmayı bekliyordum ama bunun yerine ikisi de yüzlerce parlak lapis lazuli, pembe kuvars ve turkuaz mozaik karoyla süslenmiş boyalı bir duvara bakıyorlardı. Tek istediğim, ailemi parçalayan adamdan uzak durmakken, Tío Ricardo'ya bu kadar yakın durmak bana acı veriyordu. Zihnimde evirip çevirdiğim sözleri, çözülmesi gereken bir bilmeceymiş gibi zihnimde sürekli yankılanıyordu.

Kesinlikle nasıl rol yapacacağını iyi biliyordu.

Abdullah, meyve dolu kâseler taşıyan insanların resmedildiği olduğu kabartmaları işaret ederek, "Şu güzel sahneye bak," dedi. "Üzüm topluyorlar. Ve işte, tüm kâseleri dolduruyorlar."

"Burada bulabileceğimizi düşünüyor musun?" diye sordum, şaşkınlıkla. "İki bin yıllık üzümleri?"

Whit duvara yaslanıp, "Muhtemelen artık şaraba dönüşmüşlerdir," dedi sırıtarak. "Evet, bak, bağ bozumunu resmetmişler."

"Büyüleyici," diye fısıldadı dayım. "Bu mezar hem Yunan hem Mısırlı görünüyor ve o hissi veriyor. Duvarlardaki metinlerde bile çift dilli bir nitelik var." Hayranlıkla dolu bir şekilde hem düşünüp hem mırıldanarak duvar hattını takip etti. "Bak, Abdullah, Osiris'in ölümü ve Persephone'nin kaçılmasını tasvir eden resimler."

"Bir sürü de bok böceği tasviri var," diye yorumda bulundu Whit, oymaları incelerken.

"Bu tasvir neden önemli?" diye sordum. "Bunlardan her yerde gördüm. Tılsımlarda, duvarlarda, sütunlarda, heykelcik olarak ve kıyafetlerde."

"Yeniden doğuşun ve yenilenmenin sembolüdür ve öte dünyaya gidenleri korurlar," diye cevapladı Tío Ricardo. "Böcekler

ayrıca Mısır güneş tanrısıyla da ilişkilendirilir çünkü o da elbette her gün ölür, sonra yeniden doğar. O..."

Abdullah, meşalesini hazine odasının girişinin yakınındaki dökme demirden bir tutucuya yerleştirirken, "Ricardo, dikkatin dağılmasın. Burada bir yerde bir kapı olmalı," dedi.

"Sana katılıyorum, yoksa neden hazinelerin hiçbir parçasını duvarlara yerleştirmesinler ki?" dedi Tío Ricardo.

"Geçiş yolunu kapatmak istemediklerinden," diye yanıtladı Abdullah. "Ama bu yine de ilginç... Mezar soyguncularını caydırmak istemezler miydi?"

"Yakalanırlarsa durum değişir," dedi Whit. "İçeri girdiklerini ve her şeyi dışarı çıkarmaya çalışırken yakalandıklarını varsayın. Eski Mısırlılar merdiven kapısını güçlendirmiş ve soyguncuları cezalandırmış olabilirler. Mezar da o zamandan beri keşfedilmeden kalmıştır. Yüzyıllar boyunca kutsal bir yer olduğu için, Filai'ye gizlice girmek kolay olmayabilirdi."

"Mantıklı bir teori," dedi Abdullah.

Hepimiz kapıyı inceledik ve hemen bir cevap geldi aklıma. Cevap, tenimin altında dönen sihir veya Kleopatra'nın çocuklarının zihnimin ön planında dönüp duran resimleri olabilirdi.

"Bu fayansların bazılarının üzerine ay veya güneş damgalanmış," dedim.

Abdullah ve dayım aynı anda, "Selene ve Helios," dediler.

"Diğerlerinde ise Kleopatra'nın kabartması var. İşte bir tane de Marcus Antonius için," diye belirtti Whit. "Jül Sezar'ın dâhil edilmemiş olması ilginç,"

"Belki de o kadar ilginç değildir," diye düşüncesini belirtti Abdullah. "Ricardo, sence bu duvarın diğer tarafında ne var?"

"Mezar odası," dedi Tío Ricardo. "Nereye varmak istediğini anlıyorum, sahbi.[50] Sezar, Kleopatra ile birlikte gömülmediği için kasti olarak mı dâhil edilmedi diye merak ediyorsun."

"Başka kim onunla birlikte gömülmüş olabilir ki?" diye sordum, aklım karışmıştı. Başka biriyle birlikte gömülmüş olabileceği

50 *Ar.* Sahbi: Arkadaşım, dostum.

hiç aklıma gelmemişti. Fayanslar onunla birlikte başka kimlerin gömüldüğünü ima ediyor olabilir miydi?

"Octavian'a Antonius'tan ayrılmamak için yalvarmıştı," dedi Whit. "Onun bu isteğini yerine getirmiş olabilir mi?"

"Olası değil," dedi Tío Ricardo yavaşça. "Kleopatra onun için büyük bir sorundu. Neden yumuşasın ki?"

"Mısırlıları yatıştırmak için," dedi Abdullah. "Firavunları daha yeni alt edilmişti. Halkı tarafından çok seviliyordu ve Mısır dilini öğrenme zahmetinde bulunan tek Yunan hükümdarıydı. Son isteğinin saygı görmesini isterlerdi."

İçgüdüsel olarak ileri bir adım atıp, güneş çizimlerinin kazındığı turkuaz bir karoya bastırdım. Karo tamamen çökerek duvarla aynı hizaya geldi. Aynı keşif heyecanı parmak uçlarımda yankılandı. İyi arkadaşlar hâline geliyorduk. Sonra üzeri işaretli diğer karoları denedim. Her biri bir düğme işlevi görüyordu.

Whit parmaklarını şıklattı. "Tıpkı sütunda olduğu gibi."

"Yukarıdaki odada Selene ve Helios'u bulmuştuk. Sütunu incelemeyi öyle akıl ettik," dedim Abdullah'a. Dayımın yönüne bakmakta hâlâ zorluk çekiyordum. Ona her baktığımda annemin izlerini görüyordum. İhanet ettiği kız kardeşinin.

Onlara yardım etmemem gerekirdi ama buradan da öylece çekip gidemezdim. Annem, olan biten her şeyi bilmek isterdi ve onu bir hayal kırıklığına daha uğratamazdım.

"Basılı taşlara farklı sıralarla bastırmayı denememiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Whit. "Marcus Antonius hariç sadece sekiz tane taş var. Sütunda Antonius'un temsili yoktu."

Hepimiz hemfikirdik, her birimiz iki adet taş aldık.

"Üçe kadar sayınca," dedi Tío Ricardo. "Senden başlıyoruz, Whitford."

"WaaHid, itnein, talaata,"[51] dedi Abdullah.

Whit kendi taşlarına bastı, onu ben takip ettim, benden sonra Tío Ricardo ve en son Abdullah.

Hiçbir şey olmadı. Aklımıza gelen her sıralamayı denedik, ta ki son bir tane kalana dek.

---

51 *Ar.* WaaHid, itnein, talaata: Bir, iki, üç.

"Dios mío," dedi Tío Ricardo. "Belki de Marcus da onunla birlikte gömülüdür." Asker fayanslarını da dizimize dâhil ettik ama yine sonuç alamadık.

Dayım hayal kırıklığıyla homurdandı.

Abdullah şaşkınlıkla bir ses çıkardı ve eğilerek yere yakın, şahin resmiyle damgalanmış küçük bir fayansı işaret etti. "Bu *Horus*."

"Sezar ve Kleopatra'nın oğlu: Sezarion!" dedi Tío Ricardo. "Bazen İsis'in kendi çocuğuyla ilişkilendirilirdi."

Abdullah, "Kleopatra, Sezarion ve Marcus Antonius," dedi. "Duvarın diğer tarafındakiler. Sadece o fayanslara bastıralım."

Dayım bıkkınlıkla başını salladı. Ama onları da yine çeşitli sıralarla bastırdıktan sonra, duvar yine kıpırdamadı.

"Hepsine aynı anda bastırmaya ne dersiniz?" diye önerdim. "Sonuçta birlikte gömüldüler?"

Abdullah onaylayarak başını sallayınca, kalbim ısındı. "Hep birlikte. Üçe kadar sayınca.

"WaaHid, itnein, talaata," dedi Whit.

Fayanslara bastırdık ve iki bin yıldır rahatsız edilmeyen, ancak şimdi ilk kez hareket eden taşların çıkardığı uzun iniltiyi, yüksek bir tık sesi takip etti. Önce bir kapının ana hatları belirdi, sonra kapının kenarları fayansların kare şeklini takip ederek ortaya çıktı. Abdullah sonra bir kez itince, panel öne doğru sallandı. Hava ileri doğru hızla hücum ettikten sonra, sıcak bir kucaklamayla etrafımızda döndü. Mumlar titredi ama bu hücuma dayanıp sönmedi.

Abdullah'a baktım ama olanlardan etkilenmemişti. Bunu zaten bekliyor gibiydi. Belki de iki bin yıldan uzun bir süre sonra ilk kez kez açılan bir oda için tipik bir olaydı bu.

Tío Ricardo gidip meşaleyi aldı ve kapıdan ilk geçen Abdullah'a uzattı, ardından da kendi geçti. Whit benim geçmemi işaret etti.

Derin bir nefes alarak mezar odasına girdim.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Bir başka bariyerle karşılaştık. Bizi neyin beklediğini görmeye can atarak dudağımı ısırdım ama daha fazla ilerlemekten korkuyordum. Abdullah da Tío Ricardo da kalın duvar nedeniyle endişelenmiş gibi görünmüyorlardı. Devasa duvarın ortasında daha fazla hiyeroglifin oyulduğu iki tapınak kapısı vardı. Her birinin bakırdan bir kulpu vardı ve kulplar soldan sağa doğru spiral bir şekilde kalın bir iple birbirine bağlanmıştı.

Abdullah, "Papirüs lifinden yapılmış," diye yorumladı.

"Diğer tarafta kimlerin olduğunu doğrulamak için mührü kırmamız gerekecek," dedi Tío Ricardo. Daha önce hiç duymadığım kadar çocuksu bir heyecan içindeydi. İpi kesmeyi planlayarak çakısını çıkardı ama tereddüt etti. Başını pişmanlıkla iki yana sallayarak, parmaklıklı girişten uzaklaştı ve çakıyı Abdullah'a uzattı.

Abdullah, "Aklın başına geldi herhâlde?" dedi. "Sana bundan daha iyisini öğrettiğimi sanıyordum."

Ricardo gözlerini devirdi. "Onurlandırmayı sen yapmalısın."

"Aklını kullan, Ricardo," dedi Abdullah. "Her seferinde düşünmeden hareket ediyorsun." Birkaç uzun saniye boyunda düşüncelere dalmış hâlde sessiz kaldı. "Önce Inez mührü resmetsin. Kayıt altına alındıktan sonra kıracağım mührü. Ama lahdi açmayacağız veya odadan çıkarmayacağız."

Hafif bir rahatlamayla iç çektim. Annemin ve benim bir plan yapmak için yeterli vaktimiz olacaktı. "Malzemelerim hemen yukarıda. İsterseniz diğer odaları çizmekle işe başlayabilirim."

Abdullah başıyla onayladı. "Ya ekip?"

Ninova

"Onları buraya getirmeyi mi istiyorsun?" diye sordu Tío Ricardo.

Abdullah bu soru üzerine düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Henüz değil. Trajan Köşkü'nün altındaki odalarda çalışmaya devam etmelerini öneriyorum." Sıcak kahverengi gözlerinde bir heyecan parıltısı gizliydi. "İsis Tapınağı'nın altında ne olduğunu öğrendiğimize göre, ikisi yer altında birleşiyor mu birleşmiyor mu, merak ediyorum."

Heyecan kanımda nabız gibi atıyordu. Köşkün altında hissettiğim sihrin nedeni bu olsa gerekti.

"Katılıyorum," dedi Tío Ricardo. "Whit, Inez çizimleri yaparken, biz de her iki odada tüm bulguları kaydedeceğiz." Bana döndü. "Bu sorumluluğu üstlenebilir misin?"

"Elbette," dedim.

"Bien, bien," dedi Tío Ricardo. "Sanırın Bay Fincastle'ı merdiven girişinde nöbet tutması için çağırmalıyız."

"Ben eserlerin kaydedilmesine yardım edeceğim," dedi Abdullah.

Dayım başını eğdi ve teker teker her iki odadan geçip merdivenlerden yukarı çıktık. Her birimiz görev emrimizi almıştık.

Annem o gece, kampın geri kalanı uyuduğunda yanıma geldi. Yatak örtümün üzerine oturmuş, endişeyle çarşaflarla oynuyordum ki, annemin silüeti perdenin diğer tarafında, ayın yumuşak ışığıyla aydınlandı. Kumaşı çekip içeri girdi. Yine üzerinde koyu renk elbiseler vardı. Uzun siyah bir elbise ve kruvaze bir ceket, incecik vücudunu gizliyordu. Saçlarını ve yüzünün büyük kısmını örten bir eşarp takmıştı.

Ayağa kalkıp işaret parmağımı kaldırdım. Sonra Whit'in odasının olduğu yönü işaret ettim. Hemen anladı ve bana dışarıya kadar onu takip etmemi işaret etti. Mamá beni hiç konuşmadan Filai'nin kıyısına götürdü. Ay tam tepemizde asılı duruyor, yolumuzu aydınlatıyordu. Annem birkaç kez durdu ve etrafımıza bakarak bir tehlike olup olmadığını kontrol etti. Nöbet tutan kişi Bay

Fincastle'dı ama o bile yatağa girmişti. Sonunda nehrin kıyısına ulaştığımızda yavaşladı.

Sonra dönüp sert bir kucaklamayla kollarını bana doladı. Farklı kokuyordu, bana her zaman onu hatırlatan her zamanki çiçeksi parfümü gibi kokmuyordu. Burada, Mısır'da, kokusu daha topraksıydı. Hayatta olduğuna ve beni bulduğuna hâlâ inanamıyordum. Ölçülemeyecek kadar şanslıydım. Hiçbir umudum yokken ikinci bir şans elde etmiştim.

"Bugün bir şey oldu," diye mırıldandı. "Hepiniz uzun süre tapınağın içinde kaldınız. Neden?"

Kuru dudaklarımı yaladım. "Benim hatamdı, Mamá. Sihri hissettim, çok bunaltıcı ve yoğundu. Böylece onları doğrudan mezara götürdüm."

Annemin her bir zerresi hareketsizleşti. "Kleopatra bulundu."

Başımla onayladım, sefilce.

Nil'e doğru dönüp yavaş akıntının yanımızdan akıp geçişini izledi. Zifirî karanlık gecede milyonlarca yıldız parlıyor, parıltıları suyun yüzeyinden yansıyordu. "Eski Mısırlıların değerli eşyalarını nehre attıklarını biliyor muydun?"

Başımla onayladım. "Yıllık su baskını sırasında, Anuket'e tapınmak için."

Mamá eğildi ve avucunu suya daldırdı. "Yüzyıllar boyunda gördüğü her şeyi bir hayal et."

Bu aydınlatıcı bir düşünceydi. Nil her şeyi biliyordu; Mısır'ın en iyi hâlini de en kötü hâlini de görmüştü.

"Kleopatra, İskenderiye'den Filai'ye, su üzerinden, eşi benzeri olmayan bir alayla getirilmiş olmalı." Ayağa kalkarken yüzü solgundu. "Dayın onun ebedî istirahatgâhını yok edecek. Eserleri Tüccar Kapısı'nda yasa dışı olarak satarak milyonlar kazanacak."

"Mamá, onu nasıl durdurabiliriz? Ne yapabiliriz?" Devam etmeden önce sorumun soğuk geceye işlemesine izin verdim. "Bu gece Kahire'ye gitmeliyiz. Arjantin'e dönüş biletimizi alabilir ve tüm bunları geride bırakabiliriz."

"Nasıl yapacağız bunu? *Elephantine*'i iki kişi kullanamayız, Kahire'ye kesinlikle yüzerek de dönemeyiz. Timsahlarla dolu bir nehirle çevrili bir adadayız."

"Ama sen buraya kendi başına geldin," diye belirttim.

"Pek sayılmaz," dedi alaycı bir şekilde. "Bir turist grubuna katıldım. Yine aynısını yapabiliriz ama arkadaşım gelene dek haftalar geçecek. Ve benim burada olmamın bir sebebi var, Inez. Kardeşim bana yanlış yaptı, *bize* yanlış yaptı."

"O zaman yetkililere yazmalıyız," diye ısrar ettim. "Yapılması gereken doğru şey bu."

Başını iki yana salladı. "Hemen harekete geçmemiz gerek, Inez. Ne kadar süre ölüymüş gibi kalabileceğimi bilmiyorum. Ricardo'ya karşı harekete geçme vakti geldi, hiçbir şeyden şüphelenmez."

"Öyle olsa, Bay Fincastle'ı tutmazdı."

Hafifçe elini salladı. "Bunu rakiplerine karşı koruma sağlamak için yaptı."

Miércoles. Korkulacak *başka* insanlar da mı vardı?

Birdenbire lanet olası adayı geride bırakmak istedim. Tüm bu sefil işi arkamızda bırakmak. "Neden tüm bunları geride bırakamıyorsun? Mısır'a hayatının on yedi yılını verdin." Her yıl Arjantin'de ebeveynlerim olmadan geçirdiğim altı yalnız ayı, beni yanlarına almadıkları için incindiğimi düşündüm. Kaçırdığım doğum günlerini ve tatilleri, asla geri alamayacağım sayısız saati. Artık babam gitmişti ve tek istediğim anneme tutunmaktı. İçimi bir dehşet sardı. Onu Mısır'da kaybetmek istemiyordum. "Yeterince sürmedi mi?"

Mamá titrek bir nefes verdi. Kalbimi parçalayan sessiz bir hıçkırık. "Yapamam. Anladığını sanıyordum."

"Ne? Neyi anlamıyorum?"

"*Babanı Ricardo öldürdü.*" Her kelimenin arasında nefes alıp verdi. "Kollarımda öldü."

Kulaklarımda yüksek bir çınlama yankılandı. Nefesim ciğerlerimde sıkışmış, başımı döndüren bir baskı oluşturmuştu. Umutsuzluk tenime işlerken, aniden üşüdüğümü hissederek kollarımı kavuşturdum. "Ne?"

"Dayın ondan kurtuldu."

İrkildim ve yüzümü iki elimde kapattım. Mamá yaklaşıp bana sıkıca sarıldı.

Sesi, kulağıma doğru sertleşti. "Bu işten sıyrılmasına izin vermeyeceğim. Onu mahvedenin ben olduğumu bilmesini istiyorum. Küçümsediği, önemsiz gördüğü ve yaptığı işi anlayacak kadar zeki olmadığını düşündüğü kız kardeşi..."

Bir huzursuzluk hissi yerleşti tenime. Hayatımda, kendim de dâhil olmak üzere, herhangi bir şeye annemin kendisinden bu kadar verdiğini hiç görmemişim. Her zaman çok sakin, çok kontrollüydü. Keder ve kalp acısıyla boğuşarak gözlerimi kolumla sildim. Annemi bu şekilde görmekten nefret ediyordum ama öfkesini, hiddetini anlıyordum.

Yüzüme bakacak kadar uzaklaştı. "Bana yardım eder misin, Inez?"

Hiç şüphesiz... Sonuçta yaşıyordu ve onu hayatta tutmak için her şeyi yapardım. Bundan sonra her ne olursa olsun, birlikte yapacaktık. Bunun ikimizi de hayatta tutmaya yetmesi için dua ettim. Dayım bizi, Abdullah'ı, tüm kazı ekibini yerle bir edecek bir top mermisi gibiydi. Bu muazzam keşiften çok kazanacaktı. Ben başımı salladım, annem de babamınkine çok benzeyen kıvır kıvır saçlarımı düzeltti. Babam başına gelenleri hak etmemişti.

"Evet," dedim. "Ama bence Abdullah'ı uyarmalıyız. İş yaptığı adam hakkındaki gerçeği bilmesi gerekiyor."

Tüm kanı çekildi yüzünden. "Beni duymadın mı?" Kolumu sıkıca tuttu, tırnakları tenime battı. Panik sözcükleri birbirine karıştı: "Dayın bir katil. Kardeşimin yoluna çıkarsa, Abdullah'a ne olacak?"

"Bence..."

"Onu öldürecek," diye fısıldadı Mamá. "Inez, ben... Ben yapamam..."

"Neyi, Mamita?"

"Bir kişiyi daha kaybedemem. Abdullah benim arkadaşım ve onu tehlikeye atmana izin veremem. Inez, bana onu güvende tutacağına ve ona hiçbir şey söylemeyeceğine yemin etmelisin."

"Yemin ederim," diye fısıldadım.

Birkaç saniye daha tuttu beni; Abdullah'ı gerçekten tehlikeye atmayacağıma, sözümü tutacağıma ve dayımın katil bakışlarını ona çevirmeyeceğine kendini ikna etmek ister gibiydi. Hiç çekinmeden bakışlarımı üzerinde tuttum, sonunda yavaşça başıyla onayladı.

Mamá kolumu bırakınca, bir nefes verdim ve hassas tenimi ovma isteğimle savaştım. "Nasıl yardım edeceğim?"

"İşe yarayabilecek bir fikrim var." Dudağını ısırdı. "Cesaret gerektirecek, Inez."

Başımı salladım. "Sana Mısır'a geliş hikâyemi anlatmamıştım, değil mi?

Gülümsedi, hayatta olduğunu öğrendiğimden beri gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi bu. Mamá cebinden uzun, ipek bir mendil çıkarıp bana uzattı. Dokusu yumuşaktı, üzerine narin bir çiçek deseni işlenmişti.

"Sen ve çiçeklerin," dedim. "Bahçeni özlüyor musun hiç?"

"Son on yıldır, hayatımın yarısını Mısır'da yaşayarak geçirdim," dedi. "Bu kadar çölden sonra yeşili elbette özlüyorum. Arjantin'den her ayrılışımda birçok şeyi özlüyorum. Té de maté, empanadas.[52] Yatak odamın balkonundan okyanusun kokusunu alabilmeyi..." Benim gözlerimle aynı olan gözlerini kaldırdı. Renk değiştiren gözler, sabit kalmayan gözler... "Seni."

Vücudum bir sıcaklıkla doldu. Onun bu sözlerini duymayı bu kadar çok istediğimi bilmiyordum. Bu sözlerin beni ne kadar besleyeceğini bilmiyordum.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Sihir eski bir sihir, ilk sihri yapan kişi çok güçlü olmalı. Bu mendil, tamamen üzerini örtebildiği her şeyi küçültür..."

"Kardeşinin gözlüğüne yaptığın gibi."

Omuz silkti, ağzında yaramaz bir sırıtma belirdi. "Aynen. Bunu sadece çok özel durumlarda kullanmaya özen gösterdim."

52 *İsp.* Té de maté: Mate çayı. Empanadas: Dışı çıtır, içi dolgulu bir çeşit Latin Amerika böreği.

"Kesinlikle öyledir," dedim. "Kardeşinle dalga geçerken mi mesela?"

"O bunu çok kolay hâle getiriyordu," dedi gülümseyerek. Yavaşça yüzündeki sıcaklık çekilirken, kardeşinin bize yaptıklarını hatırladığını biliyordum. Ailemizden çaldığı hayatı...

Onu düşüncelerinden uzaklaştırmayı isteyerek boğazımı temizledim. "Yani benden yapmamı istediğin şey..."

"Çalışırken, mümkün olduğunca çok sayıda tarihî eseri küçült," dedi, ciddi ve sert bir sesle. "Kimse bilmeden..."

Ağzım kurudu.

"Gece olduğunda da onları saklamam için bana getireceksin."

"Bir şey kaybolursa, Tío Ricardo fark eder," diye itiraz ettim.

Kıyıya doğru gergin bir bakış atarak, "Sesini alçalt," dedi. "Aldığın şeyler konusunda stratejik ol. Fazlalıkları ara, her mezarda öyle şeyler vardır. Çok sayıda olan mücevherler, heykeller, biblo kutuları. Kardeşimin her şeyi ezberlediğini hiç sanmam. Her şeyi güvende tutamayız belki ama hızlı çalışırsan, onun açgözlü ellerinden pek çok şeyi kurtarabileceğimizi düşünüyorum." Mamá öne eğilip ellerini omzuma koydu. "Şimdi dinle beni, Inez, bu çok önemli." Başımı sallayana kadar bekledi. "Öncelikle bulduğun tüm tüm papirüsleri, parşömen tomarlarını küçültmelisin."

Kaşlarımı çattım. "Neden? Dayım herhâlde önce mücevherlerin peşime düşer? Onlar daha yüksek fiyata satılmaz mı?"

Annem başını iki yana salladı. "O özel sayfa farklı."

"Hangi sayfa?" diye sordum. "Neye benzediğini söylersen, belki de özellikle onu arayabilirim."

Mamá önce düşündü ama sonra isteksizce başını iki yana salladı. "Hayır, o sayfayı arıyormuşsun gibi görünmen daha şüpheli olabilir."

Başka bir soru çıktı yüzeye. Hâlâ Nil Nehri ile çevriliydik. Asvan'dan bile, sorun teşkil edecek kadar uzaktaydık. "Ama başarsam bile, yine de bu adada sıkışıp kalmış hâlde olacağız."

"Hayır, bana yardıma gelen bir arkadaşım var. Navidad[53] do laylarında burada olacağını söyledi. Her şeyi tekneye yüklememize yardım edecek. Sonra da Kahire'ye yelken açacağız."

Zihnim allak bullak olmuştu. "Peki ya Tío Ricardo'nun suç ortakları? Sanırım onlara keşfini bildirmiştir bile."

Başını sallarken, ifadesi düşünceli bir hâl aldı. "Onlar çoğunlukla Teb'deler, bu yüzden onlar Filai'ye gelene dek Kahire'ye varırsak, güvende oluruz. Eserleri, Mısır Müzesi'nden ve Mösyö Maspero'nun dikkatli bakışlarından çalmaları çok daha zor olacak."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Kardeşimi gözlemeye ve yazışmalarını incelemeye çok zaman harcadım." Eşarbını saçlarına daha sıkı doladı. "Ben sana geleceğim, Inez. Lütfen beni bulmaya çalışma. Bu çok tehlikeli... ikimiz için de."

"Bu, işe yarayacak mı?"

Derin bir nefes aldı, sonra uzun, sakinleştirici bir nefes verdi. "İşe yaraması gerekiyor. Baban, elimizden gelen her şekilde yardım etmemizi isterdi. Çok sevdiği bir şey için birlikte çalıştığımızı görse, mutlu olurdu tahminimce."

Önümdeki görev kolay olmayacaktı ama babamı benden alan adama karşı çalıştığımı bilmenin yardımı olacaktı.

Mamá yanağımı avuçladı. "Dikkatli ol. Sana söylediklerini hatırla: dayına karşı şefkatli bir yeğen gibi davranacaksın."

Sonra kıyı boyunca yürüyüp gecenin içinde kayboldu.

Giriş odasının sessizliği her taraftan üzerime çöküyordu. Birbiri ardına figürler çizerken boynumun dibinde ter birikti, eskiz defterim Mısır tanrıları ve tanrıçalarıyla doluydu. Abdullah veya dayım sürekli olarak her bir nesneyi tek tek kayıt altına alıyorlardı, Whit de hep onların peşindeydi. Sıkıcı bir işti.

Bu ayrıca annemin ipek mendilini kullanmamı da engelliyordu. Alnımı sildim ve omzumun üzerinden bir bakış attım. Üç adam hazine odasının girişinde birlikte duruyorlardı, Whit'in

53 *Isp.* Navidad: Noel.

elindeki kalın deri ciltli defterin üzerine eğilmişlerdi. Aralarında fısıldaşıyorlardı, Abdullah çılgınca eserleri işaret ediyordu.

Karnımda bir dehşet birikti.

Bir yanım bu plandan nefret ediyordu ama diğer yanım dayımın başarılı olmasını istemiyordu. O, babamı öldürmüştü ve bundan sıyrıldığını sanıyordu. Gözlerim Abdullah'a kaydı.

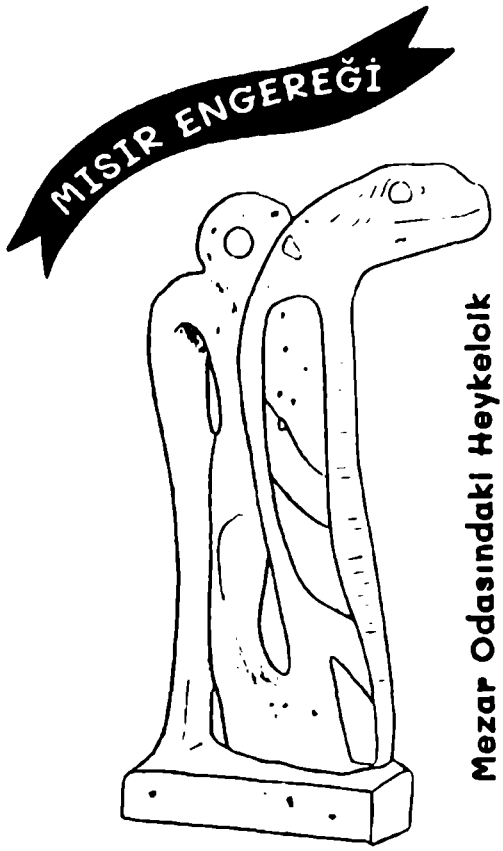
Ve şimdi de kayınbiraderine ihanet edecekti.

Önce nefes aldım, sonra yavaşça dizime dayadığım çantamın içine uzandım. Kimse bana bakmıyordu. Mendili çıkarıp kucağıma bıraktım. Ardından göz hizasında duran bir grup esere doğru yaklaştım. Hazine odasına girdikleri sırada, kısık sesleri duyuluyordu.

Nefes verdim ve kare şeklindeki kumaşı Anubis heykelinin üzerine örttüm. Hafif bir patlama sesi duyuldu ve mendil yere düştü. Heykel küçülerek minik bir tılsım boyuna gelmişti. Tekrar omzumun üzerinden baktım. Hâlâ diğer odadaydılar.

Birbiri ardına üç heykeli daha küçülttüm. Hepsini dikkatlice çantama koyarken, yanaklarımdan aşağıya ter süzülüyordu. Kendimle savaşıyordum, sanat eserlerini ait oldukları yerden taşıma zorunluluğundan nefret ediyordum ama dayımın bundan çok daha kötüsünü yapacağını biliyordum. En azından bu nesneler onun elinden kurtulacaktı ve annem çabalarımla gurur duyacaktı. Bakışlarım odanın her köşesinde ve zemininde bulunan yüzlerce ışıltılı eser üzerinde gezindikten sonra gözlerim avuç içi büyüklüğünde, mavi renk bir engerek heykelciğine takıldı. Karmaşık oymaya yakından baktım ve eşsiz masmavi tonun, eski Mısır fayansı olduğunu hemen anladım.

Zehirli engereği incelerken aklıma Shakespeare geldi. "*Gel, ölümlü sefil / Çöz, keskin dişlerinle bu hayatın içsel düğümünü hemen: zavallı zehirli aptal / Öfkelen ve öldür,*" diye mırıldandım. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Efsaneye ve Roma tarihçilerine göre, Kleopatra bir yılan ısırığı ile ölmüştü. Bu tür bir heykelciğin onun mezar odasına konmuş olması uygun görünüyordu. Hızla heykelciği eskiz defterime çizdim.

Bitirdiğimde defteri kapattım. Dikkatimi yeniden heykelciğe çevirdim ve ölçülü bir özenle işaret parmağımı hafifçe başının üzerinden gezdirdim. Sihir etrafımda nabız gibi attı ve hemen elimi geri çektim.

Çok geç. Anı kendiliğinden ortaya çıktı. Kleoptra'nın sihrinin dokunduğu başka bir nesne bulduğumu biliyordum. Kambur bir şekilde duruyordu, gözyaşları yanaklarından aşağıya akarken, dehşet içinde, acı içinde ağlıyordu.

Çaresizlik içinde.

Biri ölmüş gibi hıçkırıyordu.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Antonius'un öldüğünü öğrendiği âna mı tanıklık ediyordum? Kleopatra yere yığılmış, göğsünü dövüyordu.

Kederinin ağırlığından ezildim. Nefesim kesildi, bundan kurtulmaya çalıştım. Bir saniye kadar sonra kendime geldim. Giriş odasının sessizliği, kucağımdaki eskiz defterimin ağırlığı... Parmaklarım lekeliydi. Nefesim ciğerimi yırtarcasına dışarı çıktı.

Gerçekten hiç düşünmeden, mendili yılanın üstüne bırakıverdim. Ondan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum. Onun acısını tekrar hissetmek istemiyordum. Bağırsaklara saplanan bir bıçağın acısı gibiydi.

"Çalışmalar nasıl gidiyor?"

Yüksek bir nefes sesi duydum ve elim kendiliğinden kalbime gitti. Yukarı baktığımda, Whit'in tepemde dikildiğini gördüm. Elindeki küçük bir tahta sandıkta bir tomar parşömen vardı. Bakışları kucağımdaki eskiz defterime kaydı; mendil, bükülmüş dizlerimiz önünde, yere serilmişti.

"Sana birine gizlice yaklaşmanın çok kaba bir davranış olduğunu söyleyen olmadı mı?"

Bana şaşkınlıkla baktı. "Orduda bu teşvik edilirdi."

"Savaşta mıyız? Hiç haberim yoktu."

"Britanya herkesle savaş hâlinde." Tam uzaklaşıyordu ki durakladı. "Güzel mendil."

Acıyla yutkundum. "Gracias."

Whit uzaklaşarak diğer odada dayımın ve Abdullah'ın yanına gitti. Nabzım boğazımda atıyordu. Şüphelenmiş miydi? Mendilin anneme ait olduğunu hatırlamış olabilir miydi? Zihnimi şüphe düşüncelerinden arındırmak için başımı iki yana salladım. Mendili tanısaydı, iltifat etmezdi. Yavaşça nefes verdim. Küçülmüş engerek heykelciğinin üzerinden dikkatlice çektiğim mendili çantama koydum. Sonra bakışlarımı giriş odasındaki yüzlerce nesnenin üzerinde gezdirdim.

Yapacak çok işim vardı.

O gece, anneme yirmi dokuz paha biçilmez heykelcik verdim. Her birini alıp dikkatlice başka bir eşarba sardı, sonrasında eserleri büyük deri çantasına koydu.

Kuru dudaklarımı yaladım. "Daha yüzlercesi var. Bu daha ilk adım."

"Her küçük parça faydalı, Inez," diye mırıldandı. "Doğru olanı yapıyoruz." Dudaklarını büktü. "Yanlışmış gibi gelse bile. Tarihî

eserleri oldukları yerde bırakmayı tercih ederim. Senden yapmanı istediğim şeyden nefret ediyorum."

"Ben de," dedim, göğsümde umut çırpınırken. Belki fikrini değiştirirdi. Dayımın bunu yapmasını engellemenin başka bir yolu olmalıydı...

"Unutma, kurtarabileceğim her şeyi kurtarmak için sadece Navidad'a kadar vaktin var. Parşömen rulolarını küçültebildin mi?"

Başımı iki yana salladım. Sonra annem yanağımı öptü, geldiği yoldan geri dönerek tapınağın bir yerlerine giden dar bir patikaya girdi.

Sözlerinin bana teselli vermesi gerekliydi. Benim kadar o da mezarı o da rahatsız etmek istemiyordu. Aynı şeyleri hissettiğimizi, aynı tarafta olduğumuzu bilmenin bir yardımı olmalıydı. Ama onun karanlığın içinde kaybolmasını izlerken, işleri daha da kötüleştirdiğime dair rahatsız edici hisse engel olamadım.

Hepimiz için kötüleştirdiğime.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Aradan iki hafta geçti ve biz hâlâ mezarı açmamıştık. Karargâhta yine bir konuşma yaptıktan sonra, Abdullah ve Tío Ricardo, mührü kırmadan önce her şeyi kaydetmeye ve çizmeye karar verdiler. Kazı ekibi Trajan Köşkü'nün altında çalışmaya devam ediyor, yavaş ama emin adımlarla İsis Tapınağı'nın altına doğru ilerliyorlardı. Ayaklarımızın altında gerçek bir labirent vardı ve Whit de çoğu zaman orada, her oda girişini patlatmaya yardım ediyordu. Elinde barut dolu bir çanta olmadığında, giriş odasında yanımda dururken, çizimlerim için kullandığım defterden pek de farklı olmayan, kalın deri ciltli defterine eserleri bir bir titizlikle kaydediyordu. Eserlerle Abdullah ve dayım kadar ilgileniyor gibiydi ve sürekli olarak belirli bir şey arıyormuşçasına odaya bakıyordu. Bulduysa bile, ne bulmayı umduğunu bana söylemedi.

Isadora bile sıkıcı işe dâhil olmuştu ama tekdüzelikten hiç şikâyet etmiyordu. Bazen benden önce orada oluyor, bir defterin üzerine eğilip kendi bölümündeki her bir eseri titizlikle not ediyordu.

Günler uzundu. Whit benimle birlikte çalışıyordu ama giriş odasından çıktığı anda mendili çıkarıp parıldayan ve altından yapılmış her şeyi küçültüyordum.

Bu, günümün en kötü kısmıydı.

Fakat Ricardo'nun odalardan her geçişinde, her şeye takdirle bakışında suçluluk duygum azalıyordu. Eline değerli taşlarla bezenmiş birkaç mücevheri aldığında, acaba fiyat mı biçiyor diye düşündüğümden midem kasıldı. Neyse ki Abdullah onu yakaladı ve aptallığı yüzünden ona bağırdı.

Yemek vakitleri canlı sohbetlerle doluydu, Abdullah bizi çocukları ve torunlarıyla ilgili hikâyelerle eğlendiriyordu. Sonrasında annemle nehir kıyısında, uzun papirüs bitkilerinin ardına saklanıp buluştuk. İki hafta boyunca yaklaşık iki yüz eseri küçültmeyi başarmıştım. Deftere kaydedilmemiş olan, odadaki yerleşimleri ya da boyutları nedeniyle kolayca gözden kaçabilecek eşyaları seçmeye çalışmıştım.

Buna karşın yine de endişeliydim ve huzursuzluğumu Mamá'dan saklayamadım. Kendimden nefret ederek ona günün ganimetlerini verdiğim sırada elimi tuttu.

"Ne oldu?" diye sordu.

Beni ne kadar kolay okuyabildiğini unutmuşum.

"Keşle daha iyi bir yol olsaydı," diye mırıldandım. "Tío Ricardo tüm eserlerin kayıtlarını denetliyor. Onları çalmayı planlıyorsa neden hepsinin kaydını tutuyor?"

"Inez, bunu dikkatlice düşün," dedi. "Not edilen her şeyin üstü çizilebilir, yeniden yazılabilir veya o sayfa yırtılabilir. Günün sonunda kayıtları kim tutuyor? Dayın, değil mi?"

Genellikle Whit'in veya Isadora'nın elinde olan deri defteri düşündüm. Ama günün bitiminde defter Abdullah'a değil, dayıma gidiyordu. Ertesi sabah dayım defteri görevi için Whit'e götürene dek de defter onda kalıyordu. Dayım kayıtlarla kolayca oynayabilirdi ama Whit böyle bir şeyi fark etmez miydi? Isadora da alışılmadık değişiklikleri fark etmeyecek kadar dikkatsiz değildi.

Ama... kelimenin tam anlamıyla yüzlerce kireç taşından heykel, tekne ve mücevher vardı. Birkaçı silinse veya üzeri çizilse, ben fark etmezdim.

Mamá iyi bir noktaya değinmişti.

"Arkadaşım yarın burada olacak, Inez," diye fısıldadı annem elimi sıkıp. "Gitmeye hazır mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Eşyalarımı bu gece toplayacağım."

Ertesi sabah, sahip olduğum her şey bir kez daha çantamın içindeydi. Dar odamda etrafa baktım, yıpranmış halıyı, komodin olarak kullandığım boş sandığı, ince yatak örtümü topladım. Bu

adada ekiple birlikte çalışarak -onlardan biri olmasam bile- neredeyse bir ay geçirmiştim. Herkesin adını biliyordum.

Her gün, dayımın onlara ihanet edeceği düşüncesi beni mahvediyordu. Onları uyarmak istiyordum ama annemin mantıklı bir şekilde belirttiği gibi, kime güvenebileceğimizi bilmiyorduk. Ekibin bir kısmı dayımla aynı suçlular için çalışıyor olabilirdi. Mezar soygunculuğu Mısır'da yüzyıllardır süregelen bir meslekti.

Yer altında geçirdiğim uzun saatlerin hikâyesini taşıyan keten eteğimi ve ceketimi -temiz olsalar da- giyip odamdan çıktım. Kampa yaklaştım, soğukla savaşmak için kollarımı ovuşturdum. Whit teneke kupasını kaldırarak beni selamladı. Ateşin üzerinden kahvesinin kokusunu alabiliyordum. Dayımın dikkatli bakışlarının farkında bir şekilde boş bir matın üzerine oturdum.

Kareem'den gelen çay dolu kupayı minnettarlıkla kabul ettim. Zihnim Filai'deki son günüm dışında herhangi bir şeye odaklanmayı reddediyordu.

Uzun zamandır içimde tuttuğum duygular yüzeye çıkmakla tehdit ediyorlardı beni. Sulanan gözlerimi saklamaya dikkat ederek bakışlarımı indirdim. Çürümüş dayımı geride bırakacağım için rahatlamıştım. Burnunun dibinden kapabildiğim eserler nedeniyle de rahat hissediyordum. Mösyö Maspero, Kahire'deki yeni müzede onlara bir yuva sağlayacaktı. Sonra da Filai'ye tarihî eserlerden sorumlu memurları göndererek dayımın planlarını daha da bozacaktı.

Fakat içimdeki küçük ve daha sessiz bir parça, Whit'ten ayrılma fikrine isyan ediyordu.

Yüzüncü kez, onun evleneceğini hatırlattım kendime. En akıllıca ve en az acı verici yol, devam etmekti. Ulaşılamaz birinin hasretini çekmekten iyi bir şey çıkmazdı.

Isadora yanıma oturup dizlerinin üzerine çöktü ve sıcak çayla dolu bir kupayı zarifçe tuttu. Tek bir damlasını bile dökmedi.

"Çadırda uyuyan birine göre oldukça dinlenmiş görünüyorsun."

"Çok fazla pratik yaptım." Gamzeli yanaklarıyla bana gülümsedi. "Biliyor musun, kurnazsın. Ne çok sır."

"Öyle mi?"

"Onun adını hiç anmıyorsun."

Sohbetimiz tıkanmış gibiydi. Yanaklarımdaki ihanet dolu kızarıklığa rağmen yüzümü ifadesiz tutmaya özen gösterdim. "Kimin?"

Bal rengi kaşlarını kaldırdı. "Bay Hayes'in, elbette."

Bir an duraksadıktan sonra, "Sohbetlerde pek konusu geçmediği içindir," dedim.

"Öyle olduğunu sanmıyorum."

Bacaklarımı onun hacimli eteğine iyice yaklaştırıp ona doğru kaydım. Kayıtsızca kupasından bir yudum alırken, soluk gözlerinde bir kahkaha gizliydi. Bu konuyla eğlenmesi beni rahatsız etti. Duygularımın bu kadar belirgin olduğunu düşünmek hoşuma gitmiyordu, özellikle de duygularım nedeniyle zaten sinirlendiğim için. "Sence ne peki?"

"Sana bakışını gördün mü? Çok... Çok sahiplenici."

"Evleniyor o," dedim düz bir sesle. "Bakışlarından bir anlam çıkarılamaz."

"Ne yazık," dedi. "Tüm erkekler sıkıcıyken, o hiç de sıkıcı biri değil."

Bakışlarımı kasıtlı olarak onun derli toplu görünümüne kaydırırken, "Sen de göründüğünden daha fazlasının, Isadora," dedim. Bu düzenli görünümünün altında bir yerlerde bir silah sakladığını biliyordum.

"Sen de öyle," dedi.

Filai'nin uzak tarafına yanaşmış bir teknenin olduğu yönden bir kargaşanın sesleri geliyordu.

"Dios, şimdi ne olacak?" diye hırladı Tío Ricardo, beni dalgınlığımdan çekip çıkararak.

Whit karşıma oturmuş, defterindeki kayıtlara bakıyordu. Dayımın ani çıkışı üzerine başını kaldırdı ve gözlerime baktı, ağzında küçük bir sırıtış vardı.

Dayımın o anda dik dik baktığı yöne baktığımda, kum setine doğru kürek çeken bir grup insan gördüm. Adamlardan biri belli belirsiz tanıdık geliyordu. Dayım, nehirde toplanan turistler

nedeniyle düzenli olarak umutsuzluğa kapılıyordu. Filai Adası, Teb'de bulunan diğer turistik yerlerden daha ücra olsa da, başlıca turist merkezlerindendi. *Nil'in Mücevheri* olarak adlandırılması sebepsiz değildi.

"Bir grup kadın gezgin." Bay Fincastle bir eliyle gözlerini güneşin parıltısından korurken, diğer elini tabancasının üzerine koymuştu. "Ve birkaç beyefendi. Kesinlikle Amerikalılar."

"Kesinlikle hiç de hoş gelmediler," diye mırıldandı dayım.

Kulaklarım dikleşti. Acaba aralarından biri annemin müttefiki olabilir miydi?

Turistler hoş gelmediklerinin farkında değildiler ve neşeyle yanımıza yaklaşırken kendi aralarında yüksek sesle bir şeyler konuşuyorlardı. Tío Ricardo, Whit'e yalvaran bir bakış attı. Whit kocaman sırıtarak günlüğünü kapattı ve ayağa fırladı. Turistler kamp alanımıza varmadan önce Whit onların yanına ulaştı.

Whit cazibesini sergileyince, gruptaki birkaç genç hanım keyiften parladı. Başımı kederle iki yana salladım. Herkese karşı taktığı Bay Hayes maskesi tamamen ortadaydı. Tekrar baktığımda, Whit'in beni izlediğini gördüm. Bakışlarım özellikle güzel hanımlardan birine kaydı ve kaşlarımı kaldırdım. Umursamazca omzunu kaldırdı, ben de sadece kalbimi parçalayan acıyı gizlemek amacıyla güldüm. Whit hâlâ orduda geçirdiği yıllardan bahsetmemişti, ailesi hakkında da pek bir şey söylemiyordu ama aramızda sorunsuz bir arkadaşlık vardı. Boş zamanlarda bana eşlik etmeyi istiyordu. Saat geç olduğunda ve belirli bir resmi çizmeyi bitiremediğimde bana akşam yemeğimi getireceğine güvenebilirdim, ben de sabahları onun kahvesinin daima sıcak olmasını sağlıyordum. Büyük şeyler değildi belki ama en azından aramızda *gerçek* hissettiren birkaç küçük şey vardı.

Ayağa kalktım, keten eteğimdeki kumu silkeledim ve öğle yemeğinden sonraki rutinimle, tapınağa doğru yürüdüm. Yanından geçerken, Tío Ricardo başını bana doğru kaldırdı.

"Inez, işin bitiyor mu?"

Ses tonumu hoş tutmak için mücadele ettim. Bunu yapmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Sırrımı keşfetmesinden korkarak

yaşıyordum. Onun yanındayken kederimi, öfkemi güçlükle kontrol ediyordum. "Giriş odasının çizimleri ve resimleri tamamlandı, hazine odasının da detaylı taslağını bitirdim, temel boyamaları da yaptım. Şimdi ayrıntıları ekleyeceğim."

"Güzel," dedi.

"Ricardo!" diye seslendi Whit.

Dayım bakışlarını çay fincanına indirip homurdandı. Bıkkın bir iç çekişle ayağa kalkıp turist grubuna doğru yürüdü. Ona hayranlıkla bakıyorlardı. Tam olması gereken gibi bir arkeolog: gür saçları dağılmış, işine uygun bir pantolon ve diz boyunda yıpranmış çizmeler, çizgili bir yüz, bronzlaşmış ve sıcak güneşten yıpranmış bir ten. Antik anıtlarla çevrili, oldukça dikkat çekici bir resimdir bu; birden fazla kadının kendini neden yelpazelemeye başladığını anladım.

Tam tapınağa doğru yoluma devam edecektim ama dayım aniden gruptan uzaklaşıp belirgin derecede asık yüzlü bir hâlde bize doğru yürüdü. Geçici oturak olarak kullandığı bir kaya parçasının üzerine attı kendini. Bronzlaşmış yumruğunda iki mektup vardı.

Merak yüzünden olduğum yerde kaldım. "Nedir bu?"

Abdullah sırıttı. "Bir davet mi?"

Tío Ricardo cevabını gözle görülür şekilde tartarken, saniyeler geçtikçe kaşları daha da belirginleşti. Biri onun oymasını yapacak olsaydı, oymanın yüzündeki ifade kesinlikle bu olurdu. En doğal hâliyle dayım.

"Ukala olmana çok üzülüyorum," diye homurdandı dayım.

Bir kayanın üzerine oturdum. "Davetiye kimden?"

"Her yıl Shepheard's'ta düzenlenen yılbaşı balosu," dedi Abdullah neşeyle. "Dayın hiç gitmez."

"Neden gitmek istemiyorsun?" diyerek araya girdim.

Dayım ürperdi. "Çünkü Inez, yapılacak onca iş varken baloya gitmek, buradan uzaklaşmak anlamına gelir. Bulgularımızı asla duyurmayacağım ve ekibimizin çoğunluğuna güvensem de, keşfimizin uzun süre fark edilmeyeceğine inanmanın saflık olduğunu biliyorum. Kendilerine arkeolog diyen beceriksiz adamlar Filai'ye

gelmeden, bulduğumuz her şeyi uygun ve tarafsız bir nesnellikle kayıt altına almamız şart. Aptal herifler, hem de hepsi."

Beni neredeyse ikna edecekti. Ama Papá'dan bahsederken yüzünde oluşan sert çizgileri hatırladım, annemin de babamın de çölde kaybolup öldüklerine inanmamı sağlayışını hatırladım.

Dayım sahnede olmalıydı. Bir servet kazanacaktı.

Abdullah sohbete girerek, "Balo sırasında kimse gelip buraya bakmaz," dedi, yumuşak bir sesle. "Ayrıca unutma, ben burada kalıp düzeni sağlarım, sonuçta davet edilmedim."

"Dediğim gibi, hepsi aptal," dedi Tío Ricardo. "Çoğu, taşınabilen her şeyi çalan, yok yere yüceltilmiş hazine avcıları. Ve her şeyi derken, gerçekten her şeyi kastediyorum: tabutlar, mumyalar, dikilitaşlar, sfenksler. Kelimenin tam anlamıyla binlerce eser. Uygun kayıt tutmayı önemseyen, bilginin gerekliliğini ve Mısır'ın geçmişini korumayı anlayan çok az kişi var."

"Ama Mısırlı oldukları için, benim gibi onlar da sıklıkla dışlanıyorlar," dedi Abdullah, sessiz bir öfkeyle. "Kazı alanlarından menedilmediğim sürece, kazıp çıkardığımız hiçbir şey Tarihî Eserler Dairesi ile paylaşılmayacak."

Abdullah adına üzüldüm. Dayımın ihaneti onu paramparça edecekti.

"Ricardo." Abdullah elini uzattı. "Lütfen ver, bakayım." Dayım tek kelime etmeden elindeki ikinci mektubu Abdullah'a uzattı. Abdullah mektubu iki kez okuduktan sonra, "Anlamıyorum," dedi. "Maspero ruhsatını mı iptal etmiş? Ama neden?"

Öfke dayımın yüzüne kazındı. "Herhâlde Sir Evelyn denen piçin bu işle bir ilgisi var."

"O partiye gitmelisin," dedi Abdullah. "Ve durumu düzeltmelisin. Neyin tehlikede olduğunu biliyorsun."

"Zazi, Kahire sosyetesinden nefret ederdi," diye itiraz etti Ricardo.

"Evet, öyle," diye kabul etti Abdullah.

"Ama benimle gelirdi."

Abdullah başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Benim gelmem işleri daha da kötüleştirir. Bunu biliyorsun."

"Ama..."

"Kız kardeşimi tanıyorum, o da sana gitmeni söylerdi."

Ricardo homurdandı. "Üzerini kapatsak..."

"Tecrübeli bir arkeoloğu kandırmaya yetmeyecektir." Abdullah öne eğildi, kaşlarını çattı. "Zazi'nin ne isteyeceğini düşün, Ricardo."

Dayım kayınbiraderine isyankârca baktı. Ama Abdullah'ın sessiz kararlılığı karşısında yumuşadı. "Tamam, gideceğim. Navidad'ın ertesi günü."

Bir şekilde, Noel'in hızla yaklaştığını tamamen unutmuştum. Hiçbir zaman ailecek bir kutlama yapmamıştık. Ebeveynlerim her yıl Noel'de Mısır'daydı, bu yüzden hediye alışverişini onlar döndüklerinde yapardık. Geçen yılki hediyeleşmemiz, babamla olan son hediyeleşmemdi. Keşke bilseydim. İçime kapanırdım, yüzüm düşerdi... Aralık ayı bizde yaz mevsimine denk geldiği için Buenos Aires'teki herkes Noel'i yazın kutlarken, bana kışın bir teselli tatili verildiği için kızgındım.

Papá satranç oynamak istediğinde, *hayır* demiştim.

Malzemelerimi toplayıp sonunda işe geri dönmeye hazırlanarak ayağa kalktım. Whit çekici turistlerle sohbet etmeye devam ederken, bakışlarımın onun durduğu yere kaymasını dikkatlice engelledim.

"Inez," dedi Tío Ricardo. Duraksayıp bir kaşımı kaldırdım. Dayım dikkatini kupasına vermişti, parmakları kulpu sıkıca kavramıştı. "Yarın, ilk ışıkla birlikte mührü kıracağız."

Beni de işin içinde dâhil etmesi vücudumda bir titremeye sebep olmamış gibi yüzümü tamamen ifadesiz tutmayı bir şekilde başardım. Dayım merakla bana bakarken, ben onun dikkatli bakışları altında kıpırdandım. Kaşlarının arasında keskin bir çizgi belirdi. Kazı ekibine katılmak için onu ne kadar zor ikna ettiğimi ve bunun için ne kadar uzun süre uğraştığımı düşününce, tepkisizliğimin onu şaşırttığını fark ettim.

Gerçeği gizlemeye çalışarak zorla gülümsedim.

Onlar mezarı açtıklarında ben çoktan gitmiş olacaktım.

Whit beni saatler sonra, kamburlaşmış hâlde, inci ve turkuazla işlenmiş bir mücevher kutusunun ayrıntılarını özenle çizerken buldu. Arkamda durup çalışmamı izlemeye başladı.

"Çok büyük yapmışsın," dedi.

Dönüp ona dik dik baktım. "Hayır, yapmadım."

"Neden suratın asık?"

"Asık değil aslında," dedim, sesimdeki kaçamak ifadeden nefret ederek. "Neden yeni arkadaşlarınla değilsin?"

"Gittiler ne yazık ki," dedi. "Ama sana vermem için bir mektup verdiler bana. Bir beyefendi mektubu getirdi. Senin nereye gitdiğini söylemediğim için bana oldukça sinirlenmiş görünüyordu."

Kaşlarım kalktı. "Burada tanıdığım hiçbir beyefendi yok."

Whit bana ters ters baktı. "Kahire'ye döndüğünde, seninle o yemeği hâlâ yemek istediğini iletmemi söyledi."

Geçmişe dönüp bir düşündüm, sonra gözlerimi kocaman açtım. "Bay Burton olmalıydı, Shepheard's'ta kalıyordu."

"Hımm... Onunla nasıl tanıştın?"

Onu dikkatle süzdüm. "Bana yemek salonuna kadar eşlik etmişti."

"Demek eşlik etti," dedi. "Ne kadar da nazik."

"Bu seni rahatsız mı etti?"

Omuz silkti. "Hayır, Olivera. Neden etsin ki?"

Sözleri kulağa kayıtsızmış gibi gelebilirdi ama ağzının köşelerinde hafif bir gerginlik hissettim. Ağzım açık kaldı. "Kıskandın."

Bir kahkaha patlattı. "Kesinlikle öyle bir şey yok."

"Davranışına şaşırdığımı itiraf etmeliyim," dedim. "Yoksa gözlerini benden alamamanı fark etmeyeceğimi mi sandın?"

"Dayın benden sana göz kulak olmamı istedi," diye çıkıştı Whit. "Sana bakıyorsam, sadece başını belaya sokmadığından emin olmak için."

Hafifçe gücenmiş bir şekilde, "Nasıl davranmam gerektiğini biliyorum," dedim.

"Hıı," diye mırıldandı kendi kendine.

Birbirimize birkaç dakika baktık, siniri dalgalar hâlinde üzerinden akıp gitti. Kaşlarımı kaldırıp onun açıklama yapmasını

bekledim. Ama o uzun ve dayanılmaz bir süre boyunca inatla sessiz kaldı. Sonra çok daha sakin bir sesle, "Mektubunu istiyor musun istemiyor musun?" diye sordu.

Elimi uzattım.

Mısır'da beni nerede bulabileceğini bilen sadece iki kişi vardı ve veda etmeden ayrılmam konusunda ne hissettiklerini tahmin edebiliyordum. Arjantin'den ayrılırken bir not bırakmıştım ama halamın bu konuda ne düşüneceğini hayal edebiliyordum. Suçluluk duygusu beni ürkütmekle birlikte, halamı kandırdığım için kendimi kötü hissetmesem de kuzenimi bıraktığım için pişmandım. Ama Elvira'ya planlarımı söyleseydim, o da gelmek isterdi. Gelseydi, halam onu geri döndürmek için her şeyi yapardı. Bu riske giremezdim. "Ver öyleyse."

Whit cebinden iki zarf çıkardı. İkisine de şöyle bir baktıktan sonra benimkini bana uzattı, diğerini de hafifçe kaşlarını çatarak tekrar cebine koydu. Halamın düzgün ve ciddi el yazısı bana bakıyordu. İlk mektubunu hiç okumamıştım ve açıkçası nereye koyduğumu da bilmiyordum. Haftalardır, yani Kahire'den ayrıldığımızdan beri mektubu görmemiştim. Titreyerek zarfı eskiz defterimin sayfalarının arasında koydum.

Whit kaşlarını kaldırdı. "Kimden?"

"Bay Burton beni nerede bulacağını nasıl bilmiş?"

"Shepheard's'taki çalışanlar Ricardo ile birlikte olduğunu varsaymış olmalı. Kimden?"

"Daha sonra okurum."

"Onu sormadım.

"Seni ilgilendirmez, Whit."

"Ya önemliyse?" diye üsteledi.

"İnan bana, değil." Gözlerimi kısıp ona baktım. "Kişisel meseleler hakkında konuşmadığımızı sanıyordum."

Gözlerini devirip yanıma oturdu ve uzun bacaklarını vücuduna yakın bir şekilde kıvırarak hiçbir şeyi devirmemeye çalıştı. "Seni üzmediği sürece konuşmayız."

"Üzülmedim."

"Senin ne zaman üzüldüğünü anlayabiliyorum, Olivera," dedi Whit. "Her şey, yüzünden okunuyor."

"O zaman yüzüme bakmayı kes," dedim imalı bir şekilde. Whit ağzını açtı, sonra kapattı. "Ne diyecektin?"

"Kesinlikle faydalı olacak bir şey değil," diye mırıldandı.

"Bana seninkini kimin gönderdiğini söylersen, ben de sana benimkinin kimden olduğunu söylerim," dedim. "Meraklı."

Gözleri cebine kaydı. "Babamdan."

"Ah." Ailesinden nadiren bahsederdi. *Keşke üstelemeseydim,* diye düşündüm ama sorularıyla beni rahatsız etmişti. Whit başka bir şey söylemeyince, boğazımı temizleyip, "Benimki halamdan. Çok öfkeli olmalı," dedim.

Whit dudaklarını birbirine bastırdı. "Muhtemelen eve dönmeni istiyordur."

"Bahse girerim senin ailen de aynısını istiyordur."

Gerginliği, kaynayan suyun üzerindeki buhar gibi yükselirken, elleri gevşedi.

Sessizce oturduk ve başka bir şey söylemeyeceğini anlayınca çalışmama devam ettim.

"Yarın mezarı açıyoruz," dedi aniden. "Dayın söyledi mi sana?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımla onayladım.

"Neden heyecanlı değilsin peki hâlâ?"

Heyecanlı olmalıydım. Tapınaklarla dolu geniş çölü ve altın kumlarının altında saklı milyonlarca sırrıyla beni baştan çıkaran Mısır'da geçirdiğim zaman, kızgınlığımı yumuşatmıştı. Buradaki insanlar sıcakkanlı, nazik ve inanılmaz derecede misafirperverdi. Ekibin bir parçası olmuştum ve hepimizin aynı hedef için çalışıyor olması hissi baş döndürücüydü, hem de hiç beklemediğim kadar. Kleopatra'nın mezarını açtıkları sırada orada olmak istiyordum.

Ama imkânsızdı çünkü orada olamayacaktım. Boğazımı temizleyip ses tonumu kayıtsız tutmaya çalıştım. Bu ânın muhtemelen Bay Whitford Hayes ile baş başa kalacağım son an olduğu geldi aklıma, Bakışlarımız buluştuğunda, sorusuna cevap vermeyeceğimi biliyordum çünkü bir yalan daha söylemek istemiyordum.

Gizlilikten, etrafta sinsice dolaşmaktan ve omuzlarıma binen ağır yükten bıkmıştım.

Gerçekle -midemin kaldırabildiği kadar- yüzleşmek istiyordum ve bunu hemen yapmak istiyordum.

İşte o zaman bitebilirdi.

Başlamadan biterdi.

"Whit, sana bir şey söyleyeceğim ve karşılığında hiçbir şey söylememeni istiyorum. Ne düşündüğünü veya ne söyleyeceğini bilmek istemiyorum. Sana gerçek bir şey söylemek istiyorum sadece. Olur mu?"

Gözlerini kıstı. "Hoşuma gitmeyecek bir şey, değil mi?"

"Muhtemelen hoşlanmayacaksın," diye itiraf ettim.

"O zaman söyleme."

"Söylemezsem pişman olurum."

Whit'in ağzı düzleşti, omuzları ölümcül bir darbeye hazırlanıyormuş gibi gerildi.

Derin bir nefes aldım ve kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. Gözlerinde korkutucu ve soğuk bir ifade vardı. Titredim.

"Ben sana çekiliyorum, Whit. Beklediğimden daha fazla." *Bir arkadaştan daha fazlası*, ama kelimeleri yuttum. Hâlâ var olan gururum beni acımasızca yönetiyordu. "Bizim için yarın yok, bugünümüz bile yok. Ama hissettiklerimi bilmeni istedim. Aynı şekilde hissetmesen bile."

Tek kelime etmeden bana baktı. Ben ayağa kalkınca da eşyalarımı toplarken de sessiz kaldı. Bacaklarım titreyerek uzaklaştığım sırada, sonunda konuştu.

"Inez," diye fısıldadı kısık bir sesle, "karşılıklı."

Duraksadım, omuzlarım sertleşti, kendimi onun kollarına atmak istiyordum. İkimizin de istediği şeye teslim olmak istiyordum. Ama imkânsızdı. O evlenecekti. Çenemi sıkıp odadan çıktım, sonra merdivenlerden çıktım. Odama geri dönerken, tüm yol boyunca kalbim hızla çarpıyordu.

Birkaç saat içinde annemle birlikte, paha biçilmez yüzlerce eseri Kahire'ye, Tío Ricardo'nun pençelerinden kurtulup güvende olacakları yere götürecektim.

Rahatlamam gerekirdi. Ama ona hissettiklerimi söylerken nasıl bir hata yapmış olabileceğimi düşünmeden edemiyordum.

WHIT

Tanrı beni kahretsin.

Inez uzaklaşırken, meşaleden gelen ışık duvara titrek gölgeler düşürüyordu, tatlı kokusu da onu takip ediyor ve beni yavaş yavaş deli ediyordu. Omuzları dikti, dünyanın ağırlığı vardı üzerinde. Konuşmasaydı, daha kolay olurdu. Benim söylediğim de aptallıktı. Gerçeğin itirafı, yalandan daha iyi değildi. Titreyen ellerimle babamın mektubunu çıkarıp her satırı tek tek okurken, yüreğim boğazımda atıyordu.

Whitford,

Aynı şeyi tekrar tekrar yazmaktan yoruldum. Annen artık sabrının sonunda. Daha ne kadar dayanabilir, bilmiyorum. Bu gelmeden önceki son mektubum.

Sana yemin ederim ki, ziyaretim için bana teşekkür etmeyeceksin.

Eve gel.

— A.

İçimde, beni bir bütün olarak yutmakla tehdit eden kocaman bir çukur açıldı. Haftalarca aradığım hâlde parşömeni bulamamıştım. Çaresiz, boş bir dilekti. Hiçbir şey beni burada daha fazla tutamazdı. Ayağa kalktım, üzerime sakin bir çekingenlik çöktü. Sönmekte olan meşaleye doğru yürüdüm.

Ve mektubu ateşe verdim.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Ayın yansıması suyun üzerinde dalgalanırken, Nil'in şarkısı etrafımda dönüyordu. Kurbağalar vıraklıyor, kuşlar cıvıldıyor ve arada sırada aniden gelen bir sıçrama, durgun geceyi bölüyordu. Kıyıda duruyordum, titreyen göğsümün üzerinde kollarımı sıkıca kavuşturmuştum, büyük çantam ise ayaklarımın dibindeydi. Soğuk, keten kıyafetlerimin altına sızarken, omurgamdan aşağı bir ürperti kaydı.

Mamá'nın zayıf bedeni kıyının yukarı kısmında, karanlığın içinden belirdi. El salladı, ben de karşılık verdim. Elim tuhaf bir şekilde yanıma düştü. Daha uzun boylu biri vardı yanında. Üzerine rahat bir takım elbise giymiş, koyu saçları rüzgârda uçuşan bir adamdı. Nazik mavi gözleri ve çekingen bir gülümsemesi vardı.

"Inez, bu, sana bahsettiğim arkadaşım."

Adam elini uzattı. "Tanıştığıma memnun oldum. Annen bana senden bahsetti."

Elimi geri çektim. Aralarında samimi bir yakınlık vardı ve adamın rahat tavırları kürek kemiklerimin arasındaki gerginlik düğümünü gevşetti. Fakat zihnim sorulardan yanıyordu. Ne zaman tanışmışlardı? Planımıza ne zaman dâhil olmuştu bu adam? Annem ona neden güveniyordu? Adam, Kleopatra'yı, dayımı veya babamı biliyor muydu?

Ben sorularımı sormadan, Mamá çantamı işaret etti. Ben de Kahire'ye dönüş yolunda bolca vaktim olacağını bilerek dilimi tuttum. Şimdilik hızlı hareket etmemiz gerekiyordu.

"İçinde başka eser var mı?" diye sordu Mamá.

Arkadaşına hızlı bir bakış attıktan sonra başımla onayladım. Adam soruya şaşırmamış gibiydi. "Altı tane daha almayı başardım." Eğildim ve özenle topladığım eşyalarımı karıştırın, sonra gömleklerimden birine dikkatlice sardığım mücevherleri çıkardım. Paketi anneme verdim.

Adam, "Teknem hemen orada," dedi çenesiyle işaret ederek. İşaret ettiği yerdeki çalıların arasına saklanmış dar tekneyi gördüm. Çantamı aldım ve kalbim hızla çarparken peşlerinden yürüdüm.

İşte bu kadardı.

Noel sabahında, Tío Ricardo ve Whit ekibin geri kalanıyla birlikte beni Filai'de hiçbir yerde bulamayacaklardı. Bir peri masalına ait başka bir diyarın içinde kaybolmuşum gibi. Whit'e bir not bırakmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Söylemek istediğim her şeyi zaten söylemiştim. Nereye gittiğimi, kiminle gittiğimi ya da planlarımın ne olduğunu söyleyemezdim. Geride bir mesaj bırakmanın hiçbir anlamı yoktu.

Hayatımın bu bölümü yakında sora erecekti.

Tekneye ilk ulaşan Mamá'nın arkadaşı oldu ve annemin eşyalarını nazikçe alıp tekneye yerleştirdi. Mamá kaşlarını çatıp giysilerini okşadı. Çenesini eğerek arkasını döndü ve yerleri aramaya başladı.

"Bir şey mi kaybettin?" diye sordum.

"Evet, küçük ipek kesem. İçinde baş ağrısı ilacım var," dedi. "O olmadan asla seyahat edemem."

Hepimiz diz çöküp kayalık sahili aradık. Ben bir şey bulamadım ve aramayı bıraktım. Gergin bir şekilde kamp alanına doğru baktım. Her an dayımın çıkıp bize seslendiğini duymayı bekliyordum. Whit'in, hayal kırıklığının yüz hatlarına kazınmış hâlde bana doğru koştuğunu.

"Belki de kıyıda daha geride bir yerde düşürmüşümdür?" diye fısıldadı Mamá, birkaç adım arkamdan yürürken.

"Gidip bakayım," dedim. "Seninle teknenin yanında buluşuruz."

Mamá başıyla onayladıktan sonra arkasını döndü ve sessizce arkadaşının yanına doğru yürüdü. Kıyıya doğru koştum, yere çömelip aramaya başladım. Kalın dikenleri olan bitki kümeleri görüşümü engellese de, dikkatlice yolumu buldum. Sonunda, ay ışığında gümüş gibi parlayan küçük bir kese belirdi. Keseyi kaptığım gibi geldiğim yoldan aşağıya doğru yürüdüm. Bir kayaya basıp kaysam da dengemi korumayı başardım. Sahile ulaştığımda soluk soluğa kalmıştım. Annemi aradım ama... bulamadım.

Etraf ürkütücü derecede sessizdi.

En son Mamá ve arkadaşını gördüğüm kumluk alana doğru yürüdüm ama ikisi de yoktu. Başta ne olup bittiğini anlayamadım. Kıyı bomboştu, orada bulunduklarının tek işareti ayak izleriydi. Panik, beni çevreleyen havada bir nabız gibi atıyordu. Dayım onları bulmuş muydu? Ya da Bay Fincastle? Ama öyle olsa, kesinlikle kargaşanın seslerini duyardım. Kıyı boyunda bir aşağı bir yukarı yürürken, korkum arttı. Nefesim ağzımdan yüksek sesli bir homurtu olarak çıkıyordu.

Farkındalık içime işledi.

Tekne gitmişti. Gerçekten gitmişti.

Nil'e baktım ve boğazımda bir yumru oluştu. Teknenin bulanık hatları görüş alanımdaydı ama tekne, şeklini seçebilmek için gözlerimi kısmamı gerektirecek kadar uzaklaşmıştı. Suyun üzerinde sessizce hareket ediyordu.

Annemi sadece nehrin bildiği bir yere taşıyordu.

O gece Noche Buena'ydı.

Noel arifesi yani. Ve annem beni bırakıp gitmişti.

Bir hata yaptıklarını, bir şekilde teknenin kontrolünü kaybettiklerini umarak Nil'in önünde ne kadar süre boyunca öylece dikildiğimi bilmiyorum. Bir timsahın onları kaçırdığına bile inanırdım o an.

Gerçeklerden başka her şeye inanırdım.

Gözlerimin arkasında bir ağrı, acı verici dalgalar hâlinde genişleyen bir baskı büyüdü. Gözlerim yanıyordu. Kumun üzerinde yığıldım, keskin taşlar etlerime battı. Neredeyse fark etmedim bile.

Son iki hafta geçiyordu zihnimden, birbiri ardına korkunç sahneler. Anlam veremiyordum. Beni neden burada bırakmıştı? Eserler konusunda ona yardım etmemi istememiş miydi?

Çok üşüyordum, çok korkmuştum ve suçluluk duygusuyla doluydum. Aptallık ettiğime dair rahatsız edici bir his duyularımı ele geçirmişti. Annemin ipek kesesine uzandım ve bir şeyler bulmayı umarak içini karıştırdım.

Parmaklarım küçük, katlanmış bir not buldu. Etraf, okuyamayacağım kadar karanlık olduğu için ayağa kalkıp kampa geri döndüm. Utanç, zehir içmişim gibi fiziksel bir ağrı yaratarak midemin derinliklerine doğru kıvrılıyordu. Kampa ulaştığımda, Whit'in uykusunun hafif olduğunu hatırlayıp olabildiğince sessizce yürümeye özen gösterdim.

Boşalttığım odama girince bir kibrit çakıp bir mum yaktım. Halı ve sandık arkamda bırakmayı tercih ettiğim tek eşyalardı. Titreyen parmaklarımla notu açtım.

Sevgili Inez,

Bu bir veda. Öldüğümü sanmaya devam etmen daha nazikçe olurdu, biliyorum ama Filai'ye geldiğini görünce, seni planlarıma dâhil etmem gerekti. Sana şiddetle Mısır'ı terk etmeni tavsiye ediyorum. Gördüklerini ve duyduklarını unutup hayatına devam et. Önünde koca bir yaşam var. Konsolosun oğluyla evlen, kendi aileni kur ve her şeye yeniden başla.

Beni aramaya çalışma. Bulukların hoşuna gitmeyecek, Inez.

Mamita

Ağzımdan bir haykırış çıkıverdi. Hıçkırıklarımı susturmaya çalışarak elimle ağzımı kapattım. İçimde şaşkınlık ve keder savaş veriyordu. Beni neden terk ettiğini, neden birlikte gideceğimize inanmamı sağladığını anlayamıyordum.

"Olivera?"

Gözyaşlarım hâlâ yüzümden aşağı akarken, donup kaldım. Whit hışırtılı perdenin diğer tarafında duruyordu, çıplak ayakları görünüyordu. Sessiz kalmaya çalışarak dudağımı ısırdım.

"Olivera, seni duyabiliyorum," dedi sessizce. "İyi misin?"

Sesimi sabit tutmaya çalıştım ama başaramadım. "Git buradan, Whit."

Perdeyi çekip içeri girdi, loş ışıkta gözlerini kırpıştırdı. Bakışları, halının üzerinde büzülmüş hâlde oturduğum yere kaydı. Dizlerinin üzerinde yanıma çöken Whit, bana doğru uzanıp beni yanına çekti. Bacaklarının güçlü hattı, benimkilere bastırıyordu.

"Inez," diye fısıldadı. "İstersen giderim ama iyi olup olmadığını bilmem gerek. Yaralandın mı?"

"Sanırım kalbim kırıldı," diye fısıldadım.

Kollarını bana doladı, başparmağı sırtımın alt kısmında daireler çiziyordu. Bu okşayışı göğsümdeki korkunç düğümü gevşeterek yavaşça çözdü. Nefes alıp verişlerim rahatlarken gözyaşlarım yavaşladı. Whit bana karşı hiç bu kadar nazik olmamıştı. Bu kadar sabırlı... Daha fazlası için baskı yapmadan sadece bekliyordu. Bu, daha önce hiç görmediğim ama var olduğunu bildiğim bir yönüydü. Nefesinde viski kokusu yoktu, bakışları berraktı. Haftalardır, yani matarasını nehirde kaybettiğinden beri içki içtiğini görmemiştim.

Aramızda, Whit'in itirafı asılıydı.

Karşılıklı.

En kadim sihir türü gibi bir enerji vücudumdan geçti hızla. Kendimi bu ânın içine bıraktım. Çünkü ağzımı açtığım anda her şeyin farklı olacağını biliyordum. Gerçek, her şeyi değiştirmenin bir yolunu bulurdu. Elimi göğsünün üzerinde yavaşça gezdirdim ve avucumun altında sabit kalp atışlarını hissettim.

Geri çekilmeden önce bir nefes daha alacaktım. Ama sonra, Whit işaret parmağıyla çenemi kaldırdı ve gözlerimiz yumuşak ışıkta buluştu. Mavi gözleri dudaklarıma kayınca titredim. Beni öpecekti ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapmayacaktım, üstelik aslında yapmam gerekse bile. Sonrasında benden nefret edecekti ama en azından mükemmel bir an, bir anı bırakmış olacaktı. Gözlerini kapatıp nefes verdi. Gözlerini tekrar açtığında, elleri beni nazikçe uzaklaştırdı, aramızda bir boşluk yarattı.

"Seni neyin üzdüğünü söyler misin?"

"Söylemek istiyorum," dedim. "Ama korkuyorum."

"Benden korkmana gerek yok," dedi. "Hiçbir zaman."

Whit beklerken, ifadesi açık ve saftı.

"Korkunç bir hata yaptım," dedim. "Senin ne kadarını bildiğini bilmiyorum, her şeyle ne kadar ilgin var bilmiyorum ama artık sır saklamaktan bıktım. Yalan söylemekten de." Kuruyan dudaklarımı yaladım, bakışlarımı kucağıma odakladım. "İki hafta önce, hani şu odamda birinin olduğunu duyduğun o gece, annemin hayatta olduğunu öğrendim."

Whit gerildi.

"Bana, Tío Ricardo'nun Mısır'daki tarihî eserlerin kaçakçılığını yaptığını söyledi. Tüccar Kapısı oluşumunda aktif rol oynadığını."

"Bu bir yalan," diye fısıldadı sertçe.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. O tereddüt edince, ben devam ettim. "Ona inandım," dedim çaresizce omuz silkerek. "Sonuçta o benim *annem*. Doğru değilse, neden böyle bir şey söylesin ki?"

Whit bakışlarını kaçırdı, çenesini sıkmıştı. "Sana başka ne söyledi?"

"Benden yardım istedi. Öldüğünü sandığım annem, ona yardım etmemi istedi." Dudaklarımı yaladım. "Ben de yardım ettim."

Whit'in ağzından sessizce çıkan kelimeler, korku ve önsezilerle doluydu. "Ne yaptın, Inez?"

Bakışlarıyla karşılaşmaktan korkarak gözlerimi sımsıkı yumdum. "Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Kleopatra'nın mezarından birçok eseri küçültüp ona verdim. Plan, tüm hepsini Kahire'ye götürüp Mısır Müzesi'ne emanet etmekti. Tarihî Eserler Dairesi'ni plana dâhil edecektik ve onların, dayımın ihanetine son vermelerini umuyordum."

Whit yumruklarını sıktı.

"Eşyalarımı topladım," diye fısıldadım, "ve bu gecenin erken saatlerinde onunla nehrin kıyısında buluştum. Sonra beni burada bırakıp gitti, tüm eserleri de beraberinde götürdü. Annem bana

bir mektup bırakmış." Ona mektubu uzattım. "Ama şimdi... sen, onun bana yalan söylediğini mi söylüyorsun?"

"Kesinlikle söyledikleri yalan," dedi dişlerini sıkarak.

Mektubu okurken, bir elini hâlâ yumruk hâlinde kalçasına bastırıyordu. Bitirdiğinde notu katlayıp bana geri verdi.

"Hepsi bu kadar mı?" Sesi, öfkesini dizginlemeye çalışıyormuş gibi gergin çıkıyordu.

Başımı iki yana salladım. "Bana Tío Ricardo'nun babamı öldürdüğünü söyledi."

"Ne?"

İrkildim. "Onu tekneye gizlice bindiğim ilk gece, Papá hakkında konuşurken duymuştum. Tartıştıklarından bahseder gibiydi."

"Tartışmışlardı ama dayın babanı öldürmedi."

"*Kim* öldürdü o zaman?" diye haykırdım. "Dayımın başından beri bana yalan söylediği çok açıktı. Ebeveynlerimin çölde kaybolduğuna dair saçma sapan bir hikâye uydurmuştu. Ne düşüneceğimi, kime inanacağımı bilmiyordum. Sana güvenip güvenemeyeceğimi bile hâlâ bilmiyorum. Annemin, kardeşinin suça bulaştığına inandığı için Mösyö Maspero'ya hitaben yazıp yardım istediği bir mektup bulmuştum Kahire'de."

Önümde bacak bacak üstüne atıp, oturacağı bir pozisyon aldı Whit. "Dayın kaçakçılık işine falan bulaşmadı, Inez." Derin bir nefes aldı. "*Şirket* adında bir örgüt var, üyelerine de küratör diyorlar. Tüccar Kapısı'nı yönetenler onlar ve annen de onların müzayedeleri için mal temin ediyor."

Parçaları bir araya getirerek, sözlerinin anlamını kavramak için mücadele ettim ve bana söylediklerini anlamlandırmaya çalıştım. "Annem bir küratör," diye tekrarladım.

Whit başıyla onayladı. "Ricardo bu gerçeği tahmin ediyordu ama aynı zamanda babanın da bu işin içinde olduğunu düşünüyordu." Gözlerime baktı, dikkatli ve temkinliydi. "Şimdi sen babanın bu işin içinde olmadığını mı söylüyorsun?"

"Anneme göre işin içinde değil," diye fısıldadım. "Annem, onun *öldüğünü* söyledi."

Rengi solan Whit, saçını çekiştirdi. "Bilmen gereken bir şey var, Inez. Annenin... gizli bir ilişkisi vardı. Tesadüfen öğrendim, bana hiçbir şey söylememem için yemin ettirdi. Yaşadığı şeyin bir hata olduğunu, ilişkiyi bitireceğini söyledi bana. Ama sonra, uzun süreler boyunca ortalıktan kaybolduğunu fark ettim. Babana pek yazmadığını. O zaman, ilişkisinin hâlâ devam ediyor olabileceğini düşündüm."

Kulaklarımda bir gök gürültüsü yankılandı.

Whit'in bana söylediklerine inanamıyordum. Yanlıştı, tıpkı aysız bir gece veya kuru bir nehir yatağı gibi yanlış. Zihnimdeki çınlama giderek yükselirken, başımı iki yana salladım.

Tekrar konuştuğumda sesim kısılmıştı. "Beni gördüğüne çok sevinmiş gibiydi."

"O gerçek olabilir." Tereddüt etti. "Ne kadar eser alabildi?"

Acı bir kahkaha attım. "Mücevherler, cenaze tekneleri ve kireç taşından heykeller... Yaklaşık üç yüz eser."

Onu mahveden bir düşünceye kapılmış gibi tuhaf bir ifade belirdi yüzünde. "Ya parşömen ruloları? Tek bir sayfa?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Mamá da tek bir sayfayı sorup duruyordu. Senin bir şey aradığını biliyordum. Neydi o?"

"Kendini yiyen bir yılan çizimi. Bir ouroboros. Kulağına tanıdık geliyor mu?"

Başımı iki yana salladım.

"Sayfada Yunanca yazılar, başka çizimler ve bir diyagram olmalı," diye devam etti Whit. "Talimata benzer."

"*Hayır,*" dedim. "Öyle bir şey bulamadım. Nedir o?"

"Simya," dedi.

"Simya?" diye tekrarladım.

"Onun şimdi bir önemi yok. Önemli olan Lourdes."

Doğru. Annem, şu hırsız olan.

"Hâlâ anlamadığım bir şey var. Ya Maspero'ya yazdığı mektup?"

"Ebeveynlerinin kaldığı otel odasında bulduğun mektup mu? Bunu oraya kolayca yerleştirebilirdi. Bir düşünsene... yazdıysa, neden göndermemiş olsun ki?"

Zarf, canlı bir şekilde zihnimde belirdi. Zarfın ağırlığı ve verdiği his, içindeki buruşuk mektup... Üzerinde pul bile yoktu. Tartışmak,

annemi savunmak istedim ama kelimeler beni yarı yolda bıraktı. Onunla geçirdiğim anların her biri lekelenmişti, aldatmacasıyla birlikte mahvolmuştu. Ve ben, aptal bir çocuk gibi, tarihî önemi, anıtsal değeri olan, paha biçilemez eserleri çalmasına yardım etmiştim. Dayım gerçeği öğrendiğinde yıkılacaktı.

Mamá her şeyi düşünmüştü.

"O mektubun bulunmasını istiyordu çünkü şüphelerin kardeşinin üzerinde yoğunlaşmasını istiyordu. Ne kadar da aptalmışım," dedim. "Tüm bu zaman boyunca beni manipüle etmiş."

Whit elini koluma koydu. "Ona olan sevgini sana karşı kullandı. İğrenç bir şey bu. Ben de anneme inanırdım."

Utanç, bir bataklık gibi içine çekti beni. Hiçbir şefkati, hiçbir lütfu hak etmiyordum. Yaptığım şey affedilemez derecede aptalcaydı. "Bana karşı nazik olmak zorunda değilsin."

"Ama sen de," dedi Whit sertçe, "kendine karşı sert olma. Özellikle bu konuda."

Sözlerini duydum ama hiç kabullenemedim. Korkunç bir hata yapmıştım ve içimdeki her bir parça, her şeyi düzeltmek istiyordu. "Şimdi ne yapacağım?"

"Yatağına git," dedi, sesi yumuşaktı. "Sabah olunca Ricardo ile konuşuruz."

Kalbim küt küt atıyordu. "Bunu yaparken yanımda olmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Ama olacağım." Whit elini çekti ve avucunun tenime değen sıcaklığını ânında özledim. "Uyumaya çalış, Inez."

Gitmek üzere arkasını döndü.

"Whit," dedim.

Girişte durdu. "Ne oldu?"

"Çok iyisin," dedim. "Başka biriymiş gibi rol yaptığın hâlde."

"Bunu kimseye söyleme," dedi, hafifçe gülümseyerek. Sonra odamdan çıktı.

Kendimi sırtüstü yatağıma attığımda zihnim vızıldıyordu. İşleri düzeltmenin tek yolu annemi bir şekilde durdurmaktı. Ama bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Noel sabahı korkuyla gözlerimi açtım. Keder odada Buenos Aires'in endüstri bölgesindeki sis gibi asılı kalmışken, battaniyenin altına daha da gömüldüm. Birkaç dakika sonra dayımın karşısına geçip, onlara tam burunlarının dibinde ihanet ettiğimi söyleyecektim. Yüzümü yıkayıp giyindikten sonra, avuçlarım terden yapış yapış bir hâlde odadan çıktım. Whit, elinde bir fincan çayla, taş bir çerçeveye yaslanmış duruyordu.

Hiçbir şey demeden bana çayı uzattı, ben de uysal bir gülümsemeyle aldım.

"Ateşin yanında," diye mırıldandı. "Abdullah'la birlikte."

İrkildim. Tabii ya. Sadece dayımla konuşamazdım; yaptıklarım Abdullah'ı da etkiliyordu, hatta belki dayımdan da fazla. Ekibin çoğu çoktan işe koyulmuştu, dayım ve Abdullah ise önlerindeki açık bir defteri inceliyorlardı. Muhtemelen mezarın nasıl açılacağını tartışıyorlardı. Midem kasıldı.

Onlar için bu anı tamamen mahvetmiştim.

Yan yana yürüdük, sonra onların önünde duran boş matlara oturduk, vücutlarımız birbirine yakındı. Whit iyi bir arkadaştı, hatta sahip olduğum en iyi arkadaşlardan biriydi.

Tío Ricardo defterinden başını kaldırmadı. "Senin hazine odasına gidip çizimler üzerinde çalışman gerekmiyor muydu?"

Ellerimi kucağımda sıkıca kenetledim. "İkinizi de söylemem gereken bir şey var."

Aynı anda yüzlerini kaldırıp yüzüme odaklandılar. Pek uyuyamamıştım, omuzlarım yorgunluktan çökmüştü, sesim kısıktı.

Ninova

"Ne oldu?" dedi Tío Ricardo sabırsızlıkla. Abdullah bir elini dikkatlice, ona görgü kurallarını hatırlaması için bir işaret veriyormuşçasına dayımın koluna koydu. Bunun nasıl yapılacağını iyi biliyordu. Aile bir kenara, bir iş ortağı olarak sahip olunması gereken faydalı bir beceri.

Whit bana yan yan baktı. Sessizlik uzadı. Oyalanıyordum, kelimeler boğazımın arkasında düğümlenmişti. Gözümün ucuyla onun hafif hareketini yakaladım. Sıcak avucu benimkini sardı. Sıkıp bıraktı.

Güçlendirici bir nefes aldım ve duraksaya duraksaya konuştum. Tonumu ölçülü tutmaya çalışırken, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. İkisi de sözümü kesmedi ama ben devam ettikçe, ifadeleri daha da dehşet dolu bir hâle geldi. Tío Ricardo taş kesilmiş gibiydi. Güçlükle nefes alıyordu. Whit yanımda durup sessizce beni destekledi. Bitirdiğimde, sessizlik ağır ve baskıcıydı.

"Bu, yapaacağım son şey olsa bile," dedim sesim kısık bir şekilde, "onu durduracağım."

Dayım sallanarak ayağa kalktı ve sendeleyerek uzaklaştı. Alçak kükremesini duydum ama sebebi tamamen öfke değildi. Acı çekiyor gibiydi. Yanına gitme isteğime yenildim. Onu teselli etmemi istemezdi ama denemek zorundaydım. Ayağa kalkmaya hazırlandım ama Whit kolunu uzatıp beni durdurdu.

"Ona bir dakika ver."

"Ama..."

Dayım kumu tekmeledi. Eğer bir kazan olsaydı, buhar çıkarıyor olurdu. O bir alev değil, her şeyi yerle bir eden bir yangındı.

Abdullah, yüzünü dayımın olduğu yöne çevirip, "Bir dakikadan fazla olabilir," dedi. "Bırak öfkesini yaşasın. Zaten uzun sürmez. Hazır olduğunda dönecektir."

On dakika sonra geri geldi, yüzünün rengi geri gelmiş, gri saçları dağılmıştı.

Saçlarını çekip yolduğunu görünce kendine zarar vereceğinden endişe etmiştim. Dayım tekrar yerine oturup derin bir nefes aldı. Sonra bakışlarım, dimdik bakışlarıyla buluştu.

"Beni yerle bir etmeye ant içmiş," dedi, güçlükle kontrol edebildiği bir sesle.

Başımı salladım.

"Beni bir hırsız olarak resmetmiş. Bir *katil* olarak."

Tekrar başımı salladım.

"Ve sen de ona inanmışsın," dedi.

"Ricardo," dedi Abdullah sertçe. "Kaybolan eserlere odaklanmamız gerek."

"Çoktan gittiler," dedi Tío Ricardo kasvetli bir şekilde. "Onları geri almanın bir yolu yok. Lourdes, Kahire'ye doğru yola çıktı ve orada eserleri sevgilisine teslim edecek. Eserlerin, Tüccar Kapısı'nda satışa sunulana dek bire daha ortalıkta görülmemelerini sağlayacak."

"Ve bunlar bir kez koleksiyonerlerin eline geçtiğinde," dedi Abdullah yavaşça. "Müzelerde veya tarihçilerle birileri bu eserlerin kökenlerini belirleyecek. İnsanların kimin yerini bulduğumuzu anlamaları sadece an meselesi olacak."

"Ama Mamá'nın şehre ulaşması günler alır," diye karşı çıktım. "Ona yetişmek için vaktimiz var, ilgili yetkilileri işe dâhil etmek için vaktimiz var. Elimizde isimler var, bir yer var. Hemen şimdi toparlanıp gitmeliyiz."

"Bugün mezarı açıyoruz," dedi Abdullah. "Kleopatra'yı gözetimsiz bırakamayız ve izlerimizin üstünü örtemeyecek kadar ilerledik. Filai'yi çok fazla insan gelip gidiyor."

Dayım açıkça paramparça bir hâlde, belli bir şekilde durumu tartıyordu. Annemi bulmak ve çalınanları geri almak için acele etmek istediğini anlayabiliyordum ama Abdullah'ın sözleri mantıklıydı. Dayımın bakışlarını yakalamaya çalıştım ama bana bakmayı reddediyordu. Gözündeki tüm itibarımı kaybetmiştim. Bana olan güveni boşa çıkmıştı. İhanet, aramızda mesafe yaratarak onu benden uzaklaştırıyordu.

Aramızda uçsuz bucaksız bir çöl olabilirdi.

"Sana katılıyorum," dedi dayım sonunda.

"Mezarı açalım ve kayıt altına alabileceğimiz her şeyi kaydedelim," dedi Abdullah.

"Sonra Whit'le ben gidelim ve kayıp tarihî eserler hakkında öğrenebildiğimiz her şeyi öğrenelim," dedi Tío Ricardo.

"Çok fazla zaman kaybedeceğiz," dedim. "O yüzden gidelim ve..."

"Bu karmaşanın içinde olmamızın sebebi senin aptallığın," diye çıkıştı dayım. "Ve *biz* diye bir şey yok. Mezar açılırken, sen bizimle gelmeyecek, çizimlerini tamamlayacaksın."

Sinirlerim gerilmişti. "Belki de en başından dürüst olsaydın..."

Tío Ricardo sertçe baktı, çenesindeki kaslar bir gerilip bir gevşiyordu.

Whit elbisemi çekiştirip, susmam için sözsüz bir biçimde bana işaret veridi. Mamá benim yüzümden kaçmıştı. Hiçbir şey yapmadan oturamazdım. Resim çizemezdim. "Tío Ricardo, por favor..."

"Tek bir kelime daha etme," dedi Tío Ricardo, tekrar ayağa fırlayarak. "Aptallığını daha fazla dinlemeye vaktim yok."

Whit, dayıma baktı. "O, onun *annesi*."

Tío Ricardo bir iğrenme sesi çıkarıp uzaklaştı. Daha yirmi adım bile atmamıştı ki, Bay Fincastle ve Isadora tarafından sıkıştırıldı. Etkileşimimizi ilgiyle izleyerek yaklaşmışlardı. Dayım beni işaret ettikten sonra gözden kayboldu. Bay Fincastle, dayımın peşinden giderken, Isadora küçük grubumuza doğru yürüdü. Dar beli bir kurdeleyle sıkıca bağlanmış, şık, mavi bir elbise giymişti. Altın rengi saçları omuzlarında sallanıyordu.

"Günaydın." Gülümsedi. "Umarım hepiniz iyi uyumuşsunuzdur."

Kimse cevap vermedi.

Abdullah, "Öğle yemeğinden sonra mezarı açacağız," dedi. "Hepiniz o zamana kadar hazır olun." Kederden ağzının köşeleri aşağıya doğru sarkmıştı. Ayağa kalktı. "Bugün bayramdı, değil mi? Feliz Navidad."[54]

O uzaklaşırken kalbim paramparça oldu.

Her şeyi mahvetmiştim. Bilmeliydim, şüphelenmeliydim. Abdullah'ın sessiz kederi beni derinden yaraladı. Bana bağırmasını tercih ederdim, tıpkı dayımın yaptığı gibi. Dayımın hayal kırıklığı

54 *İsp.* Feliz Navidad: Mutlu Noeller.

çok daha can yakıcıydı ama o da suçlu değil miydi? Yalan söylemesi ve kararlı ketumluğu hepimizin aleyhine çalışmıştı. Keşke ben de...

Whit dizimi dürttü. "Kes şunu."

Şaşkınlıkla irkildim. "Ne?"

Öne doğru eğilip Isadora'nın duymaması için sessizce konuştu: "Ne yaptığının farkındayım. Onlanları veya yaptıklarını değiştiremezsin. Bunun için kendini mahvetmemeye çalış. Annen sana ihanet etti. Affedemeyeceğin biri varsa, o da annen olsun."

Gözlerim yaşardı. "Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum."

"Dene," dedi nazikçe. Ayağa kalkıp elini uzattı. "Hadi, Olivera. Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Hâlâ ateş etmeyi öğrenmek istiyor musun?" diye araya girdi Isadora. Orada olduğunu neredeyse unutmuştum. "İstersen sana şimdi öğretebilirim. Hediye olarak."

Whit'in kaşları çatıldı. "Ben de sana ateş etmeyi öğretebilirim."

Ayağa fırladım. Bir şeyleri parça parça etme fikri aniden kulağa harika geldi. "Hadi gidelim."

"Olivera..." diye başladı Whit. Isadora, Whit'in adımı bu şekilde kullanımının üzerine kaşlarını kaldırdı.

"Öğrenmek istiyorsan, sana hemen öğretebilirim," dedi.

"Emin ellerdeyim, biliyorum," dedim Whit'e. "Isadora tabancasını nasıl ateşliyor, görmedin mi?"

"O zaman işin bitince bul beni. Trajan Köşkü'nda. Ve Tanrı aşkına, dikkat et, kendini yaralama."

Isadora beni çekip diğerlerinden uzağa, suya yakın bir yerdeki ağaçlar ve büyük kayalarla çevrili geniş bir alana götürdü. Onu kıyıya kadar takip ettim, ayakkabılarım sıcak kumla doluydu. Görüşümün önünden bir şey geçince çığlık attım.

Arkasını dönüp bana baktı. "Bir akrep. İyi ki seni sokmamış."

Akrep tepeye tırmanırken, ürperdim. Durup pürüzsüz bir kayanın üzerine tünedi. Arkamı döndüm ve suyun kenarına, Isadora'nın yanına gittim.

"Şimdilik nehre doğru nişan almamız en iyisi. Sonra, silahın ateşlenme hissine alıştığında uygun hedefler belirleyeceğim."

"Gracias," diye mırıldandım, kafam hâlâ Tío Ricardo'nun hayal kırıklığıyla doluydu. Öfkeli ifadesi zihnime kazınmıştı. Yaşadığım sürece bunu asla unutamazdım.

"İyi misin?" diye sordu Isadora. "Solgun görünüyorsun."

"Dayımla tartıştık," dedim çünkü bir yalan daha söylemekten kaçınma şansım varsa, kaçınacaktım. Yalanlardan bıkmıştım. "Ben suçluydum. Aslında çoğunlukla ben suçluyum."

"Özür diledin mi?"

Kasvetli bir kahkaha attım. "Pek işe yaramadı."

Isadora dudağını büktü. "Herkes hata yapar."

"Bu doğru olsa da, bana iyi hissettirmiyor." Tereddüt ettim. "Yanlış kişiye güvenmişim."

"İnsanlara güveniyorsun," diye kabul etti. "Hem de çok fazla."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Kıvılcımlanan öfke, kanımda birleşti. "Sen beni hiç tanımıyorsun."

Isadora, güneş ışığında şık ve parlak olan silahını çıkardı. Kaldırıp kalbime nişan altı. Gözlerinde bir şey titriyordu. Tanımlayamadığım bir duygu. Dünya, silahın namlusuna doğru daralarak karardı. "Silah taşıdığını bildiğin hâlde, güvenli kamp alanını yabancı sayılacak biriyle birlikte terk edecek türden bir insan olduğunu biliyorum en azından."

Bir adım geri çekildim. "Ne yapmaya çalışıyorsun? İndir şunu."

Isadora gözlerini devirdi. "Şimdi korktun işte. Ama biraz geç oldu, Inez." Silahını savurup kayanın üzerindeki akrebi hedef aldı. Derin bir nefes alıp tetiği çekti.

Ateş etmesiyle birlikte kumlar kalktı, mermi akrebi parçaladı.

Tek kelime etmeden silahı bana uzattı. "Sıra sende."

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Güneş masmavi gökyüzünde yükselmişken Trajan Köşkü'ne yaklaştım. Antik Mısır'da Tanrı Ra güneşe ve gökyüzüne hükmeder, sıcaklık ve hayat verirdi. Filai Adası'nda, çoğu modern kolaylıktan uzakta, Firavun'un Yatağı'nın kalbine inerken, Ra'nın adımlarımı yönlendirdiğini kolaylıkla hayal edebilirdim. Isadora ile olan dersim iyi geçmişti ve atışım için herhangi bir ödül kazanamayacak olsam da, nişan alışımla makul derecede gurur duyuyordum.

Isadora ve pervasız esintileri... Silahı bana doğrulttuktan sonra, her zamanki gibi davranmıştı. Gözlemci ve düşünceli, neşeli ve yetenekli, gamzeli yanakları parıldayan... Sanki beni silahla tehdit eden o değilmiş gibi davranmıştı. Ama belki de amaç buydu.

Bana daha dikkatli olmam gerektiğini anlatıyordu?

"Olivera?"

Dikkatimi şimdiki zamana verdim yeniden. Yakından ayak sesleri duyuldu ve merdiven boşluğunda titrek bir ışık belirdi, ardından Whit'in kaslı vücudu göründü.

"Görüyorum ki hâlâ tek parçasın." Bunu alaycı bir sesle söyledi ama sesinde bir rahatlama tonu sezdim.

"Isadora iyi bir öğretmen."

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Soruyu düşündüm. "Ondan hoşlanmıyorum," dedim yavaşça. "Görgü kurallarına uyan, boğazına kadar düğmeli elbiseler giyen o İngiliz gülü tanımına pek uymuyor ama sanırım çekiciliği de buradan geliyor. Kurnaz, stratejik ve çekici... tabii kendi istediği

Ninova

zamanlarda. Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Ya sen ne düşünüyorsun?"

"Onu anlamak zor, tespitlerde bulunmak daha zor."

"Isadora aslında... sana benziyor."

İtiraz edeceğini düşünmüştüm ama beni şaşırtarak başıyla onayladı. "Kesinlikle."

"Yani bu yüzden ondan hoşlanmıyorsun. Ya da ona güvenmiyorsun."

"Olivera, ben kendime güvenemiyorum." Tünellerde önden giderek yolu gösteriyordu. Sonunda yeni bulduğumuz, dinamit patlaması nedeniyle toz ve duman tadı veren yeni bir odaya girdik. Üzerinde, yüksekte, karanlık ve korkutucu bir şekilde çatı uzanıyordu. Engebeli duvar boyunca büyük kayalar yığılıydı. Oda dardı. Dumanlı havayı boğazımdan temizlemek için öksürdüm. Whit mumu iki kayanın arasına sıkıca dayayıp spor ceketimi uzun bir kayanın üzerine attı, sonra bana doğru döndü.

Yanakları kir doluydu ve mumun parıltısı yüz hatlarını gölgeli oyuklara dönüştürmüştü. Bakışlarının mavisi loş ortamda parlak bir şekilde parıldıyordu.

"Burada ne yapıyoruz?"

"Sana Noel hediyem, diyelim," dedi hafif bir gülümsemeyle. Bana yerdeki halat makarasının yanında durmamı işaret etti. Makaranın diğer ucu yukarıya doğru uzanıp yüksek tavanın karanlığında kayboluyordu.

"Noel hediyem," diye tekrarladım, halatın bir ucunu belime bağlarken. Sessizce hareket ederken, nefesi yanağımı okşuyordu. Çenemi kaldırıp aşağıya dönük yüzüne baktım, dikkati sadece düğümdeydi.

Whit, dayımın sihirli sandaletini yelek cebinden çıkarıp bana uzattı.

"Kayışa bağla," dedi.

Dediğini yaptım ve sandaletin ucu hemen alev aldı, ateşli bir mavi. Sonra kayalara tırmanmaya başladı. Onu odanın zifirî karanlığında gözden kaybettim.

"Whit?" diye seslendim.

"Buradayım," dedi. Sesi yankılandı. "Hazır mısın?"

"Öyle olması gerekiyorsa, hazırım."

Hafif kıkırdaması ulaştı kulaklarıma. "Boştaki ipi elinle tut, Olivera. Çığlık atma."

"Dur... ah!" Keskin bir çekiş beni ayaklarımdan yukarı doğru fırlattı. Whit aşağıya inerken yanımda geçti ve ben onun ağırlığının desteğiyle tavana doğru uçmadan önce, gülümsemesinin ufak bir parıltısını güçlükle yakalayabildim. Mavi alev içerinin engebeli duvarlarını aydınlatıyordu ve ne kadar yükseğe çıkarsam duvarlar o kadar pürüzsüzleşiyordu. Whit yükselişimi yavaşlattı.

"Gördün mü?" diye seslendi.

Gözlerimi kısıp etrafıma bakındım ve etrafımda dönmek için bacaklarımı kullandım. "Hayır. Ne görmem gerekiyor... Miércoles!"

Mavi, yeşil ve kırmızı tonlarda antik resimlerle karşı karşıyaydım. Yıldızlardan yapılmış bir kadın, şafak vakti yeniden doğmak üzere vücudundan geçecek olan güneşi ve ayı yutmuş olarak resmedilmişti.

"Bu, Tanrıça Nuit," diye fısıldadım. Ateşin sıcaklığından yüzüm terliyordu ve avuçlarım kayganlaşmıştı ama umursamadım. Öylesine inanılmaz bir şeye bakıyordum ki, bir nefeste tüm üzüntümü alıp götürmüştü. Ağırlıksızdım, yalnız olduğumu hatırlatan iple birlikte havada süzülüyordum.

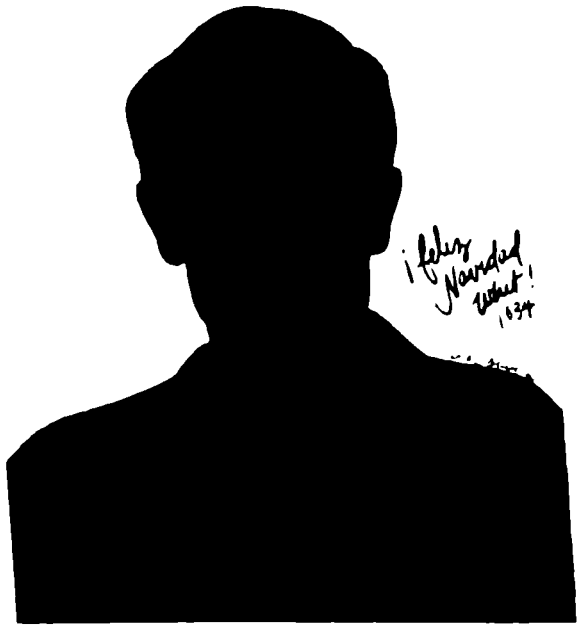
Whit çekiştirince aşağıya baktım. Neredeyse görünmüyordu. Islık çaldım ve beni yavaşça, dikkatli bir şekilde aşağıya indirdi. Ayaklarım yere değdiğinde belimdeki düğümü çözdü. Elleri sabit ve kendinden emindi. Bu ellerin vücudumu keşfetmesini istiyordum...

"Çok güzeldi." Etkilenmiş bir şekilde boğazımı temizledim. "Gracias."

Gülümsedi. Gerçek gülümsemelerinden biriydi. "Feliz Navidad, Inez."

Boğazımı temizledim. "Benim de sana vereceğim bir şey var."

"Öyle mi?"

Göz göze gelmeden eğildim ve çantamı alıp içimi karıştırdım. Eskiz defterimi çıkarıp ortasına kadar sayfaları çevirdim. Tek bir sayfa düzgünce yırtılmıştı ve üzerinde Whitford Hayes'in bir resmi vardı. Ama haftalar önce Groppi'de çizdiğim değildi. Bu çizim, Whit'i daima hatırlayacağım hâliyle gösteriyordu. Doğrudan bakışı, yüzeyin hemen altında saklı olan duyguları.

Konuşmadan çizimi ona uzattım.

Ellerini pantolonuna silip resmi dikkatlice elimden aldı. Bakışlarını kaldırdı. Ağzı açıldı ama sonra hemen kapandı. Düşüncelerini açığa vuramıyor gibiydi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Ama imzalamamışsın."

"Ah," dedim. "İmzaladığımı sanıyordum. Kalemin var mı? Kurşun kalem?"

Dalgın dalgın başını salladı, dikkati hâlâ çizimdeydi. "Ceket cebimde."

Ceketini bıraktığı yere yürüdüm ve ceplerini karıştırdım. Ceplerine her türlü şeyi sokuşturmuştu. Kalem uçları, bir mendil, Mısır madenî paraları, bir çakı. Whitford Hayes her şeye hazırlıklıydı.

Karıştırmaya devam ettim. "Neden kibritin var?"

"Bir şeyi havaya uçurmam gerekirse diye."

Kıkırdayıp aramaya devam ettim. Parmaklarım küçük ve pürüzsüz bir şeye değdi. Merakla çıkardım ve kaybettiğimi sandığım düğmemi görünce şaşırdım. Rıhtımdaki ilk günden beri kayıptı.

Whit'le tanıştığım günden beri.

Sessizce, görsün diye ona uzattım. "Bunu neden taşıyorsun?"

Başını kaldırdı ve hemen hareketsizleşti. Yanakları kıpkırmızı oldu.

Cevap vermeyeceği belli olunca, "Bunu arıyordum," diyerek sessizliği doldurdum. "Neden aldın?"

Biraz savunmacı bir tavırla, "Düşmüştü," dedi.

Daha fazlasını hissettiğim için bekledim.

Ellerini saçlarının arasından geçirip bana hafifçe sinirli bir bakış attı. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "Annen senden çok bahsederdi, okuduğun kitaplardan, halana ve kuzenlerine yaptığın şakalardan. Hangi yemeği sevdiğinden, kahveyi ne kadar çok sevdiğinden. O gün iskelede, daha önceden tanıdığım biriyle buluşacağım hissindeydim ama yine de beni şaşırttın. Yüzünde o küstah gülümsemeyle benden kaçtığında, içimden gülmek geldi."

İçimde sıcak bir ışıltı yayıldı.

"Düğmeyi atmak gelmedi içimden..." İç çektikten sonra yumuşak bir şekilde ekledi: "Ya da geri vermek."

Bana karşı bu kadar savunmasız olmasının ona ne kadara mal olduğunu bilerek kızardım. Bana karşı herhangi bir his göstermesinin. Düşünmeden, düğmeyi kendi cebime atacakken, Whit avucunu uzattı.

İnanmaz bir kahkaha attım. "Onu saklamak mı istiyorsun?"

Konuşmadan başıyla onayladı.

Düğmeyi ona verdim. Sonra hediyesini dikkatlice rulo yapıp düğmeyle birlikte ceketinin cebine koydu, elleri hafifçe titriyordu.

"Sana da mutlu Noeller, Whit."

Tüm çabalarıma rağmen ona karşı olan hislerim değişmiş, derinleşmişti. Şansım varken ona nasıl hissettiğimle ilgili gerçeği söylememiş olmaktan midem bulanıyordu. Onu bir daha öpmemek için elimden gelenin fazlasını yapmak zorundaydım. Bir hayal kırıklığı sardı etrafımı. Artık çok geçti. Onun bir nişanlısı vardı.

Evde onu bekleyen biri. Ve benim ona karşı hislerim daha da derinleşirken, o bana karşı sadece bir çekim hissediyordu.

Bu çekimin aşkla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Boğazımı temizledim, gözlerim yanıyordu, yanaklarım ise alev alevdi. "Gitmeliyiz."

Ama ikimiz de kıpırdamadık. Sessizlik etrafımızı sardı. Filai'de sadece ikimiz vardık sanki. Tüm dünyada öyle.

"On yaşından beri nişanlıyım," dedi sessizce. "Ailem ayarladı. Sadece iki kez görüştük."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Başını eğdi, yıpranmış botlarının burunlarına odaklandı. Sonra iç çekip gözlerime baktı. "Haklısın. Bir önemi yok, hiç olmadı."

Ciğerlerimdeki hava, uzun bir nefes verişle dışarı çıktı. Rahatlamalı mıydım? Belki de.

"Biz daima arkadaş olacağız, Olivera."

Kasıtlı bir kesinlikle elime uzandı. Nasırlı avucu benimkine sertçe değiyordu. Parmaklarını benimkilere geçirdiğinde, ürperdim. Gözleri ısındı, yavaşça ama çok yavaşça elimi dudaklarına doğru çekti.

Bileğimin arkasına yumuşak, uzun bir öpücük kondurdu.

Vücudumun tüm gizli köşelerinde hissettiğim bir öpücük. Whit elimi bıraktı ve beni tünellerden geçirip güneş ışığına çıkardı yeniden.

Bana verdiği hediye... daha kötü hissetmeme neden olmuştu.

Öğle yemeği için dua etmelerinin ardından diğerlerinin yanına katıldım ve ilk kez sohbet az ve tuhaftı. Ekip, dayımla aramdaki gerginliği her zamankinden daha fazla hissediyor gibiydi. Sıcaklık, boya sıçramaları ve kir nedeniyle lekelenmiş olan seyahat elbisemin keten kumaşına yapışmıştı. Bu benim resmî iş kıyafetimdi; yani bu elbiseyi hemen hemen her gün giyiyordum. Geceleri en kötü lekeleri temizlemek için elimden geleni yapsam da, çölün izi kolay kolay silinmiyordu.

Elvira olsa *dehşete* düşerdi.

Onu keskin bir sızıyla özlüyordum. Düşüncelerim, beklediğimden daha sık kayıyordu ona. Onun dünyasından uzakta olmama rağmen, günlerinin nasıl geçtiğini biliyordum. Sabahın erken saatlerinde kahvaltı -ama kahvesiz- sonra da dersler. Hafif bir öğle yemeği için bir mola, sonra da mahallede sosyalleşme. Geç bir akşam yemeği, sonra yatak. Ama ben her zaman bu rutinden az da olsa kurtulmayı başarırdım, Elvira da beni takip ederdi.

Peşimde sürekli gülen bir gölgeyle küçük maceralar.

Keşke ona ait bir şeyi yanımda getirmeyi akıl etseydim, böylece onu yanımda hissedebilirdim. Gülümsemesini ve sesini zihnimde canlandırabilirdim.

Öğle yemeği son erdiğinde, dayım ve Abdullah, sessizce Bay Fincastle ve Isadora ile görüştüler ve kısa bir süre sonra Whit'i ve beni kamptan biraz uzakta yanlarına çağırdılar.

Ben yanlarına vardığımda, "Eşyaların yanında mı?" diye sordu dayım, düz bir sesle. Eskiz defterim, kara kalemlerim ve boyalarımla dolu çantamı işaret ettim.

"Ekip ne yaptığımızdan şüpheleniyor mu?" diye sordu Whit.

"Bunun bir sır olarak kalması gerekiyordu," dedi Abdullah. "Bu yüzden doğal olarak herkes biliyor."

"Onları gönder," dedi sert bir ses. Bay Fincastle avluyu çevreleyen sütunların arasında, yarısı gölgelerde gizlenmiş bir şekilde duruyordu. Elinde bir tüfekle tapınağın gerişine doğru tedirgin bir şekilde bakarak öne çıktı. "Onlara güvenmemelisin."

Abdullah'ın her zaman gülümseyen yüzü gerildi. Omuzlarında bir gerginlik oluştu. "Neden peki, Bay Fincastle?"

"Buna cevap verme," diye çıkıştı Tío Ricardo. "Daha önce söylediğim gibi, senin fikirlerini umursamıyorum. Seni belirli bir işi yapman için tuttum ve ekipten herhangi bir kişiye saygısızlık etmene izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Isadora dayımın sert tonu karşısında kaskatı kesildi. Eli cebine doğru kaydı. Ne sakladığını biliyordum.

"İşimi zorlaştırıyorsun," dedi Bay Fincastle ve ardından ilk sütuna doğru yürüdü, sırtının çizgisi dimdik ve kaskatıydı. Tanrı ve

ülke için hayatını vermeye hazır bir şekilde cepheye doğru yürüyordu sanki.

Onun bu adanmışlığı beni tedirgin ediyordu.

"Başarısız olduğu hiç olmadı," dedi Isadora. "Ve yaptığı işte iyidir. Bırak da işini yapsın." Babasının ardından dikkatli adımlarla uzaklaştı. Bizden kaçmadığını açıkça belirtmek ister gibi.

Isadora duyamayacağı kadar uzaklaştığında, Abdullah, "Onu işe almana asla izin vermemeliydim, Ricardo," dedi.

Dayım, Bay Fincastle'ın uzaklaşan şekline baktı. "Neden ısrar ettiğimi biliyorsun."

Whit'in bakışları benimkilere kaydı. Suçlu ve kaçakçı olan annem ve onun Şirket'le olan talihsiz bağlantısı yüzündendi.

Boğazımda asit tadında sıcak bir utanç kabardı.

Tío Ricardo'nun sivri kaşlarını çattığını, onaylamamasının dalgalar hâlinde üzerinden geçtiğini, görmesem de hissettim. Dayım tek kelime etmeden öne doğru yürüdü, yürürken sandaletinin kayışını bağladı ve tapınağın içinde gözden kayboldu. Bir kıvılcım yükselip tutuştu ve alevler sandaletin ucunu sardı. Onu takip ettik; merdivenlerden aşağı önce inmedi, Abdullah'ın inmesini işaret etti. Hepimiz sessiz ve odaklanmış bir şekilde, tek sıra hâlinde giriş odasından ve hazine odasından geçtik.

Genç bir ses, keskin bir çığlık attı.

Arkamı döndüğümde, Bay Fincastle'ın Kareem'i uzun, soluk tuniğinin ensesinden tuttuğunu gördüm. Kareem tekmeler savurarak Bay Fincastle'ın kaval kemiğini hedef alıyordu ama kısa boyu ona hiçbir avantaj sağlamıyordu.

"Bırak onu," diye bağırdı Abdullah.

"Sizi takip ediyordu..."

"O hiç de tehlikeli biri değil. Bırak gitsin." Dayım öne çıkıp, Bay Fincastle'ın demir pençesinden kurtulmak için şiddetle kıvranan Kareem'e işaret parmağını doğrulttu.

"Böyle biri olduğunda, diğerleri de onu takip eder," dedi Bay Fincastle, yine de Kareem'i sertçe bıraktı. Dayıma öfkeli bir bakış attıktan sonra merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboldu.

"O bir tehdit," dedi Abdullah iğrenerek. "Gel, Kareem, bize katılabilirsin."

"Ama uslu dur," diye uyardı Tío Ricardo. "Ve Tanrı aşkına, hiçbir şeyi kırma."

Kareem başıyla onayladı, sıcak kahverengi gözleri parladı. Ellerini uzun jellabiyasına sildikten sonra bana bir bakış atıp gülümsedi. Whit sırıtışını gizlemeye çalıştıktan sonra, Kareem'e önünden yürümesini işaret etti. Hep birlikte fayanslara bastık ve gizli kapı derin sessizliği bozan yüksek bir inlemeyle açıldı. Önümüzde kalın duvar yolumuzu keserken, uzun kapılar her iki bakır kulptan geçen kalın bir halatla kilitlenmiş ve mühürlenmişti. Omuzlarıma ağır bir müdahale hissi yerleşti. Gizli kalmış, meraklı gözlerden uzak tutulmuş bir şeyi rahatsız ediyorduk.

Onları rahatsız etmemeli ve huzur içinde bırakmalıydık.

Abdullah'a baktım. Onun yüzünde de benzer bir huzursuzluk ve tedirginlik ifadesi vardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ricardo, kayınbiraderini dikkatle incelerken. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Bu konuyu zaten konuşmuştuk," dedi Abdullah, biraz rahatsız bir şekilde. "Mezarı olduğu gibi bırakmayı tercih ederim ama başkalarının aynı niyette olmayacaklarını da biliyorum. Bu kutsal yer yıkılmadan önce gözdüklerimizi yazmadan ve incelemeden geri dönersek, bunu yaptığım için pişman olmaktan korkuyorum." Abdullah derin bir nefes aldı. "Bunu bir daha sorma. Devam ediyoruz."

Ricardo kenara çekildi. "Öyleyse halatı çöz."

Abdullah öne çıkıp çalışmaya başladı. Whit kolumu dürttü, çift kapının her iki ucunda duran iki kadın heykelini işaret etti. Daha önce onları fark etmemiştim. Uzun boylu kadınlardı, bu konuda bilgisiz olan bakışlarıma göre, Mısırlılardan çok Yunanları anımsatın uzun cüppeler giymişlerdi ve olağanüstü ayrıntılı bir şekilde oyulmuşlardı. Hemen Shakespeare geldi aklıma.

"Iras ve Charmian mı?" diye tahminde bulundum. "Kleopatra'nın hizmetkârları?"

Tío Ricardo başıyla onayladı. "Şimdi bile, öbür dünyadan onu koruyorlar."

"*Zaman içinde, genellikle korktuklarımızdan nefret ederiz,*" diye alıntı yaptım. "Charmian'ın replikleri çok iyidir."

"Yanlış," dedi Whit. "*Bitir, iyi hanım; aydınlık gün sona erdi ve biz karanlıktan yanayız.* İkisi için de üzülüyorum."

Neden böyle düşündüğünü anlıyordum. Kraliçeleriyle birlikte ölmeye mahkûm iki genç kadın, sadakatleri onları yer altı dünyasına, artık parlak günlerin var olmadığı, yalnızca kalıcı bir karanlığın olduğu bir geleceğe götürmüştü.

Whit düşünceli düşünceli bana baktı. "Sence üçü engerek yılanı yüzünden mi yoksa zehirden mi öldü?"

Kleopatra hakkında tarihçi Plütark'tan okuduklarım ve tenimin altına sızan anılardan topladıklarım sayesinde bildiğim her şeyi düşündüm. "O, ünlü bir stratejist ve titiz bir planlayıcıydı ve kaderini vahşi bir hayvana emanet etmesi bana pek akla yatkın gelmiyor. Engerek yılanları uyuşuk yaratıklar olmalarıyla bilinirler, öyle değil mi?" Başımı iki yana salladım. "Hayır, bence o ölüme hazırlıklı bir şekilde geldi."

"Baldıran otu o zaman." dedi Whit. "Kesinlikle katılıyorum ama engerek yılanının, Mısır'ın kraliyet sembolü olması nedeniyle, daha dramatik bir hikâye yarattığını kabul etmelisin."

O da tuhaf bir şekilde sessizleşmişti, duvarın aşıldığını düşünerek arkamı öndüm. Ama bunun yerine yüzlerinde şaşkın ifadelerle bir bana bir Whit'e bakan Abdullah ve Tío Ricardo ile göz göze geldim.

"Hastalıklı tartışmanız bitti mi?" diye sordu Tío Ricardo kuru bir sesle.

Kızardım ve bakışlarımı Whit'ten kaçırdım. Abdullah çözme işini tamamlamış olduğu ipi Whit'e uzattı. Dayıma baktı, ardından birlikte kapının bir tarafını ittiler, kapı öne doğru savrularak açıldı ve boğucu bir karanlıkla kaplanmış başka bir odayı ortaya çıkardı. Sıcak hava yüzüme yüzüme vızıldayıp nabız gibi atıyor, saçlarımı çekiştiriyordu. Uzun zamandır gömülü sırların ve taşlarla çevrili gölgeli odaların kadim bir tadı vardı.

Tüm mumlar çılgınca titreşip söndü. Zifiri bir karanlığa boğulduk. Kareem soluk soluğa kalmıştı, ona uzanıp ince omuzlarını sıkarak ona yalnız olmadığını hissettirdim. Kendim yalnız hissettiğim hâlde... Biri bana doğru yaklaştı, ter ve deri kokan bir varlık.

Whit.

Parmaklarıyla parmaklarımı okşadı, ben de sımsıkı kenetlediğim çenemi gevşettim.

"Kimse paniklemesin," dedi Abdullah. "Ricardo, sandalet?"

Dayım söyleneni yapmak için acele ederken, boğuk bir ses duyuldu. Mavi alev canlanınca, rahat bir nefes aldım. Herkes kibrit çakıp mumları yeniden yaktı. Kareem'e bakmak için öne eğildim.

"İyi misin?"

Başını sallayıp mahçup bir şekilde gülümsedi. Omuzlarını bir kez daha sıkım. Hepimiz elimizde çeşitli ışık kaynakları ile içeri girdik. Nefesim boğazımda sıkışmıştı ve kalbim sertçe kaburgalarıma çarpıyordu. O, iki bin yıldır, muhteşem varlığı kayanın ve kumun altında saklı bir şekilde, karanlığın içinde, bu odada sessizce yatıyordu.

Ama artık öyle değildi.

Eski Mısırlıların bir zamanlar durduğu yerde durdum. Aynı yoğun havayı solurken, bizi çevreleyen dört duvarın baskısını hissettim. Gözlerimi alıştırmak için kırpıştırdım ve oda yavaşça önümde belirdi, kenarları keskin ve berrak hâle geldi. Önümde, diğer ikisinin üzerinde yükseltilmiş bir kürsü vardı, onun üzerinde de bir lahit duruyordu. Gül tadı ağzımız içinde patladı ve daha yakından bakmama gerek kalmadan, ortada gömülü olanın kim olduğunu anladım.

Mısır'ın son firavunu.

Kleopatra.

"Plütark yanılıyordu. Marcus Antonius... o yakılmamıştı, solda yatıyor," dedi Tío Ricardo boğuk bir sesle.

"Sağdaki ise Sezarion," dedi Abdullah. Kleopatra'nın Sezar'dan olan ilk çocuğunun lahdinde birkaç işaret vardı, arkasında da devasa bir heykel duruyordu. Heykelin başının üzerinde, Horus

vardı; uçuyormuşçasına geniş bir şekilde açılmış kanatları olan bir şahin biçimindeydi.

"Augustus'un, birlikte gömülmelerine izin vermesi ne kadar da nazikçe bir davranış," dedi Whit kuru bir şekilde.

"Naziklik değil," diye alay etti Tío Ricardo. "Stratejik. Mısır'da iç karışıklığın yayılmasını istemiyordu ve Kleopatra kendi çağında bir tanrıça olarak görülüyordu. Unutma ki, Augustus'un onun çocuklarıyla baş etmesi gerekiyordu."

"Duvarlarda onunla birlikte tasvir edilmişler," dedi Abdullah. "Olağanüstü."

Odadaki tüm ayrıntıları yeterince hızlı algılayamıyormuşum gibi hissettim. Kanatları genişçe açılmış güzel böcekler duvarları süslüyordu. Üç lahdin etrafını çoğu tuhaf hayvanlardan oluşan yüzlerce heykel çevreliyordu ve duvarlardan birine on bir adet uzun kürek dayanmıştı.

"Güneş teknesi için," dedi Whit, bakışlarımı takip ederek. "Onu ve ailesini yer altı dünyasına götüren."

"Şuna bakın!" diye haykırdı Kareem.

Hepimiz aynı anda ona doğru baktık. Dayımın yüzü dehşet içinde buruştu. Kareem bir kavanozun yanında durmuş, zayıf eliyle kapağı tutmuştu, diğer elini ise içinde her ne varsa parmağıyla alabilmek için kavanozun içine sokmuştu. Koyu yoğun bir sıvı işaret parmağını kaplıyordu.

Kareem parmağını ağzına götürdü.

"*Hayır!*" diye bağırdı Abdullah.

Artık çok geçti, Kareem parmağındaki yapış yapış maddeyi yaladı. İfadesi düşünceli bir hâl aldı, sonra sırıtıp kapağı yerine koydu. "Bal bu."

"İki bin yıldan daha eski bir bal," dedi Tío Ricardo. "Böyle bir şeyi ağzına soktuğuna inanamıyorum."

Kareem omuz silkti. "Güzel kokuyordu."

Whit ayaklarını hareket ettirip, yarı yarıya bana doğru döndü, gözlerinin kenarları kırışmıştı. Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım.

Abdullah, kıkırdayarak Kareem'in saçlarını karıştırdı. "Sana başka bal yok," dedi şefkatle. "Git ve ekibe yardım et."

Kareem, sandaletleri taşa çarpa çarpa uzaklaştı.

Tío Ricardo kendi kendine mırıldanarak başını iki yana salladı. Sonra dikkatini daha acil konulara yöneltti. Abdullah ve Tío Ricardo duvarlardaki çeşitli tasvirleri işaret ederlerken, onları dinledim. Kuzey duvarında, Tanrıça Nuit ile Kleopatra. Batı duvarında Amduat'un on ili saati, doğu duvarında ise Ölüler Kitabı'ndan ilk büyü tasvir edilmişti. Son olarak, güney duvarında Kleopatra çeşitli Antik Mısır tanrılarıyla birlikte resmedilmişti. Çakal başı yana dönük şekilde ölülerin tanrısı Anubis, İsis ve Hathor.

Son olarak, Kralların Kraliçesi'nin her şeyini kaybettiği gün olan Aktium Muharebesi'nin Helenistik bir oyması vardı; kraliçenin lahdinin etrafına saracak şekilde yapılmıştı. Askerleri kürek çekerek onu Octavian'a karşı son direnişine doğru götürürken, Kleopatra antik bir savaş gemisinin pruvasında duruyordu. Octavian, zaferinden sonra Hristiyan olarak Augustus adını aldı.

Odanın içindeki her şey altından dokunmuştu. Annem olsa hepsine el koymak ve çalabildiği her şeyi çalmak isterdi. Zaman çok hızlı geçiyordu, aramızdaki mesafe giderek artıyordu. Odadan dışarı fırlayıp onun peşinden koşmak istiyordun.

"Inez, senin çok işin var," dedi Tío Ricardo, beni kurnazca izleyip düşüncelerimi tahmin ederek. "En iyisi hemen başlaman."

Günün sonunda, sağ elimin parmaklarını güçlükle kıvırabiliyordum. Kasılmışlardı ve ağrıyorlardı ama mezar odasını resmetmedeki ilerlememle oldukça gurur duyuyordum. Toz ve kir içinde, gözlerim kan çanağı olmuş hâlde tökezleyerek odama girdiğimde, yemek bile yiyemeyecek kadar yorgundum. Yatağımın yanındaki kitap yığının üzerine yanan mumumu koydum ve hemen lavaboya gittim. Yüzümü, boynumu ve ellerimi temizledikten sonra saatlerce yerimden kıpırdamayacağıma yemin ederek kendimi örtülerin üzerine attım.

Ama sadece bir saniye sürdü.

Kaygım karnımın derinliklerinde sıkı bir düğüm oluşturmuştu. Heyecanla ellerimi çırparak odanın içinde volta attım. Benim hatam olmadığı hâlde dayımın beni geride bırakmak istemesine inanamıyordum. Aramızdaki meseleleri yoluna koyma konusundaki çaresizliğim beni neredeyse boğuyordu. Kendimi oyalamak için bir şeyler, herhangi bir şey yapmam gerekiyordu. Whit'in yanına gitmeyi düşündüm ama kendimi odamda kalmaya zorladım.

Artık onun yanına gidemezdim.

Odanın içine göz gezdirdim ve Tía Lorena'nın sandığın üstünde duran mektubunu görünce durdum. Gerçekten bu konuda bu kadar korkak olmamam gerekirdi. Bugün hissettiklerime rakip olabilecek ne yazmış olabilirdi ki?

İç çekerek mektubu çıkardım. Birkaç sayfa bulmayı bekliyordum ama gelişigüzel bir şekilde katlanmış iki yaprak vardı sadece. Kaşlarımı çatıp doğruldum ve loş ışıkta gözlerimi kısarak ilk mektubu okudum.

Sevgili Inez,

Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Son mektubuma cevap vermemiş olman, bana mektubun postada kaybolduğunu düşündürüyor. Bunu yazmanın kolay bir yolu yok.

Elvira kayboldu.

Artık sabrımın sonuna geldim. Ondan hiçbir haber yok, yetkililer de yardım edemedi. Eve dön. Sana yalvarırım.

Eve dön.

Lorena

Sonraki birkaç saniye bulanıktı. Önümde anlamsızca ve yanlış bir şekilde süzülen kelimeler... Elvira nasıl kaybolabilirdi? Halam yanılıyor olmalıydı, o... Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarımı uzaklaştırdım ve ben Mısır'a vardıktan kısa bir süre sonra yazdığı ilk mektubu hatırladım. Odada mektubu aramaya başladım; kitapları fırlattım, bu sırada küfürler savurarak keten çantamı karıştırdım. Mektup inatla benden saklanıyordu. Nasıl bu kadar umursamaz olabilmiştim?

Sonra zarfın içindeki ikinci sayfayı hatırladım. Titreyen ellerimle onu zarfın içinden çıkardım ve son satırına kadar okudum.

Inez,

Kız kardeşim senin etkin altında kalmasa, bu kadar pervasız olmazdı. Evden gizlice çıkıp Buenos Aires'e gitmenin, sadece sorun getireceği konusunda seni uyarmıştım. Kardeşim eve dönmedi ve ona yolu gösteren sen olduğun için bu senin suçun. Kaçıldığından... ya da daha kötüsünden korkuyoruz.

Elvira'ya bir şey olursa, seni asla affetmem.

Ve emin ol ki, hayatının geri kalanında seni perişan ederim.

Amaranta

"Kahretsin," diye haykırdım.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Whit arkamdan. "Yine ne oldu?"

Delicesine dönüp duruyordum. Whit perdeyi çekti, yüz hatları bir somurtmayla gerilmişti. "Whit! Dayımı bulmalıyım."

Odama girdi. "Ne oldu? Bembeyaz olmuşsun."

"Dayım nerede?"

Beni nazikçe kollarının arasına çekti ama ben çaresizce Tío Ricardo'yu bulmak istediğimden, kollarında kıvrandım. Akşam yemeğini daha yeni yemişlerdi, dayım muhtemelen hâlâ ayaktaydı. "Gitmem gerek!"

"Sakin ol, Inez," diye mırıldandı saçlarıma doğru. "Nereye?"

"Buenos Aires'e!"

Kasıldı ve yüzüme bakabilmek için uzaklaştı, yakışıklı yüzünde bir endişe okunuyordu. "Sen..." Durdu, dudakları aralandı. "Mısır'dan gidecek misin?"

Nefesimi verdim ve beni açgözlü akbabalar gibi kemiren dehşetle mücadele ettim. "Kuzenim Elvira kaybolmuş. Halam bana iki kere anlatmaya çalışmış ama ben bir aptal olduğum için onun mektuplarını okumadım bile."

"Dur bir dakika. Bunun bir oyun olma ihtimali var mı?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Halan sana yalan söyler miydi? Belki de bu, seni eve döndürmek için bir stratejidir."

Aklıma böyle bir ihtimal gelmemişti ama Whit bunları söyler söylemez başımı iki yana salladım. "O böyle bir şey yapmazdı. Ebeveynlerimi öğrendiğimde yaşadıklarımdan sonra yapmazdı. Elvira konusunda böyle bir şey uydurmazdı." Gözlerimi sımsıkı kapattım. Kendi ağzımdan çıkan sözcüklere neredeyse inanmıyordum.

Whit beni dar odamdan nazikçe çıkardı. Dayımı -yatak örtüsünün üzerinde kitap okurken- bulduğumuzda, bir kez daha titremeye başladım ve gözyaşları yüzümden aşağıya doğru akıyordu.

Kitabını bir kenara fırlatıp ayağa kalktı. "Qué pasó? Ne oldu?"

"Elvira," diye söze başladım. Ona tüm ayrıntıları anlatıp bitirdiğimde, ardından da buruşuk mektubu uzattığımda, ağzının etrafındaki çizgiler gerildi.

Dayım ciddiyetle bana baktı, koyu kaşlarının arasında derin bir kırışık oluştu. Ardından mektubu iki kez üst üste okudu. Bir dehşet sardı beni. Yani bunun halamdan geldiğine inanmazsa? Ya da bana inanmazsa?

Ona yalan söylemiştim. Ona ihanet etmiştim.

Tío Ricardo onunla birlikte gitmeme izin vermeyebilirdi. Bana, *yalancı, aptal* diyebilirdi. Ki her ikisi de doğru olurdu.

Nefesimi tutup beklerken aramızdaki gerginlik arttı. "Seni Kahire'ye götüreceğim," dedi sessizce. "Eşyalarını topla."

WHIT

Inez odadan çıkarken, eteği ayak bileklerinin etrafında döndü. Odağımı Ricardo'ya çevirdim. Inez ve Ricardo birlikte Kahire'ye gitmesi, aklımdaki bir konuyu açmak için mükemmel zamanlamaydı. Bunu gündeme getirmek istemiyordum ama getirmek zorundaydım. Geç bile kalmıştım.

Ricardo yorgun elini yüzünde gezdirdi. "Ne karmaşa ama."

"Biliyorum."

Ricardo, tüm eserleri dikkatlice kayıt altına aldığım defterin üzerine eğildi. Özellikle işaretlenmiş olan sayfaya kaşlarını çatarak

bakıyordu. Dar odasında her yere dağılmış olan eşyaları bir karmaşa yaratmıştı. Bağıramadığı zamanlarda eşyaları fırlatmak hoşuna giderdi.

"Başından beri vardı," dedi.

"Ne?"

"Inez'in ihaneti," dedi. İşaret parmağını kâğıda bastırdı. "Kopyaları almaya dikkat etmiş ama her seferinde değil. Mavi yılan kayıp. Bir servet değerinde çünkü Kleopatra'yı öldüren engerek yılanının kusursuz bir modeli. Tüm mezardaki tek yılan tasviri."

"Ona hâlâ kızgınsın."

"Ona kızgın olmayacağım bir gün bile olmayacak," dedi yorgun bir şekilde. "Sen neden öfkeli değilsin?"

Duvara yaslandım, ayak bileklerimi çaprazladım ve omuz silktim. "Sence annesini ne kadar iyi tanıyordu ki?"

"Bu bir mazeret değil."

"Bence öyle," dedim sessizce. "Lourdes kendini kızına yabancılaştırdı. Inez onun burada başka bir hayat yaşadığını bile bilmiyordu, annesinin ne kadar iyi bir yalancı olduğunu bilmiyordu. Ve unutma ki... Inez, annesinin öldüğüne inanıyordu. Onu haftalarca bulamadığımızda biz de aynı şeyi düşünmüştük. Onun için her şeyi yapardın; diğer küratörlerin onu öldürdüğünü düşündüğün zamanı hatırlıyor musun?"

"O, bana ihanet ettiğini öğrenmeden önceydi," dedi Ricardo ve defteri çarparak kapattı. "Ne istiyorsun?"

"Benim eve dönme vaktim geldi," dedim.

Bana döndü, ağzı açık kaldı. "*Şimdi* mi?"

Parşömeni daha önce de yine aramıştım ama hiçbir iz yoktu. Ailemi artık yok sayamazdım, özellikle de bunun için hiçbir sebep yokken. Ve benim hiçbir sebebim yoktu. "Evden çok fazla mektup geliyor. Onları görmezden gelemem."

Sessizce düşündü. "Bunun Inez'in Mısır'dan ayrılmasıyla bir ilgisi yok yani?"

"Hiç yok," dedim. Ne olursa olsun bir şekilde zaten gidecektim. Aradığımı bulmuş olsam bile.

"Benimle olan sözleşmende hâlâ vaktin var."

Başımı salladım. Konuyu açmasını bekliyordum. "Sen beni hayata döndürdün, Ricardo. Sana daima borçlu olacağım. Ama daha fazla kalamam. Kız kardeşimin bana ihtiyacı var."

"Tamam," dedi, sesi soğuktu. "O zaman Kahire'ye vardığımızda, senin yerine birini ararım."

Dişlerimi gıcırdattım. Kalmayı tercih edeceğimi biliyordu. "Tamam."

"Tamam."

Gitmek üzere arkamı döndüm, sırtım dikti ama karnımdaki o derin çukur derinleşiyordu. Burada geçirdiğim zamanın bitmesine hazır değildim. Sonrasında olacaklara hazır değildim. Bir yabancının kocası olacaktım. Ondan *çocuk* sahibi olmak zorunda kalacaktım.

"Whitford."

Duraksadım ve yarım bir şekilde ona döndüm. Ricardo yaklaşıp elini omzuna koydu. "Benim için iyi iş çıkardın. Hayatını değiştirdiğin için mutluyum."

"Ama bu aslında benim hayatım değil, öyle değil mi?"

Ricardo bana acıyan bir şekilde gülümsedi. "Hâlâ bir seçeneğin var."

"Hayır, yok."

İç çekip kolumu sıktı. "Inez'e değer verdiğini biliyorum. Onu rahat bıraktığın için teşekkürler."

Bir yalan daha söylemek zorunda kalmadan yanından ayrıldım.

DÖRDÜNCÜ KISIM

BİNLERCE MİNARENİN ARASINDA KAYIP

BÖLÜM OTUZ

Dayım sözünü tuttu ve ertesi sabah şafak vakti yola çıkmak üzere hazırlıklara başladı. Çok kötü bir gece geçiriyordum, Elvira'nın bulunması için dua ederek dönüp duruyordum Bir ara, Whit onu çağırmışım gibi kapımda belirdi. Konuşmadan, brendi dolu bir teneke bardak uzattı.

İnce geceliğimin vücudumda yumuşakça dalgalandığının bilincinde bardağı elinden aldım. Bir kez bile göz hizamdan aşağıya bakmadı. Bir yudum alınca, karnımın derinlikleri bir yol boyunca yandı.

"Seni duydum," dedi yumuşak bir sesle. "Huzursuzsun. Yardımcı olabileceğini düşündüm."

Bir yudum daha aldıktan sonra bardağı ona geri uzattım. "Pek düşkünlüğüm yok."

Şaşkınlıkla, büyük elinde küçük görünen teneke kutuya baktı. "Benim de yok. Artık yok."

"Özlemiyorsun, öyle mi?"

"Sadece unutmak için ihtiyaç duyuyordum," dedi bir anlığına duraksadıktan sonra. "Ama artık kaçamıyorum. Al, sende kalsın, içersin. Uykuya dalmana yardımcı olur, Olivera." Ben başka bir şey söyleyemeden arkasını döndü. Söyleyebilmeyi dilediğim çok şey vardı. Ama dilimi ısırıp yeniden yatağa attım kendimi. Brendi, beni mantıklı bir şekilde düşünebileceğim kadar sakinleştirdi. Postanın Güney Amerika'dan Afrika'ya ulaşması birkaç hafta sürüyordu. Her iki mektubu arka arkaya yazmış olmalıydı. Elvira çoktan evde ve güvende olmalıydı.

Peki, Tía Lorena neden başka bir mektup yazmamıştı?

Belki henüz mektubu gelmemişti. Belki de Shepheard's'a geri döndüğümüzde, beni bekleyen başka bir mektup daha olacaktı.

Bu düşünce keyfimi epeyce yerine getirdi.

Kareem eşyalarımı taşımada bana yardım etmeye geldi ve -muhtemelen son kez- odamdan çıktığımda, dayımın bavullarına yardım eden Whit'i gördüm. Bana baktı, ben ne kadar perişan görünüyorsam, o da o kadar perişan görünüyordu. Yüzümü inceledi. Bakışları, yorgun gözlerimden aşağıya, ağzımın kıvrımına doğru kaydı, sonra da kaşlarını çattı. Dayım, Trajan Köşkü'nün yanında durduğu yerden Whit'i çağırdı, o da dayıma yardıma devam etmek için arkasını döndü.

Önce ekiple, sonra Abdullah'la, hatta sert vedasıyla başta ondan neden hoşlanmadığımı hatırlatan Bay Fincastle'la vedalaştım. Isadora bana sımsıkı sarılarak beni şaşırttı.

"İnsanlara fazla güvenmemeyi unutma," diye fısıldadı. "Sana nasıl ateş edileceğini öğretmek için her zaman yanında olmayacağım. Nasıldı, hatırlıyorsun, değil mi?"

"Dersimi unutmam zor," dedim kuru bir şekilde.

"Bana yaz," dedi. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Yazacağıma söz verdim. Kimse beni çağırmadan, çizmelerimle sıcak kumları savurarak İsis Tapınağı'na koştum. Tapınağın içinde her şey aynı görünüyordu, bense içimin sıkılıp kurutulduğunu hissediyordum. Bu, Kleopatra'nın son istirahatgâhını dünyanın geri kalanı tarafından keşfedilmeden önce görme şansım olmuştu. Bu an sadece onun ve benim içindi, ağzımda gül tadı, tenimin altında isyan eden sihir içindi.

Sonunda mezar odasına ulaştığımda, gözlerimin köşelerinde yaşlar belirdi. Nesneler ve eserler mumumun yumuşak alevinin ışığında altın gibi parlıyordu. Hiçbir ayrıntıyı unutmak istemiyordum ama daha da önemlisi, onu bulmanın nasıl bir his olduğunu unutmak istemiyordum.

Ailesiyle birlikte yattığı için mutluydum. Ayrıca, yer altı dünyasındaki yolculuğu için sağlanan her şeyin hesaba katılıp kaydedilmesine de sevinmiştim. Yıllar sonra, Abdullah'ın özenli kayıtları, onun dünyadaki hayatının son nefesini inceleyenler için bir

rehber olacaktı. Zaman akıp geçti ve kendimi Kleopatra'nın lahdinden uzaklaştırmaya zorladım. Bakışlarım hazine odasında oyalandı, yüzüğü ait olduğu yere geri koyabilmeyi dilerdim.

Her şeyi o yüzük başlatmıştı.

Papá bunu bana bir sebepten göndermişti. O sebebi asla bilemeyebilirdim, bu düşünce beni neredeyse öldürecekti. Ona yeniden veda ediyormuşum gibi hissettim. Ona ne olmuştu?

Keşke bir cevabım olsaydı.

Düşüncelerim Elvira'ya geri döndü, gitme vaktinin geldiğini biliyorum. Kamp alanına geri dönerken, Kareem'in yanından geçtim. Hızlıca el sallayarak onu çağırdım.

"Gidiyorum ve veda etmek istedim. Seninle tanışmak harikaydı."

Gülümsedi. "Üzülme, sitti. Geri döneceksin."

Gözyaşlarımı tuttum. Bunun doğru olmasını umuyordum ama bu, Elvira'ya ne olduğuna bağlıydı. Ama dayıma da bağlıydı.

"Ma' es-salama," dedi.

Elephantine'in beklediği sulara doğru ilerledim. Tüm eşyalarımız kıyıda bir araya toplanmıştı ve Tío Ricardo ile Whit derin bir sohbet içindeydi. Tío Ricardo sert, Whit sinirli görünüyordu. Sonra dayım dahabiyeye bindi, ben de kumlukta Whit'in yanına gittim. Her zamanki gibi buruşuk görünüyordu; buruşuk gömleği pantolonunun dışındaydı, çizmeleri cilalanamayacak kadar yıpranmış ve eskimişti, saçları rüzgârda savrulmuş, eğik bir şekilde alnına düşmüştü.

Birbirimize baktık, Whit'in elleri ceplerindeydi ve benim ellerim gergin bir şekilde arkamda kenetlenmişti.

"İkiniz ne tartışıyordunuz?" diye sordum sonunda. Dostça bir sohbet gibi görünmüyordu.

Bana baktı. "Hiçbir zaman bana karşı bir şey hissetmeni istemedim," dedi. "Hissettiğin için üzgünüm."

"Ben üzgün değilim."

"Seninle Kahire'ye geliyorum."

Kalbim hızlandı, neredeyse kanatlarını açmış bir kuş gibi havalara uçacaktım.

Ama Whit yüzümdeki belirgin sevinci okumuş olacak ki başını iki yana salladı. "İngiltere'ye geri dönmem gerekiyor."

Geriye doğru, sert zemine sendeledim. "Geri mi dönüyorsun?"

"Askerlikten sonra perişan hâldeydim. Belki de bazı kısımlarım hâlâ öyle. Ama Ricardo bana bir iş, bir amaç verdi. Bir yön. Biraz toparlanmama yardımcı oldu. Ama sorumluluklarımı görmezden gelmeye devam edemem. Ailem bir yıl önce dönmemi bekliyordu. *Bunu* daha fazla erteleyemem."

Bunu derken kastettiği şey, evliliğiydi. Birbirimizden çok uzakta olacaktık; ben Arjantin'de, o İngiltere'de. Ve bir *karısı* olacaktı. Mısır'daki günleri hep sayılıydı. Bu adada birlikte geçirdiğimiz zamanı düşündükçe, pişmanlık doldurdu içimi. Birlikte nasıl çalıştığımız... Ne kadar küçük olursa olsun, her keşfi kayıt altına alışımız... Bir ekiptik biz ve bundan sonra hiçbir şey olmayacaktık. Arkadaş bile olmayacaktık.

"Aradığın şeyi bulamadığın için üzgünüm," dedim yumuşak bir sesle. "Neydi o?"

Uzun bir süre sessiz kaldı, sonra omuz silkti. "Kleopatra'nın -adı yine Kleopatra olan- bir atası vardı, bu kadın ünlü bir simyacı ve büyücüydü. Ölmeden önce üzerine yazı yazdığı tek bir yaprak parşömeni arıyordum."

Zihnimin içinde bir anı canlandı. Yakalanması zor ve belirsiz. "Ne yazıyordu?"

Keyifsizce güldü. "Bir söylentinin peşindeydim, Olivera. Muhtemelen öyle bir şey yok ya da varsa bile, uzun zaman önce yok edilmiştir."

"Ne yazıyordu?" diye tekrarladım, anılarım daha da keskinleşti. Kleopatra bir şeyler hazırlıyordu, okuduğu bir... parşömen rolusu muydu? Yoksa tek bir yaprak mı? Hatırlayamıyordum.

"Gitme vakti," diye bağırdı Tío Ricardo gemiden bize doğru.

Kleopatra ve atasıyla ilgili tüm düşüncelerim dağıldı. İkimiz de birbirimize uzanmadık. Hayal kırıklığı görüşümü bulandırırken, uzanabileceğimi sanmıyordum. Whit de başka bir şey söyleyemeyecekmiş gibi sessizliğini korudu.

Güvertede yanına gittim, sanki çoktan gitmiş gibi aramızdaki mesafe uzuyordu.

Aralık ayının son günü, güneşli bir öğleden sonra Kahire'ye vardık. Yolculuğun geri kalanı yavaş geçmişti ve *Elephantine*'de, birkaç gün daha yelken açmamızı engelleyen bir sorun çıkmıştı. Saatler, yalnız geçirilen uzun akşamlarla doluydu. Dayım kendi hâlindeydi, mektuplar yazmıştı, yiyecek ve diğer malzemeler için Teb'e uğradığımızda o mektupları göndermişti. Whit, yan yana olmamız gerektiğinde dost canlısıydı ama sohbet etmek için hiç beni çağırmamıştı ve akşam yemeklerinden sonra sıklıkla odasına çekilmişti. En iyisinin böylesi olduğunu biliyordum. Ama kalbim hâlâ kırıktı ve duygularım çılgınca dalgalanıyordu. Yola çıkmak için, Elvira'yı bulmaya çalışmak için can atıyordum. Kendime her şeyi düzelteceğime söz vermiştim ama şimdi gidiyordum.

Sarkaç bir ileri bir geri sallanıyor, sinirlerim gerilip yıpranıyordu.

Tío Ricardo, Shepheard's'ın ön kapısına çıkan basamakları tırmanırken, "Buenos Aires'e gidiş biletini ayırtacağım," dedi. Ön teras, ilk ayrıldığım günkü kadar kalabalıktı. Yolcular içtikleri çayın ve eski arkadaşlarıyla buluşmanın tadını çıkarıyorlardı. Aşağıdaki sokak her zamanki tanıdık etkinliğiyle hareketliydi, taksiler ana caddede bir o tarafa bir bu tarafa gürültüyle ilerliyordu.

Kahire'yi özleyecektim... Keder kaburgalarımı sıkan çok dar bir elbise gibi kavramıştı beni.

Doğru seçimi yapmıştım. Elvira'nın bana ihtiyacı vardı. Ama içimdeki bir parça, ne kadar berbat bir şekilde başarısız olduğumu ve -herkesi- başarısızlığa uğrattığımı unutmama izin vermiyordu.

"Bir telgraf göndermek ister misin?" diye sordu Tío Ricardo, beni düşüncelerimden koparark. "Normal postadan daha hızlı olur."

"Sí, por favor," dedim. Dayımla İngilizce konuşmayı alışkanlık hâline getirmiştim ama şimdi, Arjantine'e gidiyordum ve zihnim çoktan değişmişti. "Sence İskenderiye için ne kadar erken yola çıkabilirim?"

"Bu sana bağlı," dedi. "Halandan haber almak ister misin? Elvira'nın çoktan bulunmuş olması mümkün."

"Bunu ben de düşündüm," dedim, gözlerimin Shepheard's'ın lobisinin loş ışığına alışmasını beklerken. Kimileri küçük gruplar hâlinde etrafta dolaşıp neşeyle sohbet ederken, kimileri duvarlar boyunca uzanan çeşitli koltuklarda oturuyordu. Uzun ve etkileyici olan granit sütunlar bana Filai'dekileri hatırlattı. Küçük adayı, tenimi, nefesimi, kalbimi parçalayan bir sızıyla şimdiden özlemiştim. Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilemiyordum. "Beni bekleyen bir mektup olabilir."

Aceleyle resepsiyona gittik ve Sallam'ın tanıdık gülümsemesi karşıladı bizi. "Merhaba, Señor Marqués, Señorita Olivera ve Bay Hayes. Sizi tekrar görmek harika, üstelik yılbaşı balosuna da yetiştiniz."

Balo salonuna güzel çiçeklerle dolu vazolar taşıyan birkaç otel görevlisini işaret etti. Cesur kırmızıları, pembeleri ve morlarıyla, çiçekler birer renk cümbüşüydü. Büyük ihtimalle gecenin şenliklerini kaçıracaktım ama onun gülüşüne ben de gülümseyerek karşılık verdim. "Sallam, bana gelen bir mektup var mı?"

Hemen çekmeceleri kontrol edip kâğıt ve mektup yığınlarını karıştırmaya başladı. Her şeye baktıktan sonra yeniden kontrol etti ve bana baktı. "Sizin için hiçbir şey yok. Bir mektup mu bekliyordunuz?"

Dayım çekinerek elini omzuma koydu. Whit bana sempati dolu bir bakış attı. Endişe tenimin altına işliyordu. Kuzenimin iyi olduğuyla ilgili bir haber olmasını gerçekten ummuştum. Sessizlik çok şey anlatıyordu: Elvira hâlâ bulunamamıştı.

"Inez'in bir telgraf çekmesi mümkün mü?" diye sordu Whit.

"Elbette," dedi Sallam hafifçe kaşlarını çatarak. "Señorita Olivera, oturmak ister misiniz? Solgun görünüyorsunuz."

"Hayır, iyiyim, lütfen sadece..."

"Inez!" diye seslendi arkamdan bir ses.

Ayaklarımın altındaki zemin büküldüğünü hissedince ön masayı kavradım, dizlerim titriyordu. Bana doğru gelen sarılmayı karşılamak için tam vaktinde arkamı döndüm. Mavi tüyler burnumu

gıdıkladı ve sulanmış gözlerimle geri çekildim. "*Elvira!* Buradasın..."

Sesim çatladı. Kayıp değildi, tehlikede değildi.

Birini daha kaybetmemiştim.

Gözlerimin arkasında sıcak bir baskı oluştu. Elvira gülüp bir kez daha sarıldı; orkideler gibi, memleketimdeki bahçeler gibi kokuyordu. "Birkaç gün önce geldim."

Sırtını sıktıktan sonra rahatlama ile bıkkınlık arası bir hisle geri çekildim. "*Annen,* senin kaybolduğunu düşündüğünü yazdığı bir mektup gönderdi! İki tane mektup yollamış, Elvira, kadın aklını kaybedecek kadar korkmuş. Ne sanıyordun?"

"Ona bir mektup bırakmıştım!" diye haykırdı. "Tıpkı *senin* yaptığın gibi. Bulamamış olmalı." Yüzü şaşkınlıkla buruştu. "En azından bıraktığımı *sanıyordum.*"

"Por el amor de Dios," diye mırıldandı Tío Ricardo. Bezgin ve rahatsız bir şekilde öne çıktı. "Kuzenin, sanırım?"

Elvira hemen Tío Ricardo'ya döndü. "Daha önce bir kez karşılaşmıştık, Señor. Hatırlamıyor musun?"

Ela gözlerinin köşelerinden yayılan çizgiler sıkılaştı. "Dios, sen beni yoldan çıkmış kızlardan kurtar. İkiniz için de bir yolculuk rezervasyonu yaptıracağım."

"Hayır, yapamazsın," diye bağırdım, hızlıca düşünerek. "Kalıp yardım edebilirim..."

"Kuzenin tek başına geri dönemez," dedi Tío Ricardo. "Dönüş yolculuğunda ona eşlik etmek zorundasın."

Lobideki gürültü sağır edici bir kükremeye dönüşürken, benim duyabildiğim tek şey dayımın korkunç tekrarla dile getirdiği sözleriydi. "Beni yine de gönderiyorsun. Bunca şeyden sonra bile."

Dayım, yürümeye yeni başlamış inatçı bir çocukla konuşuyormuş gibi, "Kuzenin yüzünden," dedi. "Bunun için ona teşekkür edebilirsin."

Elvira sağduyulu davranarak utangaç bir havaya büründü. "Korkarım ki Kahire'de sizinle buluşmaktan öteye geçemedim. Ama elbette bu kadar erken dönmek zorunda değiliz."

"İşime dönmeliyim," dedi Tío Ricardo soğukkanlı bir şekilde. "Siz ikinizle ilgilenmeye vaktim yok."

Üzerime bir hayal kırıklığı çöktü ve titrememek için kendimi zor tuttum. Ben endişeli ve perişanken, dayım nazik ve düşünceli davranmış, bana yardım etmeye karar vermişti. Ama şimdi, bana karşı olan eski öfkesi geri dönmüştü. Hâlâ affetmemişti beni. Dayım tek bir cümleyle yaptığım her şeyi -tüm özenli çizimlerimi ve resimlerimi- sıfıra indirmişti.

Ama sonra, en büyük cezam hâline gelen de buydu. Bakışlarım, Tío Ricardo'nun bakışlarıyla buluştuğunda, beni izlediğini fark ettim. Ela gözlerinde gizlenen bir meydan okuma işareti, şüphemi doğruluyordu.

Elvira'nın dikkati grubumuzdaki kaslı adama kaymıştı. Whit'i incelerken, yeşil gözleri takdirle parladı. Whit alaycı bir şekilde reverans yaptı ve bu haylaz tavrı, haftalar önce İskenderiye Limanı'nda ilk karşılaştığımızdaki tavrına çok benziyordu. Takındığı maskeydi bu ve bir daha asla altında yatanı bana göstermeyeceğini düşünüyordum.

"İkiniz için bir refakatçi bulmam gerekecek," diye devam ettim dayım. "İkinizin de genç hanımların davranması gerektiği gibi davranacağınıza güvenemeyeceğim çok açık."

Sağ gözüm seğirdi. Sanki kendisi görgü kurallarını çok umursuyordu. Öfke yüzeye çıkarken, kuzenime ters ters bakmamak için kendimi zor tuttum. O olmasaydı, en azından hâlâ Filai'de olurdum.

"Halana bir telgraf çekeceğim," diye devam etti dayım sertçe. "Saat sekiz buçukta burada buluşalım. Size akşam yemeğinde eşlik edeyim. Whit, seninle de biraz konuşmak istiyorum."

Sanki daha hızlı gidemezmiş gibi onu uzaklaştırdı.

Elvira sabırsızlıkla kolumu çekiştirdi. "Sana anlatacak çok şeyim var."

Ama hiçbirini duymak istemiyordum. "Neden buradasın, Elvira?"

Bunu söylememle birlikte gülümsemesi soldu. "Seninle birlikte olmak için geldim," dedi. "Bana sorsaydın, seninle gelirdim."

Sesinde hafif suçlayıcı bir ton vardı. "Bana ihtiyacın olduğu açık. Giysilerinin hâline bir bak!"

Şaşkınlıkla bakışlarımı indirdim. Üzerimdekiler oldukça yıpranmıştı, şalvarım inatçı kirlerle lekelenmişti ama sonuç olarak giyilebilecek kadar temizdi ve bir zamanlar beyaz olan gömleğim artık gerçekten beyaz değildi. Deri çizmelerim dayımınkiler kadar yıpranmıştı ve güneşin tenimi pembe bir renge boyadığını görmek için aynaya bakmama gerek yoktu.

Benimle karşılaştırılınca, Elviya koyu saçlarını ve gözlerini tamamlayan muhteşem bir günlük elbise içinde, her bir zerresiyle genç bir hanımefendiye benziyordu. Tüm fiyonkları güzelce bağlanmıştı ve ayrıntılı topuzundan tek bir saç teli bile yerinden oynamamıştı.

"Hepimizi endişelendirdin," dedim sonunda.

"Seni endişelendirdim mi?" Güldü. Ben gülüşüne eşlik etmeyince, boyalı dudaklarındaki gülümseme soldu. "Ya senin yaptığın?" dedi, sesine öfke yansıyordu. "Seni yanlarına almadıklarında ağladığın zamanlarda kaç kez yanında durdum? Ebeveynlerin öldü, sonrasında hiç kimseye tek kelime etmeden çekip gittin. *Bana* bir şey söylemeden."

Haklıydı. Berbat davranmıştım. Ona kızmak haksızlıktı, sonuçta gelişinin hayatımı nasıl altüst ettiğini bilmiyordu. "Elvira, çok üzgünüm. Perdóname."

"Elbette seni affediyorum. Bu kadar yolu yalnız kalma diye geldim." Elimi tutmak için uzandı. "Ve gizlice kaçmak zorunda kaldım. Çünkü söylesem, annem bana izin vermezdi."

Bir anlığına dayıma sempati duydum. Onu ilk gördüğümde, bilmediği bir şehirde yapayalnızken, benim hissettiğim gibi hissetmiş olmalıydı.

"Buraya kadar tek başına gemi yolculuğu yaptığına inanamıyorum..."

"Yardım aldım," dedi. "Hizmetçin, senin için yaptığı gibi benim için de her şeyi ayarladı. Hatta yolculuk için siyahlara bürünmemi sağladı. Gerçekten de, senin davrandığın gibi davrandığımda her şey oldukça kolay oldu. Kendime sürekli, *Inez bu durumda ne*

yapardı? diye sordum." Dudakları sinsi bir gülümsemeyle büküldü. "Çok şey olduğu çıktı ortaya."

"Amaranta'ya yazman gerek," dedim. "Çok öfkeli ve sana bir şey olursa, hayatımı mahvetmekle tehdit etti beni."

Elvira'nın rengi soldu. "Tanrım, öfkelendiğinde çok korkutucu oluyor."

"Ah, biliyorum. Eskiden ondan saklanmak için yatağımın altına girerdim."

Güldü. "Girmezdin."

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama düşündüğüm oldu." Ona tekrar sarıldım. "Peki burada bir odan var mı?"

"Evet, sayılır," dedi. Onu gördüğümden beri ilk kez endişeli görünüyordu. "Geldiğimde resepsiyondaki nazik beyefendiye aileden olduğumu ve senin gelmeni beklediğimi söyledim. Beni senin odana -sanırım annenle babanın odasına- yerleştirdi. Senin için sorun olur mu?"

Başımı iki yana salladım.

Elvira rahatlayarak bana yaslandı. "Ah, çok sevindim. Seni rahatsız edeceğimden endişelenmiştim." Kolunu koluma doladı. "Hadi, yukarı gel. Görmen gerektiğini düşündüğüm bir şey var."

"Nedir?"

Dudağını ısırdı. "Babandan bir mektup."

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM OTUZ BİR

Elvira'nin kendine ait bir pirinç anahtarı vardı, kapıyı açmak için onu kullandı. Mektubu okuma konusunda yarı endişeli yarı dehşet içinde girdim içeri. Bu sözler babamın bana söylediği son sözler olacaktı. Ne olursa olsun mahvolacaktım. Kuzenim içimdeki karmaşıklığı hissetmiş olacak ki, odadaki mumları sessizce ve etkili bir şekilde yakarak her şeye yumuşak, altın rengi bir ışıltı bırakmalarını sağladı.

Ebeveynlerimin eski yatak odasının kapısını açtığında, nefesimi tuttum. Elvira tüm süiti derleyip toplamıştı, artık annemle babamın eşyaları her yere saçılmış hâlde değildi. Bavulları kanepede yan yana istiflenmiş, tüm giysileri düzgünce katlanmıştı. Günlükleri ve mektupları sehpanın üzerine üst üste konmuştu. Odadaki yatağı düzeltmiş, yatak örtüsünün üzerine aynı çeşit nesneleri gruplayarak koymuştu.

Kuzenim ellerini ovuşturarak beni izliyordu. "Yardımcı olmak istedim." Benim yaptığımdan çok daha fazlasıydı.

"Elvira..." Nefes aldım, daha iyi hissettim. "Gracias."

Kanepeye bakan sandalyelerden birine zarifçe oturdu ve rahatlayarak gülümsedi. Sonra öne doğru uzandı ve yığının en üstündeki mektubu alıp bana uzattı. Onun yanındaki koltuğa oturdum, dikkatle inceledikten sonra elinden aldım.

"Temmuz ayından kalma." Tereddüt etti. "Yalnız kalmak ister misin?"

Sorusunu düşündüm ama varlığı, eve dönüş yolculuğu gibiydi, evimde hissettirdi. "Hayır, gracias."

Derin bir nefes alıp zarfı açtım ve mektubu çıkarıp okumaya başladım.

Sevgili kızım,

Eğer bu mektubu bulduysan, demek ki benim hayal edebileceğimden de fazla benim kızımsın sen ve seninle ne kadar inanılmaz derecede gurur duyduğumu bilmeni istiyorum. Artık annenin ihanetini keşfetmiş olmalısın. Keşfetmediysen, senden soru sormaya devam etmeni, gerçeği aramaya devam etmeni rica ediyorum. Merakın ve inatçılığın, bu arayışında sana yardımcı olacak.

Annen pek çok korkunç şey olabilir ama en kötüsü, sadakatsiz biri. Lütfen dikkat et ki beni düşürdüğü gibi seni de tuzağına düşürmesin. Bu konuda benden daha akıllı olmanı dilerim.

Lourdes ve ben kaçınılmaz sonumuza ulaştık. Keşke onun ne olduğunu daha önce görseydim. Belki ikimiz de kurtulabilirdik. Ama şimdi değer verdiğim her şeyi onun iğrenç ellerinden korumalıyım. Sana altın yüzüğü göndermemin nedenlerinden biri de buydu, querida. O yüzük sayesinde Filai'de herkesten, özellikle de annenden saklamaya çalıştığım bir keşifte bulunabildim. Ama başarısız olmuş olabilirim. Güvenebileceğim insanlar bulmak, annen yüzünden aşırı derecede zor oldu.

Şimdi mektubumu bitirmeliyim ama senden benim için bir şey daha yapmanı rica ediyorum.

Lütfen, beni aramayı asla bırakma.

Seni seven baban

Burada mektup aniden sona erdi, babamın el yazısı uyumsuz bir döngüde kesilmişti. Beni en çok korkutan şey, son kıvrım oldu.

"Bunu nerede gördün?"

"Mühürlenmişti ve diğer mektupların arasına sıkıştırılmıştı. Başka şeylerle karışmış ve gönderilememiş olmalı. Ya da sana gönderdiği paketlerden birine eklemeyi unutmuş da olabilir. Bildiğim kadarıyla çok dalgındı."

Zihnim çok hızlı çalışıyordu. Papá açıkça Kleopatra'nın mezarını, iki nesne arasındaki sihir sayesinde bulmuştu: yüzük ve...

biblo kutusu. Aynısı benim de başıma gelmişti. Babam yüzüğü giriş odasından almıştı, eğer biri tahta kutuyu çarşıda bulursa, aynı şekilde muhteşem keşfi gerçekleştirebilirdi, babam bunu biliyordu. O süreçte annemin kim ve ne olduğunu da öğrendiğinden, Kleopatra'yı onun pençelerinden korumaya çalışıyordu. Fakat annem Filai'ye gitmenin bir yolunu bulmuş ve eserlere erişmek için beni kullanmıştı.

Derin bir acı hissi ele geçirdi beni. Kendimi bu histen kurtarmak için başımı iki yana sallayıp mektubun geri kalanına ve babamın bana anlatmaya çalıştığı şeye tutundum.

Sonrasında babama ne olmuştu? Gerçekler ortaya çıktıkça omuzlarımda korku birikiyordu. Annem onu bulmuş ve bir yerlerde esir tutuyor olabilirdi ya da daha kötüsü, onu öldürmüş olabilirdi. Ama belki de saklanıyordu ve şimdi bile onu bulmamı umuyordu. Mektubu avucumda kıvırdım, son satır, tenime dağlanan bir damga gibi zihnime kazındı.

Onu aramayı asla bırakmayacaktım.

"Inez?" diye sordu Elvira. "İyi misin?"

Mektubu ona uzattım ve düşünceli düşünceli ayağa fırladım. Okumasını sabırsızlıkla bekleyerek odada volta atmaya başladım.

Bitirdiğinde, yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Kafam çok karıştı."

Kahire'deki ilk günümden itibaren olanları ona anlattım. Rezil Bay Sterling'in çaldığı altın yüzüğü, tarihî Kahire çarşısında bulduğum biblo kutusunu ve *Elephantine*'e gizlice binişimi. Dayımdan ve sihrin beni Trajan Köşkü'nin altındaki yeraltı tünellerine, oradan da İsis Tapınağı'ndaki gizli merdivene nasıl götürdüğünden bahsettim. Son olarak annemi ve yaptıklarını anlattım. Utanç boğazımı yaktı. Bahsetmediğim tek kişi Whit'ti.

Ondan bahsetmek şöyle dursun, onu düşünemeyecek kadar kontrolsüzdüm hâlâ.

Elvire tek bir kelime etmeden her şeyi dinledi ve ben sözümü bitirdiğimde sandalyeye yaslanıp dudağını ısırdı. "Yani Buenos Aires'ten ayrıldığından beri epey bir şey olmuş."

Tatsız bir kıkırdama çıkıverdi ağzımdan. "Biraz."

"Yetkililere gitmemiz gerek," dedi Elvira. "Hemen şimdi. Hadi akşam yemeğini atlayalım ve..."

Başımı iki salladım. Sustu. "Bu bir seçenek değil. Bay Sterling'i hatırlıyor musun? Sosyetenin önde gelenlerinden. Hükûmetin her kademesinde bağlantıları var. Ona güvenmiyorum. Sen ve belki Whit dışında kimseye güvenemem..." Sözümü yarıda kestim, ondan bahsemeyeceğimi unutmuştum.

Elbette Elvira bu hatamı fark etti. "Whit? Whit kim? Whit ne biçim bir isim?"

"Adı Whitford Hayes ve Tío Ricardo için çalışıyor," dedim. "Bizimle birlikte gelen, gözümü alamadığım kaslı adam."

"Ve ona ilk ismiyle mi hitap ediyorsun? Annem buna skandal derdi." Sırıttı. "Bu çok hoşuma gitti. Daha fazlasını anlat bana."

"Birlikte çalıştık." Konuşmayı yeniden mantıklı konulara çekmek zorundaydım. "Arkadaş olduk, bu yüzden lütfen o çılgın hayal gücünün seni ele geçirmesine izin verme. İnandığının aksine, sen Emma Woodhouse[55] değilsin."

Umursamazca elini salladı. "Sana söylüyorum, Emma Woodhouse gerçek olsaydı, en iyi arkadaşım olurdu. Hayatımın amacı en azından bir çifti romantik bir şekilde eşleştirmek. Peki, annem ve dayın ne olacak?"

Suratımı astım. "Berbat bir şey."

"Bağlantılı değiller." Dudaklarını büzüp gözlerini kavuşturdu. "Bence annem çok yalnız."

Halamı bu şekilde hayal etmek zordu. Daima çok aşılmaz, asla yıkılmaz bir kale gibi görünürdü. "Bence kendi aşk hikâyelerini yazmalısın. Sen yetenekli bir yazarsın, Elvira."

Gözleri büyüdü. "Nereden bilebiliyorsun ki?"

Ona göz kırptım. "El yazması taslağının saklı olduğu yeri biliyorum, canım." Döndü, bir yastık alıp kafamın üstüne fırlattı. Yastık birkaç santimle beni ıskaladı. "Sanki sen de benim günlüğümü okumadın!"

---

55 Emma Woodhouse, Jane Austen'in 1815 yılında yayımlanan Emma adlı romanının başkarakteri. -ed.n.

"Okuduğuna inanamıyorum..." Nefes nefese sözünü yarıda bıraktı. "Gerçekten yetenekli olduğumu düşünüyor musun?"

"Evet," dedim ve ona sıkıca sarılmak için odanın karşı tarafına geçtim. "Hem de en yeteneklisi. Hikâyeyi bitirmen gerek, Elvira. Bana söz ver."

Gözleri bir rüyaya dalmışçasına odak noktasını kaybetti. "Hikâyelerimden birini deri ciltli hâlde bir kitapçının rafında görmekten daha güzel bir şey olabilir mi?"

"Daha güzelini düşünemiyorum," diye fısıldadım. "Bitireceksin."

"Söz veriyorum." Uzaklaştı. "*Whit* baloda olacak mı?"

Başımla onayladım. "Lütfen o kendini beğenmiş gülümsemeyi yüzünden sil. Bir nişanlısı var."

"Ama henüz evli değil," dedi gülümseyerek. "Belki de senin geleceğinde bir gece yarısı öpücüğü vardır."

Gözlerimi devirdim. Whit bunu bir daha asla yapmayacaktı. "Ben olsam çok heyecanlanmazdım çünkü biz davet edilmedik. Dayım akşam yemeğine katılmamıza izin veriyor. Son kontrol ettiğimde, akşam yemeği, dans anlamına gelmiyordu."

Masum bir şekilde göz kırptı. "Emin misin? Çünkü eminsen, elimdeki davetiyeyi açıklamak zorunda kalacaksın." Akıcı bir hareketle, günlük elbisesinin cebinden kalın kapaklı küçük bir kart çıkardı. Gösterişli bir hareketle kartı bana sundu.

Neredeyse karta bakış atmadım bile. "Ne giyeceğini ayarladın bile, değil mi?"

"Elbette," dedi. "Ben annemin kızıyım. Senin için de bir şeyler seçtim."

Önce otelde bıraktığım sandığı, sonra kendi sandığını karıştıran kuzenime çaresiz bir hayranlıkla baktım. Sonunda, incecik bir kâğıda sarılı bir elbise çıkarıp dikkatlice yatağımın üzerine serdi.

"Neleri bavuluma koyacağımı bilmediğimden, her şeyden ikişer tane getirdim," dedi. "Bunun, senin üzerinde harika duracağını düşünüyorum."

Ona katılmadan edemezdim. Fildişi ipeğin üzerine altın çiçekler işlenmişti. Krem dantel etek ucu, sanki bir orman zemininden

yükseliyormuş gibi görünen narin sarmaşıklar kaplamıştı. Omuzlar yumuşak pembe tül ile vurgulanmıştı ve hafifçe kollarıma yansıyan kısa bir kol yaratmıştı.

"Bunu giymeyi istemediğinden emin misin?"

Elvira yaramazca gülümseyip dikkatle kendi elbisesini açtı. Ben de güldüm. Elbisesi benimkiyle aynıydı, tek fark, onunkinin ipeği fildişi yerine çok açık bir altın rengi tonundaydı.

"İkiz gibi olacağız," dedim gülerek.

Bana eleştirel bir gözle bakarak, "Banyoya ihtiyacın var," dedi. "Senin için ayırtacağım. Ve saçını iki kez yıkamanı öneririm."

Eskiden ebeveynlerimin odası olan odanın bitişiğindeki küçük bir odada bulunan küvet, sıcak suyla doldurulmuştu. Derin bir iç çekerek içine gömüldüm. Filai'deki yaşamın her bir dakikasını çok sevmiştim ama çağımızın kolaylıklarını özlemediğimi söylersem yalan olurdu. Saçlarımı kuzenimin önerdiği gibi, Arjantin'den getirdiği gül kokulu sabunla iki kez yıkadıktan sonra -biraz güneş yanığı da olsa- parıldayan bir ciltle dışarı çıktım.

Cehennem gibi gelen korseler, kabarık etekler ve elbiselerimizin uzun kuyrukları konusunda birbirimize yardım ederek yavaş yavaş hazırlandık. Elvira o sırada nihayet kuruyan saçlarımı ördü ve başımın üstüne dolayarak inci işlemeli tokalarla tutturdu. Ben de dantel bir kurdele ile onun kalın saçlarını tutturmasına yardım ettim.

Elvira bir kibrit çakıp gözlerinin etrafını boyadı, ben de aynısını yaptım. Gül rengi krem sürerek cildimizi yumuşatıp nemlendirdik ve dudaklarımıza renkli bal mumu sürdük. Bu rutin beni sakinleştirirken, birlikte hazırlandığımız sayısız baloyu hatırlattı. Aynada kendimize baktık ve kuzenime doğru döndüm.

"Tía Lorena benden utanır mıydı?"

"Biraz bile utanmazdı."

Kolunu koluma doladı ve dayımla buluşmak üzere birlikte aşağıya indik.

Mısır'daki son gecem...

WHIT

Deri sandığımı kapatırken, otel odamın kapısının sertçe çalınması sessizliği bozdu ve yola çıkma hazırlıkları için aklımdan yaptığım listeyi böldü. İngiltere'ye dönüş biletim çoktan gönderilmişti ve Shepheard's'tan ayrıldığım anda üniformamın yakılması için talimat bırakmıştım. Bunu daha önce neden yapmamıştım? Hayır, yalandı.

Her şey generalle ilgiliydi.

Bir kez daha vuruldu kapı. "Whit, orada olduğunu biliyorum. Büyük ihtimalle viskiye boğuluyorsun."

Kapıyı açınca karşımda Ricardo'yu gördüm. "Uzun zamandır hiçbir şey içmedim."

Homurdanarak içeri doğru ilerledi, toplanmış odayı incelemek için döndü. Üniformam dışında, kendimden hiçbir şey bırakmıyordum.

"Gitmeden önce bir şey daha yapmanı istiyorum," dedi Ricardo. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Birkaç gün daha buradayım," deyip kapıyı kapattım. "Yoluna koymam gereken birkaç şey var."

Yani hiç kimsenin beni İngiltere'ye kadar takip etmeyeceğine dair güvence. Kahire'de düşman edinmiştim ve kolları İngiltere'ye ulaşmasa da, yine de halletmem gereken hesaplar vardı. Ödenecek borçlar.

Ricardo bir zarf çıkarıp bana uzattı. "Bu her şeyi karşılar, hatta daha fazlasını."

Verdiğim hizmetlerin ödemesi. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Kız kardeşim yüzlerce eserle kaçtı ve eğer akıllıysa -ki ikimiz de akıllı olduğunu biliyoruz- hemen satmak isteyecektir. Bu tür yükleri ne kadar uzun süre taşırsa, onun için o kadar riskli olur. Kız kardeşimin Kahire'de olup olmadığını öğrenmeni istiyorum."

"Eğlenceli," dedim, kuru bir şekilde. "Yer altına inmiş olmalı ama etrafta soruşturururum."

"Evet, eminim ki Şirket'teki küratör arkadaşların seni gördüklerine memnun olacaklardır," deyip kapıya doğru yürüdü.

"Beni öldürmek istemeyenler tabii," diye mırıldandım. "Sorularım senin yönüne dikkati çekebilir."

"Öyle olmasın. Ne gerekiyorsa." Kapı kolunu tuttu, sonra hafifçe bana döndü. "Bir daha kendini kaybetme, Whit."

Ona kendimi çoktan kaybettiğimi söyleyecek yüreğim yoktu. İngiltere'ye yeniden adım attığımda, Whitford neredeyse ortadan kaybolacak ve yerini ünvanım alacaktı. Sonra çıkıp kapıyı yavaşça kapattı.

İç çektim. Son bir şamata.

Kahire'nin kalabalık sokaklarını daima sevmiştim. Görünmez olmanın kolay bir yolunu sunuyordu. Bu, afyon inleri ve genelevleri barındıran bir binaya gizlice girebilmek için ihtiyaç duyduğum etkili bir özellikti. Şehrin bu kısmı, tapınaklar ve mezarlar dışında bir şeyler isteyen turistler için sayısız eğlence biçimi sunuyordu. Ricardo onu boğazına kadar borca batmış hâlde bulana kadar, onun hazları da benzer arayışlarla doluydu.

Çökmekte olan tarafa doğru sürünerek tırmandım, parmaklarımı oluklara geçirdikten sonra kendimi yukarı çekip açık bir pencereden içeri doğru fırlattım. Peter'ı tanıyorsam, çalıntı eserleri paylaşmaya uzun bir mola verip görevlerini başkalarına devretmiş bir hâlde arka odada saklanmış, esrar içiyor olmalıydı.

Koridor ter ve bayat hava kokuyordu ama koridoru kaplayan odalara bakarken, bu koku beni yavaşlatmadı. Aradığım adamı bir duman sütunu ortaya çıkardı. Tozlu yastıklarla çevrili alçak bir divanda oturmuş, ayaklarını eski ve kirli bir Türk halısının üzerinde çaprazlamış rahat bir şekilde otururak dinleniyordu. Odada, yüksek sandık yığınları vardı, bazılarının üzerinde Bulak etiketi vardı ama çoğu etiketlenmemişti. Kuşatılmayı bekleyen biblolarla dolu olduklarına, iyi bir paraya bahse girerdim.

Mısır her türlü fırsatçıyı cezbederdi. Bir İngiliz olan Peter Yardley, tarihî eserler memuru ve başkonsolos sekreteri olarak görev yapmıştı ama Mısır'a gelmeden önce, uyuşturucu, antika ve sır ticareti yapan bir paralı asker olarak çalışmıştı.

"Kim var orada?"

Odaya girdim ve kapıyı tekmeleyerek kapattım. "Merhaba, Peter."

Yumuşak bir kıkırdama ulaştı kulağıma. "Senden başka kimse bana böyle seslenmez."

Duman dağıldı ve Peter'ın zayıf yapısı çıktı ortaya. Yanaklarındaki derin çukurlar ve kan çanağı gözleri bitkinliğini ortaya koyuyordu. Giysileri bir süredir sabun görmemişti, ter ve sert içki kokuyordu. Tenimin altında rahatsız edici bir his kabardı. Bir süre önceye kadar ben de bundan çok farklı görünmüyordum.

"Korkunç görünüyorsun."

Sırıttı ve karşısındaki alçak sandalyeye oturmamı işaret etti. Alt kattan gelen gürültünün bilincinde, ayakta durdum. Saydığıma göre üç, belki dört farklı adam çalışıyordu.

Peter'ın gülümsemesi soldu ve eli düştü. "Bu kesinlikle sosyal bir görüşme değil, sanırım?"

Başımı iki yana salladım. Tüccar Kapısı için yasa dışı mallar sağlayan küratörler vardı. Peter müzayedelerden birini yönetmişti ve eskiden, birlikte kâğıt oynarken, bir keresinde bana, sık sık çalıntı eserler satan bir kadınla arası iyi olan bir tanıdığının olduğunu söylemişti. Bu bilgiyi Ricardo'ya iletmiştim ve o zamanlar o kadının Lourdes olup olmadığını merak etmiştik. "Son zamanlarda Kahire'ye gelen büyük bir sevkiyat duydun mu?"

Bir mindere yaşlanıp koyu gözlerini kıstı. "Her zaman gelen sevkiyatlar oluyor. Oturacak mısın?"

"Hayır."

"O zaman neden bana son birkaç aydır nerede olduğunu söylemiyorsun. Seni artık hiç masada görmüyorum, Whit."

Çünkü kâğıt oyunlarına katlanamıyordum, bir şeyler duymanın en iyi yolu bu olduğu hâlde.

"Şansım tükendi." Ceket cebimin derinliklerine sıkıştırdığım zarfı çıkardım ve Peter'ın hemen yanında duran yuvarlak bir masaya koydum. "Konu açılmışken, bunun bizi eşit kıldığına inanıyorum."

Peter zarfın köşesini işaret etti. "Sana bir fikir... neden bunu saklamıyor ve gelip benim için çalışmıyorsun? Zaten daha önce neden çalışmadığını da hiç anlamadım."

"Mısır'dan ayrılıyorum."

"Ne yazık."

"Her şeyin bir sonu vardır." Gitmek üzere arkamı döndüm ve kapıya ulaştığımda, omzumun üzerinden, "Bulak'taki depoda dikkatli ol, Peter," dedim.

"Dur."

Kapı eşiğinde donup kaldım. Yavaşça arkamı döndüğümde, elinde bir tabancayla ayağa fırlayan Peter'la karşılaştım. "Depoları nereden biliyorsun?"

"Silahını indir."

"Hayes," dedi Peter, silahını hazır konuma getirirken. "*Nereden biliyorsun?*"

Bana en yakın kasa yığınına bir tekme savurdum. En üstteki nde duran viski ve rom şişeleri yüksek sesle şangırdadı ama ben en alttaki iki kasayı işaret ettim. Yan tarafında, rıhtıma yakın bir deponun yeri yazıyordu. "Tam burada yazıyor, aptal."

"Ah, lanet olsun." Peter silahını göğsüme doğrulttu. "Sanırım sonuç olarak oturman gerekiyor. Seninle sohbet etmemiz gerek."

İstemeden de olsa, görmemem gereken bir şey görmüştüm. "Beni vurmayacaksın, değil mi, Peter?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Sana söyleneni yaparsan, hayır. Gerçekten sadece iki seçeneğin var. Görünüşe göre bundan sonra benim için çalışacaksın. Alternatif olarak, daha ölü seçeneği tercih etmezsen tabii."

Güldüm ve başımı iki yana salladım. "İhtimal dâhilinde bile değil."

"Lanet olasıca, otur ve..."

Viski şişelerinden birini ona doğru fırlattım. Şişe dönerken, Peter içgüdüsel olarak ateş etti. Cam kırıldı ve içki duvarlara sıçradı, halıya döküldü. Zengin koku başını döndürdü. Peter silahını yeniden doldururken yüksek sesle bağırıyordu ama benim de

tabancam çoktan elimdeydi ve başparmağım, silahımın üzerindeki benim olmayan baş harflere değiyordu.

Doğrult, nişan al, ateş et.

Kurşunun gücüyle Peter'ın başı geriye doğru savruldu. Kaşlarının arasındaki delikten damlayan kan açık ağzını çevreledi. Diğerlerini çağırmıştı. Buradan canlı çıkma şansım olmazdı.

Bir cesetten daha ne çıkardı ki?

Düzinelercesini görmüştüm.

Arkamda alt kattan bağırış sesleri geldi. Kargaşaya bakmadan oradan ayrıldım.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Baktığım her yerde bir şeyler parıldıyordu. Mum ışığında parıldayan altın perdeler, açık pencerelerden gelen serin esintiyle birlikte uzun kurdeleli kâğıt bayraklar dalgalanıyordu. Otel, yeni yıl hazırlıkları için en güzel bayramlıklarını giymişti. Dayım bizi süslenmiş yemek salonunun girişinden geçirdi, burada bir garson bizi gümüş örtülü bir masadaki yerlerimize götürdü. Fayanslı zemini İran halıları süslüyordu, masada ise en iyi çiniler, çatal bıçak takımları ve kocaman çiçek buketleri sergileniyordu. Elvira her şeyi bilgiç bir gözle inceliyordu ve olumlu izlenimini ele veren tek şey bakışlarının hafifçe genişlemesiydi.

Birkaç çift daha yanımıza geldi; hanımlar yumuşak ışıkta parıldayan muhteşem ipeklerden ve satenlerden gece elbiseleri giymişken, erkekler ince ütülü, koyu renk zarif takım elbiseler ve özel dikim ceketler giymişlerdi,

Taş yüzlü ve ince dudaklı dayım sade gri bir takım elbiseyle gelmişti. Saçını taramaya bile zahmet etmemişti. Ondan korkmuyor olsaydım, bu görünümün ona yakıştığını söylerdim. Saçları geriye doğru taranmış ve çok fazla briyantin yüzünden yapışmış, aşırı cafcaflı erkeklerin arasında göze çarpıyordu. Durgun hava, pahalı parfüm, şampanya ve tatlı çiçeklerin karışımıyla doluydu.

Bir kadın karşıma otururken, "Bu bir House of Worth[56] elbisesi," diye fısıldadı Elvira. "Öyle olduğuna tüm parama bahse girerim."

"Sen bahse girmezsin, zaten kesinlikle paran da yok," diye fısıldadım.

---

56 House of Worth, bir Fransız moda evinin adı. -ç.n.

"Annene haber gönderdim," diyerek araya girdi Tío Ricardo, konuşmamıza asit dökerek. "Rica ederim."

Elvira hafifçe kızardı ve alçak bir sesle *gracias* demeyi başardı. Sonra hemen toparlanıp konuyu değiştirdi: "Señor Marqués, bana Filai'de geçirdiğiniz zamanı anlatın."

Dayım soğuk bir öfkeye bürününce, masanın altından kuzenimi tekmeledim.

"Aman Tanrım, şimdi ne yaptım?" diye sordu Elvira irkilerek. "Soru sormak yasak mı?"

"Dayımın işiyle ilgili konuşmak..." diye tısladım.

Masanın diğer tarafından, "Bunca zamandır Filai'de miydiniz?" diye sordu adamlardan biri. Fransız aksam vardı. "Ama orada hiçbir şey yok ki. Kesinlikle şimdiye dek her yeri kazılmış eski bir kutsal alan."

Dayım omuz silkti. "Başka her yer alınmıştı."

Adam, Tío Ricardo'nun kayıtsızlığına tamamen inanarak, bilgece başını salladı. "Bence üllkemin sizi fazla önemsememesi ne yazık."

"Mösyö Maspero'nun yönetimindeyim," diye cevapladı dayım hafifçe. Sonra bana doğru dönüp, "Menüyü nasıl buldun, Inez?" dedi.

Bakışlarımı indirip birkaç satır okudum ve Fransızcayı zihnimde tercüme edince, ağzım sulandı. Başlangıç olarak, mantar ve soğan çorbası, ardından kızarmış sebzelerden oluşan bir karışımla taze bir salata. Özellikle de ana yemeği, yani tereyağlı kuşkonmaz ve kremalı patates püresi eşliğinde nane jöleli soslu kızarmış kuzuyu, dört gözle bekliyordum.

"Harika görünüyor," derken, sadece sohbetin konusunu kendisinden uzaklaştırmak için bu soruyu sorduğunu çok iyi biliyordum. Garson geldiğinde, dayım üçümüz için de şarap sipariş etti, ardından da sağında oturan beyefendiyle sohbet etmeye başladı.

Yemeğin geri kalanında ikimizle konuştuğu son şey bu oldu.

Öfkesi yüzünden ya da çok az olduğunu sandığım hayal kırıklığı yüzünden onu suçlamıyordum. Onun cinayet işleyebilecek

biri olduğunu düşünmüştüm. Annemin yalanlarına kandığım için kendi kendimi de hayal kırıklığına uğratmıştım.

Ben kendimi affedemiyorken, dayımın beni neden affedemediğini kesinlikle anlıyordum.

Ama beni hâlâ Arjantin'e göndermek istemesinden, işleri düzeltme şansımı elimden almasından üzüntü duyuyordum. İçimden bir parça, bu üzüntüyü hayatımın geri kalanında yanımda taşıyacağımı biliyordu.

Dans akşam yemeğinden kısa bir süre sonra başladı ve inanılmaz bir şekilde, kuzenim de ben de hiç partner sıkıntısı çekmedik. Saat gece yarısına yaklaşırken, dans pistine hızla götürüldüm ve modern şarkılar eşliğinde müzik grubuyla döne döne dans ettim. Elvira, bana belli belirsiz tanıdık gelen uzun boylu sarışın bir beyefendiyle dans etti. Onu birkaç kez gözden kaybettim ama sonunda birbirimizi limonata kâseleri ve soğuk beyaz şarapla dolu ikram masasının yanında bulduk.

"Sonuncusu sıkıcıydı," dedi Elvira, dans pistinin etrafında dolaşan sıkı örgülü hanımların arasından bana doğru aksaya aksaya yaklaşırken. "Ayak parmaklarıma bastı. İki kez."

"Son dans partnerim sadece Flemenkçe konuşuyordu," dedim acıyarak. "Seni ikizim sandı."

Elvira limonata yudumlarken arada güldü. "Bunu daha önce de duymuştuk." Bakışları kalabalığın arasında gezindi. "Burada çok fazla yabancı var. Bir Amerikalı bana laf attı."

Dudaklarımda bekleyen bir gülümsemeyle onu yakından izledim. "Sen ne yaptın?"

Omuz silkti. "Ona İspanyolca tatlı bir şekilde hakaret ettim ve iltifat ettiğimi sandı."

Güldüm. "İşte benim kızım."

Elvira'nın bakışları büyüdü. "Ah, sonunda geldi."

Merakla döndüm, kalabalığın içinde dayımın tanıdık uzun boyunu ve dağınık koyu saçlarını aradım. Onu hemen, saçları kızıl, kolları kaslı, omuzları geniş bir adamın yanında buldum. Baştan

aşağı siyahlar giyinmişti ve bu ona yakışmıştı. Altın kalpli karanlık bir şövalye.

Whit.

"Yumruk dövüşü kazanacakmış gibi görünmüyor mu?" Sesinde düşsel bir nitelik vardı.

"Şiddeti teşvik etmem," dedim tiz bir sesle.

Elvira bir kaşını kaldırdı.

Balo salonunun karşı tarafında, Whit kaşlarını sıkıca çatmış bir hâlde dayıma arkasını döndü. Mavi bakışları salonu tarayıp bana ulaştı. Salonda sanki sadece ikimiz vardık. Kararlı bir rahatlıkla kalabalığı ayırırken, gözlerini yüzümden hiç ayırmadı.

"Çok büyük bir beladasın," diye fısıldadı Elvira.

Söz konusu şahıs yanımma geldi ve başını önce bana, sonra kuzenime doğru eğdi.

"Merhaba, Whit. Sana kuzenim Señorita Elvira Montenegro'yu tanıştırmama izin ver. Elvira, bu, Whitford Hayes."

"Lord," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Lord Whitford Hayes."

"Sen lord musun?" diye sordum, şaşkın bir hâlde.

Başını eğip, sonra kuzenime döndü. "Bulunmuşsun. Seni daha önce tebrik etmeyi isterdim."

"Teşekkürler," dedi. "Seninle tanışmak harika, *Lord* Hayes."

Whit'in benim gözlerime doğru kayan mavi gözleri, keyifle kırışmıştı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum çünkü *krallık lordlarından* olduğunu söylememiş olmasına sinirlenmiştim. Aceleyle eve dönecek olmasına şaşmamalıydı. Gelecekteki karısı muhtemelen bir düşes ya da bir prensesti.

"Kuzenimi nereden tanıyorsun?" diye sordu Elvira. "Neden sana adınla hitap ediyor? Neden senin hakkında hiçbir şey duymadım?"

Whit kuzenime sırayla keyifliye, sinirliye, alıngana dönüşen tuhaf bir ifadeyle baktı. "Birlikte çalıştık," diyerek kuru bir ifadeyle girdi söze. "Bana adımla hitap ediyor çünkü bunu hak etti ve..." Sinirli bakışlarını bana yöneltti. "...neden benim hakkımda hiçbir şey söylemediğini bilmiyorum. Bir bakıma iş arkadaşıyız."

İş arkadaşı kelimesine yaptığı hafif vurguyu hiçbir koşulda hayal edemedim.

"Şimdi hangi oyunu oynuyorsun, Whit?" diye sordum, sesimdeki öfkeyi saklayamayarak.

"Oyun değil," diye karşılık verdi Whit. "Sadece havayı temizliyorum. Benimle dans et."

"Bu bir soru mu?" diye sordu Elvira. "Çünkü hiç de öyle olduğunu sanmıyorum. Inez, Bay Hayes'in ilgisine neden nail olduğumuzu açıklayabilir misin?"

Ben cevap veremeden, "Ben bir arkadaş olarak buradayım. En azından öyle olduğumuzu düşündüğümden," diye cevap verdi Whit.

"Aynen öyle," dedim sessizce.

"Ne kadar sıkıcı," diye ekledi Elvira. "Ama az önce dayının buraya doğru geldiğini gördüm ve pek memnun görünmüyordu. Sanırım şimdi ona dans teklif etmem gerekecek. Bana daha sonra bir meyve kokteyliyle teşekkür edebilirsin."

Elvira, tül ve dantelden bir tutam hâlinde gözden uzaklaşarak dayımın kararlı yürüyüşünü durdurdu.

Whit başını eğip yüzüme baktı. "Dans etmek ister misin, Olivera?"

Elini uzattı, ben de tuttum. Whit ile dansı reddedemezdim. Beni yakınına çekti ve ilk kez gözlerinin koyu mavi bir halkayla çevrili olduğunu fark ettim. Güneşten kavrulmuş teni mum ışığında altın gibi parlıyordu. Müzik yükseldi ve Whit elini sırtımın alt kısmına doğru kaydırdı. Çenemi kaldırıp yüzüne baktım, sıcak nefesi yanaklarımda dans ediyordu.

"Demek bir lordsun."

Whit, bir karara varmadan önce tepkisini gözle görülür şekilde tarttı.

"Babam bir markiz."

Bizi balo salonunda döndürüp çevirirken, beni çevik bir şekilde diğer dans eden çiftlerin arasından geçirirken, kaşlarımı çattım. Bir ünvanı olması ya da parası umurumda değildi. Umurumda olmasının nedeni bunun da paylaşmak istemediği taraflarından biri

olmasıydı. Çok fazla sırrı vardı ve hepsini asla ortaya çıkaramayacağımı bilmek bana acı veriyordu. "Neden bana söylemedin? O kadarını hak ettiğimi düşünürdüm."

"Ne önemi olacaktı?"

"Hayatımı batırdım," dedim. "Savunmasız kaldım, utandım ve mahcup oldum. Annem bir suçlu, babam muhtemelen ölü. Beni en kötü hâlimle gördün. Ve ben hâlâ senin adını bilmiyorum."

Kolları beni daha sıkı sardı. "Evet, biliyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Ünvanınla geleni bilmiyorum."

"Somerset," dedi yumuşakça ve nefesi yanağıma değdi. "Ama bana öyle hitap etmeni asla istemiyorum."

Gevşememeye, kendimi onun tutuşunda erimemeye zorladım. Yumuşamak istemiyordum. Zaten kırdığımdan daha fazlasını kırmak istemiyordum. Ona çok şey vermiştim ve hâlâ erişilemeyecek yerlerde tuttuğu parçaları vardı.

"Inez," dedi. "Senden uzak durmaya çalıştım. Beni tanımanı ya da seni tanımayı istemedim."

Hayal kırıklığımı gizlemek için gözlerimi kıstım. "Peki ne değişti?"

Elimi kalbinin üzerine koydu. Parmaklarımın altında sabit gücünü hissedip titredim. "Çünkü seninle dans ederken bir anım olsun istiyorum. Ayrılmadan önce bana ait olan bir şey..."

Omuzlarımdan gerginlik sızıyordu. Mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. Kendimi biraz yıprattığımı hissettim. Bana sonsuz bir şefkatle bakıyordu ve bir daha bana asla o şekilde bakma şansı bulamayacağını bilmek kırılmama neden olacaktı.

"Eve götürebileceğim bir şey," diye devam etti sessizce.

Yutkundum, direncim kayboldu ve daha da yaklaştım.

Dudakları şakağıma değdi. "Bunun bencilce olduğunu biliyorum ve umarım beni bunun için affedebilirsin."

Bu benim de istediğim bir anıydı.

"Affedildin," dedim.

Whit beni sıkıca tutup dans pistinde döndürdü, naneli ve temiz kokusuyla başım döndü. Fısıldaşan, dedikodu yapan çiftler etrafımızda dönüp dururken, bir yandan da yeni yıla kalan dakikaları

sayıyorlardı. Belimi sıkıca kavramayı bırakıp benden bir adım uzaklaştı. "Dans için teşekkür ederim."

Tanıdık bir yüz girdi görüş alanıma. Kanım yüzümden çekildi. Onu görmeyeli bir ay olmuştu ama onu nerede görsem tanırdım.

"Olivera? Inez, sorun ne?"

Whit'in yüzü görüş alanıma eğilip duruyordu ama Elvira ile dans eden dayıma soğuk soğuk bakan adamdan gözlerimi ayıramıyordum. Bir kadeh şampanya vardı elinde ve Kleopatra'nın altın yüzüğü küçük parmağında parlıyordu.

"Bay Sterling bu," diye fısıldadım. "Burada ve dayıma bakıyor. Çok öfkeli görünüyor."

Whit çenesindeki ani gerginliği gizlemeyen sıradan bir hareketle başını yarım çevirdi.

"Sence o da Şirket'in bir üyesi mi? Tüccar Kapısı'nda iş yapanlardan?"

"Öyle olduğundan şüpheleniyoruz," diye fısıldadı kulağıma. "Anneni bulmak için bir plan yapmaya çalıştık ama dayın yüzüğü de geri çalmamı istiyor."

Balo salonunun ön kısmında, müzik grubu çaldığı şarkıyı değiştirdi ve herkese gece yarısına geri sayımın başladığını haber verdi.

"Dayım neden istedi ki? Sonuçta Kleopatra'yı..." Whit bana ters bir bakış atınca, cümlemi yarıda kestim. Hemen ifademi düzeltip daha ılımlı bir tonda devam ettim: "Dayım yüzüğü neden geri istiyor? Onu bulmak için yüzüğe ihtiyacı yok ki."

İhtiyacı yoktu çünkü ben vardım.

Whit sessiz kaldı, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. "Dayının yüzüğü neden istediğine dair hiçbir sebep düşünemiyor musun gerçekten?"

Bunu söyleyiş şekli, dayım için çok açık olan bir şeyi fark etmemi sağladı. Bay Sterling, yüzüğü kullanarak kendisi Kleopatra'nın mezarını bulabilirdi. Eğer o da Şirket'in bir parçasıysa, Kleopatra'yı bulmasının bir yolu vardı. Ya onun mezarını bulursa, ne olacaktı? Kleopatra'nın Mısır'da kalmasına izin verilecek miydi? Eşyaları yabancı ülkelerdeki sergileri mi süsleyecekti?

Muhtemel sonucu düşünmek istemiyordum.

"Bunun bir önemi olmayabilir," dedim yavaşça. "Sihir her halükârda ona aktarılmış olabilir. Böylece mezarı bulmak için yüzüğe ihtiyacı olmayacaktır."

Başını iki yana salladı. "Bence hayır çünkü öyle olsa, şimdiye dek Filai'ye gitmiş olurdu. Sihir, sihrin gücüne veya sadece isteğine bağlı olarak aktarılıyor gibi. Kleopatra sihri yaptığından beri o yüzüğü kaç kişinin elledığini düşünsene. Sonunda mezarına koyulana kadar onlarca kişi dokunmuş olabilir."

"Sonra babam, ben ve son olarak Bay Sterling," diye sıraladım. "Peki, onu nasıl çalacaksın? O mücevher adamın parmağına yapışmış."

"Benim de kendi yöntemlerim var."

Dayım kuzenimin ve benim İskenderiye'ye giden bir sonraki boş trene binmemizi sağlayacaktı ama ondan önce, yaptığım her şeyden ötürü dayıma yardım etmek için bir şeyler yapmak istiyordum. Papá o yüzüğü bana emanet etmişti ve Bay Sterling onu parmağımdan çalmıştı. "Sana yardım edeyim."

Whit başını iki yana salladı. "Şehirde bana yardım edebilecek bağlantılarım var. Sen bana sadece engel olursun, Inez. Ayrıca... zaten gidiyorsun."

"Gidene kadar bir şeyler yapabilirim," dedim çaresizce. "Bir karmaşa yarattım ve ikiniz bunu temizlemek zorundayken benim *burada* olmamam beni öldürüyor."

Babamın başına ne geldiğini asla öğrenmeyeceğim için ölüyordum. Onu aramayı bırakmak istemiyordum. Başka bir kıtadan nasıl devam edecektim ki aramaya?

Bana dikkatle bakarken, Whit'in ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim. Mavi gözlerinin altını koyu gölgeler bozmuştu. "Yapabileceğin hiçbir şey yok. Elvira'yı düşün. Son birkaç gününü burada onu görmezden gelerek geçirmen doğru olur mu? Bu artık senin meselen değil, Inez."

Bakışlarım balo salonunun önündeki süslü saate kaydı. "Gece yarısına iki dakika kaldı."

"Evet," dedi. "Bu bir veda."

Saatimin yelkovanı ileri doğru hareket etti.

"Son bir dakika," diye fısıldadım.

Etrafımızdaki herkes alkışlayıp tezahürat ederken, beyler şapkalarını fırlatıp, hanımlar mendillerini havaya savururken, Whit asık suratlı ve ciddiydi. Whit'in kışkırtıcı bakışları altında tamamen hareketsiz kalmıştım. Yavaşça öne eğilip, "Mutlu yıllar, Inez," diye fısıldadı.

"Feliz año nuevo, Whit."

Dudaklarını hafifçe yanağıma sürttüğünde etrafımızdaki gürültü sağır edici bir doruğa ulaştı. Sonra doğruldu ve gürültülü kalabalığın içinde gözden kayboldu.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Elvira ve ben, ağzımızda şampanya tadı, kulaklarımızda müziğin kalıntıları ile odamıza geri döndük. Her adımda kalbimdeki çatlaklar derinleşiyordu. Bir gün, tüm parçaları bir araya getirmem gerekecekti.

Ama bu gece sefil hâlimden kaçışım yoktu.

Whitford Hayes'i bir daha asla göremeyecektim.

"Onu öptün mü?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "O kadar içtikten sonra beni sorgulamayacaksın herhâlde?"

"Çok üzgün görünüyorsun," dedi. "Bunun sebebinin o olabileceğini düşündüm."

"Daha önce söylediğim gibi, o evlenecek." Kuru boğazımı temizledim. "Ben de sana dans ettiğin erkeklerden herhangi birini öpüp öpmediğini sorabilirim."

Yanakları ısındı. "Onlardan biriyle terasta sabah çayı içeceğim."

Kaşlarım kalktı. "Bir refakatçiye ihtiyacın olacak."

"Ciddi olamazsın," dedi.

"Elvira."

Nazikçe omuz silkti. "Buna gerçekten ihtiyacım olacak mı? Başka bir ülkedeyim ve..."

"Öncelikle, burası görgü açısından -Buenos Aires toplumuyla benzer kuralları olan İngilizlerle dolu. Buna birçoğunun Arjantin'e hem iş hem de eğlence amaçlı seyahat ettiğini de ekleyebilirim."

Elvira'nın ağzı inatçı bir çizgiye dönüştü. "Tıpkı annen gibi konuşuyorsun." Donup kaldım ve Elvira hemen avucunu ağzına

vurdu. "Annem. Annem demek istedim. Ah, Inez, çok üzgünüm. Lo siento!" Elimi sıktı. "Beni affettin mi?"

"Tamam, sorun yok," dedim, midemdeki sallantıya rağmen. Sözleri, suratıma atılmış bir tokat gibiydi. Bunu kastetmediğini biliyordum ama yine de canımı acıtmıştı. "Bu gecenin bitmesini bekliyorum."

Elbiselerimiz kırışmış, saçlarımız darmadağınık hâlde içeri girdik, iki solmuş çiçek gibi. Elvira kocaman esneyerek kanepeye yığıldı. Ben tokalarımı çıkarırken, ona keyifli bir bakış attım, sonra dağınık saçlarımı serbest bıraktım ve sesimi hafif bir tonda tutmaya çalıştım. "Elvira, annene benzeyecek olsam da, randevundan önce beni uyandıracağına söz ver. Sana eşlik edeceğim... Hayır, o surat ifadesini takınma. Doğru ve güvenli olan bu."

"Tamam, tamam."

"Bu senin için neden bu kadar önemli?"

Elvira oturduğu yerde kıpırdandı, gözleri yalvarırcasına kocaman açılmıştı. "Inez, daha önce hiç tek başıma olmadım. Annemin onaylamayacağı ve planda olmayan bir şey yapmaya ihtiyacım var sadece. Bir gün, büyük ihtimalle tamamen yabancı biriyle evleneceğim. Benim için seçilmiş biriyle. Ama yarın, kendi seçtiğim biriyle zaman geçireceğim. Anlayamıyor musun?"

Benzer kalıpların içine bu kadar çabuk düşmemiz inanılmazdı. Elvira her yere peşimden gelirdi, büyük macerada ona öncülük edeceğime güvenirdi. Ve ona göz kulak olmak benim sorumluluğumdu. İkimizi ne kadar büyük bir belaya sokarsam sokayım, onu korumak benim sorumluluğumdu. Altı yaşındayken bir ağaçta mahsur kaldığımızda veya Buenos Aires'in merkezinde kaybolduğumuzda olduğu gibi. Bizi tek parça hâlinde eve götüreceğime güvenmişti. Ama giderek hayatlarımızın planlanacağı ve halamın onayladığı bir geleceğe doğru yönlendirileceğimiz an yaklaşıyordu. Bunlar, engellerin olmadığı özgürlüğün son demleriydi.

"Anlıyorum," dedim. "Sabahını o adamla geçir." Sonra eğilip yanağından öptüm. "Ama yine de orada olacağım. Yatmadan önce yüzündeki isi temizlemeyi unutma."

Elvira gözlerini devirdikten sonra ayağa kalktı ve elbisemin dar kısımlarını çıkarmama yardım etti. Korsemi biraz fazla sıkı çekiştirince, bir çığlık attım. Üzerimde iç gömleğimle kaldığımda, ben de ona aynı yardımda bulundum, sonra ikimiz de ayrı odalara geçtik. Ebeveynlerimin eşyaları olmasa, yatak odası herhangi birinin olabilirdi.

Bu beni daha iyi hissettirir miydi, emin değildim.

Yüksek bir kapı çalma sesiyle uyandım. Gözlerimi ovuşturdum ve ses daha da yükselirken, yatakta dikkatlice doğruldum. Tutarsız bir itiraz sesiyle cibinliği kenara itip yataktan çıktım, beyaz sabahlığımı üzerime geçirip sendeleyerek süitimizin ana odasına çıktım. Kapı hâlâ sertçe çalarken, hızla kapıyı açtım.

Whit'i tekrar görmeyi beklemiyordum.

Yumruğu yukarı dayamış, karşımda duruyordu. Kolunu aniden indirip kapı çerçevesine yaslandı. "Buradasın."

Etrafa bakıyormuş gibi yaptım. "Başka nerede olabilirdim ki?"

"İçeri girmem gerek," dedi.

Geçmesi için kenara çekildim, o da kapıyı arkasından kapattı.

Üzerinde her zamanki gömlek ve hâkî rengi pantolonu vardı, diz boyu ve bağcıklı eski çizmeleri giymişti, alışılmadık derecede bitkin görünüyordu ama yine de ifadesinde çılgınca bir çekim vardı. Vahşi gözler, odama kadar koşmuşçasına kısa soluklarla çıkan nefes... Sonra aklıma geldi. Ya bizimle ilgili fikrini değiştirmişse? Dudaklarımı yaladım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Elvira burada mı?"

Başta soruyu anlamadım. Sonra kelimeleri, huzursuz uykunun zihinsel sisini deldi. Karnımın derinliklerine dehşet yığıldı. "Öyle olmalı."

Whit odanın ortasında duruyordu, elleri ceplerindeydi ve ağzı kasvetli bir çizgiye dönüşmüştü. "Git bir bak, Inez."

Bitişik odaya girip kapıyı açtığımda karşıma çıkan boş yatak, arsızca bakıyordu bana. Bir öfke iniltisi kaçtı ağzımdan. Beni uyandırmasını, bensiz aşağıya inmemesini söylemiştim. Ellerim belimde, uçarcasına geri döndüm.

"Onu nerede gördün?" diye sordum. "Şüpesiz ki terasta sabah randevusunun olduğu kişiyle bir pastanın tadını çıkarıyordu..."

"Kim o?" diye sözümü kesti Whit.

"Dans ettiği bir adam. Adını öğrenemedim." Dudaklarım aralandı, sormayı akıl etmemiştim. Buluşmada onunla olacağımı varsaymıştım.

Whit dikkatini yüzümde tutmak için takdire şayan bir çaba gösteriyordu ama hareket ettiğimde, sabahlığım sıyrılarak geceliğimin fırfırlı eteğini ortaya çıkardı. Aniden arkasını dönüp boş bir sandalyeye oturdu.

"Onu ben görmedim," dedi, sesi ağır ve ciddiydi. "Kahve içmek için lobiye indiğimde, otel görevlisi sabah saat on bir civarında sana benzeyen birinin bir arabaya binip gittiğini gördüğünü söyledi."

"Böyle bir şey yapmamıştır," dedim. "Aptal biri değil. Bir yanlışlık olmalı."

"Pekâlâ," dedi Whit. "Nerede o zaman?"

"Sana söyledim ya, terasta çay içiyor."

"Onu terasta görmedim," dedi nazikçe.

Kulaklarımda bir uğultu yükseldi. "Müsaadenle, giyineyim."

"Buyur," diye mırıldandı Whit.

Odama girip kapıyı arkamdan kapattım. Açık yeşil ve krem rengi çizgileri olan günlük bir elbisede karar kıldım ama sonra bir sorunumun olduğunu fark ettim. Elbise, sadece bir korse ve kabarık etekle uyumluydu; eteği kendim giyebilecek olsam da korseyi yardım almadan giyemezdim. İç çektim. Bugün zaten korkunç başlamıştı. Kapıyı açıp başımı dışarı uzattım.

"Whit, sen benim arkadaşımsın, değil mi?"

"Evet," dedi sabırsızca. "Tanrı aşkına, bu kadar uzun süre meşgul olmanın sebebi nedir?"

Ânın aciliyetini benden daha fazla hisseden kimse yoktu. Aklımdan sürekli Elvira'nın nerede olabileceğine dair olasılıklar geçiyordu çünkü onun asla bir yabancının arabasına binmeyeceğini biliyordum. "Benim için korsemi sıkmayı sorun etmezsin, öyleyse?"

Whit başını ellerinin arasına aldı. "Lanet olsun, Olivera."

Sessiz kaldım.

Oldukça çaresiz bir şekilde ayağa kalkarken, "Sana yardım edecek birini bulayım," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Daha uzun sürer. Lütfen bağcıklarımı bağlar mısın? Bir saniyeni bile almaz ve sonra bir daha asla bu konuda bahsetmeyeceğiz."

Whit bana dik dik baktı. Sabırla, başka seçeceğinin olmadığını görmesini bekledim. Nefesinin altından açıkça bir küfür mırıldanırken bana doğru yürüdü. Mavi gözleri buz gibiydi ve sadece yüzüme odaklanmıştı. Dişlerini sıkarak, "Arkanı dön," dedi.

Onu daha fazla kızdırırsam muhtemelen bağıracağını hissederek sessizce dediğini yaptım. Elvira için endişeleniyordum ama bir anlığına kendime gülümseme izni verdim.

Whit'in tonu ölümcüldü. "Gülümsemeyi kes."

"Gülümsemedim."

Korsenin iplerini sertçe çekti ve nefesim içimden dışarı fışkırdı.

"Sen berbat bir yalancısın." Hızlıca çalışırken, parmakları yanlışlıkla sırtımın üst kısmına değdi.

"Bunu daha önce de yapmışsın," diye belirttim rahat bir şekilde. "Nasıl yapılacağını anlamak kolay değildir. Senin ne kadar etkili çalıştığına bakılırsa..."

"Sessiz ol," diye çıkıştı Whit.

Yeniden sırıttım.

"Bitirdim," dedi, nefesi boynumun arkasını gıdıkladı. "Git ve elbiseni giy..."

Özür dileyen bir gülümsemeyle arkamı döndüm. "Elbisemin arkasında yirmi dört tane küçük düğme var. Yine yardımına ihtiyacım olacak."

Whit'in ifadesi ölüm saçan bir hâl aldı. Hemen gidip kabarık eteğimi giydim, sonra da elbiseyi üstüme geçirdim. Eğleniyor gibi hissedişimi kontrol ederek yeniden çıktım. Whit'in ifadesi değişmemişti. Arkama geçip düğmeleri iliklemeye başladı.

"Bu elbise kesinlikle saçma."

"Sana katılıyorum. Senin giydiklerini giymeyi tercih ederim."

Whit homurdandı. "Toplum asla bu kadar ilerici olmana izin vermez."

"Belki şimdi değil," dedim hafifçe. Kumaşın üzerinden, parmaklarının sıcaklığıyla birlikte omurgamdan aşağı doğru kayan lezzetli bir heyecan hissettim. "Ama bir gün mutlaka." Kendime onun bir nişanlısının olduğunu hatırlatmak zorundaydım.

Whit bir alevmişim gibi benden uzaklaştı. "Bitirdim. Lanet olası saçlarını da tarayıp örmemi istemeyeceksen tabii."

"Nasıl yapılacağını biliyor musun?"

"Hayır."

Saçımı hızla örüp odadan dışarı çıktım ve Whit'in uzun adımlarına yetişmeye çalıştım. Lobiye ulaştık, sonra hızlı adımlarla etrafı dolaştık, terasa ve salonlardaki birkaç girintiye baktık. Elvira yemek salonunda yoktu, balo salonunda da yoktu. Saat öğlene geliyordu.

Panik, boğucu bir dalga olarak yükselirken, "Whit," dedim yavaşça. "Nerede?"

"Gel, Sallam'la tekrar konuşalım," dedi. "Endişelenmemeye çalış. Eski bir tanıdığıyla karşılaşmış olabilir."

Whit beni resepsiyona götürürken, "Onun burada hiç tanıdığı yok ki," diye itiraz ettim. Lobi insan doluydu, bu yüzden etraflarından dolanmak zorunda kaldık.

"Kahire'nin bu zamanlarda olağanüstü sayıda ziyaretçisi olur, unutma," dedi. "Etrafına bakın, eski bir arkadaşını görmüş olabilir."

Sallam bizi gülümseyerek karşıladı. "İyi günler, Bay Hayes ve Señorita Olivera. İkinizini birlikte görmek ne güzel. Señor Marqués'i kaçırdınız, az önce bir iş toplantısı için gitti. Sanırım ona katılmanızı bekliyor. Sizin için bir araba çağırayım mı?"

"Şu anda hayır," dedi Whit. "Bu sabah Señorita Montenegro'yu görüp görmediğini söyleyebilir misin?"

Gözlerini kırpıştırıp, ağaran sakalını düzeltti. "Düşünüyorum da, Señorita Olivera, bu sabah sizi bir arabaya binerken gördüğümü sandım ama üzerinizdeki kıyafet farklı. Herhâlde o kişi kuzeniniz olmalıydı."

Kuzenimin bu kadar aptal olabileceğine inanamayarak kıpırdamadan durdum. "Ne tür bir araba? Yanında kim vardı, gördün mü?"

Sallam başını iki yana salladı. "Korkarım sadece hızlı bir bakış attım ama dayınıza benziyordu. Uzun boylu ve geniş omuzluydu. Aslında, Ricardo olduğunu düşünmüştüm."

Korku kalbimi sızlatırken, "Dayım mı? Tío Ricardo onu bir yere mi götürdü?" diye sordum. Şimdi arabaya neden bindiğini anlamıştım. Yanındaki kişiyi tanıyordu. Whit'e döndüm. "Ne yapacağız? Onu nasıl bulacağız?"

Whit beni resepsiyondan uzaklaştırmak üzere nazikçe kolumu tuttuğunda, "Bu sabah size bir mektup geldi, Señorita Olivera," dedi Sallam. Dolapları karıştırdı ve küçük, kare şeklinde bir zarf çıkardı. El yazısı belli belirsiz tanıdıktı.

Notu alıp ona teşekkür ettim ve Whit'i takip ederken zarfı açtım. İçinde tek bir kâğıt parçası ve iki bilet vardı: biri ertesi sabah İskenderiye'ye giden trene, diğeri Arjantin'e giden gemiye. Sabırsızlıkla notu çekip çıkardım ve üzerindeki birkaç satırı okudum.

Kalbim kafese kilitlenmiş vahşi bir hayvanınki gibi kaburgalarıma çarparken, notu bir kez daha okudum. Whit'in durup elimden notu aldığını güçlükle fark ettim.

Hızlıca okudu ve çenesinin güçlü çizgisi kaskatı oldu. Demirden yapılmış gibiydi. "Kahretsin."

Gümbür gümbür atan nabzım, beni tuhaf bir şekile sersemletmişti. Whit beni merdivenlerden yukarı, uzun koridordan aşağı, sonra da kuzenimle paylaştığım odaya götürürken etrafımı zar zor tanıyabildim.

Elvira...

Elvira kaçırılmıştı.

"Notu bana ver," dedim, Whit'e dönüp. "Bir hata olmuş olmalı."

Parıldayan gözleriyle, hiç konuşmadan kâğıdı bana geri verdi. Dağınık bir karalamayla yazılmış satırları tekrar okudum.

Sevgili Inez,

Korkarım güvenliğini sağlamak için çok sert önlemler almak zorunda kaldım. Senin yerine Elvira kaçırıldı ve beni asla affedemeyeceğinden emin olsam da, zamanla beni anlamanı umuyorum. Belki kendi kızın olduğunda.

Bu gece Kahire'den ayrılmalısın.

Yanlış kızı limana götürdüklerini fark edip senin peşine düşmeleri an meselesi.

Lourdes

Not yere düşerken ellerim titriyordu. Annem, Elvira'yı kurban etmişti. Kız kardeşim gibi gördüğüm kuzenimi... Bencilliği sersemlememe neden oldu. Mamá'nın umurunda olan tek şey, *en kırılgan olanı* asla bulamamalarıydı. Ortaklarının ona karşı kullanabileceği birini. Sömürülecek bir zayıflığı.

Beni.

Whit eğilip kâğıdı aldı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Ne oldu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey, ben..."

"Söyle bana." Panik, pençelerini göğsüme geçirmişti. Kuzenimin neredeyse hiç bilmediği bir şehirde nerede olabileceğini hayal bile edemiyordum. Korkumun bir kısmı yüzümden okunmuş olmalı ki Whit dizlerini büküp mavi bakışlarını gözlerimle aynı hizaya getirdi. Korkumu saklamaya çalışmadım.

Sessizce, bir endişesinin olduğu açıktı.

"Söyle," diye talepte bulundum tekrar.

"Liman derken, limandaki depoları kastedip etmediğini merak ettim," dedi yavaşça. "Annenin ne yaptığını öğrenmem için Ricardo'nun bilgi toplattığı zamandan beri orada kaçakçılık faaliyetlerinin yapıldığını biliyorum."

"Whit, bir araba bulmam gerek. Onun peşinden gideceğim."

Whit nadiren bağırırdı ama bağırdığında kulaklarım çınlardı. "Kesinlikle olmaz!"

"*Beni* istiyorlar," dedim. "Anlamıyor musun? Annemin notunu tekrar oku. Ortaklarından birinin bir şekilde Elvira'yı işaret

etmesini sağlamış olmalı. Dün hemen hemen aynı elbiseler vardı üzerimizde. Herkes bizi karıştırabilirdi." Dehşet verici bir düşünce geldi aklıma. "Dans ettiği adam... annemle çalışıyor olabilir..." Sesim kısıldı. Whit'in ceketinin yakasını kavradım. "Tehlikede olan o ama aslında benim onun yerinde olmam gerekirdi."

"Yani onun yerini sen mi alacaksın?" diye sordu Whit. "Ölebilirsin."

Başımı iki yana salladım. "Sanmıyorum. Annem olanları duyup benim için gelecektir. Ben onun zayıf noktasıyım. Beni uyarmak için ne kadar ileri gittiğine bak."

"Annen mi? Saf olma!" diye bağırdı Whit tekrar. "Lourdes, kuzeninin ölmesine neden olacak. Muhtemelen babanı da o öldürdü, sonra sana yalan söyledi. O kalpsiz, düzenbaz ve manipülatif biri. Düşmanlarının neden birini kaçırmaya başvurmak zorunda kaldığını sanıyorsun? Affedilemez bir şey yapmış olmalı ve onlar da senin hayatın karşılığında, çaldığı her şeyi geri istiyorlar."

"Eserlerden bahsediyorsun."

Çenesi kilitlendi. "Onlara kazık attığına, sahip olduğum her bir sterline bahse girerim."

"Annem benim yerime Elvira'nın ölmesine izin verebilir ama ben verememem. Ben annem değilim."

Whit kollarımı kavradı, yüzü vahşi ve çaresizdi. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Sana hesap vermem."

"Sen kimseye hesap vermiyorsun, ki bu da sorununun bir parçası," diye çıkıştı Whit.

"Sorunlarım olduğunu bilmiyordum."

"Elbette var, herkesin vardır."

"Peki, seninkiler ne?" diye sordum. "Aslında, boş ver. Zaten biliyorum."

"Eminim biliyorsundur," diye homurdandı. "Onları senden saklamadım."

Beni hayal kırıklığı içinde bıraktı ve elini dağınık saçlarının arasından geçirdi. "Dayına haber vermemiz gerekiyor. Bunu bilmesi lazım."

"Tamam," dedim, derin bir iç çekerek. "Gidip resepsiyona onun için bir not bırak."

Yüzündeki korku gevşedi. Başını sallayıp elimi tuttu. "Onu geri almak için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza söz veriyorum."

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Sana inanıyorum."

Whit elimi sıktı ve gitti, kapı arkasından sessiz bir tıkırtıyla kapandı. Ona kadar saydıktan sonra, mesafemi korumaya özen göstererek onu takip ettim. Dayım kuzenime yardım etmeye çalışacaktı şüphesiz. Ama annemin arkadaşlarının istediği kişi bendim. Bunun başka yolu yoktu.

Gözümün ucuyla Whit'in resepsiyona doğru yürüdüğünü gördüm. Hızla lobiden fırladıktan sonra ön teras basamaklarından aşağıya koştum, elim çoktan bir araba çağırmak için havaya kalkmıştı.

Whit yanılıyordu. Annem ülkeden çıkmama yardım etmek için bana bilet almıştı. Ölmemi istemezdi ve hiçbir miktarda para bu gerçeği değiştiremezdi. Kalbimin derinliklerinde annemin, düşmanlarına karşı bir yük olsa da, beni önemsediğini biliyordum.

Buna, hayatım üzerine bahse girerdim.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Rıhtıma vardığımda, piramitlerin ana hatları kararan gökyüzüne karşı koyu bir lekeyi andırıyordu. Yüzlerce feluka ve dahabiye nehrin ritmiyle hafifçe sallanıyordu. Arkamda yıllar önce solmuş boyalı bir tabelası olan taş cepheli bir bina duruyordu. Dalgalanan suya yaklaşınca, patikada fareler koşturdu. Nil Nehri'nin rehberi olarak hizmetlerini duyuran yerli halk, turistlerle sohbet ediyordu.

Huzursuzca etrafıma baktım. Depolar liman boyunca dizilmişti. Bulak'ta en son gördüğümden beri aşina olduğum bir binalar dizisi. Kuzenimin hangisinde olduğunu bilmemin bir yolu yoktu. Hepsi terk edilmiş gibi görünüyordu. Hatta bazılarının camları kırıktı. Alt dudağımı ısırıp sıradaki ilk depoya doğru yürüdüm. Kalabalık sayesinde kendimi nispeten güvende hissediyordum. Bunca insanın önünde bana kim zarar verecekti?

Whit'in buna ne diyeceğini hayal etmemeye çalıştım.

İlk deponun önündeki kapı kilitliydi. Bir sonrakinin girişine baktım, onda da girişi engelleyen uzun bir zincir vardı. Köşeyi dönüp üç başka girişin daha etrafında dolanırken, kuzenimin içeride saklanmış olabileceğine dair bir ipucu aradım. Boyumu geçen boş kasa ve varil yığınları vardı. Limanın yanındaki kalabalığın gürültüsü, sudan uzaklaştıkça yumuşak bir sessizliğe dönüştü. Geçtiğim kapıların hiçbirinin içine girilmiyordu.

Sonra göz ucuyla bir hareket gördüm. Pantolon ve kruvaze ceket giymiş iki adam, binalardan birinin önündeki arazide dolaşıyordu. Kaslıydılar ve sessizce konuşuyorlardı, benden birkaç adım ötede duruyorlardı ama düzenli olarak etrafı kolaçan ediyorlardı.

Ninova

Tam onlara seslenmek üzereydim ki bir yabancının eli ağzımı kapattı. Güçlü bir el belime dolandı ve beni geriye doğru, sert yüzeye çekti. Mücadele ederken geriye doğru bir tekme savurdum. Adamın kaval kemiğine isabet etti.

"Aman Tanrım, Inez," diye kulağıma tısladı Whit.

Nakliye sandığı yığınının arkasına doğru eğildiğimizde mücadeleyi hemen bıraktım.

"Tanışmaktan hiç memnun olmadığım en sinir bozucu insansın," diye hırladı Whit. "Seni ellerimle boğabilirim."

"Bunu yapmak zorundaydım," dedim sertçe. "Beni takip etmek zorunda değildin."

"Yapamazdım." Whit elimi tutup beni geldiğim yoldan geri sürüklemeye çalıştı ama direndim.

"Gitmiyorum!"

"Ya seni kurtaramazsam?" diye sordu, çılgınca ve tam bir panik hâlindeki gözlerle. "Lütfen bana bunu yapma."

"Gidemem..."

"Onlar bizi görmeden gidelim. Devriye gezen adamları var ve..."

Dolu bir tabancanın tıkırtısı, bir top patlaması gibi duyuldu.

"Whit!"

Saldırgan arkamızdan gizlice yaklaşmış ve silahının namlusunu Whit'in kafasının arkasına doğrultmuştu. Gülümserken, mavi gözleri parlıyor, dişleri ay ışığında fısıldıyordu. Whit beni bıraktı ve bacağını genişçe sallayarak çömeldi. Adam yere düşerken silahı ateş aldı ve ses kulağımda yankılandı. Uzaklardan birileri çığlık attı.

Whit adamın üzerine atlayıp bir yumruk attı. Silah elinden fırlayıp yere çarptı. Yüksek bir takırtıyla ayaklarımın dibine düştü. İçgüdüsel olarak kendimi kirli zemine atıp silahı yakaladım.

Daha önce gördüğüm iki adam geldiğinde, Whit, "Inez, kaç!" diye bağırdı. Whit ilk yumruktan eğilerek kurtuldu, diğerini de ön koluyla engelledi. Sertçe savurduğu yumruğu adamlardan birinin kafasının yan tarafına denk geldi. İkinci adama tekme atarken,

"Inez," diye bağırdı tekrar, "söylediğimi sanıyorum!" Whit üçüncü bir adamın sağ yumruğundan kıl payı kurtuldu. "Kaç!"

"Dikkat et!" diye bağırdım dehşet içinde ve hiç düşünmeden kolumu kaldırıp tabancayı havaya ateşledim. Whit irkilmedi ama diğer saldırgan irkilince, onun dikkatinin dağılmasını fırsat bilen Whit bir yumruk daha attı.

Üçüncü adam ayağa sıçradı ve bir hançer çıkarıp Whit'e fırlattı. Whit bir adım yana çekilince hançerden kıl payı kurtuldu. Bu ivme bıçağın havada takla atmasına ve fıçılardan birine saplanmasına neden oldu.

Whit tabancasını kılıfından çıkarıp üçüncü adama ateş etti. Adam kurşunun, karnına saplanmasından son anda kurtuldu. Kulağımın dibinde bir tabancanın sesini duydum. Göz ucuyla baktığımda, ve şakağıma nişan almış keskin bir gümüş metal parıltısı gördüm.

"Bırak onu," diye homurdandı bir adam.

Silahı elimden bıraktım.

"Kendinden uzağa tekmele."

İstediğini yaptım.

Sonra saldırganım daha yüksek bir sesle, "Ayağa kalk ve adamlarımla dövüşmeyi bırak, yoksa kız ölür," diye bağırdı.

Whit ayağa kalktı, yüzü solgundu, göğsü inip kalkıyordu. Dövüştüğü adamlardan ikisi ayaklarının dibinde baygın yatıyordu. "Onun yerine beni al."

"Whit! Hayır."

Ama beni duymazlıktan gelerek saldırganıma baktı sertçe.

"Silahını bana at," dedi saldırgan.

Whit tereddüt etmedi. Silahı fırlattı ve silah üzerindeki baş harfler yukarı bakacak şekilde ayaklarımızın dibine düştü. Gözlerim yaşlardan yanıyordu. Bana o silahın kime ait olduğunu hiç söylememişti ama onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

"Elvira için buradayım. Lütfen onu serbest bırak," dedim hemen. "Sessizce seninle geleceğim ama ona veya arkadaşıma zarar verme."

Arkamdan keskin ve tanıdık bir ses havayı kesti. "İkisini de gemiye al."

Silahı tutan adam bana doğru atılıp burnumu ve ağzımı kirli bir bezle kapattı. Kimyasal korku midemi bulandırdı ve gözlerimi sulandırdı. Whit'ten öfkeli bir kükreme yükseldiğini duydum belli belirsiz. Kaburgalarımdaki mengene benzeri bantlara karşı mücadele ediyordum ama görüşümün kenarları bulanıklaştı.

Gözlerimi kırpıştırdım ama dünya daha da kararda. Gözlerimi kapattım ve başka hiçbir şey göremedim.

Beni bir mezara koymuşlardı.

Duvarlar engebeliydi, sarımsı kahverengi bir dağ kayalığı rengindeydi. Alan dardı, içi sandıklarla ve fıçılarla doluydu. Küçük alanı tek bir mum aydınlatıyordu. Çabaladım ama ellerim hareket etmedi; sert bir şey bileklerimin hassas derisini sıyırdı. Kollarım arkamda bağlanmıştı, sıkı ve rahatsız.

"Whit?" diye seslendim.

Üst üste istiflenmiş sandıkların etrafından dolaşıp, "Buradayım," dedi. Onun da elleri arkadan bağlıydı, sağ yanağında bir morluk vardı. Dudağından kan sızıyordu.

"Yaralanmışsın," dedim.

Önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Saatlerdir baygınsın," dedi, sesi sert ve telaşlıydı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Başım dönüyor. Susadım. Ama sanırım iyiyim. Bana ne yaptılar?"

"O paçavra kloroform ile ıslatılmıştı," dedi, öfkeden sesi titriyordu. "Damlıyordu. Saha çok fazla vermiş olmalarından korktum."

"İyiyim," dedim, dizlerimiz birbirine değecek şekilde öne doğru eğilerek. "Ceplerinde kullanabileceğimiz bir şey var mı?"

"Her şeyi aldılar," dedi kasvetli bir şekilde. "Silahı. Düğmeyi bile."

İnledim. "Lütfen bir yerlerde sakladığın bir bıçağın olduğunu söyle."

Whit başını sertçe iki yana salladı. "Botumdaki bıçağı buldular."

"Korkusuz suçlular," dedim. "Elvira'yı gördün mü?"

Yine başını iki yana salladı. "Bizi buraya koymalarının ardından yaptığım ilk şey bu oldu. Bu sefil mezarın her yerini kontrol ettim. Elvira da yoktu, buraya geldiğine dair herhangi bir işaret de."

Midemde sert bir yumru oluştu. "Tanrım, umarım o..." Yaklaşan ayak seslerini duyunca sustum.

Mezarın başında üzerlerinde koyu renk giysiler, yüzlerinde siyah maskeler olan dört adam belirdi. Ortadaki tanıdık geliyordu ama çıkaramadım. Uzun boylu ve dar kalçalıydı. Diğer üçü limanda Whit ile dövüşenler olabilirdi çünkü adamlardan ikisi hafifçe topallıyordu.

"Kalkın," dedi uzun adam.

Titreyerek, beceriksizce ayağa kalktım. Whit de aynısını yaptı ama üç adam hemen onu kollarından kavrayıp benden uzaklaştırdı.

Whit tekmeler savurarak mücadele etti ama yüzüne bir yumruk darbesi aldı. Nefessiz kalarak iki büklüm oldu. Adamlar onu çevreleyip karnına ve kaburgalarına tekmeler attılar. Acı dolu homurtuları kulaklarımda yankılandı. İçlerinden biri bir hançer çıkardı. Whit başını korumak için yüzünün üzerine kollarını sararken, adam hançeri savurdu. Uzun, derin kesikten kan fışkırdı.

"Durun," diye bağırdım. "Durun!"

"Daha fazla karışıklık çıkmaması için adını bilmek istiyorum," dedi uzun boylu adam sessizce. Sesi o kadar tanıdık geliyordu ki boynumun arkasındaki tüyler diken diken oldu. Filai'deki o gece, etraf karanlıkken... Yüzünü seçmek zordu ama ay ışığında gümüş gibi parlayan sarı saçlarını hatırladım. Ve alçak ses tonunu.

Boğazım kurumuştu. En son ne zaman bir şey içtiğimi hatırlayamıyorum. "Inez Olivera."

"Anladım," dedi, ses tonu nazikti. Sanki sağlığımı sormuştu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Yani Elvira Montenegro değil, öyle mi? Diğeri, bunun *kendi* adı olduğunu söylüyor ama yalan söylüyor olabilir."

Başımı iki yana salladım, midem bulanıyordu. Mısır'a geldiğimden beri, birçok kez kendi ismim olarak kuzenimin adını vermiştim. Aptalca, çok aptalca bir hata. "İstediğin kişi benim. Lütfen Elvira'nın gitmesine izin ver."

"Annen nerede?"

"Bilmiyorum."

Elini kaldırıp suratıma bir tokat attı. Ses mezarda yankılandı. Ağzımda kan tadı aldım.

Whit, onu tutan kişinin suratına dirseğiyle vurdu.

Vahşi gözlerle ayağa fırladı. "Ona bir daha dokunursan, sefil hayatına son veririm."

"Sence sen tehdit savurabilecek bir pozisyonda mısın?" diye sordu uzun boylu adam hafifçe. Silahını kalbimin hizasına doğrultmuş olan arkadaşına çevirdi başını.

Whit, asık bir suratla hareketsiz kaldı. Ve bir kez daha, üç adam Whit'in etrafını sardı.

Uzun boylu adam dikkatini bana verdi. "Tekrar soruyorum. Annen nerede?"

Kuru ve çatlamış dudaklarımı yaladım. "Bilmiyorum."

Karnıma vurunca göğsümden hırıltılı bir nefes çıktı. Öne eğildim, gözlerimde yaşlar birikti. Whit uludu, yeniden mücadele etti.

"Yineliyorum," dedi uzun boylu adam sessizce. "Bana nerede olduğunu söylemezsen, mezarı mühürleyeceğim. Cevap vermeden önce dikkatlice düşün. Annen nerede?"

Yalan söylemeyi düşündüm. Dilimin ucunda bir düzine yalan vardı. Sadece uzak bir yeri seçmem gerekiyordu.

"Bana yalan söylediğini öğrenirsem," dedi aynı korkutucu, kısık sesle, "kuzenini vururum. Annen nerede, Inez?"

Doğruldum ve omzumu örten kumaşla ağzımdaki kanı sildim. "Bilmiyorum."

Adamın gözleri mum ışığında parladı. Yıpranmış deri renginde, kahverengiydi.

"Sen bilirsin. Ama şunu bil ki kuzenin de seninle aynı kaderi paylaşacak."

"Bırak onu!" diye bağırdım. "O hiçbir şey bilmiyor, daha yeni geldi. *Lütfen.*"

Uzun boylu adam beni duymazlıktan gelirken, diğer üçü Whit'i bıraktı. Whit, yüzü hırpalanmış ve morarmış bir şekilde yere yığıldı. Taşların taşa sürtme sesi etrafımızda yankılandı ve oda yavaş yavaş kararardı.

Ve sonra sessizlik.

Kapana kısılmıştık.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Whit'in yanına çöktüm, bağlarımı çekiştirdim ama hiçbir esneme yoktu. Whit, yan yatmış, uzun bacaklarını göğsüne çekmiş bir hâlde, toprak zeminde sayıklıyordu. Yavaşça gözlerini açtı. Kan çanağına dönmüşlerdi.

"Ne kadar kötü yaralandın?"

"Kötü," diye hırladı.

"Oturabiliyor musun?"

"Şu anda hayır."

Dizlerinin yanına çöktüm, kolumu uyluğunun üstüne koydum. Cevap olarak, "Girişi mühürlediler," diye homurdandı.

"Duydum," diye mırıldandım. "Yaklaşabilir misin?"

"Neden?"

"Sana ne yaptıklarını bilmem gerek."

Whit'in sesi öyle öldürücüydü ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. Öne eğildim, gözlerini kısarak bana baktı. Kan çanağına dönmüş bakışları yüzümün her kıvrımında gezindi, yaralı yanağımda durdu. Öfkesi genişleyen dalgalar hâlinde yayılarak etrafımızdaki havayı doldurdu.

Kötü bir küfür savurdu.

Sandıklardan birinin üzerindeki tek mum uğursuzca titredi, kayaya hareket eden gölgeler düşürdü. Eğer bir şekilde iplerden kurtulabilirsek, kutulardan veya varillerden birinin içinde kullanabileceğimiz yararlı bir şey bulabilirdik. Duvarlar daha da yaklaşıyordu sanki. Ciğerlerimin etrafında sıkı bir yumruk. Işık ve havayı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumuzu biliyordum ama ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyordum. Zihnimde azalan bir

kum saati görüntüsü belirdi. Gözümü her kırpışımda kum seviyesi azalıyordu.

"Şapka iğnelerimden biri, ipi delmek için işe yarar mı?"

Başını iki yana salladı ve inleyerek yavaşça doğruldu. "Sanmıyorum. Saçında sakladığın başka ne var?"

"Maalesef başka bir şey yok."

Whit ayakkabılarına baktı. "Keşke bıçağımı bulmasalardı."

"Ne yapacağız, Whit?" diye sordum yumuşak bir sesle. "Buradan nasıl kurtulacağız?"

"İpi sıyırabilirim," dedi. "Düğümü atarlarken ayıktım ve sabitledikleri sırada dirseklerimi açık tuttum."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Biraz boşluk var," diye açıkladı, bağı oynatırken kollarındaki kaslar dalgalanıyordu. "Bileklerimi hareket ettirerek ipi bir uzatıp bir çekersem, gerginliğin bir kısını gevşetebilirim."

"Bu harika bir numara. Bunu nereden öğrendin?"

Yüzünden bir keder gölgesi geçti, bir yağmur bulutunun altında yürümüş gibi. "Bir arkadaşım öğretmişti, kaçırılırsam diye."

"Kaçırıldın mı?"

Bir tutam saçı alnına düştü. Düzeltmek istedim. "Şimdiye kadar hayır," dedi.

"Arkadaşına ne oldu?"

Whit cevap vermeden önce bir saniyeliğine durakladı. "Öldü."

Ona daha fazla baskı yapmak isterdim ama ifadesi donmuştu. İçgüdüm bana geri çekilmemi söyledi. İple uğraşmayı sürdürürken sessizleşti ama birbiri ardına küfürler mırıldanıyordu. O büyüleyici tavırlarından hiçbirini takınmamıştı, bunun yerine hayatta kalmak için çabalamaya hiç de yabancı olmayan birine bakıyordum. Balo salonundaki cilaların hiçbirini taşımayan deneyimli bir dövüşçü. Toplumun kurallarından, beklentilerden ve görevlerden çok uzaktaydık. Bu, her zaman var olduğunu bildiğim Whit'ti, en savunmasız hâlini göstermemek için sakladığı Whit. Başarısız bir askerî kariyeri olan en küçük oğul.

"Olivera," diye fısıldadı Whit. "Sanırım başardım, Tanrım."

Ayağa kalktı, ip çözüldü. Sonrasında düğümleri çözmek için eğildi. Rahatlamayla başım döndü. "Gracias."

"Bana henüz teşekkür etme," dedi, ayağa kalkmama yardım ederken. "Hâlâ buradan çıkmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor." Kolundaki, keten gömleği lekeleyen yaraya baktı. "Ama önce, eğer eteğini feda edersen..."

Eğildim ve eteğimden uzun bir parça kumaş yırttım. Whit kumaşı elimden aldı ve tek bir akıcı hareketle dişlerini ve sol elini kullanarak yarasının etrafını sararak geçici bir bandaj yaptı. Bunu, binlerce kez kesiklerle ve bıçak darbeleriyle uğramış gibi, bir dakikadan kısa bir sürede yaptı.

Whit girişe doğru yürürken yan tarafını sıkıca tuttu. Ortak çabamızla bile taşı hareket ettiremeyeceğimizi bilerek peşinden gittim. O da aynı sonuca varmış olmalı ki öfkeyle arkasını döndü.

"Piçler," dedi hırlayarak.

"Kasalara bakalım," diye öneride bulundum.

Yığınlardan birini Whit, birini ben aldım. Açtığım ilk kasanın içinde hiçbir şey yoktu. İkinciye, sonra üçüncüye geçtiğimde, boğazım düğümlendi ve hepsinde aynı sonuçları aldım.

"Hiçbir şey," dedi Whit.

"Bende de."

Fıçılara baktık aynı anda, sonra onların da içlerine baktık.

Yine elimiz boştu.

Durumumuzun vehameti yüzüme çarpınca dizlerim boşladı. Whit keskin bir ses çıkararak bana doğru koştu, kendini yere atıp beni kucağına çekti. Çenemden aşağı süzülen gözyaşlarımı silene kadar ağladığımın farkında değildim.

"Sakin ol, Inez," diye fısıldadı. "Tuttum seni."

Ona yaslandım, o da kollarını bana doladı. Ter ve kanla karışık kokusunu içime çektim, bana çok gerçek geldi. Güç, canlılık ve *hayat* doluydu ama birkaç saat içinde tüm enerjisi ondan alınacaktı. Buna dayanamıyordum.

"Sanırım sonumuz geldi," diye mırıldandım göğsüne doğru. "Sen de aynı sonuca mı vardın?"

Kolları beni daha sıkı sardı.

Dakikalar geçti, mezardaki tek ses karanlıkta birbirine karışan sessiz nefeslerimizin sesiydi.

"Bana bir keresinde neden onursuz bir şekilde ordudan atıldığımı sormuştun."

Başımı kaldırdım. "Şimdi ölmek üzere olduğumuz için anlatmaya mı karar verdin?"

"Tatlım, duymak istiyor musun istemiyor musun?"

Başımı tekrar yasladım, sevgi dolu sözü merhem gibi gelmişti. Whit saç tokamı çıkarıp şapkamı başımdan çekti. Şapkayı bir kenara attı.

"Hartum'da görevliydim," diye başladı söze. "General Charles George Gordon'ın emrindeydim. Kim olduğunu biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Silah ona mı ait?"

Whit başıyla onayladı. "O piçler onu benden çaldı." Buklelerimi yüzümden uzaklaştırdı. "İmkânsız bir görevi vardı," diye devam etti. "Mehdi yanlıları hızla yaklaşıyordu, planları şehri ele geçirmekti ama Gordon direndi. İngiltere ona tahliye emri vermişti ama o, bunu yapmak yerine Hartum'a yapılan saldırılardan kurtarmak için kadınları, çocukları ve hastaları Mısır'a gönderdi. Toplamda iki bin beş yüzden fazla insan şehirden çıkarılıp güvenli bir alana alındı. Zamanla çevredeki, İngiliz işgali altındaki diğer şehirler mehdi yanlılarına teslim olunca, Hartum izole ve savunmasız kaldı."

Başımı kaldırıp, Whit'in yüzüne bakabileceğim kadar uzaklaştım.

"Gordon şehri tutmayı sürdürdü, ayrılmayı reddetti. Geldiğini bildiği kurtarma görevine katılmam ve onları şehre geri götürmeye yardım etmem için beni zorladı. Paldır küldür yola çıktım ve sonunda Nil'de yolunu bulmaya çalışan İngiliz subaylarıyla karşılaştım." Ağzı bir tiksintiyle büküldü. "Yardımcı güçlerin başı Wolesley, nehri yönlendirmek için Mısırlılar yerine Kanadalıları işe almaya karar vermişti ve onların *Kuzey Amerika*'dan gelmelerini beklemekle aylarını harcamıştı."

Sıktığı yumrukları kalçama değiyordu.

Kendini kilitlemesini istemediğim için onu nazikçe dürttüm. "Sonra ne oldu, Whit?"

"Onlara kendi başıma ilerleyeceğimi söyledim," dedi yumuşak bir sesle. "Ama Wolesley reddetti. General Gordon'ın savunmasına gitmemi yasakladı. Bu yüzden krallığa ihanet ettim ve kamptan gizlice kaçtım. Nil Nehri'ni kendi başıma aştım. Savaştan geriye kemiklerin kaldığı yerlerden geçtim. İnsanlar, atlar, develer. Her boydan. Ne büyük bir yaşam israfı." Sesi acı dolu bir fısıltıya dönüştü. "Elimden geldiğince hızlı bir şekilde yol aldım ama sonunda bir önemi kalmadı. İki gün geç kaldım. Mehdi yanlıları saray basamaklarında General Gordon'ın kafasını kesmişlerdi. Bir hafta sonra, firar ettiğim için onursuz bir şekilde ordudan kovuldum."

Başını kaldırdı, mavi gözleri uğursuz bir ışıkla parlıyordu. "Ben de aynı kararı verirdim. Sadece daha erken yapabilmeyi umardım. Belki ona yardım edebilir, onu kurtarabilirdim."

Bir yıldır, kendisine ait olmayan bir şeyin suçluluğunu taşıyordu. Kendisine ait olmadığı için bu kadar üzülmüştü. Dünyayı veya başına gelenleri umursamadığına kendisini ikna etmeye çalışan bir maskenin arkasına neden sakladığını anladım. Elle tutulur bir şeymiş gibi ağırlığını söküp atmak, böylece kendine tekrar *hissetme* izni vermesini istedim. "Sen orada olsan da o geride kalacaktı, Whit."

"Ama bana ihtiyacı olduğunda yanında değildim."

"Yardım getirmeye gitmişsin," dedim. "Ona yardım etmek için her şeyi yapacağını biliyordu. Kendi zararına bile olsa, elinden gelen her şeyi yaptın sen." Boğazının çukurunu okşadım. Çok utanç duyduğu bir şeyi açığa vurmanın ona neye mal olduğunu biliyordum. Tek başına taşıyabileceği bir yük. "Bence düşündüğünden daha iyisin. Bir kahraman sayılırsın."

"Askerî yargıç hiç de öyle düşünmedi."

"Onun ne düşündüğü umurumda değil." Sesimi yumuşattım. "Bana anlattığın için teşekkür ederim."

"Eh, sonumuzun geldiği kesin olmasa anlatmazdım."

Başımı iki yana salladım. Sebeplerden bir buydu. Belki ona daha önce inanırdım ama içinde bulunduğum paniğin şiddetini

yavaşlatmak için bana bir hikâye anlatmıştı. "Bunu beni rahatlatmak için anlattın."

"Evet." Yutkundu. "Ve birinin gerçeği bilmesini istedim."

"Böyle biteceğini hiç düşünmemiştim," diye fısıldadım. "Whit, bir noktada annemle iletişime geçmeleri gerekecek. Yaptıkları şeyleri duyduğunda, annem koşarak gelecek."

Cevap vermedi. Vermek zorunda da değildi. Bana inanmadığını biliyordum.

"Buraya gelecek. Beni umursamasaydı, bana asla o biletleri göndermez ve beni uyarmazdı. Ben onun zayıf noktasıyım, hatırladın mı? Onun yumuşak karnıyım."

"Çok fazla paradan bahsediyoruz, Olivera."

"Gelecek. Göreceksin."

Whit bana hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi. Alt dudağım titredi ve Whit, hemen öne doğru uzanıp başparmağını hafifçe dudağıma sürttü. "Yapma."

İçimi bir sıcaklık doldurdu ve ilk kez yakınlığımızın, uzun bacaklarının üzerindeki ağırlığımın, beni saran kollarının gücünün, nefesinin alnıma değen baştan çıkarıcı dokunuşunun farkına vardım. Hareket etmenin tehlikesini ve bu sihri bozabileceğini fark etmiş gibi ikimiz de hareketsizdik. Gözlerimiz kilitlendiğinde nabzım hızlandı. Bana daha önce hiç görmediğim, görebileceğimi de düşünmediğim nazik bir bakışla bakıyordu. Mücadele ettiğim dürtüye yenik düşerek, alnına düşen saç tutamını düzelttim. Okşayışımla gözlerini kapattı, nefesi kesildi.

Gözlerini açtığında, ifadesinde ani bir karar parlıyordu.

"Inez," diye fısıldadı yavaşça. "Bir sonraki yapacağım şey için beni affetmen gerekecek."

Ağzı ağzımı kapattığı anda, her düşünce, her endişe aklımdan uçup gitti. Beni daha da yakınına çekti, kolları sırtımın alt kısmına gömüldü. Bir eli yukarı doğru kaydı, başımın arkasını tuttu, parmaklarını dağınık saçlarımda gezdirdi. Beni daha da derinden öperken, öpücüğü karşısında eridim. Ellerimi geniş omuzlarında gezdirdim. Ağzımı açmaya ikna etti beni, dilini lezzetli bir şekilde dilime değdirdi. Hoşuma gittiğini fark edince beni daha sıkı tuttu.

Daha da yakınlaşmak için hareket ettiğimde, karnımın derinliklerinde keskin bir çekiş oldu. Boğazından onaylayan bir ses çıkardı ve elleri kalçalarımı kavrayarak beni kendine doğru çekti.

Beni ne kadar istediğini hissettiğimde gözlerim açıldı.

Whit, ifademi okuyabilecek kadar geri çekildi, ağzında şefkatli bir gülümseme belirdi. Ateşim yükseklere fırlarken yüzüm kızardı.

"Senin gibi bir arkadaşım olmadı hiç," dedi. "O gün limanda, yüzünde dayanılmaz bir sırıtışla, tüm eşyalarını arkanda bırakıp benden kaçtın. Tanrım, beni öylesine şaşırttın ki!" Alt dudağımı ağzına çekerek beni öptü. "Beni o lanet eşya bavullarının başına dikip gittiğinde, bu kadar cesaretinin olduğuna inanamadım."

Güldüm ve beni tekrar öptü. Beni kendine çekti, başparmağı gömleğimin üzerindeki hassas tende gezinince ürperdim.

"Bütün arkadaşlarını böyle öpüyor musun?" diye sordum, nefes nefese.

"Tadının güle benzediğini biliyor muydun?" diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

Dokunuşundan başım dönerken başımı iki yana salladım, kollarının gücü beni sıkıca sarmıştı. Göğsünün sert yüzeyi, sanki bundan sonra ne olursa olsun beni koruyacakmış gibi güvende hissettiriyordu. Onu öptüm, bir daha asla böyle bir şansımın olmayacağını bilerek. Onu öptüm, bunun son olacağını bilerek.

Mumun alevi söndü.

Nefeslerimiz karanlıkta birbirine karışırken donup kaldık. Whit kollarını bana doladı, göğüslerimiz o kadar yakındı ki aramızdan bir sır bile geçemezdi. Boğazımdan yukarı doğru bir hıçkırık ilerledi, boğuk bir solukla dışarı çıktı. Gözyaşlarım yüzümden aşağıya doğru akarken, Whit o yaşların her birini öptü.

"Buraya kadar mı, Whit?" diye fısıldadım.

Beni sıkıp dudaklarını hafifçe dudaklarıma bastırdı. "Öyleyse, olmak istediğim yer burası."

Zifirî karanlıkta eriyip birbirimize karıştık. Whit avucunu tembelce sırtımda yukarı aşağı gezdirirken, duyduğum tek ses, yumuşak nefes alıp verişlerimizden ve bir böceğin taş üzerindeki hareketinden geliyordu. Derin gölgelerde birbirimize öpücükler

verdik ve bu öpücükler, saatler dakika dakika geçerken yaklaşan dehşetten dikkatimi uzaklaştırdı. Zaman algımı tamamen kaybettim. Hayatım boyunca böyle bir karanlık görmemiştim hiç. Soğuk ve sonsuzdu.

Girişten boğuk bir ses geldi.

Başımı çevirdik, nabzım boğazımda atıyordu. "Duydun mu sesi?"

Whit ikimizi ayağa kaldırdı ve el yordamıyla çıkışı kapatan taşa doğru yolumuzu bulduk. "Kim var orada?" diye seslendi Whit.

Diğer taraftan boğuk bir ses daha geldi. Whit'e bakıp gülümsedim, rahatlama hissi kemiklerime öylesine işledi ki neredeyse yere yığılacaktım. "Bu Mamá!"

Whit başını belli belirsiz iki yana salladı. "Sanmıyorum."

"Biliyorum, bu o. Geleceğini söylemiştim."

Whit kaşlarını çatıp girişe daha da yaklaştı, kulağını daha da yaklaştırıp dikkatle dinledi. Ben öne doğru süründüm ama o beni ustaca arkasına aldı. Dışarıdan yüksek bir ses geldi. Whit dönüp kollarını bana doladı, beni geriye, sandık yığınlarından birinin arkasına itti.

Bir patlama etrafımızı sardı.

BÖLÜM OTUZ ALTI

Kulağımda, vızıldayan bir sivrisinek kadar ısrarcı korkunç bir çınlama oldu. Whit'in kolları başımı destekliyor, uzun vücudu beni etrafımıza dağılan taş ve çakıl taşlarından koruyordu. İrkildi, ben de uzanıp yanağına dokundum. Elime yaslandı, gözleri sımsıkı kapalıydı.

Dikkatlice, çenesi kilitlenmiş ve ifadesi donmuş bir şekilde üzerimden kalktı.

"Whit, iyi misin?"

Homurdandı.

Ayağa kalktım ve ona doğru sürünerek neresinden yaralandığını görmeye çalıştım.

Yavaşça, başını kucağıma koydum. Bir silüet yaklaştı. Avuçlarım ter içindeydi, titriyordu. Annem beni almaya gelmişti. Zamanında yetişmişti.

"¿Mamá?" diye hırıldadım. "¡Mamá!"

"O..." Whit öksürdü. "...annen..." Bir öksürük daha. "...değil..."

Silüet öne doğru koştu. Başımı çevirdim ve Tío Ricardo'nun tozlu yüzüyle karşılaştım. Nefes nefese, elinde bir silahla tepemizde duruyordu. Baştan ayağı kumla kaplanmıştı. Bir noktada şapkasını kaybetmişti. Dayım anlaşılmaz bir ifadeyle gözünü kırpmadan bana baktı sertçe.

Sanki beni görmüyormuş gibi.

Annem gelmemişti. Bir hıçkırık yükseldi boğazıma kadar. Demek ki zayıf noktası ben değildim.

"*Inez*," diye fısıldadı dayım. "Inez."

Whit hafifçe sallanarak ikimizi de ayağa kaldırdı.

Tío Ricardo öne çıktı ve boştaki eliyle Whit'in dengesini sağlamasına yardım etti. Diğer elinde bir tabanca vardı. "Yaran ne kadar ağır?"

"Biraz morluklar var, sanırım," diye soludu Whit, gözleri sulanarak. "Kırık yok. Yürüyebilirim... Gerçekten gerekirse koşabilirim de."

"Gerçekten gerekiyor. Patlama sesini duymuşlardır. Onlar geri dönmeden hemen gitmeliyiz."

Onu takip ederken, kalbim çılgınca kaburgalarıma çarpıyordu. Bir tünelden koştuk, duvarlar kapalıydı ve yüzyıllar öncesinden anılar taşıyordu. Whit yanımda kaldı, elimi tuttu ve yere saçılmış molozların arasında yolumu bulmama yardım etti. Etraf hiç tanıdık gelmiyordu.

"Neredeyiz?"

Tío Ricardo molozların arasından yolunu bulmaya çalışarak, "Krallar Vadisi," dedi omzunun üzerinden. Güneş ışığına çıktık. Gözlerimin sıcak parıltıya yeniden alışmasını bekledim. Tío Ricardo hemen kuru kum ve keskin kayalarla kaplı taşlı tepenin dibine doğru inmeye başladı. Arkama baktım, çöl tabanından yükselen muazzam bir kayalık uçurum görünce irkildim. Kireç taşının derinliklerinde saklı olan mezara giden bir tünelden çıkmıştık. Dağın cephesinde birkaç büyük delik vardı. Durup gözlerimi kıstım. Kuzenim mezarlardan birinin içinde kapalı olabilirdi.

"Acele edin," diye bağırdı Tío Ricardo. Aşağıya ulaşınca döndü ve dönemecin tepesine, bizim durduğumuz yere baktı dik dik.

"Hayır," diye bağırdım aşağıya doğru. "Elvira olmadan gidemeyiz. O burada bir yerlerde..."

Bir silah sesi duyuldu.

Dayım sendeleyip geriye doğru savrulurken korkunç bir çığlık attım. Sol kolunda kan vardı. Tepenin çakıllı yamacından aşağıya doğru koşarken uzun eteğime takıldım.

Whit göz açıp kapayana kadar yanıma gelip beni ayağa kaldırdı. Onu itip yürümeye devam ettim, sonra dayımın yüzüstü yere kapanan vücudunun yanında yeniden dizlerimin üzerine düştüm.

"¡Tío!"

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı, gözleri sersemlemiş ve odaksızdı. Eteğimin kumaşını yırtıp yarasına bastırdım.

"Kahretsin," dedi Whit, dayımın tabancasını almak için eğilirken. "İşte geliyorlar."

At sırtında dört adam yaklaşırken, ses vadide yankılandı. Çevremizde yarım daire oluşturdular, bir adam atının dizginlerini çekerken, bana soğuk bir öfkeyle bakıyordu. Adamı tanıyamazdım. Koyu renkli giysiler giymişti, saçları çok fazla briyantinle geriye taranmıştı. Gözlüğünü çıkarmıştı ve züppe gülümsemesi yoktu yüzünde.

Utangaç bir şekilde beni yemeğe davet eden ve bana mektup veren Amerikalı iş adamı.

Bay Burton.

Uzun boylu sarışın adam da dâhil olmak üzere ortakları silahlarını çoktan çekmiş ve hepimize doğrultmuşlardı.

"Bay Hayes, lütfen beni şereflendirin ve silahınızı indirin," dedi Bay Burton. "Güzel, şimdi onu kendinizden uzaklaştırın. Üzerinizde başka numaralar var mı? Bıçak falan? Hayır mı? Tamam."

Sonra Bay Burton dikkatini bana çevirdi. Soğuk öfkesinin gücü beni neredeyse yere serecekti.

"Ayağa kalk ve Ricardo'dan uzaklaş, Inez," dedi, sesinde hiçbir sıcaklık yoktu. Atının sol tarafına doğru attan indi, arkadaşları da onu takip etti, silahları hâlâ bize doğrultulmuş hâldeydi.

İri yarı, kolları kaslı adamı tanıdım. Diğer ikisi, uzun boylu sarışın olan ve gür sakallı olan, Whit'e yaklaştı. İçlerinden birinin elinde Whit'in -yan tarafında generalin baş harfleri yazan- tabancası vardı.

"Ellerini havada tutabilirsen çok minnettar olurum," dedi Bay Burton. Whit yüzünü buruşturarak itaat etti.

"Bu ne?" diye sordum.

"Ayağa kalk, Inez," dedi Bay Burton. "Ve dayından uzaklaş."

"Ama yaralı. Ona yardım edeyim, lütfen."

"Doktor olduğunu bilmiyordum," dedi Bay Burton soğuk bir şekilde. Tabancasını çıkarıp kalbime doğrulttu. "Tekrarlamayacağım. Ayağa kalk."

"Ayağa kalk, Olivera," dedi Whit, yüzü solgunlaşmıştı.

Ayağa kalkmaya hazırlandım ama dayım bileğimi kavradı. Gözleri hafifçe büyüdü, sonra bakışları aşağıya, boyun bağına doğru kaydı. Düşünmekle vakit kaybetmeden düğümü çektim, bağı gevşettim. Ayağa kalktım, kumaşı boynundan çekip hemen elbisemin cebine tıkıştırdım.

Hızlı düşünerek hemen dayımdan uzaklaştım. Bu bir silah değildi ama yine de bir şeydi.

"Kızı getir," dedi Bay Burton, iri yarı adama. Yanımdan geçip omzuma çarptı. Ayağa kalktım ve güçlükle ayakta kalmayı başardım.

Whit hırlayarak döndü. İri yarı adam güldü ve kayalık yüzeyde görünen tünellerden birine girip gözden kayboldu.

"Görünüşe göre sizi diri diri gömmek yeterli bir motivasyon değilmiş," dedi Bay Burton.

"Ne istiyorsun?" diye patladım.

"Annenin benden çaldığı eserleri istiyorum. Nereye gittiğini bilmek istiyorum. İkiniz Filai'de birlikte çalıştınız, sana güvendiği açıktı."

"Hazineyi aldı ve beni bırakıp kaçtı. Nereye gittiğini bilmiyorum. Onu en son gören kişi, yanında duran o uzun boylu beyefendiydi."

"Kahire'ye vardığımız anda, o kaltak bize ihanet etti," dedi sarışın, tükürerek. Bay Burton silahını kurdu, Whit hemen önümde durdu. "Silahını indir," diye homurdandı. "Sana gerçeği söylüyor. Annesinin nerede olduğunu bilmiyor."

"Ah, *artık* ona inanıyorum," dedi Bay Burton. "Ama neyse ki planım işe yaradı ve sorumun cevabını bilen kişiyi öne çıkardı." Dayımı işaret etti. "Kurşun sadece sıyırdı, doğrultup oturtun."

Bay Burton'ın iki arkadaşı atlarından indi ve Ricardo'nun yanına gidip onu dizlerinin üzerine çekti. Bu sert hareket yüzünden irkildi. Pamuklu gömleği kan lekesi olmuştu.

"Hepimiz bir araya gelene kadar biraz bekleyeceğiz," dedi Bay Burton.

Whit'in bakışları Bay Burton'dan, etrafımızı saran diğer adamlara kaydı. Omuzları gergindi, elleri yumruk hâlindeydi. İri yarı adam tünelin başında belirdi, yanında hafif kambur hâlde duran biri vardı. Nefesim kesildi ve öne yürümek üzere hareket ettim.

"Lütfen hiçbir yere gitmediğinden emin olun, Bay Hunt," dedi Bay Burton.

Ricardo'yu destekleyen adamlardan biri bana doğru fırladı ama Whit onu durdurdu. "Geri çekil."

Whit için duyduğum korku yüzünden hemen durdum. Bay Burton'ın adamlarının, With'i tek kullanımlıkmış gibi süzme şekli hoşuma gitmedi. Bay Burton kurnazca bana baktı, ben de Whit'e olan hislerimi açığa vurduğum için öfkeyle bakışlarımı kaçırdım.

İri yarı olan adam, Elvira'yı kayalık tepenin yamacından aşağı sürükleyerek yaklaştı. Kuzenimin yanağı morarmıştı ve gözleri ağlamış gibi kıpkırmızıydı. Biri kalın bir bağ tıkamıştı ağzına. Bağ tenini tahriş etmişti. Damarlarımda kabaran öfke neredeyse taşacaktı ama Bay Burton silahını bana doğrultmayı sürdürüyordu.

"Elvira," dedim hırıltılı bir sesle.

Bakışlarımız buluştu. Yirmi dört saat içinde hayati bir şeyini kaybetmişti. Dünyaya baktığında umut görme yeteneğini. Şimdi dünyaya bakmak onu korkutuyordu. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek isterdim ama ona yalan söylemek istemiyordum.

"Kız kardeşin nerede?" Bay Burton dayıma döndü. "Onu herkesten iyi sen tanıyorsun."

Sözcükler dayımın ağzından, sanki her biri kerpetenle çekiliyormuş gibi yavaş yavaş çıktı: "Sandığım kadar iyi tanımıyormuşum."

"Şirket'le bağlantısından şüpheleniyordun," dedi Bay Burton. "Ayrıca onu depoya kadar takip ettiğini biliyorum, Bay Hayes. Nereye gitmiş olabilir? Çünkü Kahire'de değil."

Dayım ürperdi. Açıkça, aklına bir şey gelmişti.

"Söyle," dedi Bay Burton.

"Yeğenlerimi ve Whit'i serbest bıraktığında söyleyeceğim. Onların bu işle hiçbir ilgisi yok."

Bay Burton gözlerini kıstı. "Bu çok olası görünmüyor."

"Gerçek bu."

Bay Burton ve dayım sessizce birbirlerine bakarken uzun bir duraklama oldu.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Bence hazinelerin hepsini kendin istiflersen ne kadar para kazanabileceğini biliyorsun. Lourdes'in çaldıklarını sen de benim kadar istiyorsun."

"Öncelikle," dedi Tío Ricardo, bir şekilde soluk soluğayken yine de tiksinti duyduğunu göstermeyi başararak, "bunlar hazine değil, Mısırlılar için tarihî önemi olan nesneler..."

Bay Burton elini havaya kaldırdı. "Umurumda değil. İnan bana, ortağımla uğraşmaktansa benimle uğraşmayı tercih edersin. O, senin bu reddedişini benim kadar nazik karşılamayacaktır."

Bu söylem karşısında gözlerimi kırpıştırdım. "Başka biri daha mı var?"

"Herkes birileri için çalışır, canım," dedi Bay Burton. "Ricardo. Yeri söyle."

"Önce onları serbest bırak."

Bay Burton'ın gözlerinde çılgın bir parıltı vardı. Silahı önce Elvira'ya, sonra Whit'e doğru salladı. "Gerçekten ölmelerine izin verecek misin?"

Zihnim hâlâ bu adamın bana mektup getiren, beni yemeğe davet eden aynı züppe, nazik beyefendi olduğunu anlayamıyordu. Aynı olamazlardı ama aynıydılar. Bay Burton işaret parmağıyla iri yarı adamı çağırdı ve Elvira, öne doğru sürüklenirken kıvrandı.

Bay Burton, "Onu vuracağım," dedi.

"Patron kıza zarar vermememizi söyledi," dedi iri yarı adam huzursuzca.

Bay Burton yanağını okşarken Elvira irkildi. "Öyle dedi. Ama bu, yedek silahımızın olduğunu bilmeden önceydi."

Mideme tekme yemiş gibi soluksuz kaldım.

"Thomas," dedi Tío Ricardo tatlılıkla. "Sana bir kez söyleyeceğim..."

Bay Burton silahını Elvira'nın şakağına doğru kaldırdı. Elvira bağırdı, sesi alçak ve boğuktu, dehşet içindeydi. Zaman durmuştu sanki, başı bana doğru döndü ve dehşetle kocaman açılmış gözleri benimkilerle buluştu. Kalbim göğsümde tekledi. Bir anda anıların saldırısına uğradım. Birbiri ardına.

Elvira on altıncı doğum gününde, annemin bahçesinin ortasında durmuş, ilk kez sakin ve sabırlı bir şekilde, günlüğüne bir şeyler karalıyordu.

Bir göz kırpma ile birlikte, ben dokuz yaşındaydım. Yemek masasında, Elvira tabağımdaki haşlanmış havuçları yiyordu gizlice. Çünkü benim nefret ettiğimi ve son lokmasına kadar bitirmezsem başımın derde gireceğini biliyordu.

Bir göz kırpma daha ve Elvira, dayımın mektubunu ilk okuduğum gece yanımda duruyordu. Uyuyana dek ağladığım sırada bana sarılmıştı.

Tekrar göz kırptım ve çöle geri döndüm; korkunç görüntü bir kez daha görüş alanıma saldırdı. Silahın namlusu şakağına bastırılmıştı.

Dayım ve ben aynı anda konuştuk.

"Dur, hayır," dedim. "Lütfen, hayır..."

"Dur! Söyleyeceğim..."

Whit öne atıldı.

Bay Burton silahını ateşledi. Ses, vücudumun her zerresine ulaştı ve içimi öylesine büyük bir umutsuzlukla doldurdu ki çığlık atım.

Ve bir çığlık daha.

Ve bir çığlık daha.

Kan ve kemikler sıçradı yüzüme. Elvira, kırmızı bir gölün ortasına yığıldı. Yanına koşarken gözyaşları gözlerimi deldi, görüşüm bulanıklaştı ve kırmızıya boyandı. Öfke kanımı alevlendirdi. Güzel yüzü tanınmaz hâldeydi. Bir saniyede yok olmuştu. Hayatı bir anda sönmüştü.

Saçlarımı kavradım, sessiz kalamıyordum. Çığlıklarımı kesemiyordum. Keder dikkatimi dağıtmıştı. Bay Burton'ın pahalı kolonyasının kokusunu alana kadar içinde bulunduğum tehlikenin farkında değildim. Yanıma diz çöktü. Mermi, silahının ağzında ve hazırdı. Kalbime nişan almıştı.

Kurşun, kalbimi paramparça ederdi. Asla hayatta kalamazdım.

Whit acı dolu yüzünü bana doğru çevirdi. Çaresizlik, alnında derin çizgiler oluşturmuştu. Elimi hareket ettirdim, parmaklarım cebimin üzerinde gezindi.

Dikkati dayımda olan Bay Burton, "Ricardo," diye mırıldandı. "Sırada o var. Yeri söyle. Ve yalan söylemesen iyi olur."

Yavaşça dayımın boyun bağını cebimden çıkardım. Whit hareketlerimi takip ediyordu. Bakışlarımız buluştuğunda, hafifçe çenesini eğdi.

"Lütfen," dedi Ricardo, sesi kısıktı. "Sadece tahminde bulunabilirim."

"Tamam," dedi Bay Burton. "O zaman tahminini alayım."

"Amarna'da olabileceğini düşünüyorum," dedi dayım.

"Neden?" diye sordu Bay Burton, sesi soğuktu.

"Gizli bir mezarın peşinde olabilir," dedi. Bay Burton silahını indirmeyince, dayım hemen, "Nefertiti," diye ekledi.

"Nefertiti," diye tekrarladı Bay Burton. "O, şey miydi..."

Dayımın boyun bağını Bay Burton'ın yüzüne doğru sıktım. Kaynar su, alnını, yanaklarını ve gözlerini kapladı. Yüzünü elleriyle kapattı ve çığlık atarak geriye düştü. Yere akan kaynar su, sıcak kumda cızırdadı. Kumaşı tekrar sıktım ve daha fazla kaynar su Bay Burton'ın üzerine akarak koyu renk pantolonunu ve gömleğini ıslattı. Arkamdan, kavga sesleri geldi kulağıma; ete ve kemiğe çarpan yumruklar, homurtular ve boğuk küfürler. Tam arkamı döndüğüm anda Whit'in, adamlardan birine yumruk attığını gördüm.

İri yarı adam, silahını doğrultmuş, Whit'e yaklaşıyordu...

"Dikkat et!" diye bağırdım.

Mermi başının yanından hızla geçerken, Whit kendini yere attı. Eli tüfeğe uzandı ve sırtüstü dönerek iri yarı adamın karnına ateş etti. Adam sert ve ağır bir şekilde kuma düştü. Ayaklarımın

üzerinde sallandım, havada yoğun bir metal kokusu vardı. Sırtımdan aşağı ter damlıyordu. Sarı elbisesi kalçalarına kadar toplanmış olan Elvira'nın hareketsiz bedenine bakmamaya çalıştım.

"Seni orospu," dedi boğuk bir ses.

Bay Burton beni geriye doğru çekip nemli göğsüne bastırdı. Ağzımı eliyle sertçe kapattı. Teni lekeli ve kırmızıydı, kolunda öfkeli kabarcıklar oluşuyordu. Whit ayağa fırladı, tüfeği göz hizasına kaldırdı ve nişan aldı. Belli belirsiz bir hareketle silahı bir ileri bir geri kaydırdı ve tetiği çekti.

Ses uzun ve korkutucu bir an boyunca sağır olmama neden oldu. Bir rüzgâr patlaması çarptı yüzümün yan tarafına.

Bay Burton geriye doğru uçtu.

Döndüğümde, onu yerde buldum, kolları iki yana açıktı ve kaşlarının ortasında kocaman bir delik vardı.

"Seni uyarmıştım," dedi Whit, soğuk bir şekilde. Sonra öne doğru atılıp beni sıkıca kucakladı. "İyi misin?"

Bu soruyu nasıl cevaplayacağımı bilmiyordum. Kelimeler ağzımdan kısık bir şekilde çıktı: "Yaralanmadım."

Ama iyi de değildim.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Annemle babamın süitinin balkonunda durdum, ay ışığı binlerce minareli şehri gümüş bir parıltıyla aydınlatıyordu. Ağlaya ağlaya uyumuştum. Bir kâbus görüp tekrar ağlamıştım. Uyandığımda, şafağa daha saatler olduğunu biliyordum.

Keder uyumama engeldi.

Gece soğumuştu. Kış kendini hissettiriyordu. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Arkamı dönüp titreyen ellerimle arkamdaki kapılara kapattım. Yatak odası, bir adım daha atamayacağım kadar uzaktı, bu yüzden kanepeye çöktüm. Biblo kutusu ahşap sehpanın üzerinde duruyordu. Dalgınlıkla öne eğilip kutuyu avuçlarımın içine aldım.

Bir anı çöktü içime. Şimdiye kadarki en kötüsü.

Kleopatra'nın odası Roma askerleri tarafından altüst edilmişti. Sihir malzemeleri yol edilip yakılmıştı. Şişeler dolusu tonik boşaltılmıştı ve pencerelerden dışarı atılmıştı. İmparatorla yüzleşirken Kleopatra'nın gücü tükendi, hizmetçileri dehşet içinde ağlıyordu.

Duyguları beni ele geçirdi. Öfke. Umutsuzluk. Her şeyi kaybetmiş olmanın kederi.

Sevgilisiyle yalnız ve huzur içinde bırakılma arzusu.

Gözlerimi kırpıştırdım ve anı bir sis gibi kaybolup gitti. Odadaki sessizlik kulaklarımda gürlüyordu. Sonunda dayımı dinlenmesi için yalnız bırakmıştım ama benim tenimin altında yoğun bir enerji kıvrılıyordu.

Annemi yakalamak istiyordum.

Her neredeyse onu bulacaktım. Benden çaldığının bedelini ödeyecekti.

Dayım ölü gibi uyuyordu. Yorganı çenesinin altına kadar çekerek onu rahat ettirmeye çalışmıştım ama ateşli uykusunda, örtüyü huzursuzca itmişti. Shepheard's'taki yatağının yanındaki sandalyeye oturdum. Odası dağınıktı; kitaplarla, rulo hâlinde haritalarla, birkaç sandıkla ve yere yığınlar hâlinde dağılmış giysilerle doluydu.

Benim zihnim ise kanla doluydu.

O sabah, ne kadar uzun süre küvette kalırsam kalayım, tırnaklarımın altında kabuk hâline gelmiş, kulaklarıma ve saçlarıma işlemiş kumdan kurtulamamıştım. Yeterince temizlenememiştim. Elvira'nın yüzünün görüntüsünü aklımdan silemiyordum. Ölmeden hemen önce yüzündeki o çaresizlik...

Onun ölümü *benim* hatamdı.

Peşimden gelmişti, beni takip etmişti ve onu korumayı başaramamıştım. Kendimi nasıl affedebilirdim ki? Benim hayatımın karmaşasına asla karışmamalıydı. Ona göz kulak olacağıma güvenmişti. Kapıyı kilitlemeliydim, böylece odadan asla çıkamazdı. Ondan önce uyanmalıydım ve lobiye ineceğini önceden tahmin etmeliydim.

Annemin karakterini bilmeliydim.

Ama bilmiyordum...

Avucumu ağzıma bastırarak ağlamamak için kendimi tutmaya çalıştım.

Dayımı uyandırmak istemiyordum. Koltuğa yaslanıp gözlerimi açık tutmaya çalıştım. Ne kadar zamandır uyumadığım veya bir şey yemediğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Bir gün diğer güne bağlandı ve sonra, ikinci gün dayım gözlerini nihayet açtı. Gözlerini kırpmadan loş ışıklı odaya baktı. Whit daha erken gelmişti ve ben dayımın başında dikilip soğuk suya batırdığım bezlerle alnını silerken, yanımda oturmuştu.

"Hola, Tío." Ayağa kalktım ve yanına gidip yatağa oturdum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ne oldu?"

"Teb'de tedavin yapıldıktan sonra Kahire'deki otele getirildin. Yerel yetkililer bizi kaçıran adamları tutukladı. Whit ve ben..." Sesim titredi. "...Elvira'yı Teb'deki bir mezarlığa bırakmak zorunda kaldık... çünkü cesediyle başka ne yapacağımı bilemedim. Tabutunu, her zaman nereye gitmesi gerekiyorsa oraya götürebileceğimi

söylediler. Yani sanırım Arjantin'e. Halam onun yanında olmasını isteyecektir."

Whit ayağa kalktı, elini omzuma koydu ve başparmağıyla daireler çizdi.

Dayım bana hem şefkatli hem kederli bir ifadeyle baktı. "Çok üzgünüm, Inez. Bunların herhangi birinin olmasını asla istemezdim."

Doğrudan bakışlarıyla buluştum. "Her şeyi bilmek istiyorum. Gerçeği öğrenmeyi hak ediyorum."

Başıyla onayladı, boğazı güçlükle çalışıyordu. "Yirmi yıldan biraz fazla bir süredir Abdullah ile birlikte kazı yapıyorum. Annen daha ilk yıllarda tuhaf davranmaya başlamıştı. Kazı alanlarında sıkıldığını iddia ediyor, bu yüzden de Kahire'de kalıp kendine başka eğlenceler buluyordu. Sonra bana yalanlar söylemeye başladı, hepsinden önemlisi, simya üzerine belgeler aramayı takıntı hâline getirdi."

Gözlerim Whit'e kaydı ama ifadesi, düşüncelerini hiçbir şekilde açığa vurmuyordu. Dayım anlatmaya devam etti: "Yıllar geçtikçe, bahaneler uydurarak çeşitli kazı alanlarına hiç katılmadı. Baban endişelenmeye başladı ama yaptığı işi sevdiği için annenin davranışlarını görmezden geldi. Cayo, kız kardeşim söz konusu olduğunda hep çok pasifti."

"Devam et," dedim. "Sonra ne oldu?"

Dayım bakışlarını indirdi. "Geçtiğimiz kazı sezonunda, baban ve ben beklenmedik bir şekilde Kahire'ye dönmek zorunda kaldık. Maspero ile bir toplantıya giderken, Whit'in dedektifliği sayesinde, Şirket'in küratörlerinden olan bir grup adamla gördüm anneni. Onu uyarmaya çalıştım ama dinlemeyi reddetti. Sanırım baban da aşağı yukarı aynı zamanlarda onun gizli bir aşk ilişkisinin olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Baban tuhaf davranmaya başladı, benden bir şeyler saklıyordu, bana güvenmiyordu."

Whit yanımdan uzaklaşıp dayımın yanına yatağa oturdu. Tío Ricardo'nun alnındaki ıslak bezi başka bir bezle değiştirdi.

"Babam Kleopatra'nın mezarını bulmuş olabilir," dedim. "Filai'deyken bana bir şey postaladığı olmuş muydu?"

Tío Ricardo başıyla onayladı. "Evet, sanırım oldu. Adaya gelip giden çok sayıda turist vardı. Buna fırsatı olurdu."

Başımı salladım. "Hâlâ anlamadığım bir şey var. Papá neden sana gelmedi? Ona neden öfkeliydin?"

"Cayo'nun anneni yaşadığı yasak ilişkiden dolayı affetmesi için çok uğraştım," dedi Ricardo sessizce. "Böyle bir skandal Lourdes'i mahvederdi ve ben hâlâ ona yardım edebileceğimi düşünüyordum. Sürekli tartışıyorduk, baban öylesine paranoyaklaşmıştı ki, annenin planlarına benim de dâhil olduğuma inanıyordu."

Dudaklarımı yaladım. "Sana güvenmiyordu. Yüzüğü bu yüzden bana gönderdi."

"Sanırım öyle."

"Sonra ne oldu?"

"Ebeveynlerin gitti. Büyük ihtimalle Kahire'ye döndüler. Onları en son orada gördüm."

"Babamın muhtemel olarak öldüğü yer," dedim.

"Neden muhtemel olarak?" diye sordu Whit.

"Çünkü annem bir yalancı," dedim. Babamın bana yazdığı mektubun son satırı zihnime kazınmıştı. *Lütfen beni aramayı asla bırakma.* Onu hayal kırıklığına uğratmazdım. "Ya babam bir yerlerde hâlâ hayattaysa? Herhangi bir yerde tutuluyor olabilir."

"Olivera," dedi Whit yumuşak bir sesle, gözleri şefkat ve sempatiyle doluydu.

"Yaşıyor olabilir," diye ısrar ettim. Babamın hâlâ hayatta olduğuna dair umudumu koruma isteğiyle ondan uzaklaştım. Aptalcaydı. Neredeyse imkânsızdı. Ama doğru olabilirdi. "Devamını anlat, Tío."

"Ebeveynlerin haftalarca geri dönmeyince ve mektuplarım cevapsız kalınca, Filai'den ayrılıp burada döndüm tekrar." Gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti. "Inez, onları her yerde aradım ama sırra kadem basmışlardı. Ebeveynlerinin nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Şirket'in ikisini de öldürmüş olabileceğinden korktum. Onları haftalarca aradıktan sonra, kayboluşları hakkında makul bir hikâye bulmam gerekti."

"İşte bana o zaman o mektubu yazdın."

Hüzünle başını salladı.

"Aynı sırada annem, babamın sözde cinayetini senin üzerine yıkmaya hazırlanıyordu. Birinin bulması için Mösyö Maspero'ya hitaben yazılmış bir mektup bıraktı; mektupta senin tehlikeli olduğunu ve suçlularla ilişki içinde olduğunu bildirmişti."

"Sonra," dedi Whit, anlatıyı devralarak, "mezarı kocası bulduysa, sizin de bulacağınızı umarak Filai'ye gelmiş olmalı."

"Ben de onu doğrudan mezara götürdüm," dedim buruk bir şekilde. "Hazineyi aldıktan sonra Bay Burton'a ihanet etti. Bay Burton'ın *ortağı* da bir takas olmasını umarak beni kaçırma planını yaptı."

"Ortağı her kimse, Şirket ile derin bağları olmalı."

"Açık değil mi?" dedim buruk bir şekilde. "Ortağı Bay Sterling olmalı."

Whit başını iki yana salladı. "Sir Evelyn da olabilir. Filai'ye bir casus yerleştirmiş."

"Kim olduğunu hiç keşfedemediğin bir casus," dedi dayım ekşi bir ifadeyle.

"Tüm olası şüphelileri sorguladım," dedi Whit buz gibi bir sesle. "Elbette gizli bir şekilde. Kimse aradığımız suçlu gibi görünmüyordu."

Asıl meseleden uzaklaşıyorduk. Artık Filai'de değildik ve Elvira ölmüştü. Tek umursadığım buydu. "Elvira'nın ölmesi benim suçum, Tío. Annem nereye gitmiş olabilir, bir fikrin var mı? Gerçekten Amarna'da olabilir mi?"

"Elvira'nın senin peşinden geleceğini nereden bilebilirdin ki?"

"Çünkü hep yaptığı şeydi," dedim. Keder, midemde düğümler oluşturdu. "Her zaman ben ne yaparsam aynısını yapardı. Ve Mamá, benim yerime katledilsin diye onu yem etti." Bakışlarım dayıma odaklanmış olarak öne eğildim. "Ama bunu düzelteceğim, Tío. Eserleri geri alacağım, ben..."

Tío Ricardo, "Eserler umurumda değil!" diye bağırınca, yükselen sesi düşüncelerimi delip geçti. "Umurumda olan senin güvenliğin." Elimi tuttu. "Inez, eve gitmelisin."

"Bunca olandan sonra gideceğimi düşünüyorsan, yanılıyorsun." Öfke göğsümde çiçek açtı, kulaklarımda gürledi. "Annem yaptıklarının bedelini ödeyene kadar gitmeyeceğim. Elvira öldü. Yapamam,

bu işin peşini asla bırakmayacağım. O, babamla ilgili gerçeği biliyor ve ben babamdan asla vazgeçmeyeceğim. Nefes aldığım sürece, asla. Mamá'nın durdurulması gerekiyor ve bunu yapacak kişi ben olacağım."

"Ama..." diye araya girdi dayım.

"Bunu kendin söyledin," diye sözünü kestim sabırsızca. "Muhtemelen başka bir mezarın, daha fazla eserin peşinde. Simya yazmalarının. Onun yaptıkları yüzünden kim bilir daha kaç kişi incinecek? Öldürülecek? Buna vicdanın el veriyor mu? Çünkü benim kesinlikle el vermiyor."

"Tamam, kal öyleyse," dedi Tío Ricardo, eski soğukkanlılığından bir parça taşıyan bir tonda. "Nerede yaşayacaksın, bilmiyorum ama istersen Mısır'da kalmaya devam edebilirsin."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Nerede yaşayacaksın derken neyi kastediyorsun? Shepheard's'ta kalacağım. Hepinizle birlikte."

"Hangi odada? Hangi parayla?"

Kanımdaki öfke coştu. Sesim titredi. "Kendi paramla. Ben bir miras sahibiyim, değil mi? Bir krallık satın alacak kadar param olmalı. Elbette konaklama için gerekli parayı ayarlayabilirim."

Whit bir dayıma bir bana baktı, kaşları derin çizgilerle kırıştı. "Bir krallık mı?"

"Inez," dedi dayım, sesi öldürücüydü. "Sen evlenene kadar, paran benim."

Yanlış duyduğumdan emin olduğum için gözlerimi kırpıştırdım. "Bana gönderdiğin ilk mektubu hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum," diye çıkıştı.

"Bana servetimi kontrol hakkı vermişsin. Bunlar tam da senin sözlerindi, yoksa bana o zaman da yalan mı söylemiştin?"

Gözleri öfkeyle parladı. "Sana harçlık verebileceğimi söylemiştim. Ama bu, işlerime burnunu sokmadan önceydi..."

"*Burnumu sokmak* mı?"

"Bu, en aptalca şekilde hayatını tehlikeye atmadan önceydi, karakter konusunda ne kadar kötü bir yargıç olduğunu anlamadan önceydi. Yanlış insanlara güvenmeden, emniyetini pervasızca riske atmadan, neredeyse Nil'de boğulmadan önce. Bana yeterince zorluk çıkardın, kendin de yeterince zorluk çektin. Eve dön, Inez."

Keskin bir nefes aldım. "Tío..."

"Paran olmadan, yabancı bir ülkede uzun süre dayanamazsın, Inez," dedi, sesi amansızdı. "Hayatını mahvetmene yardım etmeyeceğim."

WHIT

Shepheard's'a döndüğümüzde, beni bekleyen bir telgraf vardı. Beklediğim kişiden değildi. Bana daha önce hiç yazmamıştı. Bir kez bile. Beni hayatından çıkarmasını beklemiyordum ama çıkarmıştı. Tamamen.

Lanet olsun bana.

Dar otel odamın balkonunda dalgın bir hâlde oturmuş, aşağıdaki kalabalık sokağa odaklanmıştım ama aslında göremiyordum. Ses yükseliyordu, tanıdık ama sönüktü, zihnim içkiden bulanıktı. *Viski*, diye düşündüm. Şişeye gözlerimi kısarak baktığımda, etiketi görüş alanımı kapladı.

Doğru. Viski. Merhaba, eski dostum.

Boğazımdan aşağıya bir ateş indi. Tekrar yukarı çıkmak cehennem olacaktı. Unutana dek durmayacaktım. Çünkü Inez'in yüzünü hâlâ zihnimde çok net görebiliyordum. Tadını hâlâ hatırlayabiliyordum.

Onu öpmek bir hataydı.

Ya planım işe yaramazsa? Korku boğazımı bir asit gibi yakıyordu. Odamdaki tuvalete koşup kustum. Ağzımı çalkaladıktan sonra odamdaki dar masaya geri döndüm; seçenekleri düşündüm, bir de hiçbir seçeneğimin olmadığını.

Mısır'da sadece bağımsızlık yanılsaması için kalmıştım. Kaderimi değiştirebilecek bir şey aramak için. Ama bunca zaman boyunca yanlış yerde aramıştım. Zihnimin bir köşesinde, bir son kullanma tarihi olduğunu biliyordum. Ailem parmaklarını şıklatıp itaat etmemi beklerlerdi. Ve ben de itaat ederdim çünkü zayıf noktamı biliyorlardı.

Zamanım dolmuştu ve şimdi son görev zili çalmıştı.

Dirseğimdeki boş kâğıt bana bakıyordu. Sert ve sabırsızca. Tekrar planımı -ve bir şekilde mahvetmezsem nasıl işe yarayabileceğini- düşündüm. Bu çok gerçek bir olasılıktı. Kalemi alıp önce iki satır yazdım, sonra da ailemin ev adresini. Alnım terden ıslanmıştı. Benden haber aldıklarında çok heyecanlanacaklardı. Sözünü tutan asi oğulları...

Notu bir zarfa koydum ve üzerine kardeşimin adını karaladıktan sonra kalemi fırlattım. Kalem görüş alanımdan çıktı, gürültüyle aşağıdaki sokağa doğru uçtu. Biri, yeni bir hediye almış olacaktı.

Beş dakika sonra kapı çaldı. Hâlâ viski şişesinin sapını tutarak ve sendeleyerek odaya gittim, etrafıma bakarak gözlerimi kırpıştırdım. Sadece bir yatak odası olmalıydı. Biri kapıyı tekrar, daha da yüksek sesle çaldı ve kaşlarımı çatarak kapıyı açtım.

"Yukarı birini mi çağırmıştınız?"

Zarfı otel görevlisine uzattım. Gençti, ifademi görünce gülümsemesi kayboldu. Adı sanırım Ali'ydi. "Bunu telgraf ofisine teslim et." Hâlâ tutarlı konuşabildiğime şaşırmıştım. Gerçi yeterli değildi.

"Adres?"

"Bilmiyor musun zaten?" diye sordum acı acı. "Son birkaç günde bunlardan birkaç tane gönderdim."

Ali gözlerini kırpıştırdı. "Adresi hatırlamıyorum, efendim."

"Cehennemin dokuzuncu katı, İngiltere."

"Pardon?"

Kapı çerçevesine yaslanıp iç çektim. "İçinde yazıyor."

"Tamam, çok iyi, efendim. Yarın sabahın ilk saatlerinde gönderilecek."

"Harika."

"Hepsi bu kadar mı?"

Şişeye bakıp başımı salladım. Şişede kehribar rengi sıvıdan hâlâ birkaç santim vardı. Yeterli miktarda. Ali koridorda koşturdu.

"Şükran," diye mırıldandım ve kapıyı çarptım. Uzun bir yudum aldım, içkinin zengin aromasının tadını güçlükle aldım.

İşte bu kadar.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Ertesi sabah öfkeyle uyandım. Dayım bana etkili bir şekilde engel olmuştu. Tek yapabildiğim yalvarmaktı. Annem cinayetten sıyrılacaktı ve yakında bir gün, halamla yüzleşmek ve ona her şeyin benim hatam olduğunu açıklamak zorunda kalan ben olacaktım. Tuvaletteki lavabonun üzerinde asılı duran aynadaki solgun yüzüme baktım. Annemin parlak çiçek desenli fuları benimle alay ediyor gibiydi. Bana yaptıklarının bir hatırlatıcısı olarak saklamıştım onu. Boynumda bir savaş bayrağı gibi asılıydı ve onu bulana kadar çıkarmayacaktım.

Damarlarımda öfke kaynarken bakışlarımı kaçırdım ve tuvaletin kapısını arkamdan çarparak kapattım. Valizimi açıp her şeyimi içine atmaya başladım. Dayımın Mısır'dan yola çıkan ve doğrudan Arjantin'e giden ilk gemiye binmem için bana yer ayırttığı kesindi.

Aniden gelen bir kapı sesi öfkeli düşüncelerimi böldü.

Odadan geçip kapıyı açtım. "Sen."

"İyi gözlem." Whit beni görünce kapı çerçevesine yaslandı.

Yüzünü görene dek, onu beklediğimi fark etmemiştim. Mağarada geçirdiğimiz anlar ve bunun ne anlama geldiği hakkında konuşmamıştık.

"İçeri girebilir miyim?"

Geçmesi için kapıyı biraz daha açtım. Yanımdan geçerken tanıdık kokusu etrafımı sardı ama kokusu başka bir kokuyla karışmıştı. Viski kokusu havada dalgalanınca burnum kırıştı. Koku, ikinci bir deri gibi üzerine yapışmıştı.

"İçmişsin."

Kahkahalara boğuldu. Kahkahası kulağa hiç de dostça gelmiyordu. "Bu sabah kesinlikle harikasın, Olivera."

Hayal kırıklığı omuzlarıma çöktü. Duvar örmüştü ve nedenini anlamıyordum, bu yüzden de kafamın karışıklığı gözlerimi yakıyordu. Hiçbir âlemde, bu Whit bana *tatlım* demezdi. Bakışlarımı kaçırdım çünkü davranışlarının beni nasıl etkilediğini görmesini istemiyordum. Aramızda bir gerginlik çatırdıyordu.

"Inez," dedi yumuşak bir sesle. "Bana bak."

Kendimi çenemi kaldırmaya zorlamak zorunda kaldım. Oturma odasının diğer ucundan birbirimize baktık, elleri yine cebindeydi.

"Neden orada öylece duruyorsun?" diye sordum.

Whit, dikkati gövdemde gezinirken, gözle görülür bir şekilde cevabını tartıyordu. Sonra dikkatlice, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Suratındaki taş gibi ifade hoşuma gitmemişti. Kapalı ve uzaktı. Bana bir kaleyi anımsatıyordu. Karanlıkta beni tutan kişi çoktan gitmişti. Beni rahatlatan, beni umutsuzca öpen, hayatımı kurtaran kişi.

Karşımdaki kişi bir yabancıydı.

Belki de amacı buydu. Sözlerim sert bir şekilde döküldü ağzımdan. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor? Bavulumu hazırlıyorum. Dayım beni gönderiyor."

"Pes mi edeceksin?" dedi düz bir sesle. "Annenin Elvira'ya ve babana yaptıklarından sonra? Abdullah'tan ve dayından çaldıklarından sonra?"

Soruları sinirime dokundu. Bir suçluluk ve utanç sardı içimi.

Dilimin üzerindeki acı tadı gizlemeye uğraşmadan, "Onu duymadın mı?" diye sordum. "Hiç param yok. Evlenene kadar da olmayacak. Eve gitmekten başka ne yapabilirim ki? Zaten halamı görmem gerek. Ayrıca evlenebileceğim birini bulabileceğimi düşünüyorum. Konsolosun oğlu Ernesto." O nasıl ki bana açıkça zarar vermeye çalışıyorsa, ben de aynı şekilde ona zarar vermek istediğimden, sert bir kahkaha attım. "Annem onaylardı."

"Yapmak istediğin bu mu?" diye sordu.

"Başka ne yapabilirim?"

"Onunla evlenemezsin." Elini kaldırdı ve gözlerini ovuşturdu. Gözleri kan çanağına dönmüştü, yorgundu ve kızarmıştı. Ama tekrar bana odaklandığında, mavi bakışları yakıcıydı.

"Nedenmiş?"

"Çünkü," dedi boğuk bir fısıltıyla, "seni, benim öpeceğim gibi öpmeyecek."

Ayaklarımın altındaki zemin kayar gibi oldu. Bana böyle bir şey söyleyebilmesine rağmen bu kadar uzak durmasını anlayamıyordum. Mağaradaki o an hiç yaşanmamış gibi. "Ne diyorsun sen?"

"Diyorum ki," dedi Whit aynı boğuk fısıltıyla. Bu, kollarımdaki tüylerin baştan aşağı diken diken olmasına neden oldu. İleri doğru yürürken, her adımı kulaklarımda kükrüyordu sanki. Kolunu büküp belime uzandı ve beni kendisine doğru çekti. Ağzımdan yumuşak bir nefes çıktı. Whit çenesini eğdi, dudakları dudaklarımdan birkaç santim uzaktaydı. Nefesi yanağıma doğru fısıldarken, aramızda viskinin dumanlı kokusu vardı.

"Onun yerine benimle evlen."

BİTİŞ

Porter, elinde sıkı sıkıya tuttuğu telgrafla Akdeniz'e baktı. Kâğıt sıkça okunmaktan buruşmuştu ama yine de onu sanki bir can simidiymiş gibi tutuyordu. Öyle olduğunu varsayıyordu. Her biri İskenderiye Limanı'nın ilk görüntüsünü görmek için can atan diğer yolcular güvertede toplanmışlardı. Kısa notu yüzüncü kez okudu.

Yolculuk berbat geçmişti. Ama artık bir önemi yoktu.
Whit sözünü tutmuştu.
Ve şimdi meyveleri toplama zamanıydı.

YAZARIN NOTU

Bu hikâyeye ilk bakışım, o ilk kıvılcım, Mısır'a yelken açan -ama seyahat amacı turistik olmayan- genç bir kadındı. Anlatacak bir hikâyesinin olduğunu hissettim, özellikle de görece ayrıcalıklı bir konumda olan ve yaşadığı çağın ortak ideallerine karşı cesurca bir savunmaya geçmeye karar veren genç bir kadını keşfetmekti ilgimi çeken. Inez, Mısır'daki yönetici güçlerle mücadele edemeyeceğini -ve etmemesi gerektiğini- biliyordu ama kendi annesine karşı bile olsa, kendi köşesinde savaşabilirdi. *Nehrin Bildikleri*, tarihî olmakla birlikte bir fantastik roman olsa da, 1800'lerin sonundan başlayarak birçok ayrıntıyı mümkün olduğunca temellendirmek istedim. Mısır, dünyanın dört bir yanından gelen turistlerin sayısında keskin bir artış yaşadı ve Kahire, her on yılda bir yeni otellerin açıldığı, kraliyet ailesini, ileri gelenleri, kâşifleri, girişimcileri, misyonerleri ve dünyanın dört bir yanından gelip iş ve yeni bir başlangıç arayan sayısız insanı ağırlayan bir metropol hâline geldi. Bu, sömürgeci genişleme, imparatorluk yönetimi ve ayrıca arkeolojide önemli bir andı.

İngiltere'nin İskenderiye'yi bombalamasının ardından, birçok Mısırlı devlet memurluklarını yabancılara kaptırdı, üstelik kendi miraslarını ve atalarını incelemelerine de izin verilmedi. Mısırlıların arkeolojik araştırmalarda yerlerini almaları onlarca yıl alacaktı. Aynı süreçte turizmin bir sınırının olmaması genel olarak tapınakların, anıtların ve mezarların tahrip edilmesi ve yağmalanmasıyla sonuçlandı. Heykeller görkemli evlerin bahçe süsleri hâline geldi. Milyonlarca eser kayboldu ve bunların birçoğu Mısır'a bir daha dönmedi.

Nehrin Bildikleri'ne, Mısır'da güçlü makamlarda bulunup Mısırlı olmayan kişilerin rahatsız edici tutumlarına dair bir fikir vermesi umuduyla, 1880'lerde önemli rol oynamış olan iki tarihî figürü de dâhil ettim. Mösyö Gaston Maspero, Mısır hükûmetinin kazı ve tarihî eserler genel müdürü olan bir Mısırbilimciydi. 1835'ten sonra Mısır eserlerinin sınırlardan çıkarılmasını kısıtlayan yasalara rağmen, kopyaların ülkeden çıkarılmasına izin verdi. *Partage* olarak bilinen bu sistem, İngiliz arkeoloji projelerine sponsor olan müzelere ve eğitim kurumlarına, sayısız arkeolojik buluntuyu alıp götürmelerinin önünü açtığı için, büyük fayda sağladı. Bu, birçok Mısırlı için, söz konusu buluntuların -bazen kalıcı olarak- erişilemez olduğu anlamına geliyordu. Maspero, Mısır Müzesi'nde turistlerin tarihî eserleri meşru olarak satın almalarını sağlayan bir satış odası kurmasıyla tanınır.

Sir Evelyn Baring veya daha sonra bilinen adıyla Lord Cromer, Mısır'da maliyeyi ve yönetimi denetleyen genel müfettiş olarak görev yapmıştı. Politikası korkunçtu, özellikle de Batı dünyasının Mısır'a üstünlüğüne dair inancı ve Mısırlıların kendilerini yönetemeyecekleri konusundaki ısrarı. Onun politikaları, erkek veya kadın fark etmeksizin birçok Mısırlı'nın yüksek öğrenim görmesini engelledi. Ayrıca her fırsatta kadın profesyonelleri itibarsızlaştırmaya çalıştı. Bana göre o kötü bir adamdı, zaten kitabımda da o şekilde yer aldı. Diyaloglarını ve eylemlerini yazarken serbest davrandım ama yakışıksız argümanlarının ruhunu olabildiğince doğru bir şekilde, olabildiğince fazla özen ve duyarlılıkla tasvir etmiş olmayı umuyorum.

Whit'in İngiliz ordusundaki deneyiminde General Charles Gordon'ın Hartum'da yaşanan hayat kurtarma girişiminden esinlendim ama kurguya uyması adına ölümünü çevreleyen olayları üç yıl kadar öne aldım. Son günleriyle ilgili kaynaklar çelişkili olsa da, genel fikir birliği, ölümünden önce aşağı yukarı iki bin kadını, çocuğu ve hasta veya yaralı askeri Hartum'dan tahliye edebildiği yönündedir. Gordon'da, Whit için yumuşatılmış, babacan bir karakter kurguladım, buna karşın gerçekte, bazen İngilizlerin gözünde bir şehit ve aziz olarak romantikleştirilen bu adamın gerçek

karakteri karmaşıktır. Fakat o, Whit'e değer veren bir arka plan karakteri olarak bu tarihî fantastik kurgunun çerçevesine uyuyordu.

1880'ler fotoğrafçılık açısından heyecan verici zamanlardı, bu yüzden bir Kodak eklememi mazur göreceğinizi umuyorum. Kodak, herkesin tek bir düğmeye basarak fotoğraf çekmesine olanak tanıyan ilk taşınabilir kameraydı ama -patenti 1884'e dayansa da- 1888'e kadar yaygın olarak kullanılmadı.

Son notum, günlük Mısır Arapçasının yazımıyla ilgili. Bu Arapçanın Latin alfabesi ile standart veya tek tip bir yazım şekli yok, dolayısıyla, kelimelerin Latin alfabesi ile yazımı bölgeden bölgeye ve farklı zaman dilimlerinde farklılık gösteriyor. Örneğin "teşekkür ederim" anlamına gelen *şükran*, nerede bulunduğunuza bağlı olarak *shukran* ya da *shokran* olarak da yazılabilir. Sonuç olarak, Mısır Arapçasını Mısırlı arkadaşlarımın ve Mısırbilimcilerin öğrettiği şekliyle yazmaya başladım.

Bu arada, Mısır Arapçası, aynı dili konuşan diğer ulusların Arapçasından çok farklı. Diğer ülkelerin daha gayriresmî olma eğiliminde olan Mısır Arapçasını anlamakta zorluk çekmediği söylenirken, bir Mısırlı'nın diğer Arap uluslarının Arapçasını anlamakta zorluk çekebileceği söylenir. Bunun arkasındaki sebep, çoğu Arapça filmin ve televizyon programının Mısır'da çekilmesi, dolayısıyla Mısır Arapçasının yaygın bir şekilde anlaşılmasıdır.

TEŞEKKÜR

Mısır'a olan hayranlığım henüz küçük bir kız çocuğu olduğum zamanlarda başlamıştı. Kurgu ve kurgu dışı, konuyla ilgili kitapları yalayıp yutardım. Yıllarca Kahire'yi ziyaret etmeyi, şehrin sokaklarında kaybolmayı, antik tapınakları keşfetmeyi ve piramitlerin önünde durmayı hayal ettim. Siyahlar içinde bir dul gibi davranan Inez aklıma düştüğünde, Mısır'a yelken açtığımı biliyordum.

Gerisi, dedikleri gibi, hikâye.

Bu kitap, birçok kişinin rehberliği, bilgileri ve yardımı olmadan imkânsız olurdu, desteğiniz için inanılmaz derecede minnettarım. Sarah Landis, bu hikâyeye inandığın ve ona mükemmel bir yuva bulduğun için çok teşekkür ederim.

Harika editörüm Eileen Rothschild, hem bu kitabın hem de benim düşünceli ellerde olmamızı sağladığın için çok mutluyum. Okuduğun, okuduğun, sonra tekrar okuduğun için teşekkür ederim. Bu hikâye, senin bilgeliğin ve içgörünle daha güçlü hâle geldi. Marketin otoparkında bir aşağı bir yukarı yürürken, Inez ve Whit'in içinde mahsur kaldığı mezar sahnesini ilk anlattığım âni hatırlıyorum hâlâ. Bu hikâyeye duyduğum heyecanı ve sevgimi o zaman bile duymuştun. Bu kitabı hayata geçirmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Bir kitabı hayata geçirmek için perde arkasında pek çok şey oluyor, bu yüzden Wednesday Books ekibine kocaman bir teşekkür ediyorum, yaptığınız her şey için çok minnettarım. Pazarlama ekibine: Brant Janeway ve Lexi Neuville (bana kitabın sonuna [illegible] edici bir tepki verdikleri e-postayla günümü güzelleştirdiler;

üzgün olmadığım için üzgünüm, Lexi!) Mary Moates'e (yayıncı), Melanie Sanders'a (yapım editörü), Devan Norman'a (iç tasarımcı), teşekkür ederim, teşekkür ederim!! Olağanüstü bir kapak tasarımcısı olan Kerri Resnick, sen bir dâhisin. Tüm e-postalarıma ve sorularıma sonsuz bir sabırla karşılık veren Lisa Bonvissuto'ya. Hayallerimdeki kapağı çizen Micaela Alcaino'ya çok teşekkür ederim!! Sana ve arkadaşlığımıza minnettarım, amiga!

Ekim 2021'de Mısır'ı ziyaret etme hayalim gerçek oldu. Üç hafta boyunca bir araştırma gezisi için Mısır'a seyahat etme ve karakterlerimin yiyecekleri ve görecekleri şeyleri yemeye ve görmeye özen göstermek gibi inanılmaz bir fırsatım oldu. Mümkün olduğunca 1884'te de var olan otellerde kaldım veya o restoranlarda yemek yedim (bir rüyanın gerçek oluşu). Adel Abuelhagog ve Mısırbilimci Nabil Reda'nın sorularıma cevap verirken ve beni bir tapınaktan diğerine (ve en sevdikleri yemek mekânlarına) götürürlerken sundukları rehberliğe ve gösterdikleri sabra minnettarım.

Seyahatim sırasında, altı gün boyunca Nil Nehri'nde bir dahabiye ile seyahat ettim ve bu deneyimi asla unutamam. Harika mürettebata çok teşekkür ederim: Reis Ahmed, Adam, Hassan, Mahmood, Magarak, Hamdy, Husam, Mahmood, Ramadan, Asmaell, Shiku ve Mohammed. Bana yelken açmayı öğrettiler, beni mutfağa davet ettiler ve beni içi baharat ve tariflerle dolu çantalarla oradan gönderdiler. Harika anılar için sonsuza dek minnettarım.

El yazmasını okuyup inanılmaz ve değerli geri bildirimlerde bulunan Mısırbilimci Dr. Chris Naunton'a yürekten teşekkür ederim. Bana notlar, öneriler ve mumya resimleriyle dolu e-postalar gönderdiğiniz için teşekkür ederim. Klasikçi Katherine Livingston'ın arkeolojiye dair içgörüleri muazzamdı. Kapsamlı okuma ve geri bildirimleriniz ve ders kitabı öneriniz için teşekkürler!

Beni bir kez daha duygu yazmaktan kurtaran Kristin Dwyer'a teşekkür ederim. Kitabı tarihî bir bakış açısıyla okuyan Mimi Matthes, Inez'in elbiselerini giyip çıkarmak için erişilebilir düğmelere ihtiyacı olacağını hatırlattığın için teşekkürler. Alexandra Bracken, kitabı okuduğun, özellikle de sihir sistemiyle ilgili geribildirimlerin için çok teşekkür ederim. Oldukça ilham vericisin!

Natalie Faria ve Jordan Gray'e de harika beta okuyucular oldukları için teşekkürler. Özellikle çetrefilli bir sahneyi çözmeme yardımcı olmak için beyin fırtınası yaparak benimle telefonda bir saat geçiren Kerri Maniscalco'ya teşekkür ediyorum. Hikâyedeki karmaşıklıkları çözmek için beyin fırtınası yapmama yardımcı olan Adrienne Young'a büyük bir teşekkür.

En güçlü destekçim, ilk okuyucum, taslak ve eleştiri ortağım Rebecca Ross'a. Bu hikâye bana her zaman seni hatırlatacak. İlk cümleden itibaren olasılığı gördüğün, bu kitabın sayfaları boyunca benimle Mısır'a yolculuk yaptığın için teşekkürler. Birlikte olduğumuz için minnet doluyum. Şimdi bir de editör/yayınevi kardeşi olduk! :)

Ve bu fikri en başından beri seven ve ne olabileceğini bilen Stephanie Garber'a. Tüm taslağı hemen okuduğun, doğru yaptığım her şeyi bana söylediğin ama daha da önemlisi, yolumu kaybettiğimde gösterdiğin dürüstlük için çok teşekkür ederim. Desteğin benim için sonsuza dek dünyalara bedel olacak. Seninle binlerce bal kabağı aromalı yiyecek pişirmeye can atıyorum.

Nehrin Bildikleri'ni tanıtan tüm harika yazarlara: Ava Reid, Elizabeth Lim, Mary E. Pearson, Amélie Wen Zhao, Stephanie Garber, Rebecca Ross, Rachel Griffin, Heather Fawcett, Jodi Picoult ve J. Elle. Coşkulu e-postalarınızı okumak bana çok büyük bir mutluluk verdi.

Emily Henry'ye milyonlarca teşekkür; bu hikâyedeki romantizmi nasıl ele alacağım konusundaki umutsuzluğumu kaç kez dinlediğini bilmiyorum bile. Beni doğaçlama bir Sherry Thomas kitap kulübü seansıyla oyaladığın için teşekkürler. Okuyucu, buraya kadar geldiysen, lütfen *The Luckiest Lady in London*'ı al. Rica ederim.

Ailem, arkadaşlarım ve yazar topluluğumda harika bir destek gördüğüm için inanılmaz derecede şanslıyım. Beni destekliyorlar, başarılarımı kutluyorlar ve iniş çıkışlarımda yanımda oluyorlar. Hepiniz kim olduğunuzu biliyorsunuz ve hepinizi çok seviyorum.

Küçük yaşlardan itibaren bana okuma sevgisini aşılayan annemle babama teşekkürler. Küçük bir kızken Mısır sevgisi aşıladıkları ve yedi yaşımdayken Mısırbilimci olmak istediğimi

söylediğimde burun bile kıvırmadıkları için. İkiniz sayesinde hikâye anlatıcısı oldum.

Rodrigo, bunu oku. Bence keyif alacaksın. :)

Andrew James Davis, hayatımın aşkı. Mısır'a gitmek istediğimi söylediğimde bir an bile tereddüt etmediğin için teşekkürler. Üç hafta boyunca. Ekim ayında. Asheville'in en güzel ayı olarak bilinir; tüm yapraklar kırmızı ve altın rengine döner. Bu kitabı yazmaktan korktuğumda, bir şekilde yanlış yazacağımdan korktuğumda, elimden gelenin en iyisini yaptığımı ve insan olduğumu hatırlattın. Kalpten yazdığımı hatırlattığın için teşekkür ederim. Haklıydın. Kesinlikle öyle yaptım. En sevdiğimiz şehirde daha fazla ekim ayı geçirmemiz dileğiyle. Seni seviyor, seviyor, seviyorum.

Ve bulunduğum yeri sevdiğim için İsa'ya teşekkürlerimle...

Ninova